Ștefana Cristina Czeller

CERNEALĂ ȘI SÎNGE

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2011

Redactor: Florin Pîtea
Ilustraţia copertei: Ciprian Jula şi Alexandru Ardelean

CERNEALĂ ŞI SÎNGE
Copyright © Ștefana Cristina Czeller, 2011

Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate editurii TEXAROM

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-46-3

Cuprins

Capitolul 1. Vineri, 27 noiembrie
Capitolul 2. Oglinda spartă
Capitolul 3. Strada Armoniei
Capitolul 4. Invitaţia
Capitolul 5. Negru şi auriu
Capitolul 6. După gratii
Capitolul 7. Umbrele se adună
Capitolul 8. Lecţia din camion
Capitolul 9. Secrete
Capitolul 10. Moartea îşi învîrte coasa
Capitolul 11. Propunerea
Capitolul 12. Familia decimată
Capitolul 13. Mistere
Capitolul 14. Accidentul
Capitolul 15. Cutia de chibrituri
Capitolul 16. Desene
Capitolul 17. Dilemele comisarului Truşescu
Capitolul 18. O gazdă neobişnuită
Capitolul 19. Acasă la Alex
Capitolul 20. Schimbări
Capitolul 21. Jocurile minţii
Capitolul 22. Baba Duţa
Capitolul 23. Febra
Capitolul 24. Vărsătoarea
Capitolul 25. Păstorel se destăinuie
Capitolul 26. Temeri şi indicii
Capitolul 27. Frica
Capitolul 28. Povestea Steluţei
Capitolul 29. Înfruntarea
Capitolul 30. O nouă viaţă
Capitolul 31. Revelaţii
DESPRE AUTOR

Capitolul 1

VINERI, 27 NOIEMBRIE

Sunetul telefonului o făcu pe Cristina să sară buimacă din aşternut, încurcîndu-şi tălpile desculţe în covorul violet. Privi ecranul prin ochelarii aşezaţi strîmb chiar pe vîrful nasului. Suna Mihai.

— Bună, şefa! Ce faci?

Cristina înghiţi o înjurătură. Dormise prea mult, dar n-avea de gînd să recunoască asta.

— Prin casă… Care-i treaba?

— Am o ştire bombă! Dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul lui Felix.

Cristina uită de supărare. Mihai Oprean era un ogar singuratic, iar dacă voia să împartă laurii, trebuia să fi descoperit ceva cu totul ieşit din comun.

— Zi, nu mă fierbe! spuse.

— E belea mare la Centrul de Transfuzii. Au dispărut mai multe pungi cu sînge.

— Ce înseamnă mai multe?

— Încă nu ştiu. Oficial, se neagă orice problemă.

Cristina fluieră uşor. Îşi trecuse pe răboj destui ani de presă ca să-şi dea seama că aveau de-a face cu un subiect exploziv.

— Cine să fure sînge? Sursa ta e de încredere?

— Am venit vreodată cu goange? ripostă Mihai. Nu am mai auzit de aşa ceva. De aia şi zic că e ciudat.

— Cînd s-a descoperit lipsa?

— Zilele trecute. Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, am avut un noroc porcesc să aflu.

— Îl sun pe Felix să vadă ce poate dezgropa…

— Eu mă mai învîrt pe aici. N-ar fi rău să vină şi Corina…

Era rîndul Cristinei să se zburlească.

— Nu era nevoie să-mi aminteşti! Tu vezi-ţi de ale tale, de restul am grijă eu.

Alte două telefoane puseră treaba pe roate. Căscînd, Cristina rupse foaia calendarului şi citi data. Vineri, 27 noiembrie. Făcu îndată socoteala. Se împlinea încă un an, al optulea, de cînd intrase pe poarta ziarului, şi fiecare dintre ei însemnase tot mai multă muncă îndîrjită, tot mai puţin timp pentru

sine. Nu că ar fi avut cu cine-l cheltui… *Nu, nu ai să te gîndeşti la Fabian! Nu te-a iubit. Ei şi ce? S-a sfîrşit lumea? Zi mersi că nu mori de foame. Ştii cît de norocoasă eşti că încă ai o slujbă?* Aruncă o privire pe geamul de la bucătărie în timp ce-şi pregătea o tartină şi cafeaua, iar priveliştea nu o făcu să se simtă mai bine. Acelaşi cer plumburiu care o întîmpinase în fiecare zi din acea săptămînă părea că stă să se prăbuşească peste blocurile gri de mahala. Termină repede felia mînjită cu un strat aproape străveziu de unt, acoperit de două bucăţele subţiri de salam. *La casa de copii au parte de un mic dejun mai consistent*, obişnuia să-i spună Amalia, profesoara cu care împărţea apartamentul închiriat.

Cristina se sculă de la masă cu sentimentul că ar fi putut să dea gata încă vreo trei tartine, dar oftă resemnată. În ultima vreme, încerca să reducă porţia zilnică de pîine. Se privi autocritic în oglindă. Deşi trecuse de treizeci de ani, la înălţime o întrecea şi un copil de gimnaziu şi, ca la oricine care are puţin peste un metru şi 50 de centimetri, fiecare kilogram în plus conta. *Doar nu te aşteptai să slăbeşti peste noapte?* Verifică dacă nu scosese din poşetă legitimaţia roasă la colţuri, agenda, pixul şi o zbughi spre staţia de tramvai.

Avu nevoie doar de cîţiva paşi ca să priceapă că acea vineri nu avea să se numere printre zilele bune. Moviliţa maro era chiar în mijlocul drumului şi nici măcar nu se mişca cînd intră în ea. *A trecut pe aici Nero…* Cristina nu încetini, consolîndu-se cu ideea că întîmplarea ar trebui să-i aducă noroc. În fond, nu era vina vecinului cu şoricar bolnav că se dovedise iarăşi împrăştiată!

Pînă la tramvai, îşi spălă botinele într-o baltă, deja cu mintea la subiectele sfîrşitului de săptîmână. Pînă după-amiază, lista avea să se lungească. Nu era zi fără vreun incendiu, accident, scandal suculent, numai bune pentru paginile **Incomodului**. Nu avea însă rost să-şi dorească măcar o vinere liniştită, îşi zise urcîndu-se în vagonul care părea gata să se transforme într-o masă de fier vechi. *Lipsa întîmplarilor notabile e doar cel mai mare duşman al unui ziarist!* Tragediile care pe alţii îi făceau să scuipe în sîn erau primite de hiene cu entuziasm, iar asta n-o mai deranja de ani buni.

În centru, se opri doar cît să-şi cumpere două portocale pipernicite, apoi coti spre redacţie. Ştia că va fi întîmpinată de un prieten flămînd şi dezamăgit. Era o javră cu ochi de milog, pripăşită în curtea lor de ceva vreme. O aştepta la poartă, ca în fiecare dimineaţă, lăsînd speranţa într-o bucăţică de parizer sau nişte oase să se vadă din ritmul de elice al cozii stufoase.

— Nu astăzi! Nu ţi-am adus nimic…

Vocea ei avea un ton de scuză, dar nu se putea împiedica să se simtă prost. Fetiţa, aşa-i spunea Cristina, reuşea să-i arunce priviri pline de o asemenea covîrşitoare tristeţe, încît i se rupea inima de fiecare dată.

În redacţie nu era multă lume. Oamenii erau plecaţi pe teren, sau cel puţin aşa spera Cristina. Nu avea cum să-i verifice pe toţi şi ştia cît de enervant poate fi un şef care ţine lesa prea scurtă. În fond, aşa începuse şi ea, străjuind uşile cu orele şi luptîndu-se pentru fiecare fărîmă de informaţie, cu telefonul înroşit de apelurile iritate ale şefului.

— A venit de dimineaţă un domn bine, la vreo cincizeci de ani, o informă semiconspirativ madam Coca, femeia de serviciu. A spus că are o problemă importantă, care priveşte organele… I-am zis să se întoarcă mai tîrziu.

— Mersi, zise din vîrful buzelor Cristina.

Dimineţile îi erau de obicei consacrate turului pe net şi telefoanelor la amicii care i-ar fi putut picura la ureche vreo informaţie folositoare. Azi era deja în întîrziere şi tipii „bine" care aduceau vorba despre organe nu îi îmbunătăţeau prea mult dispoziţia. De fapt, în clipa aceea, mintea păcătoasă îi zugrăvea tabloul unui munte de fudulii în uniforme la patru ace.

Cuprinsă de o combinaţie de veselie şi scîrbă, Cristina îşi deschise calculatorul şi, cu un rînjet, se apucă de sortat mailuri. Primele erau de la partidele nehalite care se băteau pentru o bucată cît mai mare din atenţia naţiunii. Pronunţată neapărat cu majusculă, pe acel ton sforăitor care o făcea pe Amalia să-şi îndrepte degetul spre gură, prefăcîndu-se că-i vine să vomite. Le şterse imediat.

— Puteţi să vă duceţi unde şi-a înţărcat Cel cu coarne copiii! mormăi Cristina.

— Bună dimineaţa, suavă domniţă! Aşa-ţi începi ziua?

Cristina nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-l identifica pe noul venit. Val Basarab, un lungan cu plete castanii şi urechi clăpăuge, reuşea întotdeauna să o facă să se lumineze, oricît de întunecată i-ar fi fost ziua. Fire molcomă, îndura cu stoicism ghinioanele fără număr pe care o karma chioară i le scotea în cale. *Mama cred că a dormit în ziua în care s-a împărţit norocul*, obişnuia să spună atunci cînd o roată a rablei îi intra în singurul cui de pe o distanţă de cinci kilometri ori cînd hoţii îl lăsau fără portofelul cu ultimii bani.

— Văd că eşti vesel în dimineaţa asta, îi răspunse.

— Doar mă ştii… Norii de furtună de pe cerul vieţii îmi fac zilele mai interesante.

— Într-o zi ai să mă omori cu panseurile astea. Şi ştii ce o să-mi scrie pe cruce? Aici odihneşte Cristina, dovada faptului că prea mult optimism strică.

— Nu-ţi face griji, dragă, am să vin des la mormîntul tău! Nici acolo n-ai să scapi de mine… Dar cine te-a supărat?

— Ei, cine! Dumnezeu, zilele cu ploaie şi băieţii aştia în costume italiene, care trăiesc cu numele ţărişoarei pe buze şi cu propriul interes în minte. Dar asta chiar nu e o noutate…

— Dacă mă întrebi pe mine, omul politic e o specie dăunătoare care ar trebui închisă în grădina zoologică. Undeva alături de cuşca maimuţelor. Pe de altă parte, ce-am mai scrie dacă n-ar fi ei să se porcăie? spuse Val, aşezîndu-se cîş pe birou.

— Mda, trebuie să mîncăm şi noi ceva.

— Vorbeşti ca o bunicuţă. Capul sus, lumea nu s-a terminat astăzi! Mîine va fi mai rău…

— De asta mă tem şi eu, răspunse Cristina. Dar dacă avem cu adevărat noroc, vom muri tineri şi frumoşi.

Înainte ca Val să-i poată răspunde, în cameră intră o demoazelă roşcată, cu forme voluptuoase şi voce subţire, de copil.

— Oameni buni, ce sînteţi aşa de matinali? Mă complexaţi pur şi simplu, se jelui Alissa, îndreptîndu-şi cu un gest expert ciorapii din spatele biroului.

— Cine se scoală de dimineaţă…, spuse Val.

— Are minte de găină, completă Cristina.

Alissa Pârâială purta grija vedetelor şi se prezenta, pe jumătate serios, drept o stea în devenire, deloc deranjată de alăturarea ciudată a numelui şi a prenumelui. Era în stare să-ţi spună şi în somn cea mai nouă bîrfă despre actorul preferat şi ultima lui iubită, iar lipsa ei de complexe întotdeauna o făcuse geloasă pe Cristina. Deşi era frig, purta o rochie roz, prea scurtă şi prea mulată, peste ciorapi negri de plasă, presăraţi cu trandafiri. *Cred că îşi cheltuieşte mai bine de trei sferturi din salariu pe ciorapi.*

Încercînd să-şi ascundă zîmbetul, Cristina o urmări cum scotea din sacoşă un poster lucios, cu grija cu care ar fi mînuit un bebeluş.

— Ia uitaţi ce v-am adus! Nu-i aşa că-i o bomboană?

— Ai de gînd să-l agăţi pe perete?

— Da, uite aici! Să-mi înveselească serile lungi de iarnă. Da' nu sînt egoistă, puteţi să vă bucuraţi şi voi de el…

Cristina examină, uşor exasperată, posterul. La fiecare două luni, Alissa îşi găsea o altă celebritate după care să suspine, în nici un caz în taină. Iar acum era rîndul lui Alex Corbu. Studiindu-i chipul, Cristina trebuia să

recunoască: promiţătorul candidat la preşedinţie avea tot ce trebuia pentru a face femeile să suspine. Tenul îi era uşor măsliniu, ochii migdalaţi, iar părul negru, bogat şi doar o idee ondulat, lucea sexy. Alex îi zîmbea de pe pătratul de hîrtie, întinzîndu-i mîna dreaptă, de parcă ar fi cerut-o de nevastă. **Depinde doar de tine să trăieşti mai bine! Alege omul potrivit!**

Cristina îşi strînse buzele într-un rictus sceptic: milioane de români visau cu disperare să trăiască mai bine şi, în schimb, o duceau tot mai rău. Pentru ea, speranţele unei vieţi prospere se duseseră de rîpă demult. Ultimele fărîmiţe de încredere se evaporaseră în anii lungi cînd îşi urmărise lumea eliberată prin sînge plonjînd în haos şi corupţie. Uitată de o Europă măcinată de propriile crize, România pendulase între doctrine şi partide care, pînă la urmă, erau tot o apă şi-un pămînt. Din orice tabără ar fi fost, după ani de afaceri cu iz de puşcărie, îmbogăţiţii zilei îşi etalau fără ruşine sau teamă toaletele, maşinile, femeile şi palatele. Privind în jurul său, Cristinei nu-i mai venea să creadă că există cineva care să le aducă fericirea promisă.

— Ei, nu ziceţi nimic? Frumos, deştept, cu legături importante în afară… Ce-şi poate dori mai mult o femeie?

— Ştim şi noi destule despre Corbu, Alissa, ripostă Val, făcînd-o pe Cristina să ridice mirată privirea.

Îi împărtăşea exasperarea, dar şi Alissa avea dreptate. Pretendentul la fotoliul suprem părea un vis împlinit. Avea amici sus-puşi şi o agoniseală considerabilă, moştenită de la o familie ale cărei începuturi se pierdeau în vremea cruciadelor. Promitea că-şi va pune relaţiile şi banii în slujba amărîţilor de aici, de care îl lega o obscură linie de sînge ce justificase acordarea cetăţeniei. Cînd adăsta în vreo cafenea, Cristina urmărea reacţia femeilor la clipurile lui electorale – uitături languros visătoare, suspine şi satisfacţia de după o partidă reuşită de amor. Acea parte a electoratului era, fără îndoială, cucerită.

Alex Corbu era însă departe şi Cristina lăsă ploaia tristă să-i spele bezmetica nostalgie de o clipă după un prinţ şarmant cu numele pe buletinul de vot. Se îngropă în muncă, uitînd de toate pînă cînd apăru Felix Şantea. Bărbatul cu statură de băiat şi ochi albaştri, cu o claie rebelă de păr creţ, pentru a cărei aducere la o precară ordine folosea cantităţi impresionante de gel, se scutură pe hol ca o pisică.

— Sînt ud pînă la oase! Încă vreo cîteva zile de felul ăsta şi dau în pneumonie.

— Păi unde ţi-e umbrela? spuse Cristina.

— Mi-a ros-o Matilda. Zău că nu ştiu de ce o păstrez, scîrba! Uneori,

chiar mă gîndesc că e fiica Satanei. De data asta însă, s-a terminat!

Cristina se făcu că nu-l aude. Matilda, mîţa siameză a lui Felix, era cel mai capricios animal pe care-l ştia. Se obişnuise să zărească pe mîinile lui Felix urme roşii, lungi, ale atenţiei ei. Oricît ar fi jurat însă că o va arunca în stradă, nu-l lăsa inima să o facă. Pînă la urmă, vorbea mai mult despre ea decît despre fetele care-i treceau prin pat.

— Care-i treaba cu sîngele?

Felix se scărpină gînditor în creştet şi îşi puse apă la fiert în ibricul fără coadă.

— Mihai avea dreptate cînd zicea că treaba-i încurcată! E o secretomanie de parcă s-ar fi furat bijuteriile coroanei. Nimeni nu a auzit nimic, nimeni nu spune nimic. Un adevărat zid al tăcerii. Tetea însă e un om plin resurse…

Lăsă tăcerea să se instaleze, într-o pauză de efect.

— Hai, frate! ţîţîi Cristina. Zi dacă ai aflat ceva!

— Mă cunoşti doar bine! Întrebarea e nu dacă am aflat, ci ce anume… Se pare că au dispărut vreo zece pungi cu sînge, de toate grupele. Se făcuseră recoltări, la sfîrşitul programului stocul a fost trecut în registru. A doua zi dimineaţă, cînd cu accidentul ăla, ia pungile de unde nu-s! Din cîte zice sursa mea de la Parchet, ancheta a cam bătut pasul pe loc.

— Cum au intrat hoţii?

— Păi tocmai asta e, că nu-s urme de forţare. Asistentele nu au văzut nimic deosebit, doar vînzoleala obişnuită.

— S-a intrat pe fereastră, poate?

— Doar dacă hoţii sînt supereroi. Depozitul e la etajul al treilea. Nu poţi ajunge acolo decît cu macaraua sau în zbor…

— Bine, şi de ce se face aşa un secret din toată treaba asta?

— Omul nu ştia, dar părea destul de speriat. Noroc că-l avem la mînă cu nişte mizerii, altfel… Se pare că toată treaba vine de la Bucale. La sfîrşitul conversaţiei mai că nu plîngea, deşi nu mi-a zis mare lucru.

Cristina surîse agasată. Lui Felix îi plăcea să se laude că a extras informaţiile cu cleştele, de parcă n-ar fi ştiut cu toţii ce bun reporter e.

— Începe să scrii! Tre' să vină şi Mihai. Eu mă duc în Biroul Oval.

Biroul Oval, camera în care stătea redactorul-şef, era întotdeauna plin de fum. Ocupantul său, Andrei Beiu, termina două pachete de ţigări pe zi. Spunea adesea că, probabil, plămînii săi l-ar speria de moarte şi pe cel mai încercat doctor, iar Cristina era de acord. Şi acum, trăgea cu sete dintr-o ţigară.

— Cum merge treaba? Că ancheta cămătarilor s-a cam răsuflat.

— Felix are o confirmare pe surse şi ceva amănunte. Din cîte a aflat, se încearcă o muşamalizare, dar încă îl aştept pe Mihai.

— Indiferent care e poziţia oficială, dacă avem două surse de încredere, îi dăm drumul. Iar după ce răscolim rahatul, cine ştie ce mai iese la iveală…

Abia ieşind din încăpere, Cristina îşi permise să respire normal. *Lasă, dragă, că tot îţi doreai să trăieşti periculos!* Ieşi pe prispă pentru o gură de aer curat. Fetiţa se apropie de ea şi Cristina o mîngîie pe creştetul blănos.

— Viaţa e simplă pentru tine, nu-i aşa? Stai în cuşcă, aştepţi porţia de oase şi dai din coadă cînd te drăgăleşte cineva…

Fetiţa se uita în ochii ei, gata să-i sară în braţe şi Cristina simţi căldura care o cuprindea întotdeauna în apropierea ei. Făcu un pas şi curtea fu străbătută de un vînt tăios. Boscheţii foşniră supăraţi, poarta începu un fel de melodie bizară şi Cristina se zgribuli copilăreşte. Mai făcu încă un pas şi văzu muşchii cîinelui încordîndu-se. Fetiţa îşi dezveli dinţii într-un mîrîit grav, cu ochii aţintiţi dincolo de poartă. Înfiorată, Cristina privi într-acolo, convinsă că va zări vreun boschetar rufos. Strada era însă goală. Nu se zăreau decît frunze întîrziate, de un gălbui murdar, plutind în bălţile adînci.

— Ce-ai păţit, nebuno? o întrebă pe căţeluşă.

Fetiţa lătra prelung, cu părul zburlit pe spate, iar Cristina simţi că i se făcea pielea de găină. Orice i-ar fi spus simţurile, pur şi simplu ştia că ochi răuvoitori îi pîndeau fiecare mişcare. Inima îi bubuia, mai să-i rupă coşul pieptului, şi se surprinse hîrîind asemenea cîinelui. Ar fi vrut să tacă, dar nu putea decît să strîngă neputincioasă pumnii. O bucată de hîrtie foşni chiar lîngă ea, transformată de vîntul puternic într-un zmeu jegos, iar Cristina se împletici. Îşi simţea tălpile grele, de parcă i-ar fi legat cineva de ele greutăţile unui halterofil ieşit la pensie.

Cu un scheunat de căţeluş lovit, Fetiţa se ascunse după picioarele ei, dar Cristina era prea speriată ca să o liniştească. Tremurul cîinelui nu făcea decît să-i îndesească bătăile turbate ale inimii. Încremeniseră în mijlocul curţii, om şi animal, prinşi în acelaşi cerc nevăzut al terorii. *Ce drăcovenie mai e şi asta? Ai înnebunit cu totul? Doar nu eşti copil de grădiniţă…*

Se agăţă de ultima urmă de bun-simţ. Lent, ca unui pluton de execuţie, îi întoarse spatele cerului sîngeriu. Era cu mîna pe clanţă, cînd cineva îi vorbi.

— Frumoasă vreme, nu?

Bubuitul din urechi era prea puternic pentru a recunoaşte vocea. Tresări şi se întoarse rapid, cu trupul pregătit pentru apărare.

— Totul e în regulă, Cristina?

Mihai o privea îngrijorat. Tunsoarea periuţă îi scoatea şi mai bine în

evidenţă obrajii supţi. Ca întotdeauna, ochii căprui, obosiţi, erau blînzi.

— Sigur, de ce n-ar fi? îi răspunse.

— Eşti palidă rău…

— Doar mă doare puţin capul, minţi Cristina. O cafea şi-mi trece. Mai bine zi ce-ai mai făcut!

— Am alergat ca disperatul, spuse Mihai. Dacă omul cu informaţia nu m-ar fi scos de atîtea ori din rahat, aş fi spus că e nebun. Toţi şefii cu care-am vorbit s-au crucit că nu e adevărat.

— Ai însă dreptate. Vezi că Felix a început să scrie… Ciudată toată treaba! Dacă spărgea cineva casa prefectului şi fugea cu şpaga, înţelegeam secretomania. Dar aşa… Oricum, băgăm tare. Probabil, va fi deschiderea.

— Bine! Am totuşi nişte amănunte interesante. Se spune că nu s-a întîmplat nimic, dar s-a schimbat sistemul de acces. Au pus un aparat pe bază de cod şi cartelă, o cameră video chiar lîngă uşă. Interesant, la cîtă sărăcie e! „Era pe lista de investiţii", bla, bla. Gargară…

Intrară amîndoi şi, în timp ce Cristina îşi pregătea o cafea dulce, Mihai se lipi de calorifer de parcă i-ar fi fost iubită.

— Asistentele ce zic? întrebă Cristina.

— Nu mare lucru, cel puţin atît timp cît pot fi văzute. Se poartă de parcă i-ar urmări Fratele mai mare! În fond, e doar un furt. Şi-n ţara asta aproape totul se fură!

Cristina nu avu de ce să-l contrazică. După revoluţie, românii deveniseră prea repede infractori. Pentru cei de dincolo de graniţele în sfîrşit deschise, ei fuseseră cea mai nouă plagă. Valul de lăcuste lacome, care cerşeau, furau, violau, ucideau… Cînd criza şi ascensiunea extremei drepte le secaseră vesticilor îngăduinţa pentru puhoiul de venetici, inevitabilul se produsese. Românii n-aveau decît să stea în ţara lor şi să-şi facă de cap! Mihai îi întoarse zîmbetul amar. Izolarea lor era deja tristă istorie.

— Ştii cine a fost mai vorbăreţ? Paznicul de noapte. Asta, după ce l-am cinstit cu o votcă şi l-am lăsat să-mi plîngă pe umăr. De fapt, a vrut să-mi arate că nu e el de vină. Cică zilele trecute s-au tot învîrtit pe acolo şi poliţişti din capitală.

— Altceva? spuse Cristina.

Mihai se strîmbă dezgustat.

— La un moment dat s-a cam pilit. A început să spună basme. Că asistentele de la CTS nu mai vor în ultima vreme să stea peste program. Se plîng că aud zgomote ciudate cînd se întunecă. Au senzaţia că se furişează cineva pe holuri sau le urmăreşte… Ei, prostii! Probabil, s-a stîrnit un fel de

isterie colectivă. Ştii şi tu cum e sexul slab, nevricos nevoie mare! Asta, excluzînd persoanele prezente, fireşte.

— Şi Corina unde e?

— Nu ştiu. Doar n-o ţin de mînă toată ziua! A plecat după ce a făcut nişte poze de dinafară, că înăuntru abia am reuşit să mă strecor eu. Vorba vine, intră numai donatorii.

Cristina nu comentă. Antipatia dintre Corina şi Mihai nu mai era demult un secret în redacţie. Nici ei nu-i prea plăcea tipa aceea înalta, tunsă băieţeşte, cu hainele şi machiajul cernite. O ducea cu gîndul la o puştoaică supărată pe viaţă, una care nu va putea vreodată să depăşească vîrsta rebeliunii.

— Asta-i! La treabă!

Urmărindu-i cum scriau, Cristina îşi aminti de senzaţia încercată în curte. *Au impresia că se furişează cineva pe holuri, că le urmăreşte… Sună cunoscut?* Şnuruindu-şi buzele, Cristina se apără de vocea din mintea sa ca de o muscă enervantă. Nu era cazul să-şi găsească motive pentru crize de nervi. Avea deja destule.

Pe la ora şase, putu privi împreună cu Andrei titlul cu litere roşii, de-o şchioapă.

Şocant: spargere la Centrul de Transfuzii!
Cine are interes să muşamalizeze cazul şi de ce?

În fundal, cerul întunecat dădea să cadă peste clădirea centrului. O asistentă intra grăbită, pe jumătate ascunsă sub umbrelă. Efectul era sinistru şi Andrei surîse.

— Ne vindem mîine ca pîinea caldă!

Cristina zîmbi aprobator. Într-o vreme în care oamenii abia aveau bani pentru mîncare, doar crimele şocante sau scandalurile bubuitoare le permiteau ziariştilor să-şi vîndă munca. Adică, să supravieţuiască.

— A fost o zi bună, spuse Cristina.

Capitolul 2

OGLINDA SPARTĂ

Încă o dimineaţă friguroasă, cu străzi ude şi cer de culoarea unui şoarece mort. De data asta însă, măcar Cristina putea lenevi în pat. Sîmbăta era singura zi liberă, prilej de mirare pentru restul lumii, de parcă ziarul de luni se scria singur. Se întinse între păturile încălzite de trupul său încolăcit, dorindu-şi cu disperare măcar un petic de cer albastru, poate între doi nori albi, pufoşi ca vata de zahăr a bîlciului copilăriei. Gîndul îi stîrni foamea, dîndu-i ghes să se ridice din aşternut.

În timp ce înghiţea cu noduri nişte iaurt cu fulgi de cereale, aruncă o privire vinovată spre bicicleta de fitness pitită în colţul holului. Era prima lor achiziţie comună, a ei şi a Amaliei, de cînd se mutaseră. *În cîteva luni, va fi suportul perfect pentru haine*, prevestise sceptică Amalia, iar acum Cristina recunoştea că avusese dreptate.

— Te mustră conştiinţa, Cris? Şi-mi reproşai că sînt negativistă…

Din uşa bucătăriei, Amalia zîmbea, cu mîinile în şolduri.

— Uf, ştii că te urăsc atunci cînd faci asta! spuse Cristina.

— Ce anume? se interesă ingenuu Amalia.

— Cînd parcă îmi citeşti gîndurile, doar ca să-mi reaminteşti că ai dreptate.

— Lasă, nu e sfîrşitul lumii! Toţi avem zilele noastre proaste.

Cristina o învălui într-o privire prudentă. Văzu cearcăne vineţii, o faţă trasă şi o expresie uşor absentă. Pînă şi surîsul se desena bizar pe figura Amaliei.

— Da' tu ce-ai păţit? Arăţi ca dracu!

— Mulţumesc de compliment, Cris! Ştii să binedispui o fată de dimineaţă…

Cristina însă nu avea de gînd să o lase să se eschiveze. O aşeză aproape cu forţa la masă şi îi întinse o ceaşcă de cafea. După ce Amalia luă prima înghiţitură, reluă discuţia.

— Ai răcit sau ce se întîmplă?

— Totu-i în regulă, sînt doar obosită. Alex e atît de greu de mulţumit! Trebuie să rescriu fiecare frază de patru-cinci ori. Mă înnebuneste…

Nu era prima oară cînd Amalia i se plîngea, dar Cristina ştia că-i

convenea aranjamentul. Ca orice dascăl, ca să supravieţuiască trebuia să-şi completeze cumva leafa de mizerie, încasată de multe ori cu întîrzieri de săptămîni. Printr-o fostă colegă de liceu, ajunsese să lucreze pentru staff-ul electoral al PNP, adică al lui Alex Corbu. Plătea bine şi chiar faptul că reuşise să intre în legătură cu el era o şansă nesperată. Iar banii veneau cu exactitatea unui ceas elveţian. Cristina o bătu încurajator pe umăr, apoi îi dădu încă o tartină.

— Acuşica se termină campania şi scapi…

Amalia îşi opri felia de pîine cu salam chiar înainte să muşte din ea.

— Cred că putem anticipa că va cîştiga. Aproape toate femeile din ţara asta sînt moarte după el. Iar bărbaţii – după banii şi relaţiile lui.

— Şi?

— Un preşedinte are la fel de multă nevoie de discursuri bune ca un candidat la fotoliul suprem. Mai ales cînd trebuie să-şi împlinească promisiunile… Aş putea rămîne în echipă.

Cristina se întoarse cu faţa spre geam, hotărîtă să nu spună nimic. Dacă i-ar fi amintit că tocmai i se plînsese, ar fi dat impresia că e invidioasă. Începu să spele cănile.

— Ce faci azi? o întrebă Amalia.

— Mă duc la cumpărături, dup-aia trec pe la Mihai. E ziua feciorului lui, împlineşte cinci ani. Te-a invitat şi pe tine, nu ţii minte?

— Îmi pare rău, nu pot să vin. Mai am de lucru la discursul pentru dezbaterea televizată. L-am refăcut de atîtea ori, că-mi vine să vomit numai cînd mă gîndesc la el.

— Mă duc să mă îmbrac, hotărî Cristina. Vrei ceva de la magazin?

— Nu. Sau stai, poate nişte ciocolată… Mă face să gîndesc mai bine.

Lăsînd-o pe Amalia cu nasul pironit în muntele de hîrtii, Cristina se îndreptă spre staţia de tramvai. Urcă într-un vagon care trosnea şi se cutremura din toate încheieturile, ca o bătrînă silită de nepoţii ghiduşi să danseze foxtrot. Clănţănind din dinţi la fiecare curbă, Cristina şterse cu mănuşa geamul aburit. Îşi regretă imediat curiozitatea. Parcă ar fi tras cu ochiul prin cimitir. Treceau pe lîngă alte magazine de cartier care dăduseră ortul popii. *E la fel peste tot. Mici afaceri, vise şi destine frînte de sărăcie.*

Cînd tramvaiul opri, Cristina socotea încă o dată banii din portofel. Cu doar cîteva zile înainte de leafă, bugetul i se subţiase pînă aproape de dizolvare, dar tot trebuia să cumpere ceva.

Ocoli de la distanţă raionul de băuturi şi începu să studieze cutiile de bomboane. Băiatul lui Mihai, Dănuţ, era înnebunit după dulciuri. Dacă

bomboanele erau singurul lucru pe care şi-l putea permite, măcar să fie gustoase. Le alese pe cele cu cremă de ciocolată, care şi pe ea o făceau să se lingă pe degete şi făcu scăderea. Nu-i rămînea mare lucru pentru raionul de carne.

Fără pic de ruşine, se apucă de vrăfuit pungile, ca întotdeauna cînd îşi putea cumpăra dezamăgitor de puţin. Nu se opri nici cînd zări apropiindu-se o femeie la vreo 30 de ani, cu trup de manechin pe care costumul negru se mula apetisant chiar şi pentru ochii Cristinei. *Tipa asta sigur nu face socoteli. De fapt, cred că ar putea mînca la restaurant în fiecare zi. E pur şi simplu nelalocul ei aici.*

O lăsă să treacă pe lîngă ea, încercînd în zadar să nu se holbeze. Taiorul părea abia cumpărat de la un magazin din Paris, machiajul îi era fără cusur, iar preţul parfumului ei discret nici măcar nu putea să-l ghicească. Se opri la zece centimetri de ea şi Cristina simţi înţepătura invidiei pînă în stomac. Îi venea să se ascundă sau să-i dea o palmă. Să-i spună să plece dracului de acolo, să nu mai fluture pe sub nasul amărăştenilor ca ea spectacolul indecent al opulenţei. În loc de asta, o urmări cum stătea perfect nemişcată şi privea bucăţile de carne.

După vreo zece secunde, femeia încrucişă braţele şi îi aruncă o privire perfect inexpresivă. Valul de frig care o izbi o luă pe nepregătite pe Cristina. Era ca şi cum s-ar fi mutat pe o banchiză cu galantar cu tot. Dincolo de necunoscută, magazinul parcă se topise şi o ceaţă le înconjura, acoperind oameni şi mărfuri. Deşi nu-i stătea în fire să lege conversaţii întîmplătoare, Cristina simţi deodată nevoia să spună ceva. Orice, doar pentru a rupe tăcerea.

— E o vreme tare urîtă, nu? şopti.

Suna stupid, iar femeia nu reacţionă. *Acum chiar că mă simt prost*. Îşi alesese marfa şi ar fi trebuit să plece, dar picioarele parcă îi erau pironite de podea. Nici măcar privirea nu şi-o putea desprinde de necunoscuta care era iar imobilă, ignorînd-o cu desăvîrşire. Nările îi tremurau, pupilele i se dilataseră uşor şi Cristinei i se păru că ochii albaştri ai femeii capătaseră o lucire hămesită. Nu poftă vedea în uşoara încruntare, ci foamea devoratoare a cuiva care nu a pus firimitură în gură de zile întregi. *Femeia asta poartă o bluză care costă cît salariul tău pe vreo trei luni. Sigur îşi poate permite oricîte fripturi vrea. De ce să-i curgă balele în faţa unui galantar? Nu are nici o noimă, e doar mintea ta bolnăvicioasă!* Şi totuşi, nu se putea convinge că i se năzărea.

Coborîndu-şi privirea spre degetele care ţineau baierele coşului, văzu că se albiseră. *Încă puţin şi ai să faci pe tine lîngă cotlete! Revino-ţi, ce-ai păţit?* De

parcă ar fi auzit vocea din mintea ei, necunoscuta îşi întoarse capul. O privi drept în ochi pentru a doua oară şi îi rînji, dezvăluind un şir de dinţi albi, perfecţi. Foamea nu dispăruse, doar obiectul ei se schimbase. Coşul scoase un clinchet ciudat şi Cristina tresări. Înţelese cu întîrziere ce se întîmplase. Îl izbise de marginea galantarului.

Privirea femeii, mai tăioasă decît lama celui mai dibaci călău, nu voia să se desprindă de chipul ei. Era în ea ceva hipnotic şi sinistru, iar Cristina nu reuşea să se uite în altă parte. Cu cît continua acel joc bizar, ale cărui reguli îi scăpau, cu atît i se părea că trăsăturile necunoscutei se schimbau. Sfidînd orice logică, zîmbetul îi devenea rînjet de hîrcă, ochii – hăuri roşii în care te puteai pierde pentru totdeauna şi, dacă ar fi putut scăpa din capcana lor cît să-i studieze trupul, sigur ar fi văzut ceva ce nu putea fi descris. Aerul era atît de îngheţat, încît Cristina îşi căută aburul respiraţiei. Cu greu îşi mai amintea că era în magazinul ale cărui zgomote familiare fuseseră înghiţite de atotstăpînitoarea ceaţă. Nici măcar greutatea coşului n-o mai simţea. Se transformase într-un copil care vedea ieşind de sub pat căpcăunul din basmele bunicii şi nu avea puterea să strige. Muşchii gîtului i se încordau, dar nu-şi regăsea vocea. Timpul se dilata, imposibil de măsurat, iar Cristina se surprinse dorindu-şi să se întîmple orice, chiar şi un incendiu devastator, numai să scape de acolo.

Zîmbetul necunoscutei dispăru ca retezat şi femeia plecă agale, fără să fi scos o silabă. Abia după un minut, inima Cristinei încetini pînă la ritmul unui atlet ajuns pe ultima sută de metri. Firicele fierbinţi de transpiraţie i se scurgeau pe spate, picioarele şi le simţea ca pe nişte macaroane. Înşfăcă la întîmplare o pungă de pulpe şi, cu pas tremurat, se îndreptă spre cea mai îndepărtată casă de marcat. Nu voia să rişte încă o întîlnire care să o aducă în pragul isteriei. Abia după ce plăti se uită la ceas. Nu petrecuse lîngă necunoscută mai mult de cinci minute.

Amintirea acelor minute o bîntui ore bune. Încă era palidă şi seara, după ce se dichisise pentru mărunta ei sindrofie. Se îndrepta spre uşă, cînd auzi un strigăt de durere din camera Amaliei. Cuprinsă de presimţiri negre, năvăli înăuntru.

— Totul e în regulă?

Amalia strîngea nefiresc palma dreaptă.

— Am scăpat oglinda şi m-am tăiat…

Cristina răsuflă uşurată, deşi altădată s-ar fi panicat la vederea sîngelui. O urmări cum îşi strecoară palma sub jetul de apă rece pentru a opri hemoragia şi o ajută să aplice un bandaj steril. Amalia avea dreptate, tăietura

era doar superficială, însă chipul i se înnegurase.

— Capul sus, îţi trece pînă te măriţi! spuse Cristina. E doar o zgîrietură.

— Ştiu, nu e vorba de asta… De fapt, e o prostie. Am spart oglinda. Asta aduce şapte ani de nenorociri.

Cristina îşi scutură cu voioşie forţată capul.

— Păi, cred că am trecut prin destui ani infecţi. Mai rău nu văd cum ar putea fi. Las că-ţi cumpăr alta de Crăciun!

Amalia nu reuşi să zîmbească.

— Du-te la Mihai şi dă duhului amicele zurlii! Discursul o să mă aducă iar cu picioarele pe pămînt.

Cristina plecă înainte ca Amalia să se reapuce de scris, într-un fel pervers uşurată că nu doar ea vedea totul în negru. Se felicită totuşi că nu-i povestise despre scena de la magazin. Hotărît lucru, erau amîndouă cu nervii la pămînt. Dar măcar ea avea să se simtă bine cîteva ore…

Asta îşi repetă tot drumul pînă în Copou. Mihai o aştepta în pragul casei de cărămidă roşie, care de obicei i se părea Cristinei veselă şi primitoare. De data asta însă, avu impresia că tristeţea îmbibase grădina desfrunzită şi pereţii bătrîni, ba chiar şi flanela de un verde spălăcit în care Mihai arăta ca un moşuleţ.

— Eşti cea mai harnică! o întîmpină Mihai. Sărbătoritul e nerăbdător tare.

Cristina îi întoarse surîsul. Nu-i prea plăceau ţîncii, dar Dănuţ i se lipise de suflet. Poate şi fiindcă îl schimbase moartea mamei, strivită anul trecut de un şofer beat.

— N-aş fi pierdut ziua lui pentru nimic, ştii doar! Ce mai face micul pirat?

— Îşi încearcă jucăria nouă. Dar de ce te ţin în prag? Intră!

În încăperea scundă, cu pereţii acoperiţi de icone afumate, soba împrăştia o căldură plăcută şi Cristina mai că nu se lipi de ea. De sub masa doar pe jumătate acoperită de farfurii cu gustări şi pahare se iţi Dănuţ, cu o basma neagră aşezată strîmb pe frunte. O trase de mînecă energic.

— Ai întîrziat, marinar! Aş fi ordonat să fii trecut pe sub chilă, dar azi e ziua mea. Te iert.

— Nu se va mai întîmpla, căpitane, promise solemn Cristina. Rechinii au fost de vină – m-au atacat în larg. Abia am scăpat de ei…

— Da, apele astea sînt periculoase. Nu aveai pistolul la tine?

— Nu, l-am uitat acasă. Dar ca să uiţi de greşeala mea…

Îi întinse cutia ei de bomboabe şi îl urmări deschizînd-o. Alesese bine.

— Bravo! Pînă la urmă, eşti un om de ispravă, spuse cu gura plină Dănuţ.

Cristina văzu că Mihai vrea să-l dojenească şi îi făcu semn să-l lase în pace.

— Ştii ce zice bătrînul Bill Picior de Lemn: aşa căpitan, aşa marinar!

Ţîrîitul soneriei îl făcu pe Mihai să se îndrepte din nou spre uşă. Patru copilandri şi părinţii lor umplură încăperea, iar Dănuţ o lăsă pe Cristina pentru a se făli cu darurile sale. Casa răsună mult timp de strigătele de luptă ale băieţilor, care intraseră iarăşi în jocul preferat. Aruncînd din timp în timp o privire la juniori, părinţii discutau în surdină despre necazuri şi ponosite speranţe. Cristina rămase pe un fotoliu aplecat într-o parte, prea puţin dornică să audă aceleaşi refrene. Nu o deranja să stea deoparte, se obişnuise cu asta, iar singurătatea în doi i se părea mai dureroasă decît izolarea ei. Veni însă şi momentul cînd farfuriile se goliră, iar energia aparent inepuizabilă a copiilor se termină. Cu feţele îmbujorate de atîta alergătură, se strînseră în jurul mesei, pentru o ultimă prăjitură. Soarele apusese demult şi părinţii începeau să se uite la ceas. Plecară la fel de doborîţi de viaţă cum veniseră. *Sau poate vezi tu totul în negru azi. De cînd cu…* Blocă amintirea cu un efort dureros.

— Te ajut să speli vasele, spuse Cristina pentru a acoperi tăcerea ce se instalase straniu după atîta agitaţie.

— Dacă vrei, răspunse Mihai. Mulţumesc. Pînă la urmă a ieşit bine, chiar dacă masa nu a fost plină…

Cristina dădu din umeri: pentru copii, meniul conta mai puţin decît distracţia şi, în fond, ei fuseseră eroii acelei zile. Mai aveau timp să crească şi să se gîndească seară de seară cu ce vor umple masa a doua zi.

— Vrei să-ţi arăt desenele mele? o trase de mînecă Dănuţ cînd punea pe raft ultima farfurie.

— Sigur, căpitane! Ai avut o pradă bună astăzi?

— I-am bătut pe toţi. Hai, ce mai aştepţi?

Cristina îl lăsă să o împingă spre canapeaua care odată fusese roşie, dar acum păstra doar o nuanţă vagă de roz. Dănuţ avea culorile în sînge şi desenele îi erau, ca şi vorbele, adesea mai mature decît ar fi trebuit. Deschise mapa şi apucă foile una cîte una. O casă într-o rînă, pe culmea unui deal. Un băiat adunînd frunze moarte în grădina unui castel. Figura blîndă a mamei învăluită în ceaţă, cu mîinile întinse într-o chemare mută… Nici o corabie de piraţi, nici un tablou cu încleştări pe viaţă şi pe moarte între valurile zbuciumate. De la ultima ei vizită, tuşele lui Dănuţ deveniseră mai nervoase,

culorile mai închise.

Băiatul o urmărea în tăcere, fără a o întreba dacă-i place ce vede. Încă un lucru care îl deosebea de alţi copii. Mîngîindu-l uşor pe creştetul zburlit, Cristina se apropie instinctiv de sobă înainte de a se uita la ultimul desen. Sperase ca măcar acela să fie mai optimist, dar nu era aşa. Văzu ochi roşii, pătrunzători, pe fundalul de tăciune al unei glugi ascuţite. Nu putu să nu se întrebe, confuză, ce-l făcuse pe Dănuţ să aleagă o asemenea temă. Îşi pierduse mama, dar era înconjurat de oameni care îl iubeau şi aveau grijă de el. Se întoarse spre el.

— Ce e asta, Dănuţ?

Băiatul păru să-şi caute cuvintele.

— Nu-ţi place? răspunse cu o întrebare.

Cristina dădu din cap.

— Ştii că-mi plac toate desenele tale. Doar că nu am mai văzut aşa ceva…

Din nou, copilul zăbovi puţin.

— L-am visat zilele trecute. Dar tata a zis să nu-mi fac griji. E doar un coşmar obişnuit, dintre acelea pe care le-am avut cînd mama a plecat la îngeri.

Deşi vocea îi era liniştită, Dănuţ nu părea prea convins că părintele său avusese dreptate. Cristina îl privi întrebător pe Mihai, pe chipul căruia trecu o umbră uşoară.

— I-am zis că e prea mare ca să se teamă de monştri, fiindcă nu există. Un pirat care se respectă nu se lasă înfricoşat de vise urîte!

Cristina zîmbi strîmb. Tonul lui Mihai o făcea să înţeleagă că desenul îl pusese şi pe el pe gînduri, chiar dacă nu voia să o recunoască. Studie din nou coala acoperită cu tempera, încercînd senzaţia absurdă că mintea din spatele ochilor pătrunzători se distra de minune pe socoteala lor. Se întoarse iarăşi spre băiat, dorindu-şi să ştie mai multe şi temîndu-se să afle.

— Şi ce făcea urîtul ăsta în visul tău?

Dănuţ îşi pironi ochii în podea înainte de a povesti şoptit.

— Era la geam. Se uita la mine cu ochii ăia mari, cînd vineţii, cînd roşii. A stat aşa puţin, apoi m-a întrebat cum mă cheamă. *Tata nu mă lasă să vorbesc cu necunoscuţi*, i-am zis. A început să rîdă. *Foarte bine face. Dar dacă mă inviţi înauntru, ne putem cunoaşte mai bine. Tare mi-ar plăcea asta!*

Vocea i se stinse brusc şi Cristina începu să tremure uşor. Un sloi de gheaţă îi cobora pe şira spinării. Crezuse că avusese parte de destule coşmaruri pentru o zi şi iată că nu era aşa. Nu ştia ce să spună, dar Dănuţ

înghiţi în sec şi continuă.

— Nu mi-a plăcut. I-am zis că nu poate intra. S-a mai uitat oleacă şi a plecat.

Cristina îşi frecă umerii, dorindu-şi să nu fi auzit nimic. Casa parcă se umpluse de pîclă, sufocîndu-i. *Asta chiar nu e atmosfera potrivită pentru un băiat de cinci ani, de ziua lui*. Îl prinse în braţe pe Dănuţ, ridicîndu-l spre tavanul coşcovit.

— Tatăl tău are dreptate! Un căpitan de piraţi nici măcar nu se gîndeşte la coşmaruri. Le scoate limba şi îşi vede de marinarii săi, care-i dau destul de furcă…

Băiatul se uită la ea pe jumătate neîncrezător, pe jumătate fericit.

— Nu se va întîmpla nimic rău nici cu tine, nici cu tati? Promiţi?

— Promit, zise solemn Cristina, încercînd să alunge orice presentiment rău. Vom face un legămînt sacru.

Apucînd pensula de pe masa şchioapă, o înmuie în culoarea albastră şi desenă un lanţ scălîmb pe încheietura fiecăruia.

— Acum apropiaţi-vă mîinile şi rostiţi după mine: Eu, pirat de nădejde, jur să apăr spatele tovarăşilor mei. Să fiu alături de ei în fiecare bătălie şi să nu las duşmanii să-i doboare. Aşa să-mi ajute Poseidon, zeul cel cumplit al mării!

Bărbatul şi copilul reperată ascultători cuvintele ei. Ochii lui Dănuţ străluceau, iar culoarea din obraji îi revenise. Doar Cristina nu scăpase de frică. Spre deosebire de copil, ştia însă să şi-o ascundă.

— Foarte bine! spuse. Vezi, nu ai de ce să-ţi faci griji! Nimic nu e mai puternic decît legămîntul piraţilor.

Băiatul o cuprinse într-o îmbrăţişare lungă şi Cristina îl sărută pe frunte. Nu putea purta masca lipsei de griji multă vreme, o înţelese înainte să-l privească iar în ochi. Era timpul să-şi ia rămas bun.

— E tîrziu, Mihai. Trebuie să plec. Mulţumesc pentru tot!

— Cred că eu trebuie să-ţi mulţumesc, ai avut o idee genială… Ne vedem mîine.

— Să fiţi cuminţi amîndoi şi să nu mai aud de vise urîte!

Ieşi în noapte, încă încercată de frisoane. Aruncă o ultimă privire spre ferestrele luminate ale căsuţei şi, înfruntînd rafalele ce-i biciuiau faţa şi-i făceau fularul să fluture ca un stindard în ajun de bătălie, se îndreptă spre staţia de tramvai. Era singură pe străduţa îngustă şi prost luminată, amintind mai mult de o uliţă dintr-un sat uitat de lume. Crengile copacilor se luptau cu vîntul în faţa şi în spatele ei, lovind cîte un geam cu pocnetul sec al

oaselor unei moarte descărnate. *O moartă în costum scump.* După primii paşi, Cristina se surprinse că încearcă să desluşească secretele umbrelor adunate pe la colţuri. Mai mult decît văzul, auzul îi juca feste. Un foşnet ici, un scrîşnet colo, o sclipire nelalocul ei întrezărită în ochii unei case părăsite. Bătăile aritmice ale ramurilor ascundeau zgomotele surde produse de cineva? Grăbi pasul, dar instinctul îi spuse că şi urmăritorul a cărui privire îi săpa în ceafă făcea acelaşi lucru, nerăbdător să-şi ajungă prada. Se uită repede în spate, aşteptîndu-se să zărească o siluetă care se prelingea necruţător în umbră, gata să o apuce. Îl simţea înaintînd pe urmăritorul ei, cît mai departe de cercurile slabe de lumină ale puţinelor becuri încă nestinse.

Nu zărea nimic, dar asta nu o liniştea. Dimpotrivă, îşi dorea să-l vadă. Să se convingă că există şi e o făptură în carne şi oase, chiar şi un răufăcător ieşit la vînătoare. Un cîine nevăzut urlă tremurat şi Cristina se lipi de un gard de fier, ducînd mîna la inimă. Tuşele acelea hîde zămislite de închipuirea unui copil naiv îi pluteau fără încetare în minte, în străfulgerări de gînduri absurde. Aproape alerga.

O pîclă deasă se lăsase pe aleea lungă. Semăna cu ceaţa din magazin, îi impregna hainele şi îi umplea gura. Se întreba dacă orele scurse de la întîlnirea cu necunoscuta nu fuseseră doar un vis, o nălucire, dacă nu era tot acolo, printre rafturi, prizonieră într-o iluzie care avea să o ucidă. Nu mai zărea ieşirea spre bulevardul principal şi spre salvatoarea staţie de tramvai. Pîcla era atotstăpînitoare, cu mirosul ei de mlaştină şi Cristina scăpă un geamăt. *Trebuie să termini cu prostia asta!* Ultima fărîmă de raţiune îi spunea că stătea la marginea prăpastiei. Se opri brusc şi se întoarse, ridicînd pumnii sfidător. Aruncă provocarea cu o voce mult mai calmă decît se simţea.

— Oricine ai fi, nu mi-e frică de tine! Arată-te!

Paşi tîrşîiţi răsunară aproape de ea, urmaţi de o tuse groasă, bărbătească. Cristina nu apucă să mai facă vreun gest: un moşneag încovoiat răsări din pîclă, uitîndu-se la ea cu milă.

— Aţi păţit ceva, domnişoară?

Îmbujorîndu-se instantaneu, Cristina îşi feri privirea.

— Nu, totul e în regulă! Mi s-a părut că aud pe cineva…

Îl lăsă să treacă înainte, potrivindu-şi paşii astfel încît să nu-l piardă din vedere. Ştia că acţiona prosteşte, totuşi răsuflă uşurată cînd ajunse în sfîrşit în staţie şi constată că moşneagul aştepta şi el un tramvai. Se linişti pînă să vină tramvaiul. Era convinsă că ochii aceia cruzi, de monstru se ascunseseră iar în întunericul care le dăduse naştere.

Capitolul 3

Strada Armoniei

Cristina terminase ritualul duminical al vizitei la mama, o oră petrecută la poveşti, înainte de a ajunge la slujbă. Femeie smeadă şi drăcoasă, Martha îşi revenise cu greu din şoc atunci cînd puiul îi zburase din cuib şi se consola oferindu-i ceva bun la fiecare vizită. De data asta, Cristina plecase cu jumătate de pandişpan şi, anticipînd dezmăţul caloric, hotărîse să meargă pînă la redacţie pe jos.

Depăşise blocurile cu trei etaje, apropiindu-se de cele cîteva bordeie rămase ca prin minune în picioare printre cutiile de chibrituri urbane, cînd auzi urletul. Un strigăt ascuţit de femeie înspăimîntată pînă aproape de pierderea cunoştinţei, terminat cu un gîlgîit neputincios, de parcă cineva şi-ar fi încleştat degetele în jurul gîtului ei, pentru a o reduce la tăcere. Nu era un zgomot pe care să-l ignori prea uşor şi Cristina încercă să-i depisteze sursa fără să mai cugete la faptul că, orice s-ar fi întîmplat, nu era o idee prea bună să se amestece.

Înainte de a alege însă o direcţie, o poştăriţă se năpusti spre ea. Evitînd ciocnirea în ultima clipă, Cristina observă că femeia nu părea să fi păţit ceva. Era pur şi simplu îngrozită, cu hainele în neorînduială, ochii căprui holbaţi şi lacrimile scurgîndu-se pe obrajii mai albi decît zăpada ultimilor ani. Fugea cu paşi împleticiţi, iar inevitabilul se produse mai repede decît anticipa Cristina. Picioarele îi cedară şi se prăbuşi în stradă. Cristina se apropie, o ajută să se ridice şi să se aşeze pe o bordură.

— Vă simţiţi bine, doamnă? Să chem o salvare?

Poştăriţa îşi mişca buzele fără să scoată un sunet. Cristina contempla ideea de a-i trage o palmă cînd femeia reuşi să vorbească.

— S-a întîmplat ceva îngrozitor, am găsit…

Vocea i se rupse din nou, în vreme ce cu o mînă tremurătoare arăta ultima casă. Cristina făcu doi paşi spre ea şi o scrută nedumerită. Nu se deosebea cu nimic de celelalte, doar că poarta rămăsese întredeschisă. Dincolo de ea se zăreau tufişuri desfrunzite şi o baracă pe jumătate putrezită, nimic din ce ar fi putut-o băga în sperieţi pe poştăriţă. Se întoarse să ceară lămuriri şi observă petele roşii de pe palma ei dreaptă. O bănuială începea să-şi facă loc în mintea Cristinei. Se aplecă asupra femeii aflate în pragul unei

crize de isterie, oferindu-i un şerveţel ca să se şteargă.

— Ce s-a întîmplat, doamnă? Liniştiţi-vă şi spuneţi-mi cum vă pot ajuta!

— Domnul Turda e mort. Nu a răspuns şi am intrat în curte… E cumplit ce i-au făcut.

Cristina decise că era timpul să ia taurul de coarne. Cu un gest hotărît, o îndrumă pe femeie spre banca şubredă de la poarta casei vecine.

— Rămîneţi aici şi încercaţi să nu vă mai gîndiţi la ce-aţi văzut! Am eu grijă de tot…

Metalul ruginit scîrţîi uşor cînd împinse poarta, dar Cristina nu ezită. Oamenii morţi, oricît de cumplit ar fi fost sfîrşitul lor, nu o speriau. Viii erau cei periculoşi, o învăţaseră zecile de tragedii descrise cu lux de amănunte macabre în paginile ziarului. Păşi pe poteca îngustă dintre tufişuri, încă presărată cu frunze uscate, tot mai aproape de casa ce doar pe alocuri mai păstra urmele varului albastru de altădată.

Se pregătise pentru un spectacol sinistru, totuşi nu-i fu mai uşor cînd îl zări. Era un bărbat între două vîrste, cu un început de calviţie care nu mai avea să se transforme într-o chelie adevărată, îmbrăcat în resturile unei pijamale ponosite, cu dungi late, maro. Nu avusese parte de o trecere uşoară în lumea cealaltă. Obrajii îi erau brăzdaţi de şanţuri adînci, ochiul drept i se transformase într-o masă amorfă de carne, iar buzele în pîinişoare vineţii. Cristina simţi că i se făcea greaţă, dar nu întoarse privirea, hotărîtă să vadă totul. Era singura ei şansă.

Bluza de pijama atîrna sfîşiată şi pieptul bărbatului era dezgolit. Aceleaşi cuţite lăsaseră urme cumplite, dar nu la întîmplare. Icnind, Cristina studie rănile, fără să mai înainteze. Omul era mort şi nimic nu-l mai putea ajuta, dar ziarista trebuia să desluşească mesajul pe care criminalul îl scrijelise în carnea victimei sale. Reuşi să o facă înainte ca greaţa să o biruie. **Mîţa curioasă o păţeşte rău.** Învinsă în cele din urmă de slăbiciune, Cristina făcu cale întoarsă, cu oribila scenă încă plutind în faţa ochilor. Văzuse destule.

Întîi se convinse că poştăriţa îşi mai revenise şi suspina molcom, cu faţa îngropată în palme. Nu-i putea găsi vreo vină. Cele zărite în grădină puteau doborî şi un bărbat puternic. Apucă telefonul şi sună la Poliţie – era destulă treabă pentru ei. Se aşeză apoi alături de femeie pe bancă şi mai formă un număr.

— Vino pe strada Armoniei, la numărul 5! E o mortăciune urîtă de tot, o anunţă în surdină pe Corina.

Ştia că o asemenea veste avea să-i fie pe plac. Colega ei îşi făcuse un titlu

de glorie din sîngele său rece şi avea o rezervă aparent inepuizabilă de poveşti pentru cei uşor impresionabili. Cea mai de succes istorie, care punea întotdeauna pe gînduri debutanţii în meseria lor păcătoasă, privea un accident feroviar. Fuseseră atunci vreo cinci morţi în maşina transformată de locomotiva unui accelerat într-o învălmăşeală de fiare, iar Corina se lăuda oricui voia să o asculte cum a obţinut un instantaneu şocant. *Am adunat cîteva bucăţele de creier împrăştiate şi le-am pus alături, chiar pe linia ferată. A ieşit o poză beton!* Acum era un moment potrivit pentru a constata cît adevăr se ascundea în spatele poveştii. Pînă cînd zona avea să se umple însă de oameni, putea încerca să mai afle cîte ceva.

— Îl cunoşteaţi bine pe domnul Turda? se întoarse spre poştăriţă.

Femeia o privi fugar. Avea ochii roşii şi se smiorcăia încet.

— Da, îi aduc scrisorile de cîţiva ani. Era un galanton şi, cînd treceam pe la el, îmi mai lăsa un pol sau doi. Iar de 8 martie mă aştepta cu un buchet de garofiţe…

— Avea familie? întrebă Cristina.

— Nu, era singur, săracul! Zicea că-i motan holtei, că femeile sînt ca un pahar de vin bun – savurate mai rar, te încîntă mai mult. Tare îi plăcea să glumească şi uite unde a ajuns…

Cristina îşi dădu seama că femeia era pe punctul de a reîncepe să hohotească şi o bătu încurajator pe umăr.

— Turda şi mai cum îl chema? spuse.

— Ioan. Pe 7 ianuarie, mă servea cu un păhărel de ţuică şi oleacă de tort… Nu primea niciodată felicitări de ziua lui şi zicea că-i sînt oaspetele cel mai credincios.

Poştăriţa îşi suflă absentă nasul, cu un zgomot de trompetă, în şerveţelul pătat de sînge. Abia cînd să-l împăturească îl privi cu atenţie şi reizbucni în plîns, părînd hotărîtă să nu se oprească pînă nu vărsa cel puţin cîteva găleţi de lacrimi. Cristina nu mai încercă să o aline, mulţumindu-se să mai sacrifice un şerveţel. După cum se scutura din tot trupul fragil, părea imposibil ca să o liniştească cineva pînă cînd nu avea să atingă epuizarea nervoasă. În schimb, amănuntele pe care i le spusese aveau să dea bine în ziar, făcîndu-le pe cititoare să-şi caute batista.

Cît de cinică ai devenit! Era însă doar constatarea unei realităţi. Pentru a supravieţui în acea lume nebună, în care slujba ei o aducea zilnic în contact cu atîtea nenorociri, avea nevoie de o doză straşnică de detaşare, de o perdea groasă de umor şi indiferenţă care să mai acopere negrul zilelor ei, aşa cum probabil îşi construiau medicii sau poliţiştii.

O văzu pe Corina coborînd grăbită din maşina redacţiei şi se ridică, făcîndu-i un semn discret să o fotografieze pe femeia ghemuită pe bancă. Fără să pună întrebări, Corina o ascultă şi, chiar în timp ce sirenele unor maşini de poliţie începură să se audă din depărtare, o zbughi în curte.

— Cum vă cheamă, doamnă? o interogă Cristina pe poştăriţă.

— Elena Macri, îi răspunse aproape neinteligibil.

— Eu sînt Cristina Man, de la **Incomodul**. Putem să folosim în ziar ce mi-aţi povestit?

— Cred că da, îngînă femeia. Adică, nu o să ziceţi nimic rău de mine, nu?

— Păi, ce am putea spune? A fost un ghinion cumplit să faceţi o asemenea descoperire, dar oamenii vor fi impresionaţi de curajul dumneavoastră! Şi despre domnul Turda aţi zis numai lucruri bune. Din ce aţi povestit, părea un om mai singuratic. Probabil i-ar fi plăcut să ştie că cineva îşi aminteşte cît de gentil a fost…

Elena încuviinţă în tăcere, iar Cristina nu mai adăugă nimic. Îi strînse doar mîna, într-un gest necalculat de compasiune. O primă maşină se opri la marginea trotuarului, cu scrîşnet de frîne şi Cristina îl zări coborînd pe comisarul Eduard Truşescu. Poliţistul masiv, pe a cărui faţă pătrăţoasă străluceau ochi mari, căprui, dădu să intre pe poartă, dar o zări şi coti spre ea.

— Bună dimineaţa, comisare, îi spuse Cristina. Deşi, după ce am văzut acolo, numai bună nu e…

Truşescu se număra printre cunoştinţele ei vechi. Biroul său fusese printre primele la a căror uşă bătuse pentru informaţii şi încă erau amici destul de buni.

— Să înţeleg că ţi-ai băgat nasul pe acolo? întrebă comisarul.

— Păi, mă ştii destul de bine, nu? Am auzit-o pe doamna ţipînd şi am văzut-o cum a ţîşnit ca urmărită de toţi dracii. Normal că am intrat să văd ce s-a întîmplat. Am încercat să nu ating nimic şi să vă încurc cît mai puţin. Şi apoi, eu v-am chemat…

În loc să continue cu reproşurile, poliţistul o ameninţă pur şi simplu cu degetul.

— Nu te mişti de aici pînă nu îţi spun că poţi pleca, ai înţeles? Iar cu dumneavoastră, doamnă, o să discute colegii mei. Urmaţi-mă!

Lăsată singură, Cristina îşi căută agenda. Terminase de scris ce-i spusese Elena Macri cînd o văzu pe Corina scoasă din ogradă de doi inşi în uniformă.

— Ei, mai încet, că nu sînt un sac de cartofi! îi apostrofă fotografa,

rînjind însă satisfăcută. Bună treabă, Cris! De multă vreme n-am făcut aşa nişte poze reuşite…

— Aha, admise dezgustată Cristina. Sînt destule senzaţii tari cît pentru o săptămînă, într-un singur instantaneu. Am crezut că o să dau la raţe chiar acolo…

— Eşti prea sensibilă, dragă! Puţin sînge nu înseamnă nimic. Îţi închipui că ai intrat într-o măcelărie şi treaba e rezolvată. Oricum, o crimă nu e ca un accident nasol, cu maţe şi creieri întinşi pe şosea sau, dacă ai noroc, un picior aruncat pe cîmp.

Cristina îşi ascunse surîsul: chiar se întreba cînd va aduce Corina vorba despre părţi anatomice împrăştiate. Trebuia însă să-i dea Cezarului ce era al Cezarului: nici nu clipise cînd ieşise din curte şi deja scotocea prin geantă după un pachet de biscuiţi.

— Am făcut casa, curtea, pe tipă jeluindu-se după ce a găsit mortul, destule poze cu nenea şi doar una cu poliţiştii… Mai vrei ceva?

— Nu, oricum am avut noroc că te-ai mişcat aşa de repede. Eu mai trebuie să rămîn prin zonă, Truşescu vrea să discute cu mine.

— Şi să te tragă puţintel de urechi, nu? Pe mine mai că nu m-au luat la bătaie.

— Las' că-i trece! Doar nu o să ne aresteze fiindcă ne-am făcut treaba. Arată-i tu pozele lui Andrei şi pune-l la curent. Probabil eu voi ajunge după terminarea şedinţei.

Corina molfăia mulţumită dintr-un biscuit recuperat de pe fundul încăpătoarei genţi pe care o ţinea la îndemînă, probabil, şi în somn. Îi făcu doar un vag semn de despărţire şi se eclipsă, lăsînd-o să se lămurească singură cu poliţistul furios. Îi studie placidă pe agenţii care băteau pe la porţi şi începu să fluiere. Cînd Truşescu veni la ea, avea faţa albă.

— E o treabă nasoală, nu? Numai un nebun putea face aşa ceva, încercă marea cu degetul Cristina.

— Ştiu că ai tupeu, fată dragă! Întîi tropăi prin curte, ba îţi mai chemi şi fotograful să se încurce printre picioarele noastre, apoi încerci să mă tragi de limbă.

— Dacă nici asta nu e ştirea zilei…

Poliţistul ţîţîi uşor.

— O să-ţi luăm amprentele digitale şi pe cele ale papucilor, ştii deja care e procedura. La fel pentru fotografă… Acum spune-mi ce căutai pe aici!

— Am trecut pe la maică-mea şi mă îndreptam spre slujbă. Am auzit-o pe poştăriţă urlînd… Restul îl ştii, spuse Cristina.

— Dă-mi adresa mamei. O să trimit pe cineva să schimbe două vorbe cu ea. Pe la ce oră ai plecat de la dînsa?

Truşescu o privea încă bănuitor.

— Era vreo zece jumate cînd am ieşit pe uşă. Asta-i bună, doar nu mă consideri suspectă? Nu aş fi fost nebună să fac aşa ceva, să zăbovesc pe aici pînă apare un martor şi apoi să vă chem.

— Trebuie să te verific, n-am ce face dacă îţi vîri nasul unde nu-ţi fierbe oala. Pînă una alta, amprentele tale o să apară în cîmpul infracţional.

Ridicînd din umeri, Cristina îi scrise pe un colţişor de hîrtie adresa mamei. Ştia că era o operaţiune de rutină şi înţelegea iritarea comisarului, confruntat cu un caz de-a dreptul scîrbos. Probabil că îl enerva la culme să dea ochii încă de la început cu o ziaristă băgăcioasă, aşa că se răzbuna ţinînd-o din scurt.

— Să înţeleg că aveţi o oră aproximativă a morţii? se interesă.

— Cum, nu l-ai pipăit pe tip să vezi dacă e ţeapăn? Atîţia ani de presă şi tot n-ai învăţat nimic…

— Eram prea ocupată să mă abţin de la vomat! replică Cristina. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să o trag puţin de limbă pe femeie, dar nu mi-a spus nimic ieşit din comun. Ce mai ştiţi despre mort?

— Deocamdată, nu mare lucru. Identitatea i-ai aflat-o deja. Lucra la Parchet ca grefier. Mai multe date, poate spre după-amiază, cînd te aştept pentru amprentare. Pînă atunci, nu te mai reţin.

Aproape îi venea să-i arate limba, dar se abţinu. Îşi luă la revedere şi tropăi spre serviciu. Pînă să ajungă, schiţase deja în minte prima parte a articolului.

În Biroul Oval, Andrei pufăia de zor.

— Am văzut fotografiile, sînt superbe! Asta e deschiderea de mîine! Am înţeles că te-ai călcat pe bătături cu Truşescu?

Cristina îşi spuse că nu ar fi folosit niciodată cuvîntul „superb“ pentru ceea ce văzuse, deşi împărtăşea entuziasmul redactorului şef.

— Da, şi-a ieşit niţeluş din pepeni. Am să trec pe la el spre după-amiază, dar, pînă atunci, vorbesc cu Felix să mai afle cîte ceva despre Turda de la Parchet. Familie am înţeles că nu avea. Mai băgăm nişte declaraţii plîngăcioase de la tipa care l-a descoperit – ce băiat bun era, holtei convins, cum îi dădea bacşiş…

— Vă dau măcar jumătate de pagină pentru asta, aşa că aflaţi şi cum bate toaca în cer. Băgăm pe prima o poză şi în interior două, una cu gagica şi alta cu mortul.

— Sigur, şefu'. Mai vedem şi de o urmare la chestia de la CTS de vineri…

— Vedeţi ce vă iese. La lucru!

Colegii aflaseră noutatea şi o priveau ca şi cum ar fi cîştigat lozul cel mare. Ignorîndu-le întrebările, Cristina îl sună pe Felix.

— Unde eşti?

— Am ajuns la Parchet, dar e o atmosferă tare sinistră. Am încercat să iau legătura cu sursa mea şi la interiorul lui a răspuns un coleg. Mi-a trîntit-o că tipul nu a venit încă şi apoi a încercat să mă ia la întrebări.

În mintea Cristinei începu să se formeze o bănuială sinistră.

— A fost ucis un grefier. Tocmai i-am văzut cadavrul şi zău că nu era o privelişte frumoasă. Truşescu se ocupă de cercetări, încă e acolo. Pe mort îl chema Ioan Turda, îţi spune ceva numele?

Urmă o tăcere lungă, de parcă interlocutorului îi retezase cineva coardele vocale.

— Alo, mai eşti acolo?

— Da, îşi drese glasul Felix. Ioan Turda ai zis?

— Aha! Cineva i-a transformat faţa într-o bucată de plăcintă cu carne şi i-a săpat cu cuţitul un mesaj în piept. Oricine ar fi criminalul, e foarte supărat.

— Dumnezeule, dar ăsta e omul meu! şopti Felix. Eşti sigură că aşa îl cheamă?

— Foarte! Avem nevoie de cît mai multe date despre el, ştii şi tu cum merge treaba.

— Încerc, promise răguşit Felix. Ziceai că i-au scris ceva pe piept?

— Da. Mîţa curioasă o păţeşte rău.

Felix scoase un fel de horcăit.

— Oare are vreo legătură cu informaţiile pe care mi le-a dat? Părea atît de speriat, spuse.

— E greu de zis, încercă să-l liniştească Cristina. Chiar dacă ar fi aşa, n-ai de ce să te simţi vinovat. Nu era mare lucru şi sigur nu i-ai smuls vorbele cu cleştele. Nu te mai gîndi la asta, hai să ne facem treaba!

— Bine. Te mai sun după ce aflu cîte ceva.

— Şi încă un lucru… Să-i pomenesc ceva comisarului?

Felix ezită din nou cîteva secunde, apoi răspunse cu jumătate de gură.

— Faci cum crezi de cuviinţă. Dacă îi putem ajuta să-i prindă pe cei care au făcut mîrşăvia asta…

Cristina puse telefonul pe masă, fixînd posterul cu Alex Corbu fără să-l

vadă. Îl încurajase pe Felix, dar ştia că, în locul lui, ar fi simţit şi ea muşcătura vinovăţiei. Iar dacă bietul grefier o păţise numai pentru cîteva amănunte şoptite la un colţ de stradă, ce îi aştepta pe ziariştii care făceau săpături în acest caz? Se întoarse în biroul redactorului şef. Era un lucru pe care trebuia să-l ştie.

Mîna lui Andrei Beiu înţepeni în aer şi redactorul-şef chiar uită să mai tragă din ţigară. Faptul că o deşcă bătrînă ca el, care îşi tocise pingelele prin redacţii încă de pe vremea împuşcatului, reacţiona astfel spunea multe.

— E sigur? o întrebă Andrei după o pauză.

— Da. Felix mai că nu plîngea cînd i-am zis. Şefu', e oare posibil să aibă legătură cu materialul nostru de vineri?

Andrei lansă gînditor cîteva cercuri de fum.

— Pare exagerat, nu? Şi apoi, judecînd după ce am văzut în fotografii, toată istoria asta e isprava unui dezaxat.

Cristina aprobă. În fiecare lună parcă tot mai mulţi nebuni se plimbau liberi pe străzi, aşa că suspecţii de serviciu nu lipseau.

— Continuăm ancheta? spuse Cristina, deşi bănuia răspunsul.

— Da. Cea mai bună apărare e atacul şi nimeni nu a încercat să ne spună să ne liniştim. Zi-le băieţilor însă să se mişte cu cît mai multă atenţie. Doamne fereşte! Nu avem nevoie de reporteri aduşi în sicrie…

Gîndul că unul sau chiar mai mulţi maniaci ar putea sta cu ochii pe ei nu era deloc reconfortant. Amintirea momentelor de spaimă absurdă trăite în ultimele zile îi răsări în minte, făcînd-o să rămînă înţepenită în mijlocul holului. *Poate nu a fost totul o închipuire.*

— Nu e drept! Toate lucrurile interesante ţi se întîmplă ţie. Eu n-am mai văzut un mort de o sută de ani, îi şopti în ureche Val.

Cristina îşi opri la timp strigătul. Se întoarse spre el cu mîinile în şolduri.

— Termină, Val! Şi aşa sînt cu nervii în pioneze, nu mai trebuie să mă sperii şi tu.

— Iartă-mă! Am vrut să te înveselesc, dar se pare că nu a fost o glumă prea reuşită… Lasă-mă să am grijă de tine, domniţa mea!

Cristina îl ascultă, lăsîndu-se să cadă pe primul scaun. Val îşi puse mîinile pe umerii ei şi începu să o maseze uşor.

— Aşa… E mai bine, nu? o întrebă după vreo două minute.

— Da, e foarte bine, cavalerul meu în armură strălucitoare. Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

— Ai avut o dimineaţă grea, asta-i tot.

Felix are parte de una şi mai grea. Nu avea să mai povestească despre asta

altcuiva. Era alegerea lui Felix dacă să le spună colegilor despre legătura specială cu Ioan Turda.

— Am însă şi o veste bună, spuse Val. Cel puţin aşa pare pentru trei sferturi din suflarea feminină a redacţiei. Alissa e deja într-al nouălea cer.

— Zău? Care e aceea? încercă să zîmbească Cristina.

— Preferatul naţiunii soseşte în urbea noastră umilă pentru a se arăta în carne şi oase nu doar doamnelor şi domnişoarelor din capitală, ci şi ieşencelor care suspină după el.

— Vine Alex Corbu?

— Da, tocmai am primit un comunicat. Ne invită la conferinţa de presă. Va fi şi un miting al susţinătorilor PNP, în piaţa centrală. Cine merge, eu sau Mihai?

— Cînd e?

— Conferinţa – marţi, la 10, la „Prezident". Mintingul e programat mai pe după-amiază.

— Oho, Corbu are bani de cheltuit dacă a ales un asemenea local!

— Păi, dacă nici el n-o avea…

Cristina aruncă o privire în agendă.

— Îl mai întreb pe Mihai dacă are ceva plănuit pentru marţi, dar, în principiu, zic să meargă el la chestia de dimineaţă, iar tu, la minting.

— Dorinţa ta e lege pentru mine. Mă anunţi dacă se schimbă ceva…

Capitolul 4

INVITAŢIA

Sediul Poliţiei nu era un loc menit să creeze asociaţii plăcute, oricît de cinstit ai fi fost, dar anii petrecuţi acolo făcuseră din el, pentru Cristina, o a doua casă. Una în pereţii căreia se impregnase toată răutatea miilor de infractori, dar care îşi purta urîţenia cu un fel de mîndrie disperată. Cristina o salută ca pe un prieten vechi şi se apropie de masa ofiţerului de serviciu, arătîndu-i legitimaţia.

— Comisarul Truşescu mă aşteaptă!

Omul în uniformă o fixă cu o urmă de suspiciune profesională înainte de a ridica receptorul. Privindu-l cum discuta, Cristina se întrebă ce figură făcuse maică-sa cînd se trezise cu poliţiştii la uşă. Nu apucase să o sune ca să o liniştească.

— Urcaţi la etaj, îi spuse ofiţerul, dînd impresia că îl nemulţumea faptul că nu-i putea reproşa nimic. Biroul de pe colţ…

— Ştiu unde stă domnul Truşescu, replică pe un ton răguşit Cristina.

Lăsîndu-l în urmă pe la fel de posacul om al legii, urcă scările încet. Odată ce intra în birou, nu avea să mai fie loc de întors. Bătu la ultima uşă de pe holul neprimitor şi surprinzător de pustiu.

— Intră, auzi vocea comisarului.

Truşescu nu împărţea cu nimeni biroul mic – privilegiul gradului. Studia pozele împrăştiate pe masă, într-o dispoziţie ce nu părea să se fi îmbunătăţit de dimineaţă.

— Ia uite, a catadicsit să vină şi domnişoara ziarist!

— Ooo, nu e cazul să fii aşa ostil, comisare! Ai zis spre după-amiază, nu ai specificat o oră. Aveam şi eu treburi prin redacţie.

— Cred că e agitaţie mare acolo, replică amar poliţistul. Mizeria asta e o mană cerească pentru vulturi.

— Azi chiar e o zi proastă pentru amîndoi! N-are rost să ne certăm. În fond, şi vulturii trebuie să mănînce în fiecare zi, ca şi poliţiştii.

Pentru prima dată de la începutul conversaţiei, Truşescu îşi permise un zîmbet şters, ridicîndu-se.

— Hai să-ţi murdărim degetele, Cristina. Şi pantofii?

Fără cuvinte, îi întinse punga în care pusese perechea de botine purtată

dimineaţă.

— Bine! Să mergem!

Cristina simţi privirile curioase ale celui care îi apăsa degetele acoperite de tuş pe foaia pentru amprente. Zvonurile zburau repede şi nu prea credea că i se mai întîmplase să facă asta cu un gazetar. Ştergîndu-se cu şerveţelul oferit de agent cu un rînjet, îl urmă pe Truşescu înapoi în cabinet.

— Acum, că am făcut-o şi pe asta, poate îmi spui cîte ceva, comisare, îi zise chiar din prag.

— Păi, nu văd de ce aş face asta, Cristina… Poate nu te-am exclus încă din cercul suspecţilor.

Vocea îi era serioasă, însă ochii i se înveseliseră puţin.

— Ei, zău! Chiar mă poţi închipui hăcuind pe cineva? Şi apoi, am putea face schimb de informaţii.

Tăcerea se înstăpîni pentru cîteva momente. Truşescu lăsa impresia că îşi cîntăreşte opţiunile, fixînd-o.

— Să ascundă date legate de o anchetă o poate costa scump chiar şi pe o ziaristă, spuse în cele din urmă.

Cristina ridică din umeri.

— E mai mult o bănuială. Vă poate ajuta sau, dimpotrivă, vă poate încurca mai mult. Hai, comisare, doar sîntem amici!

— Fie, păru convins Truşescu. Dar asta e tot ce-ţi pot spune: ora decesului, deocamdată aproximativă, e cinci, iar cauza, o hemoragie internă.

— A fost „tatuat" aşa după ce şi-a dat duhul?

Poliţistul oftă uşor, înnegurat.

— Era conştient cînd a fost torturat. Era însă mort cînd i-au scris pe piept mesajul.

Cristina se înfioră imaginîndu-şi chinul cumplit prin care trecuse bietul om, frica şi durerea, implorările lui zadarnice.

— Şi toată grozăvia asta s-a întîmplat la ora cinci? Era încă întuneric, totuşi nu miez de noapte. Trebuie să fi urlat. Nimeni nu a auzit nimic?

— E ciudat, dar asta e. Acum aştept să aud de la tine ceva.

Era rîndul Cristinei să-şi aleagă cuvintele.

— Ioan Turda era sursa unui coleg. Zilele trecute, i-a dat nişte informaţii. Ne-au folosit pentru deschiderea de sîmbătă, cea cu spargerea de la Centrul de Transfuzii. Şi, fiindcă tot veni vorba de ea, de ce s-a ţinut aşa un secret?

Truşescu se făcu că nu-i auzise întrebarea.

— Despre ce coleg e vorba? spuse comisarul.

— Felix Şantea, băiatul de pe speciale. Dar nu-mi pot imagina că acele

crîmpeie de informaţii pe care grefierul ni le-a strecurat ar putea justifica aşa ceva.

— Vom vedea. Oricum, prima ipoteză de lucru e că au fost mai mulţi atacatori.

Cristina tăcu. Ideea unei haite de torţionari era şi mai cumplită decît aceea a unui nebun setos de sînge, totuşi instinctul îi spunea că era cea adevărată. Comisarul îşi aţintise gînditor privirea pe singurul geam din încăpere, care dădea într-o curte interioară destul de murdară. Sticla era gri de atîta jeg şi imaginea se vedea înceţoşată, dar Cristina îşi spuse că, probabil, peisajul cîştiga astfel în calitate. Rămase în aşteptare, preferînd să nu privească pozele împrăştiate pe biroul ponosit, în care culorile predominate erau roşul şi vineţiul. Ştia prea bine ce conţineau şi numai ideea de a le studia îi întorcea stomacul pe dos.

— Cred că asta e tot, pentru moment, se întoarse spre ea Truşescu. S-ar putea să-l chem la o discuţie pe Felix. Îl ştiu pe băiat, e destupat la minte…

Lăsă fraza în suspensie şi Cristina îşi spuse că era timpul să se ridice din scaunul incomod. Deodată, simţea nevoia să iasă la aer. Truşescu deja nu-i mai dădea atenţie şi ziarista se strecură din birou, ocolind masa cu privirea. Întîmpină burniţa rece care învăluia strada, acoperind casele dărăpănate, ca pe o adevărată binecuvîntare.

Senzaţia de greaţă nu o părăsi pînă seara. Undeva înăuntru, se contracta de fiecare dată cînd îşi aducea aminte de scena de dimineaţă. Şi era imposibil să o uite, atîta timp cît chipul desfigurat al lui Ioan Turda se lăfăia pe prima pagină a ziarului, iar în interior – imaginea trupului său răstignit în grădiniţa desfrunzită. O durere atroce de cap o cuprinse cu mult înainte să se facă ultimele retuşuri la pagină şi să iasă din redacţie.

Cînd ajunse acasă, o găsi pe Amalia agitîndu-se prin bucătărie. Prepara una dintre supele ei cu explozii de arome, în care arunca aproape tot ce găsea prin frigider. Asemenea amestecuri erau, cel mai adesea, rezultatul unei inspiraţii de moment, iar Amalia se apuca de ele doar cînd era bine-dispusă. De data asta, chiar fredona fals în faţa aragazului, amestecînd în oala aburindă.

— Înţeleg că, în sfîrşit, discursul tău i-a plăcut lui Alex, concluzionă Cristina, iar Amalia îi răspunse cu un zîmbet.

— Era şi cazul, nu? Încă puţin şi înnebuneam… Dar tu eşti cam palidă, s-a întîmplat ceva?

Cristina dădu obosită din cap. Nu se simţea încă în stare să-i povestească prin ce trecuse în acea zi. Fireşte, în ziua următoare avea să

citească în ziar despre crimă, dar nu şi despre faptul că ea fusese acolo.

— Am avut azi o migrenă groaznică, îi răspunse, şi nici măcar nu mințea. Am auzit că şeful tău ne va onora marți cu o vizită…

— Da, aşa mi s-a spus şi mie. Şi uite ce ai primit!

Îi întinse un plic subțire, cu dungi aurii pe fond negru.

— Ce e asta? zise întorcîndu-l pe toate părțile.

— Deschide-l! o îndemnă Amalia.

Îi făcu pe plac şi scoase un dreptunghi elegant de hîrtie, inscripționat în relief. Caracterele gotice sclipeau misterios în lumina chioară a becului economic şi Cristina miji ochii, intrigată. *Domnul Alex Corbu vă invită să-i faceți onoarea de a participa la recepția care va avea loc luni, de la ora 20, la restaurantul „Mon amour". Ținuta de seară este obligatorie.*

Cristina se holbă aproape un minut la cele cîteva rînduri, înainte de a-şi muta privirea spre Amalia.

— Ciudat, dar în programul primit la ziar nu zicea nimic de o recepție, bolborosi.

— Probabil fiindcă e o chestie elitistă. Pentru cei care l-au ajutat în campanie şi pentru oficialități.

— Păi, şi eu cum am ajuns pe lista invitaților? se strîmbă Cristina. Nu prea cred că Alex Corbu ar prefera să mă vadă pe mine în locul directorului ziarului, să zicem.

— Eşti invitata mea, Cris. Tot staff-ul de campanie a primit cîte un plic dintr-ăsta, pentru a-şi aduce un invitat. Eu te-am ales pe tine. Oricum, nu pot spune că am un partener sexy la brațul căruia să strălucesc…

Cristina nu comentă. Viețile lor amoroase erau un adevărat dezastru de ceva vreme, iar ea, una, se resemnase.

— N-ai să mă laşi să mă învîrt pe acolo singură, nu-i aşa?

Vocea Amaliei era rugătoare.

— Vrei neapărat să mergi la recepția asta? o întrebă Cristina.

— Nu cred că ar fi potrivit să lipsesc. Am petrecut atîtea ceasuri muncind pentru oamenii ăştia şi să pierd toată distracția? Şi apoi, nu vrei să-l vezi pe Alex în carne şi oase?

— Fie, deşi numai de recepție nu-mi arde, spuse Cristina. Da' eşti sigură că nu vei avea probleme dacă aduci o ziaristă?

— Nu văd ce necazuri ar putea apărea, răspunse Amalia fluturînd din lingură. E doar o sindrofie, nu punem la cale un război. Şi nu cred că ai de gînd să-i sari în față cu reportofonul onorabilului nostru candidat ori să tragi vînturi la masă…

Cristina chicoti uşor. Nu era greu de imaginat expresia de pe feţele pline de morgă ale primarului şi prefectului dacă s-ar fi dat în stambă.

— Nu, nici nu mă gîndesc să fac aşa ceva, promise cu un rînjet larg. Poate doar să nu folosesc tacîmurile şi să scuip mîncarea pe faţa de masă.

— Las' că-ţi mai predau un curs rapid de bune maniere, ca să nu mă faci de ruşine, îi întoarse zîmbetul Amalia. Rămîne deci stabilit?

— Aha, încuviinţă cu jumătate de gură Cristina. Mai rămîne de rezolvat problema rochiei de seară. Şi să ştii că nu dau bani pentru una nouă doar ca să mă plimb prin faţa îmbuibaţilor ăstora.

— Stai liniştită, că nici eu nu îmi înnoiesc ţinuta.

— Poate rochia neagră… Iar ţie ţi-ar sta minunat în aceea aurie pe care ai purtat-o la nunta Mariei.

— Dacă ne îmbrăcăm aşa, o să fim asortate cu blazonul lui Alex.

Noaptea trecu liniştit şi abia dimineaţă ploaia se transformă într-o zăpadă apoasă, cu fulgi mari care se topeau imediat ce atingeau pămîntul. Durerea de cap se mai potolise, dar se ascundea prin apropiere. Tot drumul pînă la redacţie, cu gîndurile risipite auirea, Cristina desenă cu degetul arătător pe geamul aburit al tramvaiului. Abia cu o staţie înainte de destinaţie, văzu într-adevăr rodul creaţiei ei. O mulţime de ochi fără pleoape o privea fix, iar Cristina simţi un junghi la inimă. Coborî ca din puşcă din bătrînul tramvai, împreună cu o babă cu un neg mare pe frunte.

— Nu mai au pic de ruşine vatmanii ăştia! bodogăni bătrîna. Păi, aşa era pe vremea mortului? Nu mai bine îl lăsam în pace, nu-l împuşcam ca pe un cîine în sărbătoare sfîntă? Acum ne bate Dumnezeu pentru păcatele noastre!

Cristina făcu un gest nelămurit, care putea fi interpretat deopotrivă ca o aprobare sau ca o expresie de dezacord. Nu îi plăcea să lege astfel de conversaţii întîmplătoare despre lucruri care, din păcate sau din fericire, nu puteau fi schimbate. Viaţa lor era aşa cum era, iar regretele tîrzii nu aveau cum să întoarcă minutarul ceasului. O lăsă în urmă pe femeia care încă boscorodea în legea ei şi se opri la moş, pentru ritualul de dimineaţă. De data asta, cumpără un pachet mic de biscuiţi cu cremă de lămîie. Portofelul îi era tot mai uşor, dar trebuia să se descurce pînă la salariu. Nu-i plăcea să împrumute de la maică-sa.

Redacţia era goală. Cristinei îi plăceau acele momente de linişte de la începutul zilei, cînd încăperea nu se umpluse încă de zumzetul conversaţiilor, al ştirilor de la televizorul deschis în permanenţă. Din poster, Alex îi zîmbea în continuare şi Cristina încercă neliniştitorul sentiment că ochii săi chiar o urmăreau în timp ce-şi aşeza lucrurile pe birou. Dincolo de

fereastră, o perdea albă părea să izoleze ograda de restul lumii lipsită de orice podoabă, estompînd chiar şi sunetele obişnuite ale dimineţii. Pe la cerceveaua roasă trăgea curentul şi Cristina deschise caloriferul, chiar dacă ştia că doar se va dezmorţi. În redacţie se făcea economie la toate – de la căldură, la hîrtie igienică sau săpun, îndoit vîrtos cu apă.

Nu-i era dat însă să aibă parte de linişte prea mult timp. O tuse groasă se auzi din dreptul scărilor, urmată după doar cîteva secunde de o bătaie puternică în uşă. Cristina îşi strecură capul pe hol şi dădu cu ochii de un ins înalt, slab ca degetul şi cu o privire uşor confuză.

— Da, spuse pe un ton pe care îl simţea nu prea prietenos.

Bărbatul se mută de pe un picior pe altul, cu o mină nehotărîtă.

— Am fost şi zilele trecute pe aici, dar nu era decît doamna de serviciu.

Un beculeţ roşu se aprinse în mintea Cristinei. *Trebuie să fie ţicnitul acela care a vorbit cu doamna Coca…*

— Spuneţi! îi zise.

— Doamnă, am o problemă foarte serioasă şi nimeni nu vrea să mă ajute. Am fost pe la Poliţie, ştiţi…

— În primul rînd, ziceţi-mi cum vă numiţi, îl întrerupse Cristina.

— Vă spun la sfîrşit, scutură din cap bărbatul. Deocamdată să vă expun problema, aşa, în linii mari, că e destul de complexă. Dacă vă va interesa, putem petrece şi cîteva ore discutînd detaliile. Am timp destul!

Nu şi eu. Experienţa îndelungată a comunicării cu tot felul de inşi sonaţi o făcea să fie pe trei sferturi sigură că întîlnise încă unul, însă rămase deocamdată în expectativă.

— Vă ascult…

— Ei bine, lucrurile stau cam aşa, stimată doamnă. Şi încep cu o paranteză: sînt inginer diplomat – ştiu şi cum se construieşte o navă spaţială, şi multe alte lucruri care, din păcate, nu mai folosesc acum la nimic. Ca mulţi alţii, mă aflu într-o situaţie financiară extrem de precară şi nedreaptă, pe motiv de şomaj. Cum am o familie de întreţinut, nu mi-am permis însă să mă las cuprins de disperarea inerentă unei astfel de adversităţi a sorţii.

Spusese totul fără nici o pauză şi se opri să ia o gură de aer, cu mina unui scafandru ajuns la suprafaţă chiar cînd butelia de oxigen se golise. *E genul de intelectual preţios. Îmi imaginez cum trebuie s-o fi impresionat pe femeia de serviciu*.

— Am căutat deci să găsesc orice slujbă, continuă bărbatul, chiar şi sub pregătirea mea, lucru care m-a adus în contact direct cu diverse medii sociale. Iar unele dintre ele, drept să vă spun, nu sînt dintre cele mai

plăcute…

— Poate ajungeţi totuşi la subiect, zise Cristina. Ştiţi, sînt foarte ocupată.

— Bine, deşi e vorba de o temă de maximă importanţă. Am să încerc însă să fiu cît mai succint.

Încă un moment de pauză îi dădu ocazia Cristinei să spere că sunetul telefonului sau apariţia unui coleg va precipa lucrurile. *Ce Dumnezeu, a intrat toată lumea în grevă?*

— Deci, eu lipsind foarte des de acasă pentru a căuta un loc de muncă, şi cum soţia are încă o slujbă modestă, fiica noastră a rămas mai mult singură. Bineînţeles, i-am explicat importanţa misiunii mele şi a înţeles, în ciuda vîrstei ei fragede. Acum două săptămîni, a început să-mi spună însă tot felul de istorii bizare cînd mă întorceam din peregrinările mele, vai, atît de lipsite de rezultate. Iniţial, am crezut că e vorba de imaginaţia specifică vîrstei. Vorbea despre lumini sîngerii sau violet, despre zgomote lugubre în noapte.

— Şi care este totuşi problema? încercă din nou Cristina să scurteze conversaţia.

— Stimată doamnă, dar nerăbdătoare mai sînteţi! Problema e că fiica mea a dispărut şi nimeni nu mă ajută să o găsesc!

Omul izbi cu pumnul stîng în biroul Cristinei. Masca de intectual gomos i se spulberă, lăsînd loc disperării.

— Cînd a dispărut? întrebă Cristina.

O încerca o vagă părere de rău pentru felul cum îl tratase.

— Acum zece zile. De atunci, am fost şi pe la secţia de poliţie de care ţinem, şi la sediul central, şi chiar în audienţă la comandant. Am trecut şi pe la Parchet, dar toţi au dat din umeri. Sînt disperat, nu mai ştiu ce să fac…

Cristina îl fixă neîncrezătoare. Oricît de blazaţi şi de prost plătiţi ar fi fost poliţiştii, gîndul că toţi ar fi ales să ignore dispariţia unui copil i se părea ciudat.

— Dar cum şi-au motivat pasivitatea? îl întrebă. Trebuie să vă fi spus ceva.

— Au fost absurzi, bineînţeles. Au zis că nevastă-mea e de vină… Că a făcut ceva cu ea.

— Cu cine?

— Cu Steluţa, fireşte.

— Adică soţia dumneavoastră v-a ascuns copilul?

— Da, sau poate mai rău. E o nerozie! Ilona nu i-ar fi făcut niciodată nimic rău Steluţei, chiar dacă acum nu se simte bine.

— Nu se simte bine? repetă Cristina.

— Of, ce e aşa de greu de priceput, stimată doamnă?

Cristina simţi cum i se ridica tensiunea, dar îşi muşcă buzele şi reuşi să păstreze un ton rezonabil.

— Explicaţi-mi în două propoziţii scurte şi clare, aşa, ca pentru proşti!

— Au dus-o pe Ilona la Spitalul numărul şapte, după ce au găsit în dulapul său o jachetă de-a Steluţei pătată cu sînge… Copilul acela cuminte şi isteţ, mîndria noastră, a dispărut, iar soţia mea s-a prefăcut într-un nimic cu ochi goi. Stă nemişcată într-un colţ al încăperii cu orele şi uneori nici nu mă recunoaşte. Orice ar fi văzut, a fost şocată. Am întors casa cu susu-n jos, poate poliţiştilor le-a scăpat ceva. N-am găsit decît asta…

Clipind necontrolat, omul îi băgă sub nas un desen. Din foaia boţită pe la colţuri, ochi roşii-vineţii, cunoscuţi deja, o ţintuiră pe Cristina.

— Ce-i asta? întrebă cu vocea scăzută.

— E ultimul desen pe care l-a făcut Steluţa. Ajutaţi-mă, vă implor!

Oare Dănuţ e bine? strigă o voce în mintea Cristinei. Decise imediat să pună capăt conversaţiei care nu ducea nicăieri, dar reuşea să-i alimenteze nevrozele.

— Am înţeles problema. Vom vedea ce putem afla. Scrieţi pe hîrtiuţa asta datele dumneavoastră – nume, prenume, adresă şi număr de telefon. Colegii mei vă vor căuta dacă va fi cazul. Nu vă pot promite însă că vom scrie ceva, să vedem ce iese.

— Asta e tot? Aş putea să vă povestesc atîtea…

— Înţeleg, dar sînt foarte ocupată. Îmi pare rău, asta e tot ce putem face acum.

Omul trecu cîteva rînduri pe foaia ruptă din agenda ei şi Cristina văzu că îl chema Septimiu Stavropol. Se uită în altă parte, ca să nu-i mai încurajeze logoreea. Stavropol îi întinse coala cu un gest oprit la jumătate şi continuat după o pauză de implorare mută. Cu buzele strînse, Cristina îl conduse pe prispă, dorindu-şi să-l vadă cît mai repede ieşind din curte.

— Vă dau adresa unui cunoscut, un psiholog foarte bun, îi spuse şi îi întinse o carte de vizită. Face şi muncă pro bono, aşa că banii nu ar trebui să fie o problemă. Sînt convinsă că o vizită de-a lui i-ar face bine soţiei. Poate v-ar ajuta şi pe dumneavoastră să mai scăpaţi de stres…

Cîteva secunde, Stavropol dădu impresia că ezită între a se stropşi la ea şi a-i mulţumi pentru ofertă. Apoi ridică din umeri, într-un fel stîngaci care îi făcu inima să se strîngă. Nu lăsă însă părerea de rău să o copleşească.

— Sincer, spuse Stavropol, nu cred că ar fi altceva decît o pierdere de timp.

— Totuşi, luaţi-o! îi răspunse Cristina. Dacă vă hotărîţi să treceţi pe la el, spuneţi-i doctorului Sorescu că v-am trimis eu.

— Mulţumesc, stimată doamnă. Îmi pun însă mai mari nădejdi în rezultatele anchetei dumneavoastră şi în posibilităţile de a face presiuni asupra poliţiştilor, ca să descopere adevărul. Ştiu că, dacă într-adevăr veţi dori, veţi face o treabă bună.

— Vom încerca, zise Cristina.

Rămase cîteva clipe pe prispă, înfrigurată, privind în urma bărbatului care se îndepărta cu paşi mărunţi. Cînd intră înapoi în birou, pasul îi era mai greoi. *Săptămîna asta se deschide cam la fel de bine cum s-a terminat precedenta*. De pe perete, Alex Corbu îi rînjea a zeflemea şi Cristina îi scoase limba. *Slavă Domnului că nu mai e nimeni, să vadă cum te ţicneşti pe zi ce trece! Gata! La treabă cu tine!*

Îi întoarse spatele celui mai fermecător bărbat al României, învingîndu-şi dorinţa de a-i desena cu markerul coarne sau mustăţi, cum obişnuia să le facă portretelor din cartea de istorie. Mintea însă pur şi simplu nu voia să se întoarcă spre rutină şi zbură la recepţia lui Alex. Era curioasă să-l întîlnească pe viitorul preşedinte, dar trebuia să recunoască măcar pentru sine că gîndul o intimida puţin. Oricum, îi promisese Amaliei că o va însoţi şi avea să se ţină de cuvînt.

Capitolul 5

NEGRU ŞI AURIU

Cristina coborî prima din taxiul boţit într-o parte, de o nuanţă incertă, călcînd oarecum nesigur pe dalele alunecoase şi ciuruite cu care era pavată piaţa. Purta singura ei pereche de pantofi de ocazie, cu toc o idee mai mărişor, şi nu se simţea deloc confortabil. Prefera încălţămintea uşoară, cu talpa plată, aproape de copil şi oricum, de cele mai multe ori, nici nu avea de ales. Cînd cauţi papuci ieftini, mărimea 34, oferta nu e prea variată. Aruncă o privire în spate: Amalia tocmai se socotise cu şoferul. Avea să-i plătească partea ei a doua zi, la leafă. Deocamdată, portofelul îi era la fel de gol ca inima unei măicuţe. Umăr la umăr, se îndreptară spre treptele restaurantului „Mon amour". Marmura era acoperită de un covor gros, vîrstat în negru şi auriu şi Cristina nu putu să nu aplaude în sinea sa atenţia pentru detalii a celor care puseseră pe roate sindrofia.

— Bine aţi venit la noi! le ură un ins care părea să aibă o minge lipită de burtă, aşezat strategic în capul scărilor. Sîntem onoraţi să avem oaspeţi de seamă. Dacă vreţi să mă urmaţi…

Le conduse pe un hol larg, drapat cu fîşii de pînză în aceleaşi culori, pe care răsuna discret o muzică instrumentală medievală. Paşii lor stîrneau un ecou ciudat şi Cristina aproape se aştepta să zărească undeva, într-un colţ, un cavaler în armură strălucitoare, gata să sară în ajutorul prinţeselor la ananghie. *Lui Val i-ar fi plăcut aici…* Cu un gest larg, maître d'hotel deschise uşa unui salon încăpător, transformat într-o adevărată orgie negru-aurie. Nimic nu fusese lăsat la întîmplare – feţele de masă, şerveţelele, perdelele, totul era în una dintre cele două culori, aducînd privitorul aproape de saturaţia senzorială. Crini galbeni împodobeau mesele, iar pîlpîirile a sute de lumînări îi dădeau întregului tablou o notă de mister. Cristina observă că încăperea era doar pe jumătate plină şi nu se zărea nici picior de Alex Corbu. *Probabil îşi va face apariţia odată cu sosirea oficialităţilor*, îşi zise, fără să regrete faptul că deocamdată, cu excepţia călăuzei lor, nimeni nu părea să le bage în seamă. După un slalom graţios printre mese, acesta se opri în faţa uneia pentru două persoane, destul de aproape de centrul salonului.

— Aceasta este masa dvs, le anunţă plin de morgă şi îl zări făcîndu-i discret semn unui chelner să se apropie.

Cu gesturi experte, cei doi le ţinură scaunele, apoi maître d'hotel îşi pregăti ieşirea.

— Silvian vă stă la dispoziţie! Vă doresc petrecere plăcută.

Privindu-l cum reia în sens invers cursa cu obstacole, păstrînd acelaşi ritm solemn, Cristina zîmbi. Niciodată nu o impresionase prea mult fastul şi, cu cît mesenii erau mai preţioşi, cu atît se distra mai bine observîndu-i. Amalia îi adresă un surîs complice, în timp ce chelnerul le umplea paharele cu un lichid gros.

— Domnişoarele ar dori aperitivul casei? se interesă pe tonul cuiva sigur că răspunsul va fi pozitiv.

— De ce nu? răspunse Amalia.

Cristina zări fulgerînd pe chipul ospătarului o expresie pe care o traduse prin „ştiam eu, calicelor".

— Imediat, spuse Silvian.

Rămase singure, Cristina şi Amalia pufniră în rîs.

— Nu cred că am mai fost vreodată aici.. Da ştiu că au muncit la pregătirea chermezei! spuse Cristina.

— Da, aprobă Amalia, din cîte am auzit, s-au băgat o grămadă de bani. Se pare că Alex are planuri mari pentru oraşul nostru. Oricum, putem comanda ce ne trece prin cap. PNP va plăti pentru tot.

— Gazda noastră este însă cam scumpă la faţă! Cuceritorul Alex se teme că vor sări toate femeile pe el?

— Nu mai ai răbdare să-l vezi? Parcă spuneai că nu-ţi place…

— Măcar ceva să-mi trec şi eu pe răboj după seara asta, în afară de aperitivul casei şi ce-o mai fi pe masă. În plus, abia aştept să-i povestesc Alissei cum am ciocnit un pahar cu preferatul ei! Poate să inventez şi nişte complimente venite din partea lui.

— Doamne fereşte! Vrei să facă infarct? surîse Amalia.

Chelnerul se întoarse cu două farfurii cu margine neagră, încărcate de bunătăţi decorate cu cîte un moţ de pastă aurie, iar Cristina să ridică privirea spre tavan.

— Zău că e deja prea mult! spuse. Dacă mai văd ceva auriu sau negru, cred că am să vomit!

— În nici un caz nu le-am dori aşa ceva oaspeţilor noştri, auzi o voce amuzată şi pentru prima dată o văzu pe Amalia roşind.

Se întoarse şi îl zări pe Alex Corbu. Covorul pufos trebuie să-i fi amortizat zgomotul paşilor. Era chiar lîngă ele, adresîndu-le ceea ce părea unul dintre cele mai cuceritoare zîmbete ale sale. Costumul negru, simplu

dar din stofă de cea mai bună calitate, cădea pe corpul lui ca turnat, faţa smeadă îi era ciudat de familiară, iar Cristina îşi zise că, probabil, nu avea un aer prea inteligent cum se holba la el, într-o stare de confuzie moderată. Alex părea însă obişnuit să provoace o asemenea reacţie şi luă din nou iniţiativa.

— Despre domnişoara Amalia ştiu de ceva vreme că este una dintre cele mai valoroase colaboratoare ale noastre. Ne considerăm norocoşi să avem printre noi o condeieră atît de inspirată. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi invitata ei…

În sfîrşit, Amalia ieşi din înţepeneală.

— Mulţumesc pentru aprecieri, chiar dacă nu ştiu cît sînt de meritate. Cristina, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Alex Corbu.

Cristina îi întinse mîna lui Alex, care o duse la buze cu un gest lin, de o eleganţă rafinată. Simţi răsuflarea lui pe pielea ei şi, deşi nimic din mişcările lui nu depăşea limitele politeţii, avu impresia distinctă că se dedau la un act pervers.

— Domnişoara Man este prietena mea cea mai bună şi, totodată, colega de apartament care îmi face dimineţile suportabile, spuse Amalia.

Nu a suflat vreun cuvînţel despre faptul că sînt ziaristă, îi trecu prin minte Cristinei.

— E o plăcere să vă cunosc, reluă cu acelaşi ton grav Alex.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Cristina, chinuindu-se să-şi şteargă zîmbetul tîmp. Am urmărit cu mult interes campania dumneavoastră şi, fără îndoială, sînteţi candidatul cu cele mai mari şanse la preşedinţie!

Alex îşi permise o fluturare neglijentă a mîinii, de parcă rezultatul alegerilor nu l-ar fi interesat deloc.

— O, nu cred că are rost să vorbim despre astfel de lucruri triviale într-o asemenea companie! Oricum, campania electorală este pe sfîrşite. În curînd, dilemele noastre, ale tuturor, îşi vor găsi rezolvarea.

Cu coada ochiului, Cristina îl zări pe prefect făcîndu-şi apariţia, cu nevasta la braţ. Era ea mai înaltă decît el cu un cap. Deşi stătea cu spatele la uşă, Alex păru la rîndul său să perceapă apropierea oficialităţilor.

— Sper din toată inima că această seară vă va lăsa numai amintiri plăcute, spuse Alex. Îmi cer scuze că trebuie să vă părăsesc, dar mă cheamă datoria către ceilalţi oaspeţi. Sînt sigur însă că vom mai discuta.

Cristina îl urmări îndreptîndu-se spre cei doi şi, deşi nu auzea ce spunea, după figurile lor încîntate fu sigură că îi fermecase. Abia cînd grupul se îndreptă spre masa centrală, reîncepu să respire normal.

— E ceva, nu? Nu poţi înţelege efectul Alex pînă nu dai ochii cu el,

concluzionă Amalia.

— Aşa este! Pînă şi pe mine aproape m-a lăsat fără replică, fu Cristina nevoită să recunoască.

Un lucru e sigur: nu vei spune nimănui despre felul în care ţi s-a înfiorat carnea cînd ţi-a sărutat mîna! Nici chiar Amaliei. Mai ales Amaliei. Evitînd privirea prietenei ei, sorbi din paharul cu picior înalt şi începu să taie bucăţelele de brînză cu diverse condimente împrăştiate printre felii de somon afumat şi lămîie. Cîteva minute, nici una dintre ele nu vorbi, iar Cristina fu recunoscătoare pentru tăcerea prelungită care îi permitea să-şi mai potolească emoţiile bizare. Luă încă o înghiţitură din lichidul pe care nu-l putea identifica, dar care îi umplea nu doar gura de un parfum dulce-acrişor. *Măcar aici a nimerit-o Mister Candidat! Sigur îmi voi aduce aminte ceva vreme de petrecerea lui…*

Sala se umplea încetul cu încetul şi Cristina mai văzu cîţiva oameni de afaceri proeminenţi, pe şeful Poliţiei, vreo doi doctori de VIP-uri… Gesturile stereotipe ale porţionării mîncării, udată din belşug cu licoarea căreia renunţase să-i găsească un nume, o ajutară să revină la starea amuzat-sceptică. *Slavă Domnului, şi Amalia, care îl cunoaşte pe Mister Right, a părut destul de stînjenită. Nu am fost singura care a dat în bîlbîială!* Era o slabă consolare pentru o persoană căreia nu i se scurseseră niciodată ochii după Alex Corbu, dar măcar lucrurile reveniseră la normal. Nu-şi făcea griji în privinţa unui alt moment de confuzie. Alex îşi făcuse datoria, jucînd pentru ele rolul unei gazde perfecte, iar acum se putea dedica oaspeţilor cu adevărat importanţi. Fără să vrea, aruncă o privire spre masa centrală, destul de greu de desluşit în semiîntuneric. Pîlpîirile lumînărilor de pe pereţi şi de pe mese, din centrul aranjamentelor florale, îi permiteau să vadă fără probleme conţinutul farfuriei, dar nu şi să-i spioneze pe ceilalţi meseni. Ceara care se topea încet răspîndea un parfum greu de categorisit, iar Cristina încerca o uşoară senzaţie de euforie, împărtăşită şi de Amalia, dacă era să judece după chicotitul ei repetat, fără ţintă. Mijind ochii, desluşi silueta primarului, cufundat într-o discuţie aprinsă cu Alex. Omul gesticula larg, uşor dezordonat, iar gazda părea cu totul absorbită de cuvintele lui. *Mă întreb dacă n-o fi ceva în neregulă cu lumînările sau cu băutura. Poate în curînd vom simţi cu toţii nevoia să dansăm goi pe mese, iar Alex va căpăta astfel destul material cît să şantajeze cei mai importanţi oameni ai oraşului…* Era o idee năstruşnică, însă pentru cîteva momente i se păru perfect logică. *Haida-de! Dacă tu n-ai habar de nimic atunci cînd vine vorba de alcool, alţii chiar se pricep. În plus, chiar trebuie să fii dus cu pluta ca să încerci aşa ceva cînd printre invitaţi e şi şeful Poliţiei!*

— La ce te gîndeşti? o întrebă Amalia.

— Că nu mi-ar strica să iau puţin aer, se hotărî Cristina. Parcă am zărit un balcon, şi aş vrea să-mi dau şi cu puţină apă pe faţă. Vrei să mă însoţeşti?

— Nu, scutură din cap Amalia. Am văzut printre ultimii oaspeţi veniţi un prieten din Bucureşti cu care am rupt de ceva vreme legătura. Mă duc să-l salut. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Nici pe departe. Distrează-te cum vrei! îi spuse, ridicîndu-se de la masă.

Strîngînd în jurul umerilor şalul roşu, Cristina păşi uşor nesigură înspre acea parte a sălii unde întunericul părea atotstăpînitor. Tocurile i se înfundau în covorul gros, capul începea să i se învîrtă şi, pentru o secundă, se întrebă dacă nu avea să se facă de ruşine leşinînd ca o junǎ cu un corset prea strîns. În cele din urmă, atinse cu vîrful degetelor uşa cu geam cît un stat de om, îi învîrti mînerul aproape pe bîjbîite şi se trezi în aerul rece şi umed al nopţii. Luminile oraşului se vedeau sub ea, ca nişte faruri antice luptîndu-se cu ceaţa deasă pentru a călăuzi navigatorii rătăciţi. „Mon amour" avea un amplasament reuşit, trebui să să recunoscă Cristina, unul ales ca să-i confere un plus de stil, de parcă ar mai fi avut nevoie de aşa ceva. Din balcon, problemele ei şi ale celorlalţi păreau insignifiante, ca şi cum s-ar fi zărit prin sticla unui telescop. Ameţeala îi dispăruse şi ziarista se simţea mult mai bine.

— Noaptea e minunată, nu-i aşa? Acoperă urîţenia vieţii noastre, ne îngăduie să fim liberi cu adevărat. Noaptea putem uita de compromisuri, putem nădăjdui la orice…

De data asta nu mai avea nevoie să se întoarcă pentru a şti cui îi aparţinea vocea. Vîntul se învîrteji doar pentru o clipă în jurul ei, făcînd-o să se acopere mai bine cu şalul. Sau poate cuvintele lui aveau efectul acesta.

— Totodeauna faceţi aşa? îl întrebă, rămînînd nemişcată.

— Cum? spuse Alex şi îl simţi şi mai aproape.

— Răsăriţi ca o nălucă… E a doua oară într-o seară cînd discuţia noastră începe aşa. Mă întreb dacă nu e un obicei.

Îi ghici zîmbetul, deşi nu se uita la el.

— După cum o spuneţi, sună cumva sinistru. Îmi pare rău dacă v-am speriat, nu asta a fost intenţia mea. V-am zărit în balcon şi m-am gîndit că v-ar prinde bine puţină companie.

Abia acum, Cristina îl privi. Era atît de destins, în costumul lui scump, rezemîndu-se cu spatele de uşa de sticlă, parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea.

— Nu m-aţi speriat, şopti… Atmosfera era înăbuşitoare înăuntru, iar

noaptea m-a făcut să mă pierd în gînduri.

— O, sper că totul e în regulă! Am încercat să fiu o gazdă atentă.

— Sînteţi, fără îndoială. Deşi una enigmatică.

— Enigmatică? repetă Alex. De ce?

— Toate lumînările acelea, penumbra şi muzica, vorbele în doi peri… E o strategie de campanie?

Alex surîse din nou şi Cristina simţi că se încălzea pe dinăuntru.

— O jurnalistă rămîne jurnalistă chiar şi la petreceri, se pare. Am nevoie de o asemenea strategie pentru dumneavoastră?

— Nu am vrut să vă jignesc, se scuză Cristina.

— Nu m-aţi supărat, spuse Alex şi îi prinse doar pentru o secundă palma stîngă. Seara asta e deosebită pentru mine… Alt răspuns n-am, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu el.

— Nu am de gînd să vă bat la cap şi sper ca Amalia să nu aibă probleme pentru că m-a invitat. Dar dacă tot vorbim despre asta, ştiaţi cu ce mă ocup cînd m-aţi salutat?

— Recunosc, habar nu aveam. Dar asistentul meu e foarte competent şi m-a lămurit. Mă ajută să fiu un amfitrion mai bun dacă ştiu cu cine-mi petrec seara.

— Sînt sigură că e o seară importantă pentru dumneavoastră şi partid… De fapt, dacă tot sîntem la ora sincerităţii, nici nu credeam că vă veţi mai găsi timp pentru mine. Sau e tocmai fiindcă sînt ziaristă?

Alex îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă. Ochii îi luceau ciudat şi Cristina se surprinse dorindu-şi să continue discuţia pînă dimineaţă.

— Vă plac întrebările incomode, constat, spuse Alex.

— Deformaţie profesională. Nu e nevoie să-mi răspundeţi, fireşte.

— De ce nu? Îmi găsesc întotdeauna timp pentru oamenii care îmi par interesanţi. Vă displace compania mea?

— Nu, şopti Cristina, cuprinsă de o bruscă sfială. Îmi pare rău dacă am dat impresia asta…

— Atunci permiteţi-mi să vă însoţesc înăuntru înainte să îngheţaţi. E totuşi o noapte friguroasă, zise Alex şi, fără să-i mai aştepte răspunsul, îi făcu palma prizonieră într-a sa.

Cristina îl urmă supusă, tremurînd uşor. Păşea alături de el, fără nici cel mai mic zgomot, în sala care părea numai a lor. Alex se opri înainte să iasă dintre umbre.

— Îmi acordaţi onoarea unui dans? îi spuse Cristinei.

Întrebarea i se părea Cristinei desprinsă dintr-un roman cu jupîniţe

sfioase, dar asta n-o împiedica să se bucure că rămînea alături de el.

— Sigur, îngăimă. Numai să nu fie un vals.

— Nu vă faceţi griji, nu am de gînd să vă supun la o asemenea caznă!

Muzica începu în aceleaşi moment, deşi Alex nu le spusese nici măcar un cuvînt instrumentiştilor. Era o melodie lentă, parcă împletită cu suspine. Putea să-i urmeze uşor paşii şi, pentru prima oară, îi mulţumi pentru penumbra din încăpere. Orice greşeală ar fi făcut, avea să fie greu de observat. Alex se mişca lin şi-i zîmbea, fără a-i da de înţeles prin vreun gest că dansul acela era mai mult decît o formă politicoasă de a-i acorda atenţie. Totuşi, inima Cristinei începu să bată mai repede. Palma lui îi strîngea uşor degetele, cu perfectă indiferenţă, dar şi-l închipuia trecîndu-şi buzele peste gîtul ei, mîngîind-o cu răsuflarea lui şi silind-o să-i inspire tot mai adînc parfumul floral, exotic. Cîntecul părea să dureze de o veşnicie şi, oricît ar fi încercat, Cristina nu se putea elibera de gîndurile nebuneşti. Se forţă să-şi aducă în faţa ochilor cea mai şocantă imagine la care se putea gîndi, cea a trupului schingiuit pe care-l zărise în grădină. Nu o ajută însă să se elibereze de dorinţă.

Cînd muzica încetă, era gata să geamă şi o luă la fugă, bolborosind ceva nelămurit pentru Alex. Trebuia să ajungă repede la baie. Nu-i păsa ce gîndea gazda serii despre ea, voia doar un alt moment de singurătate.

Se aplecă asupra chiuvetei de un roz pal şi îşi udă de două ori fruntea şi obrajii. Închise ochii, cu degetele încleştate de faianţă. Nu se mai recunoştea. *A fost doar un moment de nebunie temporară.* Se agăţă de speranţa că bărbatul după care suspinau atîtea femei nu percepuse nimic din zbuciumul ei şi îşi cufundă din nou palmele în jetul rece. Atunci îi simţi atingerea. Dar era chiar el sau doar îşi dorea asta? Acelaşi parfum îi invadase nările.

— Închide ochii! auzi o şoaptă răguşită şi o ascultă.

O întoarse cu faţa spre perete, ridicîndu-i braţele şi presîndu-i-le de faianţa roz. Palmele lui calde îi frămîntau mătasea rochiei, periculos de aproape de decolteu. Ştia că trebuie să protesteze, să se desprindă, să se întoarcă şi să-l privească în ochi. Să vadă dacă e Alex, să-l pălmuiască şi să plece. Nu făcu însă nimic din toate astea, cuprinsă de o moleşeală imposibil de învins. Degetele lui îi eliberaseră deja sînii din capcană, aproape sfîşiind pînza. Auzea doar răsuflarea lui şi apoi un geamăt profund. Era al ei, îşi dădu seama, în vreme ce dinţii lui îi prindeau lobul urechii drepte. *Nu mă interesează cine e, doar să nu se oprească*. A doua zi avea să regrete cele întîmplate, dar acum era cu totul în puterea lui. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, simplul gînd că s-ar putea lăsa posedată de un necunoscut în baia unui

hotel ar fi făcut-o să izbucnească în hohote isterice. Parcă Alex ar fi aruncat o vrajă asupra ei, una de care nu putea scăpa.

Era şi el stîrnit, îl simţea tare, lipit de fesele ei, dar strînsoarea lui era sigură. Gîndul că îşi pierduse controlul era ca un afrodiziac şi Cristina gemu iar cînd Alex, sau poate nu el, îşi plimbă buzele pe ceafa ei şi palmele spre abdomen. Respira sacadat şi încercă să-şi întoarcă faţa spre el, dar o opri brutal, şi asta o excită şi mai tare.

O atinse pînă o aduse la doar o mîngîiere de tremurătoarea eliberare. Îşi dorea doar să-l cuprindă înăuntrul ei, era dezgolită pentru el, şi după felul cum îşi mişca vînjos coapsele îşi dădu seama că, în fine, avea să o pătrundă. Într-o străfulgerare umedă, îşi imagină ochii lui Alex, îşi reaminti surîsul lui şi deodată ştiu că, oricît ar fi vrut, nu putea să-l lase să o aibă.

— Nu, te rog! murmură. Nu aşa…

El mîrîi şi se depărtă de ea, iar Cristina nu îndrăzni să deschidă ochii. Îi părea rău că-i ceruse să se oprească şi strînse buzele ca să nu-l implore să continue. Ultimul ei geamăt adună dorinţă şi durere, dar nimeni nu-i răspunse. Cînd, după un minut, deschise ochii şi întoarse capul, era singură în baie. Se simţea beată, ruşinată şi îngrozitor de dezamăgită. *Dumnezeule, ce s-a întîmplat aici? Prin ce nebunie am trecut? Cum voi şti vreodată dacă a fost Alex? Şi dacă a fost el…*

Reuşi cumva să-şi aducă hainele în orînduială şi să iasă din grupul sanitar. Încă tînjind după mîngîiere, îi zîmbi prefăcut Amaliei şi trase o duşcă zdravănă din pahar. Fără un cuvînt, începu să taie cu repeziciune friptura suculentă, cu garnitura ei delicioasă de cartofi natur aburinzi, acoperită de ceea ce părea un sos de vişine. Nu-i era foame, dar asta o ajuta să nu plîngă.

Plecară printre primii oaspeţi, fără să-şi ia rămas bun.

— Eşti cam tăcută, remarcă Amalia cînd intrară în apartament.

— Sînt puţin obosită. Am să mă culc imediat ce fac un duş, dacă mai e apă caldă. Mîine e o zi obişnuită de lucru pentru mine…

— Îmi pare rău dacă seara asta a fost o corvoadă, spuse Amalia. Te-ai plictisit chiar aşa de tare?

Cristina clătină din cap cu o sinceritate ce ascundea cea mai mare minciună.

— A fost o petrecere neaşteptat de interesantă, şopti, dar mă simt epuizată de-a dreptul. Noapte bună!

Nu mai aşteptă răspunsul Amaliei şi intră în baie ca o păcătoasă în mănăstire. Se săpuni energic, parcă ar fi putut astfel înlătura urmele nebuniei. Ar fi zăbovit acolo o oră, doar ca să fie sigură că nu va mai da ochii

cu Amalia. Dar apa era destul de rece şi, înfofolită într-un halat crem, Cristina ieşi cu fereală pe hol şi respiră uşurată. Amalia intrase în camera ei. Ziarista se aruncă în aşternut, amintindu-şi încă atingerea lui. *Mîine, totul are să mi se pară un vis*.

Capitolul 6

DUPĂ GRATII

Dimineaţa începu pentru Cristina cu o durere rebelă de cap, dar şi cu un intens sentiment de vină. Episodul din seara precedentă nu părea deloc îndepărtat ca un vis pe jumătate uitat şi se privi lung în oglindă. Avea mina pisicii care a scăpat la borcanul cu smîntînă şi nu-şi mai poate scoate lăbuţa din el. Nu mai avea cum întoarce timpul înapoi, chiar să o fi vrut, aşa că se pregăti să înfrunte din nou lumea, cu secretul ei murdar cu tot. *De fapt, nu e chiar aşa de murdar! Că a fost Alex sau nu, doar te-a mîngîiat… Pur şi simplu, viaţa ta amoroasă e de atîta vreme prea cuminte, iar acum ai compensat printr-un moment de excentricitate care nu te caracterizează. Nu e însă sfîrşitul lumii…*

Singurul moment plăcut al dimineţii fu vizita la casierie, însă nu era de ajuns pentru a-i schimba starea de spirit. O privi pe Alissa, care fixa languros posterul de pe perete. *Mă întreb*, îşi spuse Cristina, *ce ar face să ştie cum mi-am petrecut seara? Cred că aş reduce-o la tăcere pentru întreaga zi, dacă nu pentru vreo două-trei…* Cristina învăţase să facă abstracţie de pălăvrăgeala ei, dar presimţea că în acea zi avea să-i fie mai greu decît de obicei. Îi aruncă Alissei o privire scurtă, încercînd să-şi dea seama în ce dispoziţie era. Remarcă imediat că purta ţinuta ei visătoare – rochie de stofă cu romburi mari, trei şiraguri de mărgele mari cît cireşele şi la fel de roşii.

— Ai cam întîrziat astăzi, Cristina! remarcă Alissa, desprinzîndu-şi în sfîrşit privirea de la figura lui Alex. Ai petrecut astă noapte?

Tonul era mai degrabă neîncrezător, iar Cristina îşi ascunse cu greu un zîmbet. Fusese pe punctul de a trece sub tăcere prezenţa ei la recepţie, dar replica Alissei o făcu să se răzgîndească.

— Ai ghicit, dragă! Pun însă pariu că nici prin cap nu-ţi trece cu cine am chefuit…

Alissa se învioră subit, pregătindu-se pentru o bîrfă suculentă. Ochii i se rotunjiră, obrajii plini i se înroşiră şi, pentru o secundă, Cristinei i se păru că pînă şi urechile se ascuţiseră puţin. Era, fireşte, o iluzie, dar Cristina se simţi satisfăcută de efect.

— Zi, iubire, nu mă ţine pe jar! spuse Amalia. Ai fost la o sindrofie simandicoasă sau la un chef nebun cu băieţi musculoşi, dezbrăcaţi?

Cristina prelungi puţin pauza, apoi aruncă bomba.

— Azi Alex Corbu are nişte acţiuni prin tîrg. A venit însă de aseară. Şi-a dat o petrecere…

Alissei cuvintele părură să i se oprească în gît, în timp ce ochii i se bulbucau.

— Nu se poate! Ai fost şi tu acolo? Cine te-a invitat? Cum a fost? Zi-mi tot, nu vreau să pierd nici un amănunt.

Cristina îşi drese glasul, atentă să nu dezvăluie mai mult decît trebuia.

— Ştii că Amalia îi scrie discursurile. Am însoţit-o la recepţia pentru oficialităţi şi staff-ul PNP. Trebuie să recunosc că sindrofia a fost reuşită.

— Unde s-a întîmplat?

— La „Mon amour".

— Ooo, ştiu localul. Are clasă, dar e scump în draci, oftă Alissa. Presupun însă că Alex îşi poate permite ce-i mai bun. Şi ai discutat cu cel mai chipeş candidat?

— Da, a fost gazda perfectă. A risipit complimente în stînga şi-n dreapta , ba chiar m-a invitat la dans. Nu s-a supărat cînd i-am pus vreo două întrebări incomode şi mi-a făcut o destăinuire.

Alissa aproape sări de pe scaun.

— Tu nu eşti sănătoasă, zău! Ai fost în braţele unui asemenea macho man şi tot la întrebări incomode te-ai gîndit? Eu m-aş fi topit de-a dreptul. Nici nu ştiu dacă eram în stare să mai scot un cuvînt.

Cristina privi lung pe fereastră, de parcă lapoviţa ar fi fost un spectacol ieşit din comun.

— Da, e mult mai atrăgător în persoană decît în poze sau la televizor. Sînt sigură însă că ştie prea bine ce efect are asupra femeilor şi îl exploatează la maxim.

— Trebuie să-mi spui cuvînt cu cuvînt tot ce ţi-a zis. Cum era îmbrăcat şi cum s-a purtat în timpul dansului… Altfel n-am să mai vorbesc cu tine niciodată!

— A fost un gentleman perfect. Nu cred că ţin minte chiar totul, dar am să fac un rezumat. Mai tîrziu însă, acum am puţintică treabă.

— Eşti imposibilă, zău aşa! Răzbunarea mea va fi cumplită dacă nu aflu totul!

Cristina o ignoră şi, apăsînd în sfîrşit butonul calculatorului, înşfăcă un ziar. Cu o zi înainte plecase mai devreme, ca să se pregătească pentru petrecere, iar acum voia să vadă paginile. Chiar de la prima, înţepeni cu gura întredeschisă. Cu litere de-o şchioapă, titlul se lăfăia în frumuseţea greu de măsurat a greşelii:

Revoltă cu oasele pe umeri

Aduşi la disperare de dările prea mari şi de dictatura samsarilor, ţăranii au protestat ieri la Prefectură

În poza care ocupa aproape jumătate de pagină, grupul de săteni îmbrăcaţi sărăcăcios se îmbulzea pe treptele Prefecturii. Oamenii aveau figuri obidite, iar pe umeri purtau sape, coase ori furci. Cristina privi nedumerită titlul, apoi izbucni într-un rîs nervos, făcînd-o pe Alissa să tresară.

— Ce ai păţit? spuse Alissa.

— Tu n-ai văzut deschiderea de azi?

Alissa se scărpină în creştet şi apucă ziarul.

— Protest cu oasele… Aoleu!

— Aha! Chiar că-i aoleu şi vai de mine… Andrei o să turbeze de-a dreptul.

Izbucnirile redactorului şef erau rare, dar cînd se petreceau, toată suflarea ziarului mergea pe vîrful picioarelor.

— Hai să verificăm dacă materialul avea titlul bun. Măcar să ştim cine o încasează întîi, propuse Cristina.

Avu nevoie de mai puţin de un minut pentru a se convinge că pocinogul nu-i aparţinea lui Val.

— Asta e, concluzionă filozofic. Băieţii de la tehnic vor avea fundurile tăbăcite astăzi.

Şi noi de asemenea, îşi spuse în gînd, *fiindcă Andrei are să se lege de toţi*. Anticiparea unei explozii de mînie îi iuţea pulsul şi se apucă să-şi revadă planurile. Primul apel îi aduse însă şi prima dezamăgire: Felix avea telefonul închis. Bătu uşor darabana în tăblia biroului albastru, încărcat de un talmeş-balmeş de hîrtii mîzgălite, agende, pixuri, bucăţi de fax şi foi pentru listat. Aruncă o privire la ceas şi oftă: pe Mihai nu avea rost să-l sune. La ora aceea, sigur era încă la conferinţa de la „Prezident". Îşi ţuguie uşor buzele.

— Meditezi la nemurirea sufletului, scumpă domnişoară?

Cristina se întoarse spre Val, care îşi agăţa în cuier paltonul de blană artificială ros pe la mîneci.

— Nu, îi răspunse, mă întreb cum să fac rost cît mai repede de-un blindaj pentru poponeaţă.

Val se mulţumi să o privească întrebător, cu un zîmbet aproape parşiv. Continuînd scena mută, Cristina îi întinse ziarul şi surîsul i se şterse instantaneu.

— Că bine zici în ce priveşte fundul! spuse Val. Ai verificat?

— Da, e de la tehnic. Ştii însă ce zi va fi.

— Din păcate, ai desăvîrşită dreptate, minune şatenă!

Repetînd gestul ei de mai devreme, Val începu să se agite în jurul telefonului şi Cristină îl lăsă să-şi vadă de ale lui. Ea avea să-i mai facă o vizită comisarului Truşescu, dar întîi voia să mai treacă pe undeva. Şi avea să plece din redacţie chiar atunci!

Cînd ieşi pe trotuarul crăpat, se zgribuli. Mintea i se întorcea fără să vrea la momentul în care zărise trupul schingiuit al lui Ioan Turda. Dorinţa de a revedea locul crimei nu avea prea multă logică, dar nu i se putea opune. *Curtea şi casa trebuie să fie sigilate… Doar nu vrei să ţi-l pui pe Truşescu în cap iarăşi!* Era vocea bunului-simţ, dar nu se putea convinge să o asculte.

Iar cînd ajunse din nou în faţa căsuţei, simţi că îi îngheţa totul pe dinăuntru. Cineva trecuse pe acolo înaintea ei şi nu îşi făcuse atîtea scrupule. Banda galbenă, care ar fi trebuit să se întindă între stîlpii porţii, zăcea pe caldarîm ca un şarpe mort. Cristina se apropie şi aruncă o privire atentă în jur. Nu se zărea nimeni nici pe stradă, nici în ogradă, doar banda începuse să fluture, rău prevestitor. Era sigură că, dacă va păşi peste ea şi va intra iarăşi în curtea rămasă fără stăpîn, avea să dezlănţuie asupra ei o forţă a răului. *Prostii!* se apostrofă. *Oricum, va trebui să dai din nou explicaţii în faţa comisarului. Măcar să ştii de ce.* Răsuflă adînc şi atinse poarta cu batista, auzind acelaşi scîrţîit, care acum însă îi părea mai ascuţit. Vîntul îi învălmăşi banda la picioare şi călcă pe ea, intrînd în curte. Înainta cu paşi mici, deşi era sigură că printre boscheţi nu se ascundea nimeni. Un contur spălăcit şi o pată mare, roşie marcau încă locul unde zăcuse trupul grefierului. Ograda era pustie, doar vîntul huia a singurătate şi dezolare.

Cristina stătea în cumpănă. Duminică, ajunsese doar pînă aici. Vederea cadavrului mutilat îi oprise orice dorinţă de explorare, dar acum ar fi putut arunca o privire şi în casă. Dacă oaspetele răufăcător lăsase şi acea uşă deschisă… *Şi dacă, oricine ar fi, încă mai cotrobăie printre lucrurile mortului? Ai vrea să dai nas în nas cu el şi să rişti, în cel mai bun caz, o lovitură care să te doboare? Şi nu prea cred că a fost un hoţ oarecare…* Adusă de un vîrtej, o frunză moartă i se opri pe obraz, făcînd-o să icnească înfundat. Fără să se mai gîndească la pericolul căruia i se expunea, Cristina depăşi conturul trasat cu cretă şi, cu ochii fixaţi pe pereţii căminului lui Ioan Turda, străbătu pe nerăsuflate distanţa care o mai despărţea de el. Uşa era închisă. *Dar e şi încuiată? Măcar nu văd vreun sigiliu…* Folosind aceeaşi batistă, pentru a nu încurca de tot socotelile criminaliştilor, Cristina apăsă încetişor clanţa, atentă

să nu facă zgomot.

Uşa se deschise imediat şi, pentru o secundă, Cristinei aproape îi păru rău. Acum, nu mai avea nici o scuză pentru şovăieli, în afară de teama care îi uscase gura şi îi accelerase pulsul. Curiozitatea era însă mai puternică şi ziarista făcu primul pas poticnit în holul întunecos, cu inima duduind, gata să-i spargă pieptul. *Mîţa curioasă o păţeşte rău. De data asta, tu ai putea juca rolul mîţei, draga mea…* Scutură din cap. Dacă era să se joace cu focul, măcar să scoată din asta maximum posibil. Deschise geanta şi apucă unul dintre aparatele Corinei pe care, din acelaşi impuls nedefinit, îl luase din redacţie. Corinei nu-i plăcea să-i fie folosite sculele de către reporteri fără o dăscăleală prealabilă, dar oricum nu ar fi putut-o însoţi, doar plecase cu Mihai la conferinţă. Şi, fireşte, nimeni n-ar fi putut anticipa ce avea să găsească aici.

Răsuflînd precipitat, ca după o alergare lungă, Cristina începu să studieze holul pe care înainta încet. Zări un cuier care părea să aibă aceeaşi vîrstă cu proprietarul, de care atîrnau o umbrelă verde şi o pălărie veche de pai. Pe podea era aşternută o scoarţă cu dungi roşii şi negre, iar după încă un pas văzu o poză înrămată, alături de o oglindă, singurele ornamente ale acelei încăperi. Din fotografia uşor îngălbenită, un tînăr chipeş zîmbea ştrengar, strîngînd de mînă o fată cu păr lung, negru. Îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama că băiatul cu o frizură aiuristică era Ioan Turda. Cu ochi luminoşi, fericiţi şi, evident, îndrăgostit de fata de alături. *Cine e? Oare ştie că a murit?*

În faţa Cristinei era o uşă, pe stînga şi pe dreapta – alte două. Toate erau închise. Cea din faţă avea un geam atît de murdar că devenise fumuriu, iar celelalte erau doar din lemn. *Ala-bala-portocala! Pe care o alegi? În spatele căreia te poate aştepta cineva cu o bîtă?* Era într-adevăr o alegere dificilă, iar liniştea din casă, asemănătoare celei dintr-un cavou, începea să-i pună nervii la încercare. Dînd din umeri, Cristina alese uşa din stînga şi o deschise cu aceeaşi precauţie. Aruncă o singură privire şi se convinse că era dormitorul, apoi făcu acelaşi lucru cu uşa din dreapta – o bucătărie mică. În fine, în capătul holului se afla baia. Nu se vedea nici un intrus. Uşurată, Cristina îşi îndreptă atenţia spre dormitor. Era camera care trebuia să conţină cele mai numeroase mărturii ale vieţii lui Turda, dar părea destul de sărăcăcioasă. Uşile şifonierului erau larg deschise, iar cele mai multe dintre haine fuseseră aruncate pe podea sau pe patul dublu, de fier. Un pat pentru două persoane, dar pe care se vedea o pernă solitară, cu maci.

Gustul amar stîrnit de rămăşiţele unei vieţi amărîte, curmate brutal, îi umplea fiinţa Cristinei, însă ştia că intră în criză de timp. Nu îi era clar dacă

dezordinea fusese opera poliţiştilor sau a vizitatorului misterios, dar era cazul să-şi suflece mînecile pînă nu dădea cineva peste ea. Decise că mormanul de haine, unele curate, alte purtate mai multe zile, nu conţinea nimic interesant, dovadă fiind şi felul cum fuseseră lăsate să zacă acolo. Inventarie rapid restul lucrurilor din încăpere: un televizor alb-negru pe o noptieră scundă, mai multe rafturi suspendate, două fotolii violet cu tapiseria scîlciată lîngă o măsuţă. Banii nu-l dăduseră afară din casă pe Ioan Turda sau preferase să-i investească în altceva decît în înnoirea mobilierului. *Ori a garderobei, din ce se vede…* Se apropie de rafturi, înălţîndu-se pe vîrful picioarelor pentru a ajunge la ultimul. Şi aici se umblase, cîteva cărţi erau aruncate pe podea, desfăcute, cu foi rupte. Ridică una dintre ele, un cod penal, cu semne colorate la diferite articole. *Nimic anormal pentru un om care-şi cîştiga existenţa trudind la Parchet.* Pe poliţe mai rămăseseră cîteva romane şi tratate de istorie, o Biblie, alte cărţi de drept…

Se întoarse spre noptieră, dar conţinutul sertarelor fusese deja cercetat. Oricum, nu era mare lucru – un amestec de perii, piepteni, parfum ieftin, vată, spirt. Cu excepţia celei din hol, nu zărea alte fotografii, de parcă Ioan Turda ar fi vrut să-şi şteargă trecutul. Scrumiera de pe măsuţă era goală. Probabil, conţinutul ei ajunsese în laboratorul Poliţiei. Nu se vedeau posibile ascunzători pentru un seif, asta în cazul în care cineva cu mintea foarte sprinţară l-ar fi bănuit pe mort că avea ce ţine într-unul. Cristina aruncă o privire la ceas şi constată că se scursese aproape o jumătate de oră de cînd ajunsese pe Strada Armoniei. Trebuia să se grăbească şi, după ce făcu cîteva poze, trecu în viteză spre bucătărie.

Aici mirosea a mîncare arsă şi Cristina strîmbă din nas, descoperind imediat şi sursa. Pe aragazul cu doar două ochiuri, o tigaie îşi arăta fundul înnegrit. Probabil, în ultima zi a vieţii sale, Ioan Turda se trezise devreme şi se apucase să-şi pregătească micul dejun. Unul de care însă nu mai apucase să se bucure. *Mare lucru că nu a luat foc casa! De fapt, asasinul sau asasinii trebuie să fi avut grijă de asta.* Mobila era la fel de puţină şi Cristina cotrobăi repede printre farfurii, pahare sparte, tacîmuri şi plicuri cu sare, boia ori piper. În frigiderul acum scos din priză se mai aflau un borcan de castraveţi muraţi şi o sticlă de vin, iar în dulap, jumătate de pîine care începuse să se înverzească, nişte zahăr şi o cutie aproape plină de cafea. Numărul destul de redus al ustensilelor de bucătărie o convinse că răposatul nu era gurmand. Probabil, multe dintre mesele lui constau dintr-o bucată de mezel sau nişte cartofi prăjiţi, înfulecaţi pe marginea mesei. Viaţa lui Turda îi părea Cristinei tot mai săracă în emoţii şi bucurii, şi nu putea să nu se întrebe de ce.

Coşul de gunoi era gol, la fel şi cel de rufe din baie, lîngă a cărei uşă atîrnau două prosoape simple, albastre. Unul era mai mic, altul măricel şi Cristinei nu-i veni să le atingă – s-ar fi simţit de parcă profana un mormînt. Baia era la fel impersonală, cu pasta de dinţi şi cea de ras ieftine, hîrtia igienică scorţoasă şi piatra rotundă pentru călcîie. Rezervorul toaletei nu ascundea nici un pachet. *Oi fi crezut că e ca-n filme, fraiero!*

După destulă vreme petrecută în casă, Cristina tot nu putea spune mare lucru despre proprieratul ei. Nu văzuse nimic din ce s-ar fi putut dovedi un secret, nici o probă a vreunei pasiuni, deşi aproape fiecare om are una, nici prea multe mărturii despre trecutul mortului. I se părea că şi altcineva decît poliţiştii scotocise prin casă, dar habar n-avea dacă şi găsise ceva. Se întoarse în hol, făcu două instantanee cu singura poză întîlnită şi ieşi în curte. Ştia că trebuia să vorbească repede cu Truşescu despre acea istorie şi anticipa că reacţia lui va fi violentă.

Ceva o făcea totuşi să nu părăsească încă ograda. Nu era mare lucru de văzut în ea, în afară de rămăşiţele unei barăci, pe vremuri probabil depozit de scule. Acum pereţii, din tăblii subţiri, stăteau să cadă. Era imposibil ca vreun lucru de valoare să se mai afle acolo, totuşi Cristina trase de uşă, întrebîndu-se dacă nu va rămîne cu ea în mînă. Pe ceea ce fusese un banc de lucru adăstau o şurubelniţă cu mînerul crăpat, o capcană de şoareci ruginită şi cîteva şuruburi. Să le atingi părea reţeta perfectă pentru tetanos. Cristina se strîmbă dezamăgită şi, într-un gest reflex, dădu cu şutul unei conserve care zăcea pe jos. Tabla zdrăngăni, se roti încet şi Cristina mai distinse un sunet care nu-şi avea locul în ecuaţie. *Un clinchet de sticlă, poate?* Se aplecă şi o apucă. „Ghivec…" Atît se mai desluşea din denumire, iar Cristina ezită. Dacă dădea cu nasul de un şoarece care nu mai ajunsese în capcană ori de cine ştie ce gînganie scîrboasă? Se speriase însă degeaba. Înăuntru era doar un borcan cu o jumătate de coală împăturită. *Uau! Tocmai ai dat peste ceva care le-a scăpat tuturor. Zău că meriţi o primă pentru asta. Sau măcar să scapi de şuturi în fund.* Înşfăcă borcanul şi se uită din nou la ceas. Era cazul să anunţe la redacţie că va lipsi de la şedinţă, dar dintr-un motiv întemeiat. Iar apoi trebuia totuşi să-l sune pe Truşescu.

Folosind o batistă, extrase hîrtia, ruptă dintr-un blocnotes. Scrisul era foarte mărunt şi o pată albastră acoperea partea din dreapta a biletului. Surescitarea şi enervarea îi făceau mîna să tremure. Poate acele cuvinte îl costaseră viaţa pe bietul om… Nu înţelegea mai nimic, dar instinctul îi spunea să nu tărăgăneze lucrurile. Poză mesajul pe nerăsuflate, îl chemă pe Felix şi formă numărul lui Truşescu. Discuţia cu poliţistul se încheie cu un

urlet:

— Ajungem în zece minute. Să nu îndrăzneşti să te mişti din faţa porţii!

Felix sosi însă primul, cu maşina redacţiei.

— Ia asta, îi întinse Cristina aparatul. Du-l în redacţie şi descarcă chiar tu pozele, undeva unde să nu le vadă nimeni. Deocamdată, e de ajuns să ştim doar noi de ele.

— Dar ce s-a întîmplat? spuse Felix.

— N-am timp să-ţi explic! Trebuie să apară Truşescu şi nu vreau să te vadă.

Vizibil nedumerit, Felix se urcă în Dacia care plecă smucit. Abia se făcuse nevăzut, cînd Cristina auzi sirenele maşinilor de Poliţie. Răsuflă adînc, pregătindu-se să înfrunte mînia lui Truşescu.

Încă o dată, comisarul ieşi val-vîrtej din Volkswagen. Numai că acum faţa îi era roşie, ochii scăpărau şi Cristina fu sigură că o va lua la bătaie.

— Ce e prea mult e prea mult! strigă poliţistul. Ce-ai căutat aici?

— Am vrut să mai arunc o privire, spuse Cristina. Zău că nu am anticipat ce voi găsi, comisare. Cine s-ar fi gîndit că banda va fi ruptă şi casa răscolită?

Truşescu o prinse de braţ cu atîta putere, încît Cristinei îi clănţăniră dinţii.

— Adică, atunci cînd ai văzut că s-a umblat la poartă, în loc să pui mîna pe telefon şi să nu mai faci un pas, ai intrat în casă? Cît timp crezi că voi avea răbdare cu amestecul tău grosolan în anchetă?

Cristina înghiţi în sec. Poliţistul era chiar mai supărat decît se aşteptase ea.

— Nu am vrut să vă încurc, comisare. M-am gîndit că poate mai e cineva înăuntru şi, dacă apuc măcar să-l zăresc… Şi am găsit şi ceva care v-a scăpat, zise, întinzîndu-i cutia. Cum am văzut că e o hîrtie înăuntru, v-am chemat.

Exagera doar cu puţin.

— De unde ştiu că, de fapt, n-a fost nici un intrus? Dacă toată această tevatură nu e doar opera unei ziariste care a întrecut măsura în goana după senzaţional?

Cristina îl privi şocată.

— Mă ştii prea bine ca să crezi aşa ceva!

Poliţistul scuipă scîrbit într-o parte.

— Nu sînt sigur de asta, Cristina! Ai explicaţii serioase de dat!

Fără a-i da timp să protesteze, o împinse spre maşina lîngă care adăsta placid secundul său, subinspectorul Bogdan Agrişan. Cătuşele zăngăniră pe

încheieturile ei, dar Cristinei tot nu-i venea să creadă că era luată pe sus.

— Agrişane, du-o la sediu şi ţineţi-o la răcoare! Cred că domnişoara Man are nevoie de ceva timp de reflecţie.

— Comisare, doar nu vorbeşti serios! spuse Cristina. Nu mă poţi reţine fără un motiv întemeiat.

Vorbea însă în pustiu: subinspectorul o înghesui pe bancheta din spate, despărţită prin gratii de scaunul şoferului. Maşina demară şi Cristina îşi dădu seama că nu avea rost să mai spună ceva. Mai bine îşi păstra energia pentru următoarea întîlnire cu Truşescu.

Drumul pînă la sediul Poliţiei Cristina îl petrecu încercînd să accepte fără a intra în panică strînsoarea rece a metalului şi bizara perspectivă care i se deschidea. Frica începea să o gîtuie cînd Agrişan o duse în arest.

— Percheziţionaţi-o şi găzduiţi-o într-o celulă, le spuse cu voce albă agenţilor.

Lucrurile se mişcau parcă prea repede pentru Cristina. Conţinutul genţii îi fu vărsat pe masă şi catalogat, iar ea nu putu decît să se felicite pentru manevra cu Felix. Amprentele ei erau deja în sistem şi, pentru o clipă, speră că va scăpa de momentul percheziţiei corporale. Nu era însă aşa. O agentă cu trăsături bărbăteşti o însoţi într-o încăpere alăturată şi Cristina trebui să-şi lepede hainele. Ştia că se îmbujorase, dar nu avea ce face. Cu aceeaşi atenţie rece, profesională, femeia îi exploră corpul şi durerea fu întrecută de umilinţa de a-i simţi degetele înmănuşate în ea. Trebui să-şi strîngă pumnii pentru a-şi opri icnetul şi lacrimile. Femeia nu se grăbea, iar Cristina închise ochii şi se gîndi la Alex. În clipa aceea, avea nevoie să creadă că fusese el, că o dezmierdase, cuprins de aceeaşi dorinţă ca şi ea. Amintirea plăcerii era singura care putea opri obida să se reverse.

Veni şi momentul cînd agenta îi făcu semn să se îmbrace. O făcu în tăcere, ocolindu-i privirea. Nu-şi descleştă buzele pînă nu o închise într-o celulă mică şi întunecoasă.

— Nu am dreptul la un telefon? strigă.

Nu primi nici un răspuns şi nu-i rămase decît să se aşeze pe patul tare, acoperit de o pătură cenuşie, găurită. Dimineaţă, cînd se gîndise la o discuţie cu Truşescu, în nici un caz nu avusese în vedere asemenea circumstanţe.

Minutele treceau greu şi Cristina îşi dorea ca poliţiştii să-i fi lăsat măcar ceasul. În fond, ce-ar fi putut face cu el? Nu putea spune cît trecu pînă cînd Agrişan îşi făcu din nou apariţia.

— Voiai să dai un telefon? Hai! îi zise.

Cristina se făcu că nu vedea batjocura din ochii lui. Îl urmă într-un birou

anonim, acum gol. Subinspectorul îi făcu semn spre aparatul de pe masă, fără a da de înţeles că avea de gînd să o lase singură. Resemnată, Cristina formă numărul redacţiei.

— Alo, Alissa, tu eşti?

— Cristina! Ce faci, mamă? Andrei aproape a turbat. Cînd ajungi în redacţie?

— Din păcate, nu ştiu. A ieşit o încurcătură şi sînt reţinută la Poliţie.

Alissa chicoti surprinsă.

— Da' ce ai făcut, iubire? Ai agresat sexual un poliţist?

— Mi-am făcut treaba prea bine, se pare. Oricum, sper că lui Truşescu îi va veni mintea la cap. Anunţă-l pe Andrei. Dacă pînă seara nu mai dau vreun semn de viaţă înseamnă că am nevoie de un avocat. A, şi spune-i că încercam să aflu cine a intrat la locul crimei de duminică şi a răscolit tot…

— Sigur, Cristina. Sper să se rezolve cît mai repede. Sau măcar să te păzească nişte băieţi drăguţi de tot.

Cristina oftă, exasperată. Alissa era imposibil de scos dintr-ale ei, chiar şi cînd lucrurile erau împuţite rău. Puse receptorul în furcă şi se uită întrebător la poliţist. Avea să se întoarcă în celulă sau o aştepta un interogatoriu?

— Ştii deja drumul, îi spuse Agrişan.

Cristina încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Nu suferea de claustrofobie, dar dacă rămînea mult în celulă, anticipînd noi umilinţe, avea să de dea cu capul de pereţi. Încercă să-şi spună că reţinerea era mai degrabă un joc al nervilor, unul în care nu-şi putea permite să cedeze. Asta nu-i făcea însă aşteptarea mai uşoară şi petrecu următoarele ore măsurînd celula cu paşi mici. Din cînd în cînd, obosită, se aşeză pe pat, doar pentru a se ridica nerăbdătoare după cîteva minute. *Hai, comisare, cît puteau să-ţi ia cercetările!*

Cînd în sfîrşit uşa se deschise, ziarista abia se aşezase pe pat şi tălpile o dureau de atîta mers. Se ridică rapid, înregistrînd micul surîs parşiv al subinspectorului.

— Vă place şederea la noi, domnişoară Man? o întrebă.

— E mai ceva ca la sanatoriu, răspunse Cristina. Aţi venit să-mi oferiţi confort sporit?

— Nu, cred că va trebui să vă mulţumiţi cu o plimbare.

— Unde?

— Nu prea departe…

Cristina nu mai insistă. Nu voia să pară disperată, deşi păşise pe panta asta. Pe la jumătatea drumului, ghici oricum destinaţia. Se îndreptau spre biroul comisarului şi, judecînd după cele întîmplate pînă atunci, întîlnirea

avea să fie destul de dezagreabilă. Era însă oricum mai bună decît alte ore de perpeleală în celulă, îşi spuse, potrivindu-şi pasul după cel al lui Agrişan. Nici unul dintre ei nu rupse tăcerea pînă ajunseră în faţa uşii biroului lui Truşescu. Subinspectorul bătu scurt.

— Da, se auzi vocea comisarului.

Tot fără o vorbă, copoiul apăsă pe clanţă şi, în acelaşi stil abrupt, o împinse înăuntru. Truşeşcu era sprijinit de colţul mesei, haina i se odihnea pe spătarul scaunului, gulerul îi era desfăcut, mînecile – suflecate. Totdeauna păruse adeptul unei ţinute la patru ace şi Cristina nu putea să nu se întrebe dacă ţinuta sa nu era un semn al felului în care avea să decurgă discuţia. *Sau mai degrabă interogatoriul?* Comisarul îi făcu semn din cap să se aşeze pe scaunul din faţa biroului, dar nu-şi schimbă poziţia nici măcar cu un centimetru. O fixa rece şi Cristina îi întoarse o privire la fel de puţin binevoitoare, conformîndu-se îndemnului său mut. Cu gesturi măsurate, Truşescu îşi aprinse o ţigară, fără să o întrebe dacă fumul o deranja, deşi ştia că ziarista nu fuma. *Încă o atenţionare nu prea subtilă asupra poziţiei mele precare. Trebuie să fiu foarte atentă, conversaţia asta se poate sfîrşi prost!*

— Cum ţi-a plăcut arestul nostru? vorbi poliţistul. E prima dată cînd îl cunoşti şi sper că nu ai de ce te plînge…

— În afară de faptul că nu aveam ce căuta acolo? Nu, pe lîngă asta nu voi reclama nimic!

— Bine, fiindcă nu aş vrea să ne învinuieşti că sîntem gazde rele. Cît priveşte locul în celulă, aş spune că ţi l-ai cîştigat cu vîrf şi îndesat.

Cristina îl privi lung, încercînd să-şi dea seama cît de departe va duce jocul. Figura comisarului era însă inexpresivă, ochii luceau glacial, iar degetele strîngeau ferm ţigara pe jumătate fumată.

— Poate îmi vei spune de ce mă acuzi, comisare! Din cîte văd eu, de fapt v-am ajutat în anchetă…

— Ce-i al tău e al tău: impertinenţa nu-ţi lipseşte. Poate nu ai petrecut destul timp în celulă. Alte cîteva zile te-ar ajuta să-ţi limpezeşti mintea.

Cristina avu nevoie de un efort substanţial pentru a opri teama să i se arate pe faţă. Nu-şi putea permite să se lase intimidată. Nu-i putea mărturisi tot ce făcuse dacă voia să iasă de acolo.

— Sînt convinsă că cititorii noştri vor savura istoriile unui ziarist închis pe nedrept, spuse. Poate voi încasa şi o primă…

— Ca să scrii, trebuie să ieşi de aici. Şi, cu fiecare cuvînt pe care-l rosteşti, perspectiva asta devine tot mai îndepărtată.

Cristina respiră adînc, simţind că pămîntul îi fugea de sub picioare.

Glasul îi rămase însă calm.

— Comisare, hai să nu pierdem timpul cu jocuri fără rost! Nu ai pentru ce mă reţine şi, dacă încerci, un avocat decent mă va scoate de aici cît ai zice peşte. Iar apoi voi striga despre abuzul la care am fost supusă. Nu vreau însă să ne războim şi sînt convinsă că dorinţa e reciprocă. Dosarul de care te ocupi e şi aşa destul de păcătos.

Truşescu îşi întinse lin mîna şi aruncă mucul de ţigară în scrumiera plină. Se întoarse spre Agrişan, cu o privire grăitoare.

— Du-te să-mi aduci o cafea.

— Imediat, şefu'!

— Nu te grăbi.

Felul în care pronunţase ultima replică nu-i plăcu deloc Cristinei. În ultimii ani, circulaseră destule zvonuri despre anchete făcute cu bastonul de cauciuc, însă nu putea să creadă că Truşescu l-ar fi folosit pe pielea ei. Se ştiau doar de atîta vreme! Poliţistul îi prinse încheietura dreaptă, unde încă se zărea urma roşie a cătuşelor. Cristina gemu încet.

— Te-am găsit călcînd în picioare dovezile, şopti Truşescu, ba chiar chemîndu-ţi şi fotograful ca să tropăie prin scena unei crime! Te-am luat totuşi cu uşurelul şi ce răsplată am primit? Să rupi sigiliul e o încălcare a legii, iar ziariştii răspund pentru asta la fel ca oricare cetăţean. Nu sînteţi preşedinţi, ca să aveţi imunitate!

Cristina simţea că i se învîrtea capul. Dacă lucrurile continuau aşa, interogatoriul avea să se transforme într-o şedinţă de tortură.

— Cînd am ajuns, răul fusese deja făcut, îngăimă. Altcineva a rupt banda, sigiliul dispăruse, eu doar am aruncat o privire.

— Povesteşte-mi tot ce ai făcut şi ai văzut, în cele mai mici amănunte!

Cristina reuşi la început doar să dea afirmativ din cap, cu bluza udă la spate de transpiraţie şi pulsul accelerat. Poliţistul se ridică, aprinzîndu-şi încă o ţigară. Cristina îşi drese glasul înainte de a vorbi. Truşescu o urmărea cu privirea dresorului care vrea să facă leul să sară prin cercul de foc. Îi trebui ceva timp pentru a descrie dorinţa subită de a mai arunca un ochi la casa lui Turda, priveliştea benzii galbene sfîşiate şi tot ce îi urmase. Nu îşi desprindea ochii de chipul comisarului, tocmai pentru a-l lăsa să vadă că nu mintea. Ascundea doar un amănunt minor, acela că avusese şi un aparat de fotografiat… Răguşise cînd veni momentul să-şi pună cenuşă în cap.

— Recunosc, nu trebuia să intru în casă, însă hai să fim sinceri: ce ziarist ar fi rezistat unei asemenea tentaţii? Am folosit o batistă cînd am atins orice, am fost atentă să nu schimb locul nici unui lucru. Şi apoi, am avut ochiul

bun, nu? Probabil, am găsit tocmai ce căuta oaspetele misterios. Atunci v-am chemat şi am predat obiectul. Poate meritam o admonestare, dar nu un asemenea tratament. Mai ales de la cineva care mă cunoaşte atît de bine.

— Tocmai pentru că sîntem aproape amici, ai scăpat atît de uşor. Ai fost tratată cu mănuşi mai fine decît meritai, Cristina!

Era prima dată cînd îi spunea pe nume şi ziarista o luă ca pe un semn bun.

— Dacă percheziţia pînă la piele şi un interogatoriu brutal asta înseamnă, mă întreb ce se întîmplă cînd daţi jos mănuşile!

Truşescu pufni uşor, întorcîndu-şi însă pentru o clipă privirea.

— Fii serioasă! Suferinţa pe care ţi-am provocat-o e un mizilic.

Cristina se înfioră. Descoperea o faţă a poliţistului pe care nu ar fi bănuit-o.

— Am trecut şi pe la redacţie, continuă comisarul, pentru o discuţie cu colegii tăi.

Pentru o clipă, inima Cristinei se opri. *Oare descoperise pozele?*

— Ai noroc: dacă găseam ceva şutit de la locul crimei, chiar aveam grijă să înfunzi puşcăria.

Cristina îşi coborî privirea spre unghii, atentă să-şi ascundă uşurarea.

— Atunci pentru ce tot spectacolul ăsta? îl întrebă.

— Ca să-ţi bagi minţile în cap, Cristina! Nu poţi continua astfel dacă vrei să n-o păţeşti! Şi, tocmai pentru că sîntem cunoştinţe vechi, aş prefera să nu ajung la înmormîntarea ta şi nici să nu-ţi trimit pîrjoale cu praştia la puşcărie.

Cristina dădu din umeri. După toate întîmplările acelei zile, grija poliţistului nu o impresiona prea mult. Truşescu nu-şi terminase însă şirul întrebărilor.

— Mai vreau să ştiu ceva. Ai citit ce scria pe foaie?

— Nu, răspunse.

— Minunat! spuse comisarul. Poate am să te las să pleci, dar să fim înţeleşi: nu vreau să vă mai încurcaţi printre picioarele noastre.

— Putem totuşi da ceva pe mîine? Măcar despre faptul că ograda mortului a fost vizitată de răufăcători… În fond, tot chinul meu doar nu a fost degeaba.

Truşescu se holbă neîncrezător la ea, apoi izbucni în rîs.

— Eşti de spaimă, Cristina! Bine, hai să facem un tîrg. Scrieţi, dar nu pomeniţi nimic despre descoperirea ta. Şi sînt mai serios decît moartea în privinţa asta, altfel veţi da ancheta de tot peste cap. Dacă mîine citesc în ziar măcar un rînd pe tema asta, mă întorc şi nu vei mai scăpa aşa uşor. Să nu zici

că n-ai fost avertizată…

Cristina nu se îndoi nici măcar o clipită că aşa avea să facă şi-l aprobă cuminte chiar în timp ce uşa se deschidea din nou.

— Uitaţi cafeaua, şefule! spuse Agrişan, evaluînd rapid situaţia.

— Mulţumesc. Însoţeşte-o pe domnişoara Man la ieşire. Am terminat cu ea. Ai grijă să-şi recupereze toate lucrurile.

Cuprinsă de o euforie pe care n-o mai putea ascunde, Cristina se ridică de pe scaun. Vocea comisarului o întoarse chiar de lîngă uşă.

— A, un ultim lucru! Nu e cazul să mă aştept la descrieri patetice ale discuţiei noastre?

— Nu, promise Cristina. Vom fi însă primii anunţaţi dacă găsiţi asasinii, nu-i aşa?

— Fii pe pace, ne vom auzi chiar mai des decît ai vrea. Oricum, sper că-ţi dai seama că principalul cîştig al acestei zile, aşa păcătoasă cum a fost, e că încă mai răsufli…

Cristina nu zise nimic. Truşescu avea dreptate. Însoţită iar de Agrişan, ieşi din biroul comisarului. Pasul îi era mult mai uşor decît cu cîteva ore în urmă.

Capitolul 7

UMBRELE SE ADUNĂ

Ieşind din clădirea Poliţiei, Cristina se opri în mijlocul trotuarului şi închise ochii pentru o clipă. Îi era greu să creadă că, doar cu mai puţin de o zi înainte, dansa cu acela care, probabil, avea în curînd să devină cel mai puternic bărbat al ţării. *Şi poate nu doar am dansat…* Se scutură uşor, de parcă ar fi putut îndepărta astfel urmele trecerii prin arest şi se îndreptă spre redacţie.

Cînd intră în birou, zumzăitul discuţiilor încetă brusc. Încăperea era plină, cuprinsă de acea agitaţie specifică după-amiezii. Unii butonau de zor, alţii îşi aşteptau rîndul la cele două telefoane ale redacţiei. Toţi ochii se ridicară imediat spre ea, chiar şi Alissa îşi lăsă în suspensie replica. Cristina le adresă tuturor un surîs pe care-l simţea transformat în grimasă.

— Mulţumesc pentru entuziasm! Nu era cazul să vă bucuraţi, n-aţi scăpat de mine…

Aşa cum tăcuseră la unison, toţi începură să vorbească, într-o bulibăşeală generală.

— Păstraţi-vă întrebările, trebuie să vorbesc întîi cu Andrei.

Se întoarse şi intră în Biroul Oval, unde fumul era şi mai des decît de obicei. Andrei Beiu vorbea la telefon. Se uită la ea cu atenţie, apoi rosti în receptor:

— Tocmai s-a rezolvat problema, maestre! Vă mulţumesc pentru timpul sacrificat.

După încă vreo două „hm", „da" şi „cum să nu", redactorul-şef puse punct discuţiei şi unei alte ţigări.

— Bună, Cristina! Totul e în regulă? Tocmai vorbeam cu avocatul despre cum să te scoatem de la răcoare.

Cristina decise într-o fracţiune de secundă că, oricît ar fi pătimit la Poliţie, nu avea să se plîngă.

— A fost o experienţă pe care n-aş dori s-o repet. Truşescu s-a enervat şi a decis să-mi dea o lecţie. Totul este însă bine cînd se termină cu bine!

— A fost şi pe aici mai devreme, şi-a băgat nasul peste tot. Am ezitat între a-i arăta uşa şi a-l lăsa să-şi facă numărul. Pînă la urmă am decis că ultima variantă e mai bună pentru tine. Spunea ceva despre un amestec

nepermis în anchetă. Ce s-a întîmplat de fapt?

— Felix n-a zis nimic?

— Doar ceva despre casa lui Turda, că a fost vizitată de infractori.

Din nou, Cristina înşiră evenimentele care se terminaseră cu interogatoriul de gradul trei, păstrînd sub tăcere descoperirea sa. Era cea mai bună ştire a zilei, dar, dincolo de amenințarea comisarului, instinctul îi spunea să nu vorbească despre ea pînă nu vedea ce scria pe bilet. Andrei o lăsă să-şi termine povestea, apoi slobozi gînditor cîteva cercuri de fum spre tavanul scorojit.

— Vei avea un sfert de pagină, cu trimitere pe prima. Dacă nu era vizita lui Alex şi, mai ales, dacă aveam o poză bună, făceai deschiderea mare. Aşa, va trebui să te mulţumeşti cu cea mică. La treabă, că e deja tîrziu!

— Nici o problemă, mă încadrez în timp.

Era cu mîna pe clanţă, cînd Andrei îşi drese glasul.

— Mai voiai să-mi spui ceva? se întoarse Cristina.

— Doar că Truşescu a avut dreptate într-o privinţă. Ţi-ai asumat azi un risc uriaş şi sînt bucuros că eşti alături de noi, într-o singură bucată. Ultimele zile au fost foarte ciudate şi ceva îmi spune că grozăviile abia încep.

Grijuliu, Mihai îi aduse o cafea, care însă se răci neatinsă. Cristina tasta cu viteza unei maşini, încercînd să pună în cuvinte tot ce simţise în căminul lui Turda, toată părerea de rău încercată pentru viaţa cenuşie a omului, pentru sfîrşitul lui cumplit. Era la capătul textului cînd Felix se apropie de ea.

— Am făcut cum mi-ai cerut. Nu am spus nimănui despre poze şi le-am pus pe un CD. Totuşi, de ce toată secretomania asta?

Cristina dădu din umeri.

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu. Aşa mi-a venit. Te-ai uitat peste ele?

— N-am apucat decît să văd că-i un bilet. Le-am dosit cînd şi-au făcut apariţia copoii şi ne-au luat pe toţi la întrebări. Nu voiam să risc să le găsească.

— Nu e vorba doar de un bileţel fără miză! Nu era pe masa lui sau în vreun sertar, îl ascunsese bine. Atît de bine că nici poliţiştii, nici asasinii nu l-au găsit.

— Vrei să spui că a fost torturat pentru el? şopti Felix, deodată palid.

Cristina încuviinţă cu un oftat.

— Da, a fost un om cu adevărat tare. Orice scrie acolo, trebuie să fi fost extrem de important.

Se priviră în tăcere, loviţi de acelaşi gînd. *Dacă un om şi-a pierdut viaţa, în*

chinuri cumplite, pentru o bucată de hîrtie, viitorul tuturor celor care intrau în posesia ei nu era foarte roz. Cristina vorbi din nou, cu o nuanţă de scuză în voce.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în toată povestea asta. Dă-mi CD-ul şi să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic. Eu deja am minţit poliţiştii şi mi-am pus pielea la saramură.

— Aha! mormăi Felix, cu o figură scîrbită.

La sfîrşitul zilei, cu ceva cumpărături în plasă, Cristina deveni brusc optimistă. CD-ul din geantă nu o mai ardea, amintirea momentului de rătăcire din ziua precedentă se mai estompase. Tot ce îşi dorea era să petreacă un timp într-o cadă plină, poate să îmbuce ceva înainte de a trece la ultimul act al zilei.

Şi chiar aşa procedă cînd ajunse acasă. Era singură în apartament. *Amalia are alte sarcini de campanie…* Îmbrăcată în halatul ei preferat, aşezat peste flanela deşirată păstrată din ultimul an de facultate, se aşeză comod în faţa monitorului, scoase din geantă CD-ul şi apăsă butonul unităţii centrale. O clipă, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine pentru toţi, dar mai ales pentru ea, să spargă CD-ul şi să uite că l-a avut. Era însă un fior de laşitate peste care trecu repede. Copie pozele pe hard disk, ronţăind cîteva pişcoturi de şampanie, prima cumpărătură făcută din leafă. Din emoţia descoperirii, mîna îi mai tremurase puţin şi cîteva imagini erau în ceaţă.

Dădu click pe prima poză clară. Fluieră dezamăgită: scrisul era parcă şi mai încîlcit decît îşi amintea, literele se înghesuiau una în alta ca un roi de insecte minuscule. Înţelegea perfect de ce Felix, lucrînd în grabă, nu putuse desluşi mare lucru. Mări cît de mult putu poza şi, cu un oftat, se apucă de migăloasa sarcină pe care şi-o trasase. După zece minute, descifrase începutul.

Ce ciudată e viaţa asta, Ioane! Am vrut să te văd, dar mi-au spus că lipseşti. Nici procurorul nu e. Voiam să mă sfătuiesc cu tine…

Cerneala astupa cuvintele următoare şi Cristina drăcui. Spre deosebire de poliţişti, ea nu avea originalul şi nici nu putea apela la serviciile unui laborator pentru a descoperi ce era sub stratul albastru închis. Se ridică de pe scaun şi făcu cîţiva paşi prin cameră. Deocamdată, nu ştia dacă pierdea amănunte esenţiale sau totul era o prostie. Nu putea decît să-şi reia munca.

Propoziţiile din mijloc le descifră ceva mai repede. Probabil, ochii i se obişnuiseră deja cu scrisul.

Poate ar fi trebuit să-i spun. N-are legătură cu noaptea spargerii, totuşi nu-mi iese… Tu mă ştii, Ioane, nu văd cai verzi pe pereţi.

Cristina închise ochii pentru o clipă. Lăcrima din cauza efortului, dar cel mai mult o deranja că încă nu înţelegea nimic. Se duse la baie, îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă şi se întoarse la calculator.

Am văzut ceva zilele trecute, ceva pentru care greu găsesc… Mi-e frică, Ioane. În tine am încredere să-ţi… Rodica.

Era unul dintre acele momente cînd Cristinei îi părea rău că nu era fumătoare. Tare şi-ar fi aprins o ţigară! Aşa, se mulţumi să ronţăie ultimul pişcot şi să se uite la ceas: era ora unu. Ziua fusese infernală, iar rezultatul tuturor încercărilor prin care trecuse era încă o piesă dintr-un puzzle foarte complicat. Oftă şi scrise numele femeii în agendă. Avea logică să presupună că lucra la Centrul de transfuzii. *Sau poate îmi doresc asta şi-mi pun ochelari de cal… Mîine, să-i zic lui Mihai să verifice dacă o astfel de angajată există. Poate să încerce să vorbească pe furiş cu ea, pentru a nu o pune în pericol.*

Apucase capătul firului şi asta o intrigase şi mai mult. Căscă prelungit, listă o poză şi le şterse pe toate din calculator. Nu de dovezi avea nevoie, ci de alte indicii.

Adormi la doar un minut după ce ajunse în pat. Somnul îi era însă agitat, iar Cristina se răsucea şi se încolăcea, prinsă în vise tulburi, roşii, nelămurite. Fierbinţeala o făcu să arunce păturile. Umbre lungi se întindeau de după colţuri, o înconjurau într-un balet sinistru, pe o muzică doar de ele auzită. Respira sacadat, încerca să fugă de ele, să le respingă, dar muşchii nu o ascultau. O siluetă de tăciune înainta spre ea, plutind, zburînd, gata să o acopere, să o cuprindă într-un perversă şi terifiantă îmbrăţişare. Lumini sîngerii îi slujeau drept ochi şi privirea lor o prinsese în chingi.

Se apropie la o jumătate de braţ şi Cristina scînci. O prezenţă străină îi invada mintea şi îi punea stăpînire pe trup. Fără să mai ştie dacă era vis ori realitate, Cristina se surprinse ridicînd braţul drept şi atingîndu-şi pieptul. Unghiile ei deveniră străine şi începură să frece, să se adîncească în piele, gata să-i dezgolească inima. Cristina zîmbi, deşi frica rămînea undeva în adînc, bulgăre de gheaţă amestecată cu lavă. Îşi umezi buzele. Voia să-i facă pe plac făpturii din negură. Aducătoare de durere transformată în plăcere, pîlpîirile roşii pătrundeau prin orbite pînă înăuntrul craniului. Erau acolo, oricît ar fi închis ochii, imposibil de îndepărtat, ca un vierme care şi-a făcut culcuş în creier.

— Acum! şopti cu vocea altcuiva. Fă-o şi mă vei sluji!

Se aplecă înainte. Pielea i se înfioră de răcoarea nopţii, dar închise ochii şi se lăsă în voia pulsaţiei sîngerii. Mai era doar o clipă pînă cînd totul avea să se termine. *Sau doar să înceapă?*

— Cristina, ai înnebunit?

Era vocea Amaliei şi Cristina tresări. Amalia nu avea ce căuta acolo… *De fapt, unde era?* Respiră adînc şi deschise ochii. Era goală, în faţa geamului deschis. Amalia o prinsese de mînă şi, după un moment de buimăceală totală, Cristina roşi. Tocmai fusese surprinsă în cea mai stupidă postură posibilă. Închise fereastra cu o mişcare scurtă şi îşi adună de pe podea hainele.

— Te simţi bine? întrebă Amalia.

Cristina dădu din umeri. Nu ştia ce tocmai se întîmplase, dar nu se bănuise vreodată de somnambulism.

— Da, nu-mi dau seama… spuse în şoaptă. Cît e ceasul?

— E aproape trei. Nu te-am mai văzut vreodată făcînd aşa ceva. Eşti sigură că totul e în ordine?

De data asta, Cristina dădu din cap, deşi minţea. Habar nu avea ce amoc o cuprinsese în miez de noapte şi, mai ales, ce se pregătea să facă atunci cînd o întrerupsese Amalia. *Cam multe momente de rătăcire în ultima vreme, nu? Chiar n-ar trebui să mai amîn vizita la doctorul Sorescu…* Spuse însă cu totul altceva:

— Tu abia acum ai venit?

— Alex parcă s-a dus cu capul! răspunse Amalia. Încă nu a plecat la Bucale şi nu ştiu cît mai are de gînd să rămînă aici. Mi-a dat atîta de lucru, că am crezut că voi petrece toată noaptea acolo. Ca să-ţi spun drept, am cam dezertat. Mi se închideau ochii şi nu mai puteam gîndi cum trebuie. Am intrat în casă şi te-am auzit vorbind pe un ton ciudat, parcă nu mai erai tu…

Continua să se uite la ea de parcă se întreba dacă să cheme salvarea, însă Cristina îşi revenise.

— Pur şi simplu, am avut cîteva zile mai stresante. Orele petrecute în arestul Poliţiei au înrăutăţit totul. Oricum, mîine, de fapt, azi, am să trec pe la doctor. Nu-ţi face griji, du-te şi te culcă! Arăţi dărîmată.

Amalia zîmbi amar.

— În arestul Poliţiei? În fine, îmi explici la micul dejun… Să nu crezi însă că tu arăţi mai bine. Dacă te culci, să laşi uşa deschisă. Aşa am să fac şi eu.

Cristina nu se împotrivi. Acum, că se trezise, ideea reluării visului o înfricoşa. Ce ar fi făcut dacă ar mai fi durat măcar un minut? O privi pe Amalia cum se ducea în camera ei şi îşi spuse că ar fi trebuit să se întoarcă în pat dacă voia să funcţioneze cît de cît normal dimineaţă. Înainte însă de a o face, deschise sertarul cel mai de jos al noptierei. Avea acolo cîteva lucruşoare lăsate de bunica, într-o cutie de lemn. Cu gesturi nervoase, le

răvăşi şi se opri la o cruciuliţă de argint. Nu o purtase niciodată.

O mîngîie încet: era mică, simplă, agăţată pe un lănţişor din metal vulgar, nimic spectaculos pentru cineva pasionat de bijuterii. O ridică, ţinînd-o în faţa ochilor pentru cîteva clipe. Avea o relaţie ciudată cu Dumnezeu, una care nu implica decît vizite ocazionale la biserică, fără a participa la slujbe, şi o aversiune structurală pentru fariseismul slujitorilor săi. Acum însă, vederea cruciuliţei o liniştea şi, după doar o secundă de ezitare, o prinse la gît. Metalul îşi găsi imediat locul pe piele. Cristina surîse împăcată şi adormi din nou, fără vise, fără fierbinţeală şi fără zvîrcoliri. Era ca şi cum o lumină liniştitoare ar fi înconjurat-o.

Capitolul 8

LECŢIA DIN CAMION

Primul lucru pe care Amalia îl simţi cînd îşi reveni fu durerea atroce de cap, de parcă un făurar nebun i-l folosise întreaga zi pe post de nicovală. Întredeschise cu greu pleoapele, nu prea mult, dar destul cît să-şi dea seama că se afla în semiîntunericul unei maşini mari, probabil un camion. Simţi apoi răceala şi, mai ales, strînsoarea implacabilă a oţelului în jurul încheieturilor înţepenite şi deschise ochii larg, panicată. Mişcîndu-şi haotic mîinile, înţelese că erau prinse cu cătuşe de ceva ce părea o bară transversală şi, în aceeaşi clipă, îl zări pe el. Bărbatul era mai mult o siluetă neclară în penumbră. O privea în tăcere, aşteptînd ca ea să-şi revină îndeajuns pentru a pricepe şi mai ales a simţi orice urma să i se întîmple. De fapt, ce se întîmpla? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că păşea grăbită prin pasajul dărăpănat, spre şcoală. Nu-i plăcea să ajungă în cancelarie doar cu cîteva minute înainte de începerea cursurilor. Auzise un zgomot înfundat undeva în spatele ei şi… nimic.

— S-a trezit! comentă pe un ton plat bărbatul.

Sînt doi, înţelese Amalia şi nivelul panicii îi crescu, deşi nu ar fi crezut că era posibil. Din cîte îşi dădea seama, răpitorii o loviseră pe la spate şi o ridicaseră pur şi simplu de pe caldarîm. Acum era imobilizată, cu mîinile ridicate, petrecute de o parte şi de alta a acelei bare care străbătea spaţiul îmbibat cu un miros greu. Tălpile îi atingeau podeaua acoperită cu un fel de mîzgă şi, în ciuda fricii, nu putu să nu se întrebe ce transporta de obicei camionul. Nu era însă momentul potrivit pentru astfel de dileme. Îşi dădu seama de asta atunci cînd îl văzu pe bărbat scoţînd un cuţit cu lamă lungă, ce lucea rău-prevestitor. Îl etală sub ochii ei încet, întorcîndu-l pe toate părţile, şi abia cînd răsuflarea femeii se transformă într-un gîfîit, îi atinse cu el obrazul. Amalia îşi reţinu cu greu un scîncet, simţind că ochii i se umpleau de lacrimi.

— Cine sînteţi? Ce vreţi? întrebă gîtuit.

— Cine ţi-a dat voie să vorbeşti, tîrîtură? Tu trebuie să taci şi să asculţi: avem un mesaj pentru tine!

Replica fu punctată cu o împunsătură cu vîrful cuţitului, cît să facă o picătură de sînge să-i răsară pe obraz. Oţelul coborî spre gît, dar nu se

întîmplă lucrul de care se temea. Nu încă. Lama îşi continuă drumul, alunecînd uşor pe una dintre bluzele cele bune ale Amaliei, cumpărate de la Renato's. *O să-ţi strice bunătate de haină*, îi trecu prin minte şi începu să chicotească isteric.

— Ţi se pare amuzant? se stropşi răpitorul. Las' că-ţi tai pofta de rîs!

Amalia nu mai apucă să se sperie în timp ce cuţitul descrise o mişcare lină, secţionînd nasturii şi lîna, dar nu şi carnea. Micile buburuze de metal căzură pe podea cu un zgomot care, în tăcerea încordată, răsună ca un şir de explozii. Îi desfăcu larg bluza şi o admiră cîteva secunde, plescăind pofticios, de parcă era un copil în faţa vitrinei unei cofetării. În semiîntunericul închisorii improvizate, Amalia roşi, deşi ştia că nu e vinovată de nimic, decît poate că nu purta sutien, făcînd sînii plini să i se dezvăluie mai uşor. *Nu fi proastă*, se apostrofă, *lenjeria ar fi avut aceeaşi soartă cu bluza*.

El se hotărî în sfîrşit să treacă la acţiune şi Amalia anticipă mai mult cu scîrbă decît cu frică violul. Era inutil, dar încercă să se îndepărteze. Nu reuşi decît să-şi facă muşchii să se încordeze dureros.

— Unde crezi că pleci, drăguţă? spuse răguşit bărbatul, lipindu-şi din nou cuţitul de gîtul ei. Dacă vrei să ieşi vie de aici, mă laşi să-mi văd de treabă!

Amalia renunţă să se mai zbată şi închise ochii. Acum, că era lipit de ea, îi simţea şi mai bine duhoarea. Mirosea a alcool prost, transpiraţie şi a ceva nelămurit, primejdios şi întunecat. Îşi întoarse faţa într-o parte, singurul gest de revoltă pe care şi-l mai permitea în timp ce mîinile lui îi frămîntau brutal carnea. Se împingea în ea, degetele lui aspre, cu pielea crăpată, îi ciupeau sînii, învineţindu-i. Amalia gemu înfundat.

— Aşa, guiţă ca un porc înjunghiat! o îndemnă bărbatul, în timp ce se descheia la pantaloni.

Amalia strîngea din dinţi, dorindu-şi să nu se mai fi trezit în pîntecele acelui monstru mecanic pentru a simţi durerea şi umilinţa. Nu voia să dea vreun semn de slăbiciune, era singurul lucru de care se putea agăţa în acel coşmar devenit realitate. Răpitorul îşi trecu palmele noduroase peste fusta ei, ridicînd-o deasupra mijlocului. Mîna dreaptă îi frămîntă lenjeria, vrînd parcă să treacă prin pînză spre carnea înfiorată de aşteptarea supliciului. Din nou, metalul rece o lăsă fără apărare în faţa mîngîierilor lui brutale.

— Acum am să te iau aşa cum meriţi, tîrfă! îi şopti răpitorul în ureche.

Cu un gest smucit, îşi trecu mîinile pe sub fesele ei, depărtîndu-i picioarele. Muşchii umerilor şi ai braţelor Amaliei protestară prin junghiuri care se transmiseră în întreg corpul, rivalizînd cu senzaţia de sfîşiere stîrnită

de mişcările lui viguroase înăuntrul ei. În sfîrşit, lacrimile îndelung reţinute începură să-i curgă pe obraji. Amaliei i se păru că dura o veşnicie pînă cînd bărbatul termină. Abia cînd, cu un icnet, ieşi din ea, îndrăzni să spere că, poate, calvarul ajunsese la sfîrşit. Răpitorul o privi satisfăcut şi îşi înfipse degetele în părul ei, smulgîndu-i cîteva fire.

— Asta ar trebui să te dezveţe să-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Buzele lui îi striviră gura într-un dezgustător sărut final şi Amalia aproape leşină din cauza mirosului de putreziciune pe care îl emana răpitorul. Reacţionă instinctiv şi îl muşcă de buză pînă la sînge. Cuţitul lui trasă o dungă subţire pe umărul ei drept şi, pentru o clipă, în timp ce sîngele începea să-i curgă spre piept, Amalia fu convinsă că avea să o ucidă.

— Ia te uită, tîrfa muşcă! exclamă torţionarul.

— Cred că nu i-ai transmis destul de clar mesajul, prietene, vorbi pentru prima oară celălalt.

Dacă primul răpitor avea o voce răguşită, de docher bătrîn care băuse toată viaţa prea mult, glasul celui de al doilea era jos şi melodios. O făcu să se înfricoşeze mai mult decît atenţiile brutale de care avusese deja parte. Mai mult îl simţi decît îl auzi apropiindu-se, pînă cînd nou-venitul fu la cîţiva centimetri de spatele ei.

— Cred e rîndul meu să am grijă de tine, spuse bărbatul pe un ton gînditor.

Ceva din intonaţia lui o determină pe Amalia să creadă că, de fapt, el era vioara întîi a acelui spectacol. Palmele lui începură să alunece pe spatele ei, reci, cu pielea catifelată ca a unei femei cochete. Atingerile nu-i erau deloc dureroase, totuşi pielea Amaliei se făcu ca de găină. Îi zăbovi pe fese, mîngîindu-le încet.

— Ştii, Amalia, totdeauna am socotit că femeile au doar de cîştigat dacă le priveşti din spate. Nu crezi?

Îi răspunse printr-un fel de mormăit dezarticulat, de parcă o mînă invizibilă i-ar fi cuprins gîtlejul şi o împiedica să respire. Deşi ştia că nu are nici un sens, ajunsese să regrete violenţa primului. Cu fiecare secundă care se scurgea, cu fiecare mîngîiere, în sufletul ei se întărea credinţa că avea să se întîmple ceva chiar mai cumplit decît un viol. Dar nu putea decît să aştepte, mută. Nu mai avea lacrimi de risipit.

— Colegul meu a încercat să-ţi explice, în felul său, că lucrurile rele li se întîmplă mai ales celor care le caută cu lumînarea. Mîţa curioasă o păţeşte rău.

Atingerile lui conteniră, dar nu se îndepărtă, continuînd să-i răsufle în

ceafă. Auzi hîrşîitul unui chibrit şi ghici că îşi aprindea o ţigară.

— Să-l muşti pe amicul meu a fost un gest necugetat, mai ales că stăpînirea de sine nu se numără printre punctele lui tari. Norocul tău e că sînt adeptul celei de-a doua şanse.

Vorbea liniştit, dar Amalia simţi un junghi în piept.

— Totuşi, va trebui să te pedepsesc, înţelegi asta? Şi zău că aş fi preferat să-mi petrec ziua altfel.

Minţi, ticălosule! Sigur savurezi fiecare minut de tortură… urlă mintea Amaliei, dar apoi durerea muşcătoare acoperi totul. Ca şi cum ar fi folosit o scrumieră, bărbatul îşi stinse ţigara pe fesa ei dreaptă. Amalia ţipă, se smuci, cătuşele îi intrară în încheieturi pînă la sînge, iar mirosul de carne arsă umplu spaţiul şi aşa îmbîcsit. Cu groază, îl auzi scoţînd încă o ţigară din pachet şi ştiu că avea să se repete chinul.

— Nu, te rog, nu e nevoie! imploră pentru prima dată. Spuneţi-mi unde am greşit şi voi fi ascultătoare, promit!

— Nu te cred, spuse torţionarul. Şi apoi, îmi place simetria.

Încă o explozie de durere îi scutură trupul, aducînd-o în pragul leşinului. Şi mai cumplită însă decît suferinţa era detaşarea cu care acţiona gîdele fără chip. De parcă era un chirurg în sala de operaţie, rece, sigur de el, fără întrebări privind necesitatea tuturor gesturilor sale. În ciuda frigului, trupul femeii era ud de transpiraţie şi îşi pierduse şi ultima urmă de rezistenţă. El trebuia să-şi fi dat seama de asta.

— Şi acum, că ţi-am captat în sfîrşit toată atenţia, e timpul să pricepi mesajul. E foarte simplu, de altfel.

Îşi apropie gura de urechea ei şi rosti cîteva fraze, articulînd rar cuvintele. Ochii Amaliei se rotunjiră de surpriză, care păli însă în faţa durerii atunci cînd îi atinse neglijent rănile cu buricul degetului. Era ca şi cum ar fi fost curentată şi, de data asta, Amalia chiar îşi pierdu cunoştinţa.

Nu-i era însă dat să-şi găsească liniştea în neştiinţă. O treziră cu o lovitură în faţă. O clipă fu pe punctul de a se îneca în propriul sînge, năboit din nas şi buza spartă, dar reuşi să tragă spasmodic o gură de aer. El era în continuare lîngă ea, răbdător şi nemilos. O prinse de ceafă ca pe o pisică vagaboandă.

— Ai înţeles, Amalia? Sau e cazul să continuăm discuţia asta epuizantă? Mărturisesc, nu-mi place să pierd vremea prin camioane…

— Am înţeles. Vă implor, nu mai vreau!

— Zău? Ce vei face?

Amalia plîngea în hohote, lacrimile amestecîndu-se cu sîngele care îi

curgea nestingherit. Repetă încet, aproape imperceptibil, porunca, terorizată de perspectiva ca tortura să continue.

— Bine, spuse bărbatul şi o mîngîie pe creştet. Fireşte, dacă sufli o vorbă despre ce s-a întîmplat, toate atenţiile noastre de acum ţi se vor părea o plimbare prin parc faţă de ce va urma.

Îşi sublinie cuvintele cu fîşîitul unui ultim chibrit şi, înainte ca Amalia să poată cere îndurare, punctul roşu al ţigării i se lipi între omoplaţi, făcînd-o să ţipe iar.

După un minut, simţi cum era eliberată din cătuşe şi întinsă pe podea. Maşina se puse în mişcare cu o hurducătură şi rulă prevăzător o vreme. Iar cînd camionul se opri, primul torţionar se aplecă deasupra ei. Cu un sughiţ dureros, Amalia închise ochii şi îi redeschise abia după ce o aruncară la marginea drumului ce străbătea zona industrială. Printre stîrvurile fabricilor, strada şerpuia spre ieşirea din oraş şi pustietatea cîmpurilor nelucrate. Probabil, răpitorii doreau să fie găsită, altfel ar fi dus-o mai departe.

Frigul ar fi ucis-o totuşi, dar după o vreme îşi făcu apariţia un Trabant. Poticnit, rabla opri şi un bărbat mărunt ieşi grăbit. O atinse încet şi încercă să o ridice de pe caldarîmul rece. Era o sarcină prea grea pentru el sau, poate, se temu să nu-i facă mai mult rău… Se urcă în maşină, cu aerul hotărît al unuia care pleca în căutarea unui poliţist.

În fine, o ambulanţă îşi găsi drumul pînă la ea. Fu ridicată şi aşezată pe o targă, în vreme ce criminaliştii îşi începeau forfota. Abia atunci Amalia încercă să vorbească.

— Sst! spuse asistenta. Stai liniştită, totul e în regulă! Te ducem la spital…

Amalia se lăsă moale pe spate şi două lacrimi, poate nu ultimele din acea zi, se iviră în colţul ochilor. Asistenta rămase aplecată desupra ei, supraveghind atentă perfuzia. Abia după ce se convinse că nu era nici o primejdie, puse prima întrebare:

— Îmi poţi spune cum te cheamă?

— Amalia… Amalia Pârvu.

— Bine, draga mea. Acum, ce s-a întîmplat?

De data asta, răspunsul se lăsă aşteptat. După aproape un minut, Amalia închise ochii şi clătină încet din cap.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Mergeam la serviciu…

Asistenta îi atinse lin fruntea, într-un gest liniştitor.

— Nu-i nimic, nu contează! O să avem grijă de tine şi totul va fi bine. Principalul e acum să te oblojim. Vrei să anunţăm pe cineva?

— Da, spuneţi la şcoală… Şcoala numărul 13.

La uşa unităţii de primire a urgenţelor îi aşteptau deja un doctor şi o altă asistentă, iar Amalia închise din nou ochii, lăsîndu-se în voia lor. Deocamdată, nu voia să vorbească şi nici să asculte pe nimeni. Spusese că nu-şi amintea nimic, dar era o minciună. Degetele pricepute ale doctorului o întoarseră pe toate părţile, inventariindu-i şi oblojindu-i rănile. Şi aveau destul de lucru: pe lîngă urmele lăsate de cuţit şi cătuşe, pe lîngă arsuri şi semnele însîngerate de pe faţă, felul brutal în care fusese posedată o rănise pe dinăuntru. O asistentă cu trăsăturile încremenite luă probe din ea, iar Amalia o lăsă să-şi vadă de treabă fără vreun cuvînt. Era toată un ghem de durere, dar măcar trăia şi era conştientă că asta se întîmpla tocmai fiindcă răpitorii nu-i doriseră cu adevărat moartea.

Un poliţist îşi făcu apariţia în uşa salonului. Amalia ar fi vrut să mai amîne discuţia cu el, dar ştia că nu avea rost. Era mai bine să termine totul, mai ales că oricum nu avea să-şi schimbe povestea.

— Bună ziua, sînt subinspectorul Agrişan. Medicul a zis că e în regulă să vorbim cîteva minute. Totuşi, nu e nici o problemă dacă doriţi să revin.

— Nu, şopti Amalia, doar să nu ne lungim…

— Sigur, vor încerca să fiu cît mai scurt. Am înţeles că vă numiţi Amalia Pârvu…

— Da, spuse Amalia.

— Şi sînteţi profesoară la Şcoala 13?

— Da, de română şi engleză.

— Iar adresa dumneavoastră este…

— Strada Zimbrului… 50.

Ezită un moment, apoi reluă:

— Împart apartamentul cu o prietenă, Cristina Man.

Pixul poliţistului încremeni pentru cîteva secunde în aer, înainte de a atinge, aparent nepăsător, carneţelul.

— Cu ce se ocupă doamna Man?

— E ziaristă.

— Aha! Acum, ştiu că trebuie să vă fie foarte greu să retrăiţi calvarul prin care aţi trecut, însă ca să prindem ticălosul sau ticăloşii care au făcut asta, vă rog să faceţi o încercare. Povestiţi-mi ce s-a întîmplat!

Amalia se chirci în aşternutul rece, apoi scutură violent din cap.

— Îmi pare rău. Nu pot… Nu-mi amintesc…

Subinspectorul o privi lung, fără a se arăta surprins ori neîncrezător.

— Care e ultimul lucru pe care vi-l amintiţi?

— Mergeam la şcoală. Mă grăbeam…

Vocea i se frînse brusc şi Amalia întoarse capul spre peretele care odată fusese bej. Răbdător, poliţistul aşteptă aproape un minut înainte de a reînnoda discuţia.

— Şi apoi?

— M-am trezit în salvare.

Agrişan o atinse liniştitor pe umăr.

— E în regulă. Uneori, în condiţii de stres extrem, mintea ne joacă feste. Va veni şi momentul în care vă veţi aminti.

Amalia îşi acoperi faţa cu palmele, dar durerea rănilor o făcu să renunţe repede la poza aceea. Se simţea cu adevărat sfîrşită şi tot ce îşi dorea era ca poliţistul să plece. Subinspectorul îi înţelese foarte bine gîndul şi îşi drese glasul.

— Înainte de a pleca, doar două întrebări. Spuneaţi că eraţi în întîrziere. S-a întîmplat ceva deosebit?

— Nu, şovăi aproape imperceptibil vocea Amaliei.

Din nou, Agrişan nu comentă.

— În fine, aveţi duşmani, v-aţi certat cu cineva în ultima vreme, v-a ameninţat cineva?

— Nu.

— Deci nu vă puteţi gîndi la cineva care să vă vrea răul, care să viseze la răzbunare. Un coleg invidios, un părinte supărat de notele odraslei, un fost iubit care nu a primit prea bine despărţirea?

— Nu, repetă Amalia.

— Nu aţi observat în ultima vreme să vă urmărească cineva, n-aţi zărit persoane suspecte?

Amalia clătină din cap. Putea doar să spere că poliţistul nu-i simţea nesinceritatea. Că era aşa sau nu, subinspectorul închise în cele din urmă carneţelul şi îi întinse cartea sa de vizită.

— Nu vă mai obosesc! Zilele viitoare, cînd vă veţi simţi mai bine, voi reveni cu nişte întrebări. Iar dacă vă aduceţi aminte ceva, oricît de puţin important vi se pare, anunţaţi-mă! Însănătoşire grabnică!

— Mulţumesc, îi răspunse şi închise ochii.

* * *

Cristina termina de golit cana de cafea, cu posteriorul lipit de caloriferul încălzit anemic şi cu mintea aiurea, cînd o undă de nelinişte puternică o lovi.

Era la fel de tulbure şi, aparent, inexplicabilă ca şi alte crize de angoasă din ultima vreme, dar nu o putea nega. Îşi văzu degetele desprinzîndu-se de mînerul căniişi evită în ultima clipă jetul fierbinte, care se scurse pe podea. Plecase înaintea Amaliei de acasă, ca să evite un schimb prea jenant de replici. După o perioadă destul de lungă în care îşi împărtăşiseră toate speranţele şi dezamăgirile, vieţile lor păreau să se desprindă tot mai mult, iar Cristina nu ştia cum să reacţioneze. Amalia era singura prietenă pe care s-ar fi bazat în orice situaţie. Următorul pe lista extrem de scurtă a celor apropiaţi era Mihai, dar aici interveneau constrîngerile inevitabile ale unei relaţii şef – subordonat, de care timpul petrecut cu Amalia era liber. Şi totuşi, secretele pe care le păstra faţă de ea se înmulţeau pe zi ce trecea. Vorbeau tot mai puţin şi, mai ales, tăceau despre tot mai multe.

Cu un gest nervos, îşi dezlipi fundul de calorifer, întorcîndu-se în birou. Înainte de a se aşeza, cu un gest inconştient, atinse încetişor cruciuliţa. Decisese să n-o mai scoată de la gît, dar, din nou, n-ar fi putut explica de ce. Scurta atingere o linişti cît să se apuce de studiul concurenţei. Principalul adversar pe piaţa locală supravieţuia graţie şantajului şi stipendiilor consistente încasate, mai ales în campaniile electorale, de la anumite partide.

Un tablou cumplit ne-a întîmpinat la locul accidentului. Cadavrele erau aruncate pe şosea, la ceva distanţă de maşină. Nu mai mişcau.

Cristina surîse şi îşi mută privirea spre un material mai mare, dedicat vizitelor pe care le făcea cu regularitate o obscură vedetă pop la coafor. Diva se jeluia cît pătimise la începutul carierei, înainte de a-şi descoperi stilistul personal, acela care ştie să-i pună în valoare farmecul natural.

Am fost chiar nevoită să mă ridic de pe scaun şi să plec, în mijlocul şedinţei! Le sfătuiesc pe toate femeile să facă aşa, nu să accepte să fie urîţite. Da, nu mi-a fost teamă să ies pe uşă cu jumătate de cap coafat şi restul lăsat pe umeri!

De data asta, Cristina izbucni într-un rîs sănătos. Îşi imagină blonda păşind ţanţoş-nervos, cu tărtăcuţa tăiată curat pe mijloc şi bucata din dreaptă lăsată neglijent într-o parte…

Încă rîdea, cînd intră Truşescu. Cu greu îşi reţinu o strîmbătură mirată în timp ce-i ieşea în întîmpinare.

— Bună ziua, comisare! Cred că ai văzut ziarul. Nu poţi avea reclamaţii, ne-am ţinut de cuvînt.

— Da, am văzut. Nu e vorba despre asta, Cristina.

— Atunci, ce s-a mai întîmplat? Sau ai nişte informaţii pentru mine?

— Mă tem că am o veste neplăcută.

Tonul semioficial al poliţistului o puse în gardă.

— Ascult.

— Ai o colegă de apartament, Amalia Pârvu?

Cristina strînse pumnii.

— A păţit ceva?

— A fost violată şi bătută rău, e la spital.

Aproape că o lăsară picioarele.

— Dumnezeule! Dar îşi va reveni, nu-i aşa?

— Da, din fericire.

Cristina îşi înşfăcă geanta.

— Vreau să o văd!

— Te duc eu. Oricum, vreau să te mai întreb cîteva ceva.

Din doi paşi, Cristina era lîngă maşină.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse. Dacă vrei însă să mă întrebi cine a putut face o asemenea grozăvie, n-am nici cea mai mică idee. E o fire foarte blajină şi nimeni nu i-ar putea dori răul. Nu are amici nepotriviţi, nici duşmani. Poate a fost aleasă la întîmplare, de un psihopat. Ea ce zice?

Truşescu îi deschise uşa, îşi potrivi centura de siguranţă şi abia apoi răspunse.

— Cam nimic! Dar ia zi-mi, a plecat azi dimineaţă mai tîrziu decît de obicei?

Cristina nu se putu opri să se îmbujoreze, deşi ştia că poliţistul nu pornise încă maşina tocmai pentru a-i urmări reacţiile.

— A venit tîrziu aseară. Am înţeles că au ţinut-o mult la treabă ăştia de la PNP…

— De la PNP?

— Scrie discursuri pentru Alex Corbu.

În loc să dispară, roşeaţa din obraji fu intensificată de referirea la Alex. Totuşi, comisarul nu dădea semne că l-ar fi interesat reacţia ei. Cu un mormăit meditativ, demară în sfîrşit.

Capitolul 9

SECRETE

Cristina ştia că Amalia îndurase un adevărat supliciu, totuşi nu era pregătită pentru priveliştea trupului ei chinuit, parcă golit de energie. Amalia avea ochii închisi şi respira greu, iar faţa îi era aproape de nerecunoscut. Cristina nu-şi putea da seama dacă dormea sau pur şi simplu nu era gata să dea ochii cu ea, dar decise să nu o deranjeze. Truşescu intrase cu ea în spital şi părea hotărît să nu o scape din ochi, dar Cristinei chiar nu-i păsa de asta. Întinse mîna spre fruntea prietenei sale, dornică să-i aducă măcar un strop de alinare, dar se opri la jumătatea gestului. Ceva îi spunea că Amalia nu ar fi dorit încurajarea ei, indiferent dacă dormea sau doar se prefăcea. *De fapt, cu atît mai mult ar prefera să o las în pace dacă ultima variantă e cea corectă.* Lacrimile dădeau să-i mijească şi, înghiţind în sec, se întoarse ca să discute cu medicul care o îngrijise.

— Cum se simte prietena mea, doctore? întrebă Cristina.

— Are cîteva arsuri, probabil de ţigară, vînătăi, excoriaţii, contuzii şi tăieturi, mai ales pe faţă şi încheieturi, dar şi răni la vagin. Toate sînt dureroase, dar nu-i pun viaţa în pericol, slavă Domnului! Singurul lucru care mă îngrijorează e amnezia asta, poate cauzată de lovitura la cap, poate de stresul posttraumatic. Am făcut nişte analize, altele urmează. Atunci vom şti mai multe. Oricum, va mai rămîne internată. Acum vă rog să mă scuzaţi, mă aşteaptă restul bolnavilor.

Un straniu sentiment de vinovăţie pentru acea nenorocire muşca din Cristina, iar după el veni furia. Se săturase să se simtă vinovată pentru nenorociri al căror tîlc nu-l pricepea.

— Revin mai încolo, să-i aduc nişte haine şi ceva mîncare. Dacă ne bazăm pe lăturile din spital, moare de foame, gîndi cu voce tare.

Trebuia să se concentreze asupra a ce putea face pentru a o ajuta pe Amalia. Se întoarse spre poliţist.

— Mulţumesc că m-ai adus pînă aici, deşi am impresia că nu a fost un gest total dezinteresat. Altfel nu m-ai fi urmărit cu atîta atenţie şi n-ai fi fost atît de secretos în ce priveşte primele date ale anchetei.

Truşescu zîmbi strîmb.

— E greu să te pui cu instinctul unui gazetar, nu-i aşa? Mă întreb însă ce

se ascunde în spatele tuturor fărădelegilor ăstora. E a treia oară cînd apari în mijlocul anchetei, într-un fel sau altul. Trebuie să recunoşti că-i prea mult!

Cristina nu-l contrazise. Să fi fost în locul lui, şi ei i s-ar fi părut suspecte toate coincidenţele. Nu-şi dădea seama ce se întîmpla, dar avea senzaţia că evenimentele se precipitau spre un final deloc fericit. Era însă, din nou, grăbită: trebuia să ajungă acasă, să ia cîteva lucruri, să se întoarcă la ziar şi apoi să tragă încă o fugă la spital. Truşescu parcă îi citi gîndurile:

— Cred că m-am cam transformat în şoferul tău… Hai, te duc pînă acasă!

— Nu e nevoie, comisare. Mă descurc şi singură.

— Nu e nici o problemă! Oricum aş vrea să văd camera Amaliei. Cum sînteţi colege de apartament, aşa cîştigăm amîndoi timp. Doar n-ai vrea să cred că tu sau ea aveţi ceva de ascuns…

Cristina dădu resemnată din umeri. Ideea ca Truşescu să-şi bage nasul prin lucrurile ei, fiindcă era sigură că aşa avea să facă, nu-i prea surîdea. Nu vedea însă cum putea să-l refuze, mai ales că şi ea dorea să ştie cine o atacase pe Amalia. Urcă din nou în maşină, rămînînd tăcută. Nu putea decît să fie mulţumită că, înainte de a pleca la slujbă, avusese grijă să nu lase la vedere rezultatul eforturilor din noaptea precedentă.

Cînd urcară umăr la umăr scările, îl văzu pe Truşescu strîmbînd din nas. Avea şi de ce: mirosea a urină de cîine. Probabil, Nero iarăşi nu-şi putuse controla vezica bătrînă şi îşi dăduse drumul pe scări. Da, aşa era, i-o confirmă balta întîlnită la etajul al doilea, pe care comisarul o ocoli la mustaţă.

La etajul al treilea, Cristina scotoci în poşetă după chei. Intrară în apartament şi Cristina se îndreptă direct spre camera Amaliei. Fără să dea impresia că o făcea dinadins, Truşescu se uita peste tot, însă nu avea mare lucru de văzut. Pe masă era doar un teanc de lucrări pe jumătate corectat, alături de un pix roşu şi un dosar cu ciornele vechilor discursuri ale lui Alex. Pe o etajeră se odihneau cîteva poze, în rame simple: Amalia alături de părinţi, în ograda plină de pomi înfloriti, apoi împreună cu Cristina, zîmbind şăgalnic, într-una dintre puţinele ieşiri la iarbă verde din studenţie şi, în fine, la catedră, înconjurată de elevii cărora le era dirigintă.

Lăsîndu-l pe comisar să-şi vadă de treabă, Cristina adună într-o geantă o pijama, ceva haine de schimb şi obiecte de toaletă. Mai trebuia doar să se ocupe de mîncare şi deschise smucit uşa frigiderului. Apucă o bucată de şuncă şi nişte brînză, pregătind rapid cîteva tartine. O banană completă meniul subţire şi Cristina se întoarse din bucătărie, căutîndu-l cu privirea pe

Truşescu.

Aşa cum se aşteptase, poliţistul profitase de momentele de răgaz ca să arunce un ochi şi prin camera ei, cu haine aruncate neglijent pe pat sau pe scaun şi cosmeticele amestecate cu agende mai vechi. Comisarul se uită lung la calculator, dar nu zise nimic şi Cristina se hotărî să-l tragă de mînecă.

— Mai aveţi ceva de văzut? Chiar trebuie să mă întorc dacă vreau să ajung la şedinţă… Pe ultima am pierdut-o fiindcă eram în arest. Nu vreau să-i ridic iar tensiunea şefului.

— Nu, pe moment am terminat, răspunse Truşescu. Te las la redacţie, e-n drumul meu. Cît despre primele date ale anchetei, zău că nu sînt multe de spus. Amalia a fost descoperită în stare de inconştienţă, la marginea drumului, în fosta zonă industrială. Doctorul ţi-a zis că suferă de amnezie. Îşi aminteşte doar că mergea spre serviciu, apoi s-a trezit în ambulanţă.

— Mulţumesc. Sper că veţi descoperi mai multe. Oricine a făcut asta e un ticălos care merită să putrezească în puşcărie!

Nu rosti însă şi restul gîndului. Cine ar fi putut dori să o schingiuiască pe Amalia? Pentru ce fusese chinuit bietul Turda ştia cît de cît, însă nici prin cap nu-i trecea ce informaţii valoroase ar fi putut ascunde Amalia sau pentru ce păcat i s-ar fi putut aplica o asemenea corecţie. Însă era în viaţă şi doar asta conta.

Ajunsă înapoi la redacţie, Cristina îşi dădu seama că avea două motive să răsufle uşurată: de data asta nu întîrzia la şedinţă, iar Truşescu nu-i descoperise secretul. Intră cu pas rapid în Biroul Oval, urmată de ceilalţi şefi de secţie. Andrei Beiu o privi numai pe ea.

— Ce s-a mai întîmplat? o întrebă.

— Amalia e la spital. A fost bătută bestial şi violată, îi răspunse.

— Îmi pare rău, Cristina! Se ştie cine a făcut-o?

— Nu, deocamdată totul e-n ceaţă. Iar Truşescu m-a luat în vizor pentru mult timp, cred. Spune că s-au adunat prea multe fire care mă leagă de anchetele lui ca să fie o simplă coincidenţă. Din păcate, tind să-i dau dreptate.

— Lucrurile se vor lămuri pînă la urmă. Între timp, n-ar strica să fii cît mai atentă, fiindcă nasul comisarului nu se înşală des. Pînă vom descifra misterul nebuniei ăsteia, s-ar putea să fii în pericol.

Cristina surîse chinuit, cu gîndul la conţinutul secret al agendei. Andrei nici nu-şi dădea seama cîtă dreptate avea cu sfaturile lui!

— Lăsînd veştile proaste la o parte, ce avem pentru azi? spuse Andrei.

— Terminăm o chestie spumoasă, cu mici secrete murdare din licee.

Profesoare de religie care, în timpul liber, se transformă în prostituate de lux. Avem şi poze cu una surprinsă chiar în exerciţiul funcţiunii. Arată bine, n-ai ce zice! anunţă Cristina.

Cu gîndul tot la Amalia, lăsă să-i treacă pe lîngă ureche subiectele celorlalţi. Oricum, era clar că materialul Ramonei avea să facă deschiderea. Iar cînd ieşi de la Andrei, chiar Ramona fu prima pe care o zări, răpăind la tastatură.

— Produci cu tainele perverse? E subiectul zilei, îi spuse Cristina.

— Păi, cum altfel, iubire? răspunse Ramona fără să o privească. Mi-a luat aproape o lună să adun toate informaţiile, dar zău că a meritat! Ar trebui să mă împuşti ca să mă opreşti din scris.

— Nici nu mă gîndesc să te opresc! Bagă tare, că pozele sînt superbe.

— Materialul e şi mai şi! Doar una e Ramona Vargă. Mi-s vărguţa destinului şi cei care nu cred asta ar fi bine să-şi pregătească fundurile păroase!

Cristina zîmbi, deşi auzise gluma de nenumărate ori. Era replica preferată a Ramonei, care însă avea dreptate într-o privinţă. Atunci cînd lua urma unui subiect, doar moartă ar fi putut-o dezlipi de el. Slabă ca un băţ, de parcă numele îi fusese predestinat, purta întotdeauna o pereche de pantaloni ponosiţi, azi asortaţi cu un pulover lălîi, de un portocaliu spălăcit.

— Vrei nişte cafea? o întrebă pe Ramona. A mai rămas ceva în ibric.

— Sigur, ca să-mi înmoi oasele bătrîne!

Se alinta. Era doar cu vreo doi ani mai în vîrstă decît ea şi, oricum, nimeni nu şi-o putea imagina decît agitîndu-se. Îi plăcea să fie mereu în mişcare şi, calitate extraordinară, putea produce într-o oră un reportaj care îţi rupea sufletul sau un lanţ savuros de cancanuri de cea mai bună calitate.

— Te las să scrii, spuse Cristina. Dacă întreabă cineva de mine, sînt la spital. Mă întorc cît de repede pot.

— Bine, iubire. Pînă atunci, am terminat.

Alergă la spital şi respiră uşurată cînd văzu că, de data asta, Amalia nu mai dormea. Îşi pironise ochii spre tavan, dar părea în regulă, cel puţin atît cît putea fi cineva care trecuse printr-o asemenea încercare.

— Bună, rosti Cristina şovăitor, remarcînd că, în prima secundă, Amalia îşi ferise privirea de ea. Ţi-am adus cîte ceva.

— Da. Mulţumesc…

— Cum te simţi? întrebă Cristina şi imediat îşi muşcă limba. Iartă-mă, e o replică stupidă, n-o lua în seamă!

Amalia clătină încetişor din cap.

— Am avut şi zile mai bune! Nu te supăra, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Vom discuta cînd şi dacă vei dori. Uite, ţi-am pregătit de-ale gurii. Destul de puţin, dar mai cumpăr pe seară. Ai vrea ceva anume?

— Nu, îmi ajunge asta. Nu-i nevoie să mai treci… Ai fost pe aici şi cînd dormeam. Te-ai agitat de ajuns pentru o zi.

Cristina începea să simtă că prezenţa ei o deranja pe Amalia. Oricare ar fi fost cauza, nu voia să fie un motiv de disconfort, aşa că se pregăti de plecare. Chiar în timp ce se ridica, Amalia o prinse de mînă.

— Iartă-mă! N-am vrut să fiu morocănoasă.

Cristina se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Ai tot dreptul să fii în cea mai proastă dispoziţie din lume. Mă întorc mîine. Pînă atunci, uite şi nişte bani.

Ar mai fi vrut să adauge ceva, dar orice ar fi zis ar fi sunat fals. Se îndreptă spre uşă, întrebîndu-se încă o dată ce îi ascundea Amalia. Orice ar fi fost, o ştia prea bine: era vorba de ceva foarte serios. Cu inima strînsă, reluă goana nebună sub semnul căreia stătuse acea zi, de data asta în direcţie inversă.

În redacţie, Ramona se plimba cu paşi mari pe hol.

— Ai terminat? o întrebă Cristina.

— Mă gîndesc la titlu. Termin acuşica!

Cristina o lăsă în boii ei. Se aşază epuizată pe scaun, uitîndu-se în jur: Mihai îşi frunzărea agitat carneţelul, drăcuind de mama focului.

— Ce-ai păţit?

— Caut un număr de telefon. L-am scris pe aici, pe undeva, dar nu-l mai găsesc…

Cristina îşi ascunse un zîmbet. Obiceiul lui Mihai de a nota informaţiile importante pe bucăţele de hîrtie care apoi dispăreau îi jucase nenumărate feste.

— Cît cauţi, să te întreb ceva. Pe cine ştii de la Centrul de Transfuzii?

Mihai o fixă contrariat.

— De ce?

— E o chestie personală.

Era o minciună sfruntată, dar nu voia să-l amestece într-o istorie care se putea termina prost. Mihai se scărpină în creştet.

— Păi, şeful este unul Zaharia, un tip destul de tînăr şi care arată bine. E unul dintre cei mai titraţi doctori din Iaşi. În general, gagicile îi mănîncă din palmă. Vrei să-ţi fac legătura?

— Încă nu. Dar dacă poţi, discret, vezi dacă au o asistentă Rodica.

Privirea lui Mihai se umpluse de întrebări, dar Cristina le ignoră.

— Bine, dar nu promit că-ţi dau răspunsul azi, spuse Mihai.

— Şi mîine e bine. Oricum, discreţia e cuvîntul principal!

— Am înţeles, nu-ţi face griji… Ei, drăcia dracului, cred că am scris pe un bilet de tramvai şi l-am aruncat!

Ramona bolborosea în faţa monitorului, ca o vrăjitoare nemulţumită de rezultatul descîntecului, Felix era încă pe teren, ceilalţi colegi îşi vedeau de treburile lor. Cristina respiră adînc şi hotărî să ia o pauză, ca să-şi tragă sufletul. În doar cîteva zile se întîmplaseră atîtea, că se simţea copleşită.

Ieşi pe prispă, dar rămase acolo doar cîteva secunde. Simţea nevoia să se mişte, de parcă asta ar fi ajutat-o să gîndească mai bine, să descîlcească iţele misterelor care o înconjurau. Se opri la marginea fîşiei de asfalt. Lumea ei parcă suferise un cutremur în ultimele zile şi faliile se lărgeau, ameninţînd să o înghită. Nălucile ei şi ale altora, spaimele greu de înţeles, furtul de la Centrul de Transfuzii, cadavrul însîngerat al lui Turda, momentele de pasiune de la banchet, descoperirea ei, nenorocirea care i se întîmplase Amaliei… Nu reuşea să-i găsească o logică acestui şir de întîmplări. Simţea că adevărul era chiar alături, că o despărţeau de el doar cîţiva centimetri, însă parcă un lanţ îi fusese aruncat în jurul picioarelor, împiedicînd-o să străbată acea distanţă. Iar dacă ar fi priceput totul, s-ar fi putut apăra pe sine şi pe alţii.

Nu ştia de ce i se părea că totul se învîrtea în jurul ei, de ce anticipa alte dureri. Din nou, chipul Amaliei îi răsări în minte, însoţit de vocea comisarului Truşescu: *E a treia oară cînd apari în mijlocul anchetei, într-un fel sau altul. Trebuie să recunoşti că este prea mult!* Oricum ar fi privit lucrurile, singura soluţie era să încerce să afle cît mai multe. În această încrengătură de evenimente bizare, cunoştinţele erau, probabil, singura armă pe care o avea. Abia cînd strănută îşi dădu seama că trecuse ceva vreme de cînd ieşise în curte.

Urcă treptele cîte două şi deschise uşa larg, gata să glumească pe seama propriilor spaime. Încremeni în prag.

— Închide-o repede! strigă bărbatul care ţinea cuţitul la gîtul Alissei.

Cristina se mişcă încet, studiindu-l pe cel care îi teroriza colegii. Omul îi părea cunoscut, deşi era într-o stare de agitaţie extremă. Trăsăturile îi erau crispate, ochii holbaţi şi împăienjeniţi. Sudoarea i se prelingea pe chip, hainele mototolite păreau să fie pătate de sînge. Era bărbatul cu care discutase zilele trecute, cel cu fiica dispărută. *Septimiu Stavropol?Dumnezeule,*

am uitat cu totul de el, în toată zăpăceala asta! După cîte se vede, el nu a uitat însă de noi. Îşi drese încet glasul, rotindu-şi privirea prin încăpere. Palizi şi muţi, ceilalţi erau aşezaţi pe scaune şi nu îndrăzneau să se mişte. Cu coada ochiului, îl zări pe Mihai întinzînd lent palma spre telefonul mobil.

— Tu, cel de acolo, aruncă telefonul la picioarele mele! ordonă Stavropol. Toţi faceţi la fel! Dacă cineva mişcă măcar un deget, îi tai gîtul grăsanei.

Îşi văzu colegii ascultîndu-l, o auzi pe Alissa suspinînd încet. Omul se întoarse spre ea şi Cristinei nu-i plăcu deloc sclipirea dementă din privirea lui.

— Tu, trage un birou în uşă! Nu vreau să ne deranjeze nimeni. Cu tine am treabă…

Făcu ce-i spusese, cu gîndurile rotindu-se ameţitor. Mai devreme sau tîrziu, vreun tehnoredactor trebuia să încerce să intre.

— Domnule Stavropol, liniştiţi-vă, vă rog! spuse Cristina. Ştiu că aveţi probleme grave, îmi amintesc discuţia noastră, dar vom face tot ce putem ca să vă ajutăm! Numai că astfel de lucruri cer timp, îi vorbi încercînd să păstreze un ton calm.

Bărbatul scoase un zgomot straniu, pe jumătate bocet, pe jumătate hohot de rîs, iar Cristina văzu mîna care păstra lama lîngă bărbia Alissei tremurînd. Nebunul o ţinea pe Alissa în faţa sa, iar spatele şi-l proptise în perete, astfel încît să vadă pe toată lumea. Cristina se îndoia că, deocamdată cel puţin, puteau să-l surprindă fără să rişte viaţa Alissei. *Oare cum de a căzut păcatul tocmai pe ea? Probabil, era chiar lîngă uşă. Aşa se întîmplă cînd lucrezi într-o casă bătrînească, fără portar şi nici o oprelişte pentru neghiobi.* Trebuia să-l liniştească rapid pe zurliu.

— Vă rog, lăsaţi cuţitul! spuse. Sînt sigură că nu-i nevoie de el ca să ne înţelegem.

De data asta, ochii lui o fixară cu o duşmănie fierbinte.

— Cum să nu! Aşa am crezut cînd am vorbit prima dată, cînd v-am lăsat datele mele şi am aşteptat un telefon. M-am lămurit că a fost o prostie să vin aici.

Ultimele cuvinte le urlă, îndoindu-şi trupul şi silind-o pe Alissa să-i urmeze mişcarea. Abia atunci Cristina observă că palma stîngă a bărbatului, cea care apăsa abdomenul Alissei, era înfăşurată într-o cîrpă însîngerată.

— E adevărat, nu v-am căutat, însă am avut cîteva zile foarte aglomerate, se justifică. Asta nu înseamnă că am uitat de Steluţa.

Cristina improviză, încercînd să facă abstracţie de pata care se forma pe

bluza Alissei şi pe podea

— Totul va fi bine, dar nu vă putem ajuta dacă nu ne ajutaţi şi dumneavoastră… Dacă lucrurile vor degenera, nu va fi bine pentru nimeni! Orice şansă de a o găsi pe Steluţa se va pierde. Încă nu s-a întîmplat nimic rău, hai să ne liniştim! Lăsaţi-o pe colega mea să se aşeze lîngă noi!

La început, i se păru că-l convinsese, dar logica nu-şi mai găsea drumul pînă în creierul său.

— Taci! Nu mă zăpăci! Nu vrei să mă ajuţi! grohăi Septimiu.

Lama glisă periculos, lăsînd o dîră subţire pe pielea ostaticei. Alissa icni terorizată, iar Cristina, albă la faţă, apucă doar să ridice palma dreaptă, într-un slab gest prevenitor. Situaţia se deteriora rapid şi nu vedea nici o cale de a întoarce lucrurile pe făgaşul normal. *Nimeni nu a încercat încă să intre… Unde sînt toţi şi ce se va întîmpla cînd cineva va apăsa clanţa şi va descoperi că uşa e blocată? Ţicnitul e o bombă cu ceas, trebuie oprit imediat, dar cum?!* Miraculos, omul se potoli şi, vreme de un minut, rămaseră cu toţii într-o tăcere perfectă. Cristina îşi dădu seama că Val, aflat chiar lîngă unul dintre geamuri, îi căuta privirea. Încercă să-şi dea seama ce voia să-i spună. Jaluzelele erau trase doar pe jumătate şi geamul era întredeschis, dar nu ştia cum puteau valorifica asta. Orice ar fi vrut Val să facă, decise că era momentul să-i distragă atenţia lui Stavropol.

— Cum se mai simte Ilona? întrebă.

Efectul îi întrecu toate aşteptările. Bărbatul se smuci de lîngă perete şi, din cîţiva paşi, străbătu jumătate din încăpere, tîrînd-o pe Alissa după el. Se opriră chiar lîngă ea şi Cristina îşi dădu seama că era ceva în neregulă la conturul palmei înfăşurate în cîrpa de acum scorţoasă. *E ca şi cum… Nu se poate! Nu, mi se pare, trebuie să mi se pară!* Încă încerca să se convingă că nu văzuse bine, că toate degetele erau la locul lor, cînd nebunul o împinse pe Alissa la podea. Cu o mişcare fulgerătoare, îşi înfipse mîna teafără în umărul Cristinei, făcînd-o să icnească. Lama era acum lîngă gîtul ei, în vreme ce Alissa rămînea, probabil leşinată, la podea. Mai clar decît oricînd în ultimele zile, Cristina privea moartea în faţă, dar se simţea nu înspăimîntată, ci mai degrabă amorţită. Acum, că mîna stîngă a lui Stavropol era aşezată pe umărul ei, îşi dădu seama că nu se înşelase – degetul arătător lipsea. *Ce Dumnezeu l-a scos aşa din minţi? Şi cînd îl va doborî pierderea de sînge? Sper că nu va fi prea tîrziu pentru noi…*

— Ce mai face soţia mea, ticăloaso? îi şuieră Stavropol în ureche. Parcă nu ai şti, tu şi amicii tăi criminali care aţi pus la cale totul! O să-ţi scrijelesc în obraji toate păcatele, toate crimele şi murdăriile.

— E o greşeală aici! N-am nici un amestec în necazurile dumneavoastră, zise Cristina încet.

Nu îl putea însă convinge şi Stavropol i-o dovedi imediat. Vîrful cuţitului i se înfipse ziaristei în bărbie şi un firicel cald începu să i se scurgă pe gît. Se sili să nu leşine. Dacă voia să scape cu viaţă din acea încercare, trebuia să-şi păstreze calmul.

— Domnule Stavropol, colega noastră spune adevărul, auzi ca prin ceaţă vocea lui Val. Să nu ne pierdem cu firea! Vă rog, daţi-mi cuţitul şi vă promit că vă vom ajuta.

— Taci, am spus! Numai cu ea vreau să vorbesc. Nu vă mai amestecaţi sau o omor, jur!

— Val, e în regulă, reuşi Cristina să vorbească. Eu şi domnul Stavropol ne vom înţelege, sînt sigură…

— Nu mai spune prostii! o apostrofă Stavropol. N-am nevoie să recunoşti că eşti de-a lor, ştiu deja că am intrat atunci în bîrlogul duşmanului. Am văzut-o pe Ilona azi pentru ultima oară. Mi-a spus că pînă mîine voi muri şi eu. O cred. Acum însă doar Steluţa contează. Unde e? Spune-mi sau îţi scot ochii!

Cristina strînse din dinţi, nepermiţîndu-şi să se lase doborîtă de slăbiciunea care creştea în ea ca o buruiană. Privirea disperată a lui Val, pironită într-a ei, îi spunea că era doar o chestiune de secunde pînă cînd avea să-şi ia rămas bun de la viaţă. Avea nevoie de o schimbare radicală de strategie, şi încă imediat. Îşi drese glasul şi porni pe singurul drum pe care îl mai vedea deschis.

— Ai dreptate, Septimiu, spuse cu o voce rece şi sigură. Nu te voi mai păcăli! Nu sînt însă un simplu instrument în mîna altora. Ai grijă ce faci dacă vrei să-ţi salvezi fiica!

Îi înţelese şocul din tresărirea mîinii, îl văzu pe Val privind-o nedumerit, întrebîndu-se probabil ce voia să facă. *Am intrat în hora nebunului, acum trebuie să joc*.

— Ştiu unde e Steluţa, spuse Cristina. Deocamdată, e în ordine şi te pot ajuta să o recapeţi. Însă numai dacă faci ce-ţi spun!

— Nu te cred, bolborosi el.

Părea nesigur şi Cristina păstră tonul poruncitor.

— Tocmai ţi-am confirmat ce ştiai deja! Ascultă-mă şi vei avea parte de un final fericit. Fă pe nebunul şi fiică-ta va ajunge în mormînt!

Era la fel de zărghită ca el acţionînd aşa, totuşi tactica părea să dea roade. Pentru prima dată, cuţitul coborî la o distanţă nepericuloasă.

— Priveşte-mă în ochi! îi comandă Cristina, riscînd să se întoarcă.

Îşi ţinea răsuflarea, aşteptînd în orice secundă lovitura fatală, dar dreapta lui rămînea nemişcată. Se aflau faţă în faţă, amîndoi palizi şi încordati.

— Nu-ţi voi spune nimic atît timp cît ai cuţitul! Dă-mi-l şi vei afla unde e Steluţa, continuă Cristina.

Ignoră durerea şi panica şi întinse mîna spre el, privindu-l în ochi. Asta era cacealmaua vieţii ei. Stavropol se dădu înapoi cu un pas, apoi cu încă unul, apropiindu-se de geam. Cristina înainta, urmărindu-i mişcările. Îşi dorea cu disperare să-i sară cineva în ajutor, însă colegii erau încă aşezaţi, în spatele ei. *Hai, leşină, nenorocitule! Doar sîngerezi ca un porc!* Frica se lupta cu speranţa, făcînd-o să lase garda jos. Stavropol o taxă imediat. Ceva din nesiguranţa ei răzbătuse în priviri şi bărbatul ridică din nou cuţitul.

— Nu! Nu te las să mă abureşti încă o dată! strigă Stavropol.

Cristina ştiu că totul se terminase. Se pregăti pentru ultimul atac. Degeaba se ridicau din scaune Val şi Mihai. Nu aveau cum să ajungă lîngă ea la timp, iar ea nu avea forţa sau priceperea să-i facă faţă lui Stavropol. Eşuase în încercarea de a-l stăpîni şi avea să plătească preţul. Zurliul făcu un pas înainte şi Cristina ridică pumnii într-o încercare sortită din start eşecului de a se apăra de lama acoperită de sînge. Val ajunsese la doi paşi în spatele ei, dar era prea tîrziu. Timpul se dilată şi Cristina se întrebă dacă istoriile altora erau adevărate, dacă avea să-şi vadă toată viaţa înainte de a muri. Fu ispitită să închidă ochii, dar o urmă de încăpăţînare o sili să se holbeze la chipul morţii. Respiră adînc şi aşteptă atingerea lamei ce se apropia de faţa ei.

Un ghem miţos se năpusti fulgerător prin geamul deschis şi colţi ascuţiţi se înfipseră în umărul nebunului. Stavropol se clătină, dezechilibrat de atacul Fetiţei. Lama atinse fugar pumnul stîng al Cristinei, slabă pavăză pentru obraz şi se întoarse spre duşmanul cu patru picioare. Acum clipele se năpusteau una după alta, într-o goană pe care Cristina ar fi vrut să o oprească. Strigă şi se îndoi, privind hipnotizată sîngele ce ţîşnea din pumnul ei. Mihai şi Val erau în sfîrşit lîngă ea, repezindu-se la Stavropol, ajutînd-o să se îndeparteze. Corina dădu la o parte biroul din uşă şi o luă la sănătoasa pe hol, strigînd după ajutor… Abia atunci, lumea din jurul Cristinei se întunecă şi ziarista nu mai auzi nimic.

Capitolul 10

MOARTEA ÎŞI ÎNVÎRTE COASA

Cînd îşi reveni, era aşezată pe scaun, iar Val o stropea cu apă. Preţ de cîteva secunde, încăperea se clătină curios şi Cristina îşi roti panicată privirea.

— L-am legat pe nebun. Sîntem în siguranţă, îi ghici gîndul Val. Tu cum te simţi?

Cristina ezită înainte de a răspunde. De fapt, nici ea încă nu ştia cum se simţea. Camera se opri din valsul fără muzică şi Cristina îl văzu pe Stavropol ghemuit într-un colţ. Îşi pipăi bărbia, amintindu-şi de felul cum tăişul cuţitului lucise întîi pe pielea Alissei, apoi pe a ei. Întîlni ceva lipicios.

— E în regulă, doar te-a zgîriat puţin, spuse Val.

Gestul îi trezise o durere ascuţită în pumnul stîng. Îl examină de parcă ar fi fost un obiect străin. Cineva grijuliu îi înfăşurase rana într-o batistă care deja se înroşise.

— Nu sînt o asistentă prea bună. Îmi pare rău, spuse Val. Probabil că te doare ca dracu', dar nu e o tăietură adîncă. Poliţiştii şi salvarea sînt pe drum.

Cristina încercă să facă abstracţie de pulsaţia îndărătnică din mînă. Avusese un noroc chior. *De fapt, Fetiţa m-a salvat, şi pentru asta merită să o hrănesc numai cu cotlete…* Abia atunci îşi dădu seama că ar fi trebuit să o zărească sau să-i audă lătratul.

— Unde e Fetiţa? întrebă.

I se păru că Val îşi ferea privirea şi inima i se strînse.

— Ce s-a întîmplat? spuse Cristina.

În sfîrşit, Val prinse glas.

— Îmi pare rău, ştiu cît de mult ţineai la ea. Nu a scăpat. I-am dus trupul în curte…

Durerea veştii acoperi junghiurile cărnii şi Cristina nu-şi găsi, pe moment, cuvintele. Gîndul că prietena ei cu patru picioare nu avea să o mai întîmpine dimineaţa, că sclipirea jucăuşă din ochi i se stinsese pentru totdeauna, o amuţise. Îşi acoperi faţa cu mîinile, încercînd să-şi oprească lacrimile. Timpul lor avea să vină mai tîrziu, cînd va fi singură.

Declicul inconfundabil al aparatului de fotografiat o trezi. Corina ţăcănea ca apucata, pozîndu-l pe Stavropol din toate unghiurile. Bărbatul nu

mai reacţiona, căzut într-un fel de stare de prostraţie. Cristina îl privi cu milă: orice i-ar fi stîrnit furia care era să o coste viaţa, omul era o victimă. Nu o întrebă pe Corina ce făcea. Cînd o asemenea istorie se petrecea la tine în redacţie, trebuia să fii dus cu pluta ca să nu profiţi de exclusivitatea căzută din cer. Corina încerca să producă o grămadă de poze pînă la apariţia poliţiştilor şi a medicilor, care aveau să încuie nebunul sub şapte lacăte. *Probabil, o să-i ţină companie nevestei, la Spitalul 7. Bietul de el, într-un fel a obţinut ce a vrut. După ce s-a întîmplat, despre dispariţia fiicei sale va afla tot oraşul.*

Deşi nu se simţea foarte sigură pe picioare, se ridică. Val rămase lîngă ea, gata să o sprijine, iar în uşă ziarista zări figura lui Andrei Beiu. Avea o mină sumbră şi în acelaşi timp uşor entuziasmată. Se apropie de el cu pas şovăitor, ţinînd pumnul rănit departe de corp.

— Cristina, totul e în ordine? o întrebă. Ambulanţa ajunge în vreo zece minute.

Cristina încercă un surîs.

— Îmi trece pînă mă mărit! Încă nu pot pricepe cum de s-a întîmplat aşa ceva, dar presupun că vrei să deschidem cu asta. Materialul Ramonei mai poate aştepta o zi…

Andrei dădu din umeri, încercînd să nu pară prea bucuros.

— E clar că nu putem rata subiectul. Alţii ar face moarte de om ca să le pice aşa ceva în poală.

Se opri la vederea strîmbăturii de durere a Cristinei.

— Fireşte, vom avea grijă de tine! Redacţia va acoperi cheltuielile medicale… După ce terminăm cu poliţiştii şi medicii, ia-ţi ceva zile libere!

Cristina clătină încet din cap. Gîndul de a se duce acasă, de a rămîne singură între patru pereţi, pentru a retrăi cele întîmplate şi a se îndopa cu calmante, nu o încînta deloc.

— Nu e nevoie, mulţumesc! spuse răguşit. Singurătatea nu mă atrage deloc, acum că şi Amalia e în spital.

— Cum vrei, dar măcar nu te înhăma la vreo treabă! Stai cu mîinile în buzunare.

Era încă o întorsătură nefericită a frazei şi Cristina observă o uşoară roşeaţă întinzîndu-se pe obrajii redactorului şef.

— Cred că ies puţin la aer, spuse.

— Val, ai grijă de ea! ordonă Andrei, iar Cristina nu protestă.

Cristina ieşi în aerul îngheţat al după-amiezii, urmărită atent de Val. În ciuda durerii, se simţea mai vie decît oricînd. Fireşte, aventura ei nu se

compara cu încercarile prin care trecuse Amalia, dar acum înţelegea mai bine dorinţa ei de a evita întrebările. Era greu să povesteşti despre momentele în care viaţa îţi fusese pusă în cumpănă, despre nodul acela în gît şi bătăile mai rapide ale inimii, care parcă se grăbea să-şi facă norma pentru ani întregi în cîteva clipe. Merse fără să ştie încotro, dar priveliştea o opri repede. Întinsă pe asfalt, cu botul însîngerat şi ochii sticloşi, Fetiţa îşi dormea somnul cel lung. Văzînd-o, Cristina se clătină. Braţul sigur al lui Val o sprijini, dar ziarista îl opri: avea să-şi revină.

Fără să-i pese că se murdărea, îngenunche lîngă trupul cîinelui. Îl mîngîie încet pe creştet, amintindu-şi atîtea momente în care repetase acest gest şi fusese răsplătită cu o clătinare şăgalnică a cozii ori o întindere jucăuşă a lăbuţei. Fetiţa fusese o parte din viaţa sa, o prietenă poate mai iertătoare, sigur mai puţin invidioasă şi mai statornică decît unii oameni, iar acum murise pentru ea. Nu avea să o mai aştepte cu botul în vînt, să traverseze strada în fugă pentru a i se alătura, să-i murdărească pantalonii în zilele ploioase căţărîndu-i-se îndărătnic în poală. Lacrimile începură să curgă pe obrajii Cristinei şi, de data asta, nu încercă să le oprească.

— Iartă-mă, murmură la urechea Fetiţei. Nu te voi uita niciodată!

Val o lăsă să-şi dea frîu liber emoţiilor. Îi era recunoscătoare pentru asta şi încercă să-l facă să înţeleagă printr-o strîngere de mînă. După ceva vreme, o picătură rece ateriză pe obrazul Cristinei, atenuînd fierbinţeala lacrimilor. Privi în sus şi văzu norii adunaţi deasupra lor, într-un zid negru, de parcă doliul din inima ei s-ar fi întins pe cer. Încă o picătură, apoi a treia, a patra se îngrămădiră pe urmele primeia. Val îi atinse cotul, atent să nu o rănească.

— Hai să intrăm înapoi, Cristina!

Înainte să-i răspundă, auzi sunetul familiar al sirenelor. În sfîrşit, ambulanţa se apropia şi, într-o replică inconştientă, pumnul o săgetă violent. Îl ascultă pe Val şi se îndreptă spre adăpostul relativ al prispei. Chiar dacă rana nu mai sîngera, ajutorul medicilor nu avea să-i strice.

— Ce e cu Alissa? întrebă. Cînd mi-am pierdut cunoştinţa era încă întinsă la podea…

Val dădu din umeri.

— E în regulă, cred! Se pare că a cuprins-o, cu întîrziere, un atac de panică. De cînd l-am imobilizat pe nebun, vomită şi plînge. S-a încuiat în baie. Îşi va reveni. Eu prefer să mă ocup de tine.

— Mulţumesc, Val! Asta contează pentru mine, să ştii.

Lunganul flutură nelămurit din palma stîngă.

— De cînd visam să fiu cavalerul în armură strălucitoare al unei

domniţe neajutorate… Nu mă gîndeam însă că tocmai aşa mi se va împlini fantezia.

Cristina rămase tăcută, urmărind ambulanţa cum intra în curte. Era o maşină veche şi timpul de reacţie nu fusese cine ştie ce, dar măcar ajunsese la ei cît toată lumea mai era în viaţă. Era greu să ceri mai mult de la oameni obosiţi şi prost plătiţi, care lucrau cu echipamente hîrbuite. Un medic încercănat, la vreo treizeci de ani şi o asistentă căruntă săriră din maşină, apropiindu-se de ei.

— Am înţeles că sînt mai mulţi răniţi, spuse medicul.

Val luă iniţiativa, de parcă s-ar fi temut de o tentativă a Cristinei de a se eschiva de la îngrijiri.

— Domnişoara Man are tăieturi la bărbie şi la pumnul stîng, mai avem o colegă cu răni superficiale tot la gît, iar agresorul pare să fie rănit serios. El şi Alissa sînt înăuntru.

— Cred că ar trebui să aruncaţi întîi o privire la bărbat, interveni Cristina. Am impresia că are un deget retezat şi a sîngerat puternic. Apoi l-a atacat şi cîinele nostru.

Medicul o privi curios, dar nu ceru lămuriri.

— O las atunci pe Dana să se ocupe de dumneavoastră.

— Val, du-te cu domnul! Eu şi doamna asistentă ne descurcăm, propuse Cristina.

Cristina o privi pe asistentă cum desfăcea cu gesturi sigure batista şi examina rana. Nu încerca să pară mai curajoasă decît era şi sîsîi de durere în timpul ritualului dezinfectării. Oricum, femeia părea obişnuită cu aşa ceva, fiindcă nu-şi schimbă ritmul nici măcar o secundă.

— Aveţi noroc, tăietura asta nu are nevoie de copci. Domnul doctor vă va prescrie nişte analgezice. Mai aveţi nevoie de un antitetanic.

În mod normal, ideea unei injecţii nu ar fi încîntat-o deloc pe Cristina, dar acum acceptă cu stoicism înfigerea acului.

— Aşa! zise asistenta. Acum poftiţi înăuntru.

Stavropol era leşinat, iar cîrpa care îi învelise mîna zăcea pe podea, înlocuită de un strat gros de bandaj. Din braţul sănătos ieşea linia unei perfuzii, pe care o susţinea ascultător Mihai. Aplecat pînă atunci asupra rănitului, doctorul se ridică brusc la vederea asistentei.

— Cealaltă domnişoară nu a păţit nimic serios, dar bărbatul are un deget amputat şi a suferit o pierdere masivă de sînge. Trebuie dus de urgenţă la spital. Domnilor, ajutaţi-ne să-l urcăm pe targă şi să-l ducem la maşină.

Colegii Cristinei se conformară şi Stavropol fu urcat în salvare. Ea se

procopsi cu o reţetă indescifrabilă.

— Scapă cu viaţă, doctore? mai apucă să întrebe înainte ca ambulanţa să demareze.

— Vom vedea, răspunse medicul. E greu de zis şi cum a rezistat pînă acum… Vom face tot posibilul. Anunţaţi poliţiştii că l-am dus la spital.

Ultimele cuvinte fură acoperite de urletul sirenei. Ploaia răpăia nerăbdătoare pe parbriz şi salvarea se aruncă spre stradă ca un monstru marin diform. Cristina rămase pe prispă cîteva minute, tremurînd. Apoi auzi paşi şi se întoarse încet. Felix urca scările.

— Ce mama dracului s-a întîmplat? spuse Felix. Am sunat în neştire şi nu mi-a răspuns nimeni. Voiam să anunţ o chestie ciudată la spitalul de zuzulici.

Cristina nu-i răspunse, doar intră împreună cu el. Îl lăsă pe Mihai să-i povestească prin ce trecuseră. Scotoci în poşetă după un algocalmin, pe care îl înghiţi fără apă.

— Truşescu ni s-a tot învîrtit printre picioare, spuse, iar acum, cînd e nevoie de el, nu i se zăreşte nici umbra.

— Vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă, se auzi din uşă vocea gravă a comisarului. E cazul să mă mut cu arme şi bagaje la voi în redacţie, ca să economisesc timp? Fiindcă văd că doar pe aici ajung…

Era secondat de subinspectorul Agrişan şi, preţ de aproape o oră, în biroul lui Andrei, Cristina şi colegii ei fură luaţi pe rînd la întrebări. În vreme ce Truşescu îi punea să povestească fiecare moment al coşmarului lor, Agrişan îşi băga nasul peste tot prin încăperea comună. Bliţurile criminaliştilor ţăcăneau, iar praful pentru amprente umplu în curînd birourile. Cristina profită de răgaz pentru a discuta cu Ramona şi, mai ales, cu Felix. Văzu că Agrişan trăgea cu urechea, dar se făcu că nu observase.

— Ziceai de o chestie la nebuni? îl întrebă pe Felix.

— Da, e destul de spectaculoasă, deşi ce s-a petrecut aici o întrece pe departe. E vorba de-o femeie internată nu demult, se pare suspectă într-o anchetă care cam bătea pasul pe loc, una de dispariţie. Nu se ştie cum, în miezul zilei, a reuşit să-şi taie venele.

Un ghimpe de îndoială se înfipse în inima Cristinei, făcînd să-i tremure uşor glasul.

— Ştii cum o cheamă, cîţi ani are? întrebă.

— M-am chinuit o grămadă şi am aflat doar prenumele. Ilona.

Cristinei i se tăie respiraţia.

— Şi e sigur sinucidere?

— Cel puţin la prima vedere, aşa pare. Erau secţionate adînc venele, cică prin salon era sînge ca la abator. Dar te simţi bine? Te-ai făcut deodată palidă ca un strigoi…

— Sînt în regulă. Cine a găsit-o? spuse Cristina.

— O asistentă. Se pare că, în ultimele zile, era mai lucidă şi ceruse să i se permită să deseneze. Nu credeau că au motive să o ţină imobilizată. Se vede că au greşit…

— Era singură în salon?

— De obicei nu, dar colega ei s-a ales cu o toxiinfecţie alimentară şi au dus-o de dimineaţă la Urgenţe. Aşa şi-a putut face de cap, deşi nimeni nu ştie de unde a făcut rost de bisturiu, cuţit sau ce-o fi fost.

Se opri brusc, zgîindu-se la Cristina.

— Vrei să spui că tipul nostru are legătură cu zurlia?

— Exact! răspunse Cristina. E nevastă-sa şi părea tare sigur că amîndoi vor muri pînă mîine.

Felix fluieră încetişor.

— Mă ocup de asta imediat, cu Mihai.

— Bine, şi să vedem ce putem afla de la vecinii lor. Stau prin mahala, la Trei Boieri. Uită-te în sertar, cred că mai am hîrtia cu datele lui. Dumnezeule, dacă aş fi ştiut atunci ce nenorocire se va întîmpla!

Felix îi puse mîna pe umărul drept.

— Nu aveai cum să prevezi că omul o va lua razna, nici ce va face nevastă-sa. Nu-ţi face reproşuri, e o prostie!

— Părea unul dintre aiuriţii care ne bat mereu la uşă, spuse Cristina. Nu chiar ca ăia de se plîng că vecinii îi iradiază prin ţevi, dar nici întreg la cap. Mă întreb dacă a fost pe la doctorul Sorescu? N-ar strica să-i dau un telefon…

Amicul său nu-i răspundea şi Cristina ascultă sfatul lui Andrei, lăsîndu-i pe ceilalţi să se agite, în vreme ce ea lenevea. Se întuneca şi ziarista se mai ocupă de un singur lucru. Fetiţa nu putea fi lăsată să zacă în ploaie ori aruncată aiurea. O îngropară într-un petec de pămînt care primăvara se transforma într-un fel de grădină sălbatică. Aveau să-i ţină de urît păpădiile, iar pînă atunci, Cristina puse în vîrful moviliţei o piatră rotundă ca o floarea-soarelui. Pulsaţia din pumn, adormită pentru ceva vreme, se trezise din nou şi Cristina simţi epuizarea adunîndu-se în spatele pleoapelor şi în curbura umerilor.

— Gata! sparse tăcerea Val. E de ajuns pentru azi. Du-te acasă! Ia maşina redacţiei, îi zic eu lui Andrei c-ai plecat.

Cristina nu mai fu în stare să protesteze. Drumul îl petrecu într-o stare de amorţeală dusă pînă spre somnolenţă. Nu voia să mai schimbe măcar un cuvînt cu cineva, dar cînd intră în apartamentul tăcut, i se păru mai pustiu ca oricînd. Aranjă florile în glastra de lut ars, adusă de Amalia de la Colţun, rîndui cîteva cărţi pe o etajeră, deschise uşa frigiderului şi privi absentă conţinutul doar pentru a o închide la loc. Energia i se termină brusc şi Cristina se lăsă să cadă pe pat, fără să se mai dezbrace.

Nu era însă un somn odihnitor, care să o scape de durere. De acum vechi prietene, străfulgerările sîngerii şi vineţii reveniră. Icnind, Cristina se trase periculos de aproape de marginea patului transformat în hău.

— Ai noroc. Îţi mai dau o şansă…

Umbra căpătase iar glas şi Cristina nu ştia ce să-i răspundă. Rana parcă îi luase foc şi ştiu că de vină era ea. Degete nevăzute, lungi şi subţiri, îi rupeau carnea chinuită. Nu mai simţea nici urmă din plăcerea care o făcuse să se dezgolească în faţa ferestrei, doar durere.

— Aah, murmură.

— Vrei ca suferinţa să înceteze? şopti umbra.

Un fel de energie ciudată iradia spre ea, învăluind-o, ameninţînd-o şi alinînd-o. Pulsaţia rănii scădea şi ar fi fost atît de uşor să se lase în voia ei, uitînd de toate. O atinse pe umărul stîng cu un braţ croit din beznă. O atingere fierbinte ca gura cuptorului din care ieşeau plăcintele copilăriei şi rece ca primul fulg de nea căzut pe obraz. Nu-i vedea chipul, doar lava ochilor, dar ştia că surîdea. Dacă Amalia nu ar fi trezit-o atunci, deja i-ar fi fost slujnică. Gîndul la Amalia îi dădu putere.

— Nuu! strigă Cristina, căutînd cruciuliţa.

Simţi mirosi de carne arsă şi un urlet o făcu să se încovoaie.

— Îndrăzneşti să mă înfrunţi?

Degetele umbrei, înroşite de sîngele mîniei, o ţintuiau. Vocea căpătă răceală de oţel.

— Ce s-a întîmplat azi nu te-a învăţat minte? Prea bine. Fugi dacă vrei să scapi cu viaţă! Ascunde-te în gaură de şarpe!

Silueta se destrămă şi Cristina putu să respire, chiar dacă durerea revenise. Deschise ochii, încă neştiind pe ce lume se afla. Apucă deşteptătorul: era trecut cu cîteva minute de miezul nopţii. Puloverul îi era ud, sudoarea îmbibase cearşaful şi păturile transformate într-un fel de cocon protector. Parcă îşi clătise gura cu pelin. Gemu şi se ridică din pat, uimită de forţa coşmarului.

Obrajii îi ardeau şi îşi îngropă faţa în jetul de apă rece pentru a uita de

atingerea monstrului cu ochi de foc. Nici măcar nu ştia dacă i-ar fi putut da atributele unui gen. Să-i spună femeie ori bărbat ar fi fost la fel cu a caracteriza leoaica drept o pisică mai mare.

Privi pe geam. Strada era pustie şi întunecată, ca şi cum toată lumea ar fi încremenit în aşteptarea apocalipsei. Degetele îi erau îngheţate, dar nu frigul nopţii o făcea să tremure. Strînse spasmodic halatul în jurul trupului şi simţi cruciuliţa. Căldura ei o linişti puţin. Se întoarse în pat şi se sili să închidă ochii.

Capitolul 11

PROPUNEREA

Dacă n-ar fi fost bandajul, ar fi înţepat-o spinii trandafirului. Era prins de clanţă cu o panglică groasă şi primul gînd al Cristinei fu cum de nu ajunsese acesta în vaza unui vecin iute de mînă. *Probabil, abia l-a pus aici… Dar cine?* Petalele mari erau de culoarea tăciunelui şi Cristina se gîndi dacă se trezise şi plecase spre slujbă ori doar plonja în alt vis. Nu mai văzuse un trandafir negru decît în poze. Nu putea rămîne însă pironită în faţa propriei uşi, chiar dacă trandafirul îi părea mai degrabă o prevestire rea decît promisiunea unei aventuri galante. Îşi luă curaj şi îl atinse cu grijă, de parcă ar fi putut-o muşca. Pînă şi textura petalelor părea alta, iar parfumul – menit să încînte doar mirosul celor aleşi. Panglica avea inscripţionat un mesaj, cu litere negre. *Sînt chiar lîngă tine, Cristina!*

Primul impuls fu să arunce floarea în coşul de gunoi, dar se întoarse în casă şi o aruncă în glastra pestriţă. Nu se obosi să pună şi apă: dacă avea să supravieţuiască aşa pînă seara, bine. Dacă nu, nu avea să plîngă. Se întrebă ce-ar fi spus Amalia, care credea în semne ca orice fată crescută la ţară. Bănuia că nu i-ar fi găsit un tîlc prea optimist.

Dar cînd chiar o văzu pe Amalia, se gîndi doar că arăta ceva mai bine, deşi norul negru care o învăluia nu se risipise. *Doar Dumnezeu ştie cînd se va întîmpla asta*. Îi zîmbi prietenei sale cu voioşie pe care nu o simţea.

— Bună! Am mai venit cu daruri.

Amalia îi întoarse un surîs la fel de fals. *Măcar nu-şi mai fereşte ochii de mine*. Se lăsă o pauză pe care amîndouă simţiră nevoia să o umple pînă nu devenea prea apăsătoare, însă Amalia vorbi prima.

— Ce-ai păţit la mînă?

— Ei, nu e nimic serios, răspunse Cristina. A fost un nebun pe la redacţie şi a făcut ceva scandal…

— Poate-l rogi pe doctor să arunce o privire.

— M-a văzut ieri o asistentă. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine. Tu doar gîndeşte-te cum să te faci bine cît mai repede! Apartamentul e pustiu fără tine şi mă tem că-l voi aduce într-o stare iremediabilă de zăpăceală.

De data asta, Amalia zîmbi sincer.

— Aaa, de fapt îţi lipseşte gospodina!

Cristina chicoti încet.

— Arăţi mai bine, să ştii! Doctorul ce spune?

— Mă mai ţine azi aici, răspunse Amalia. Poate mîine… Rămîn oricum în concediu măcar pentru o săptămînă. Şi era tocmai perioada tezelor…

— Îmi închipui ce supăraţi vor fi vlăjganii slinoşi pe care insişti să-i numeşti elevi, deşi mie mi s-au părut întotdeauna o adunătură suspectă! Şi Alex ce-a spus?

Privirea Amaliei se înfipse în tavan.

— Încă nu am reuşit să-i anunţ pe cei de la PNP. Nu mi-a stat mintea la asta.

Cristina ar fi vrut să întrebe de ce mediile erau mai importante decît eventualele probleme ale unui candidat prezidenţial, şi încă la final de campanie, dar îşi muşcă limba.

— Vrei să-i anunţ eu? fu singura replică pe care o găsi.

Privirea Amaliei se lumină.

— Dacă ai timp, te rog! Uite, îţi dau un număr la care să suni…

— Al lui Alex? întrebă Cristina, încercînd să-şi oprească îmbujorarea.

Chiar în momentul în care se oferise să o ajute pe Amalia o încercase o urmă de regret, iar perspectiva de a purta o conversaţie cu Alex Corbu o răcea pe dinăuntru. Răsuflă uşurată cînd Amalia dădu din cap.

— Nu, e al asistentului lui. E un tip de treabă. Adam Volk îl cheamă. Cîteodată, mi se pare că trăieşte doar pentru a-i sluji lui Alex, ca un scutier din vremea cruciadelor. A venit cu el în Iaşi.

Cu ultimele cuvinte, Amalia îşi lăsă capul pe pernă, fluturînd obosită din pleoape. Cristina simţi o înţepătură în inimă, dar încercă să rămînă zîmbitoare.

— Bine, spuse, îl sun în zece minute.

Aruncă o privire la ceas şi Amalia îi citi gestul.

— Du-te, e deja tîrziu! Trebuie să ajungi şi la slujbă.

Cristina se ridică abrupt de pe scaun. Se apropie de uşă cu paşi mici, dar se întoarse chiar înainte să o deschidă.

— Am uitat să-ţi spun! Am un admirator secret.

Amalia miji ochii.

— Nu mai spune! Tocmai asta să uiţi? De unde ştii?

Cristina ezită un moment, supărată că o luase gura pe dinainte.

— Mi-a lăsat o floare în uşă. Întîi am crezut că era pentru tine, dar avea şi un mesaj.

Tăcu, dar Amalia nu părea dispusă să lase lucrurile aşa.

— Doar n-ai de gînd să arunci bomba şi să pleci? Ce spunea în mesaj? Pe cine bănuieşti?

— Habar n-am! Mi-a zis că e mereu lîngă mine…

— Şi floarea? spuse Amalia.

— Un trandafir.

— Un admirator bogat! Pe vremea asta, trebuie să-l fi costat o avere. Roz, roşu?

Încă o dată, Cristina îşi strînse buzele. Fu pe punctul de a spune o minciună, dar se răzgîndi în ultimul moment. În fond, poate devenise pur şi simplu paranoică.

— Negru. Cred că sînt foarte rari!

Amalia amuţi şi păli.

— Amalia, spuse Cristina, te simţi bine? Să chem pe cineva?

— Nu, nu-i nevoie. Am fost doar surprinsă.

— Surprinsă? A fost ca şi cum aş fi anunţat sfîrşitul lumii. Ia zi, ce înseamnă de fapt trandafirul negru? Că tu ştii toate semnele!

Era rîndul Amaliei să ezite. Nu o privi cînd îi răspunse.

— Nu trebuie să le iei în serios… Trandafirul negru e semn rău. Poate omul care l-a trimis nu ştie sau nu crede în superstiţii. A ales doar cel mai scump exemplar ca să-şi demonstreze opulenţa.

— Cît de rău? insistă Cristina.

Încă o pauză, şi mai lungă.

— De moarte. Îmi pare rău, eu aşa ştiu… Dar nu mă băga în seamă! E clar că omul a vrut să te impresioneze.

Cristinei i se părea straniu că, după ce aproape leşinase, Amalia încerca acum să o liniştească. Alte roluri ar fi trebuit să joace fiecare, conversaţia mergea pe dos. Îi făcu din mîna teafără un semn de despărţire. Discuţia nu prea o ajutase să înceapă ziua într-o stare optimistă, deşi faptul că Amalia avea să se întoarcă în curînd acasă era o veste bună.

La ieşirea din spital, scotoci în geantă după telefon. Voia să se achite cît mai repede de obligaţia asumată. Formă numărul şi ascultă ţîrîitul prelung. Se pregătea să închidă, cînd o voce plăcută şi sigură îi răspunse.

— Da…

— Domnul Volk?

— Da, bună ziua!

Un accent nefamiliar, dar foarte discret, îi făcea glasul să sune ciudat.

— Buna ziua! Cristina Man mă numesc şi vă sun din partea Amaliei Pârvu. Sînt colega ei de apartament.

— Îmi pare bine să vă aud, domnişoară Man! Ştiu cine sînteţi şi e o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Vă pot ajuta cu ceva?

În ce priveşte politeţea, îi calcă pe urme lui Alex.

— De fapt, voiam să vă anunţ că Amalia e în spital. Ne pare rău că v-am anunţat cu oarecare întîrziere, dar ieri a fost o zi nebună pentru amîndouă.

— Nu e nici o problemă! Sper că nu e bolnavă serios? După cum probabil ştiţi, avem medici foarte buni în rîndurile noastre. Dacă îi putem fi în vreun fel de folos…

Cristina se blocă pentru o clipă. Bănuia totuşi că nu era genul de poveste pe care Amalia ardea de nerăbdare să o împărtăşească. Oricum, ea nu avea de gînd să le spună nimic.

— Mulţumim pentru ofertă, dar nu cred că e nevoie. Din cîte am înţeles, Amalia e programată să părăsească în curînd spitalul. Sînt însă sigură că va aprecia propunerea dumneavoastră.

Schimbul acela de politeţi începea să-i stîrnească o senzaţie neplăcută, ca un desert în care bucătarul scăpase prea mult zahăr. Cum nu mai găsea nimic de spus, se pregăti să încheie conversaţia. Adam îi pregătea însă o surpriză.

— Lăsînd la o parte aceste probleme neplăcute, e foarte bine că m-aţi sunat! De fapt, chiar voiam să iau azi legătura cu dumneavoastră…

Inima începu să-i bată mai repede, fără să ştie de ce.

— Da? fu singurul cuvînt pe care-l putu spune fără ca vocea să-i trădeze tulburarea.

— Dacă aveţi timp şi disponibilitate, aş dori să ne întîlnim astăzi. Alex s-a întors în capitală, dar eu sînt încă în Iaşi pentru cîteva zile.

— Despre ce aţi dori să discutăm? se interesă Cristina, reuşind cu greu să păstreze un ton nonşalant.

— Aş prefera să vă spun cînd vom fi faţă în faţă. Sigur, dacă aveţi jumătate de oră liberă… Dacă nu, poate programăm o întîlnire pentru altă zi.

Pe moment, Cristina nu ştiu ce să răspundă. Nu vedea nici un motiv să-l refuze şi dorea să lege un chip de acea voce ale cărei inflexiuni o făceau să se simtă mai bine.

— Am putea încerca să ne întîlnim pe la ora unu. Atunci sînt mai liberă. Aş prefera însă un loc cît mai aproape de redacţie. Noi sîntem pe…

— Ştiu unde e redacţia **Incomodului.** Pe strada alăturată s-a deschis de curînd un bistro drăguţ. Nu pare cine ştie ce la exterior, dar serviciile sînt ireproşabile. Poate aţi şi fost pe acolo, **Le petit chef** se cheamă.

— Nu mi-e cunoscut, dar dacă e aproape, n-am nimic împotrivă.

Rămîne stabilit pentru ora unu, domnule Volk?

— Nu va fi pentru dumneavoastră o pierdere de vreme, vă asigur!

— În regulă! Vă spun atunci la revedere.

— O zi bună vă doresc!

Ajunsă la redacţie, îşi întinse imediat mîna spre telefon. Primul pe care avea să-l sune era doctorul Sorescu. De data asta avea noroc: după doar două ţîrîituri, vocea cunoscută, uşor graseiată, îi răspunse.

— Bună, George! Bine că te-am prins. Te-am căutat şi ieri…

— Bună! Am văzut apelul pierdut abia noaptea. Am zis să nu mă înjuri dacă te trezesc.

— Nu-i bai, discutăm acum. În primul rînd, aş vrea să fac o programare. Ar fi trebuit să te caut încă de săptămîna trecută.

— Mîine e bine? Pe la nouă-zece, cum poţi… Sau vrei să mă vezi neapărat azi?

— Nu, mîine la nouă e minunat. Acum, că am stabilit-o pe asta, să te întreb ceva pentru un articol. Ai văzut ziarul nostru de azi?

— Nu, îl am pe masă, dar încă nu l-am răsfoit.

— Pe scurt, a intrat peste noi un bărbat cu oarece probleme la bibilică. Avea un cuţit, ne-a ameninţat… Abia am scăpat întregi. Septimiu Stavropol îl cheamă. Îţi spune ceva numele?

— Nu. Ar trebui?

Cristina oftă, boţind colţul ziarului. *Ar fi fost prea uşor!*

— A mai trecut pe la noi săptămîna trecută. Era supărat că-i dispăruse fiica. I-am dat cartea ta de vizită, cu sfatul să treacă pe la tine. Înţeleg că nu l-a urmat…

— Acum aud prima oară de el. Dar tu eşti în regulă? Şi ceilalţi?

— M-am ales cu o rană superficială la mîna stîngă, nimic serios. Despre restul vorbim mîine.

Dovedind încă o dată că era un psiholog bun, George nu insistă.

— Atunci te las să-ţi vezi de treabă. Ne vedem mîine!

— O zi bună, George. Mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, dragă.

Aproape fără pauză, Cristina mai căută un număr în agendă.

— Salut, Felix!

— Bună dimineaţa, şefa! Cum te mai simţi?

— Sînt în regulă. Tocmai am ajuns în redacţie. Ziarul a ieşit bine, dar azi trebuie să dăm o urmare babană.

— Parcă n-aş şti! Alerg ca nebunul de la Poliţie la Parchet! Vreau să văd

ce mai spun ăştia cu Ilona, încerc să discut şi cu zurliul… Deocamdată însă, slabe şanse! Iar concurenţa e pe aici.

— Ai nevoie de ajutor? Oricum, îl mai sun pe Truşescu…

— Dacă vrei…

— Sună-mă dacă mai afli ceva.

Abia atunci, Cristina îşi permise un răgaz. Treaba era pusă pe roate, iar ea se putea delecta căutînd perle în alte gazete. Nu putea începe decît cu aceeaşi Cronică neagră din **Dimineaţa devreme**. Încă un accident mortal deschidea rubrica.

Bărbatul, ameţit de aburii alcoolului, mergea pe marginea şoselei pe cărări cînd a fost lovit de un autoturism, acesta decedînd. Acesta nu a fost însă singurul eveniment rutier fericit de ieri.

Cristina rînji cu toată gura. Umbla vorba că redactorii **Dimineţii** se simţeau mai inspiraţi dacă trăgeau o duşcă înainte de a se apuca de scris. Zvonul părea să fie apropiat de adevăr.

Aşa o surprinse Alissa cînd deschise uşa. Cristina ridică privirea şi puţin lipsi să nu se crucească. Era prima dată cînd o vedea pe Alissa în pantaloni, deşi nu-i stătea mai rău decît în fustă. Cu un salut destul de stins, colega ei se aşeză pe scaun. Cearcănele vineţii dovedeau că nu dormise prea bine. O undă de solidaritate o cuprinse pe Cristina. Dintre toţi cei din redacţie, o înţelegea cel mai bine pe Alissa. Se ridică şi o bătu uşor pe spate, un gest tăcut de încurajare la care Alissa răspunse cu o strîngere de mînă. Palma dolofană îi era fierbinte ca un reşou.

— Azi va fi o zi mai bună, spuse Cristina. Măcar am avut o deschidere de zile mari.

Alissa dădu din umeri, cu buzele strînse într-un rictus nefericit.

— Să mă bată jalea dacă mă ajută gîndul ăsta!

— Trebuie să ne consolăm şi noi cu ceva!

— O mărire de salariu, pe motiv de spor de risc, m-ar consola mult mai bine.

Cristina dădu din mînă a lehamite. Era mare lucru că încă nu ajunseseră pe drumuri.

— E cam pustiu pe aici, nu? reluă discuţia Alissa. După ce s-a întîmplat ieri, m-aş simţi mai bine dacă ar fi mai multă lume.

— Ai mult de lucru? o întrebă Cristina mai mult ca să se afle în treabă.

— Nu prea. N-am putut să dorm astă noapte şi mi-am scris mare parte din materiale. Poate-mi fac o zi scurtă.

Cristina surîse amar. Remarcase deja că gîndul la o zi cu program decent

aducea cu sine o avalanşă de evenimente importante, care prelungeau lucrul mult peste normă. Nu era însă cazul să-i prevestească un astfel de noroc şi Alissei. Cine ştie, poate la ea năpasta asta nu funcţiona, mai ales că nu era încă vineri. Abia atunci, o izbi faptul că trecuse doar o săptămînă de la momentul în care telefonul lui Mihai îi anunţase o ştire mai puţin obişnuită. *Parcă a trecut un an de atunci…*

Gîndul acesta, sîcîitor ca un ţînţar, îi bîzîi prin minte pînă la momentul şedinţei, una mai scurtă decît de obicei, fiindcă lucrurile erau clare. Cu spatele asigurat prin ancheta rămasă în rezervă, oamenii îşi puteau vedea liniştiţi de treabă. Andrei nu se obosi să dea prea multe indicaţii – fiecare ştia ce are de făcut, iar o tuse rebelă îl făcea să vorbească greu. Văzîndu-l cum se îndoia, pe punctul de a-şi scuipa plămînii, Cristina îşi spuse că era puţin probabil ca redactorul lor şef să ajungă la adînci bătrîneţi. Totuşi, o ţigară fumega între degetele sale îngălbenite de nicotină, iar Andrei nu dădea semne că ar fi fost gata să părăsească liniştit cîmpul de bătaie. Le făcu semn să iasă din încăpere în mijlocul unui alt acces violent, iar sunetul opintelilor lui îi urmări pe holul strîmt. Avea să facă aşa toată ziua, probabil, dar nu însemna o scurtare a programului, ci doar că va fi mai cusurgiu decît de obicei. De fapt, de cînd lucra ea la ziar, Cristina nu-şi amintea ca Andrei să fi intrat în concediu, iar unii glumeau că omul se va opri doar odată cu sfîrşitul lumii.

Cristina aruncă o privire spre ceas şi constată că se apropia momentul întîlnirii cu Adam Volk. Nu-i plăcea să întîrzie, nici măcar cu sfertul academic. De fapt, ajungea de obicei mai devreme la întîlniri, fie că erau de serviciu ori personale. Îşi împrospătă doar rujul şi lăsă vorbă că avea să se întoarcă repede. Nu vedea de ce discuţia lor ar fi durat prea mult, chiar dacă era destul de curioasă privind conţinutul ei şi, în acelaşi timp, uşurată că nu avea să se afle în faţa lui Alex Corbu.

Le petit chef era chiar aproape şi Cristina se întrebă cum de nu remarcase pînă atunci deschiderea locantei. Probabil, fiindcă nu atrăgea atenţia prin nimic. Era o clădire fără podoabe, cu faţada gri proaspăt zugrăvită, ferestre acoperite de draperii în acelaşi ton mohorît şi o firmă la fel de discretă, lipsită de orice zorzoane. *Oamenii ăştia or să aibă clienţi cînd m-or face pe mine preşedinte!* prognoză Cristina. Oricum, zona nu era prea potrivită pentru un bistro, iar Cristina se întrebă ce le venise patronilor să o aleagă. Îşi privi ceasul: mai erau cinci minute pînă la ora stabilită, dar nu avea rost să rezeme pereţii. Deschise uşa. În timp ce un ins spilcuit îi ieşea în întîmpinare, remarcă interiorul intim, cu măsuţe joase luminate de veioze cochete, scaune

roşiatice, tapisate şi un bar strălucind de curăţenie.

— Am fixată o întîlnire cu un domn, Adam Volk. Nu ştiu dacă a sosit deja…

— Cum să nu! Vă aşteaptă. Permiteţi-mi să vă conduc.

Cristina trecu în minte un prim punct pe răbojul lui Adam. Fusese chiar mai punctual decît se aştepta ea. Făcu slalom printre mese pentru a ajunge chiar în capătul încăperii şi îl văzu pe omul de încredere al lui Alex. Era înalt şi bine făcut, dar, dincolo de asta, toată înfăţişarea sa contrasta cu aceea a patronului său. Dacă primul era brunet, părul inelat al lui Adam era de un blond care aproape te făcea să închizi ochii. Îi cădea pînă spre umeri, încadrînd un chip cu trăsături perfect proporţionate. Dar, odată ce-ţi aţinteai privirea spre el, rămînea pironită în ochii de un albastru intens, care iradiau căldură. Îi apucă bărbăteşte palma, apoi se aplecă să i-o sărute şi Cristina îşi dădu seama că, orice avea să-i spună, întîlnirea lor va fi cel mai agreabil moment al zilei.

— E o plăcere să vă cunosc, domnişoară Man! Vă mulţumesc, în primul rînd, că v-aţi sacrificat din timp ca să ne putem vedea.

Cristina zîmbi larg.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Volk. Recunosc, aţi ştiut să-mi stîrniţi curiozitatea, care e cel mai mare păcat al unei ziariste. Chiar dacă nu ar fi fost aşa, tot era interesant să-l întîlnesc pe omul care ştie toate secretele viitorului nostru preşedinte.

La ultimele ei cuvinte, un muşchi de pe obrazul lui Adam tresări. După o secundă însă, totul revenise la normal, iar Cristina se întrebă dacă nu cumva i se năzărise. Spera că nu fusese deplasată, dar dacă îl supărase în vreun fel, nu mai avea ce face. Parcă simţindu-i îndoiala, interlocutorul ei surîse şi tot chipul i se lumină.

— Sper că tot ce veţi afla va fi pe măsura aşteptărilor dumneavoastră! Ce vă pot oferi?

— O apă minerală şi o cafea sînt de ajuns, mulţumesc.

— Şi pentru mine la fel, îi spuse Adam chelnerului care rămăsese lîngă ei.

Omul se eclipsă în viteză.

— Pentru început, îndrăznesc să vă rog să primiţi acest modest semn de preţuire din partea patronului meu. Întîlnirea cu dumneavoastră i-a produs o impresie puternică.

Cuvintele lui Adam erau neutre şi politicoase, nu dădea vreun semn că ar şti ceva despre scena pe care Cristinei îi era tot mai dificil să şi-o

amintească. Totuşi, obrajii i se împurpurară. Pe masă apăruse o cutiuţă lungă şi subţire. În mintea Cristinei răsăriră fără voie fraze din romanele franţuzeşti, cele în care Ludovic al nu ştiu cîtelea îşi recompensa ultimă curtezană cu o bijuterie, după o noapte furibundă de amor. Îi era greu să-şi mascheze încurcătura, dar Adam dovedi încă o dată un tact ieşit din comun, examinînd cu îndărătnicie zigzagurile feţei de masă. Cutia stătea nemişcată între ei. Cristina nu îndrăznea să o atingă, de parcă ignorarea ei ar fi făcut-o să dispară. Pauza se prelungea însă prea mult şi ziarista îşi drese glasul.

— Nu ştiu cu ce l-am putut impresiona pe domnul Corbu, dar zău că nu era cazul…

Vocea i se rupse şi Cristina se întinse după paharul cu apă minerală ca după o frînghie salvatoare. Cînd ridică în sfîrşit ochii, zări în privirea lui Adam un licăr de înţelegere. Trecu însă şi acesta la fel de repede ca umbra de la începutul discuţiei, lăsînd-o pe Cristina să se întrebe ce văzuse cu adevărat.

— Îmi pare rău să insist, dar şeful meu mi-a spus să nu mă mai întorc dacă nu vă pot convinge măcar să deschideţi cutia. Aşa că vă rog, faceţi-mi serviciul ăsta! Doar dacă nu am reuşit deja să vă supăr într-atît încît să mă vreţi aruncat în drum.

Tonul era şugubăţ, dar Adam nu zîmbea şi cu ochii. Înghiţind cu noduri nişte apă minerală, Cristina atinse în cele din urmă cutia cu fereala cu care ar fi apucat un şarpe. O deschise şi respiră uşurată. Pe mătasea neagră nu se odihnea o bijuterie, ci un pix auriu care părea al dracului de scump. Era un dar cuminte. *Proasto, îţi faci griji degeaba! Omul vrea doar să-şi asigure bunăvoinţa unei ziariste pe final de campanie,* se aprostrofă.

— E foarte frumos şi apreciez gestul, spuse, dar nu sînt sigură că-l pot primi.

— O, e doar un fleac! Alex speră că va sluji la scrierea multor articole precum acelea care l-au încîntat atît.

Cristina se încruntă uşor.

— Nu ştiam că domnul Corbu îmi citeşte editorialele…

— După ce v-a cunoscut la banchet, mi-a cerut să-i fac o selecţie a articolelor dumneavoastră şi le-a găsit foarte inspirate. Deci nu e un fan vechi, dar asta nu înseamnă că nu e sincer…

Cristina îşi ridică privirea de la pix, sorbi gînditoare o gură de cafea şi decise să aducă discuţia pe alt făgaş.

— Dacă tot sîntem la ceasul mărturisilor, poate îmi veţi dezvălui şi motivul pentru care ne-am întîlnit…

— Nu-i un mare secret, dar am vrut să vă prezint propunerea lui Alex faţă în faţă. După cum aţi spus şi dumneavoastră, e clar cine va ieşi învingător din cursa prezidenţială.

Cristina îl aprobă din cap. N-avea rost să fie ipocrită.

— Domnul Corbu poate fi felicitat de pe acum, aşa e!

— Ei bine, Alex şi-a făcut planuri importante. Vedeţi, aşteaptă de multă vreme şansa de a schimba ceva în ţara asta. Nu doar pentru sine, ci pentru toţi conaţionalii săi. A avut deci vreme să se gîndească la multe, să-şi aleagă în tihnă calea cea mai potrivită.

— Cred că asta speră toţi cei care sînt gata să-l voteze, îi replică Cristina. Va fi greu însă să le îndeplinească aşteptările. Atîtea lucruri merg prost…

— Aşa este! Tocmai de aceea, domnul Corbu va avea nevoie de oameni bine pregătiţi şi integri. Profesionişti pe care să se poată bizui, care să-l ajute să-şi pună în practică visul. Şi crede că a găsit o astfel de persoană în Iaşi.

Cristina îl privi neîncrezătoare. I se făcea o ofertă de serviciu, dar nu îi era încă foarte clar conţinutul ei. Ce-ar fi putut ea face pentru un om care, fără îndoială, avea mijloacele de comunicare în masă din capitală la picioare?

— Continuaţi, spuse scurt.

— V-aţi dat deja seama, cred. Alex ar vrea să vă ofere un post important în aparatul guvernamental. Mai exact, şefia Departamentului de comunicare.

Cristina fu gata să scuipe pe masă ultima înghiţitură de cafea.

— E o propunere foarte flatantă, desigur, însă nu înţeleg de ce domnul Corbu s-a gîndit tocmai la mine… Sigur găseşte candidaţi mai buni în capitală sau în străinătate…

Adam clătină încet din arătătorul stîng.

— Mi-a spus că veţi zice asta. Nu are nici cea mai mică urmă de îndoială că sînteţi alegerea potrivită, iar reacţia aceasta nu face decît să-i confirme părerea.

Oare cîtor oameni le-a mai făcut promisiuni ca să dea cît mai bine pe sticlă şi în paginile ziarelor? se întrebă Cristina, încercată de un amestec de amuzament şi dezamăgire. Adam parcă îi ghici gîndul. Într-un gest impulsiv dar nu nepoliticos, o apucă de mînă.

— Să nu credeţi că e o manevră pe care o foloseşte în cazul ziariştilor potenţial incomozi! E o propunere sinceră, adresată doar dumneavoastră! Mă pun chezaş pentru asta…

Luată prin surprindere de o asemenea întorsătură dramatică a discuţiei, Cristina amuţi din nou,.

— De altfel, continuă Adam, domnul Corbu nu aşteaptă de la

dumneavoastră, pînă la alegeri, decît aceeaşi mediatizare obiectivă oferită oricărui candidat. Propunerea sa nu e condiţionată de nimic. Vine dintr-o apreciere corectă a capacităţilor şi potenţialului ziaristei Cristina Man.

— Vă cred, totuşi…

— Vă rog, o întrerupse Adam, nu-mi daţi acum un răspuns definitiv! Aveţi timp să vă gîndiţi pînă la scrutin şi sper că veţi face alegerea bună. Ştiţi deja numărul meu. Puteţi suna la orice oră din zi sau din noapte.

— Bine. Deşi nu vreau să vă faceţi iluzii, e puţin probabil ca răspunsul meu să se schimbe. Traiul în capitală nu mă atrage deloc.

— Viaţa e imprevizibilă, dădu din umeri Adam. Nu vă grăbiţi! Şi eu am fost reticent cînd a venit vorba să lucrez pentru Alex, iar acum sînt cel mai apropiat colaborator al său. Trebuie să recunosc, ştie cum să convingă oamenii să i se alăture.

— Vom vedea! Oricum, cred că e cazul să mă întorc în redacţie, spuse Cristina. Vă mulţumesc pentru ofertă, pentru cafea şi pentru conversaţia agreabilă.

— A fost o onoare pentru mine, domnişoară Man. Sper că vom mai avea ocazia să ne întîlnim.

Nu e o perspectivă prea rea să-i mai întîlnesc privirea asta liniştitoare, recunoscu Cristina, ridicîndu-se de la masă.

— Vă rog, nu uitaţi modestul nostru dar! Măcar atît să-i pot spune lui Alex… O voi considera ca pe o favoare personală.

Cu inima îndoită, Cristina puse în poşetă cutiuţa. Spera că, totuşi, pixul nu era prea scump şi ştia că nu avea să-i facă vreun favor lui Alex. Nu în paginile ziarului, orice ar fi sperat el.

Capitolul 12

FAMILIA DECIMATĂ

Cu pixul atîrnînd greu în geantă, Cristina se întorcea la redacţie. Nu pierduse decît vreo jumătate de oră şi, înainte de a intra în curte, scoase iar din geantă telefonul. După doar primele note, Truşescu răspunse răstit.

— Da!

— Bună ziua, comisare! Cristina Man sînt. Cred că ştii de ce am sunat.

— Să încerc să ghicesc… Vrei să afli ce se mai întîmplă cu nebunul care v-a terorizat ieri? Au amuşinat pe aici tot felul de presari, inclusiv băiatul ăla, Felix.

— Şi au aflat ceva sau ai păstrat o exclusivitate pentru mine?

— Nu am mare lucru a le spune nici lor, nici ţie. Omul a fost operat, e la Terapie Intensivă. Nu am reuşit să vorbim cum trebuie. Ieri a mai apucat să bolborosească aceleaşi inepţii pe care ţi le-a zis şi ţie.

— Şi în cazul neveste-sii? E sinucidere clară sau mai aveţi îndoieli?

— Aşteptăm încă rezultatul expertizei medico-legale. Va veni mai pe după-amiază.

— Dar nasul ce-ţi spune, comisare? Trebuie să ai o părere… Hai, dă-mi şi mie un os de ros!

— Sună-mă peste vreo două ore şi poate voi avea ceva. Acum sînt ocupat.

— Mulţumesc! Revin atunci…

— Am zis *poate*, nu te grăbi cu mulţumirile. La revedere!

Cristina închise, convinsă că nu putea decît să aştepte. Cînd intră în redacţie, primul cu care dădu ochii fu Mihai.

— Cum merge treaba? îl întrebă, aruncînd poşeta pe masă.

— Se putea şi mai bine, recunoscu cu jumătate de gură Mihai. Cred că mi-am pierdut din şarm, fiindcă în ultima vreme e aproape imposibil să fac oamenii să vorbească. Am pierdut o grămadă de vreme pe la Spitalul Şapte. Am bătut la cap o mulţime de doctori şi asistente, dar nu am aflat mare lucru. Totuşi, am adus ceva. Nu cred că va sesiza cineva că l-am şterpelit!

Gîndul că Mihai furase din spital o făcu pe Cristina să-şi bulbuce ochii. Era ultimul om de la care s-ar fi aşteptat la aşa ceva, deşi breasla gemea de personaje dintre acelea care, la puţinele evenimente unde li se oferea

mîncare, îşi umpleau nu doar burta, ci şi geanta. Ba chiar, în preajma unora era bine să-ţi păzeşti portofelul. Mihai era însă unul dintre cei mai cinstiţi oameni pe care-i ştia Cristina şi acum îl privea siderată. Cu mişcări de prestidigitator, Mihai scoase din geantă o foaie de hîrtie pătată de sînge într-un colţ.

— Voilà!

Cristina studie atent pătratul colorat. Era un desen, fără îndoială, unul făcut de o mînă destul de stîngace, pentru care pensulele nu erau vechi prietene. Pictorul amator ar mai fi avut nevoie de ceva lecţii, dar nu-i putea fi negată pasiunea pusă în tuşele nervoase. *Un talent nativ robust, probabil ar aiura criticii, cu o viziune destul de întunecată asupra lumii.* Dîre sîngerii înconjurau silueta mai mult schiţată a unui copil ghemuit, dungi formînd un fel de cuşcă. Siluete negre se apropiau de cuşcă, lungi, nelămurite, sinistre. Cristinei i se uscă instantaneu gura.

— E ultimul desen al Ilonei. Probabil făcut chiar în ziua cînd şi-a pus capăt zilelor.

— Cum de nu l-a luat Poliţia? întrebă Cristina.

— Asistenta pe care am vrăjit-o l-a găsit azi dimineaţă, sub covor. Probabil că le-a scăpat copoilor. Celelalte le-au luat, însă nu păreau prea impresionaţi. Nu le găsesc vină. Sînt doar creaţiile unei tipe cu sisi la scufiţă.

Cristina netezi desenul şi îl studie atent. *Chiar că-ţi face pielea de găină…* Privirea i se opri în colţul din dreapta sus al foii.

— Uită-te aici, Mihai! Ceva a fost şters…

După aproape un minut, Mihai fu de acord cu ea.

— Ei, drăcia dracului! Am s-o duc la un băiat pe care-l ştiu. E restaurator la Muzeul de Artă. Poate reuşeşte să ne ajute să desluşim ce era?

— Te rog! Poate-i o prostie, dar poate nu…

Mihai se îndreptă spre uşă, dar se opri chiar înainte să o deschidă.

— Aaa, bine că mi-am adus aminte! Mă rugaseşi să mă interesez de o asistentă de la CTS. Rodica Mihăilescu o cheamă…

— Da!

— La puţin timp după spargere, a intrat în concediu fără plată. De fapt, a fost cam ciudat. A trimis doar o cerere prin poştă. I-a fost aprobată şi de atunci nimeni nu a mai auzit de ea. Am încercat să fac rost de adresa ei, dar şi ăsta parcă e secret de stat. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, e suficient! Mulţumesc.

Vestea nu-i plăcea deloc Cristinei, dar trebuia să ia lucrurile aşa cum erau. Se juca fluierînd cu pixul, cînd telefonul ţîrîi. Era Truşescu şi Cristina

aruncă foaia pe care desenase capete de mort.

— Nu au trecut două ore, comisare! spuse Cristina. Ai vreo veste pentru mine?

— Poţi să vii la Urgenţe?

Cristina se uită la ceas şi ţuguie buzele.

— Cred că da… Ce s-a întîmplat?

— Stavropol şi-a revenit, dar vorbeşte despre moartea nevestei şi dispariţia fiicei doar după ce te vede pe tine. Aşa că m-am gîndit să-i faci o vizită. Nu cred că ai ceva împotrivă.

Cristina sări de pe scaun.

— Glumeşti, comisare? Cum să mă deranjeze? Vin într-un suflet!

— Îl trimit pe Agrişan cu maşina după tine.

— Aştept!

Cristina intră val-vîrtej în biroul lui Andrei, pentru a-i anunţa neaşteptata întorsătură a situaţiei. Era o şansă nesperată de a produce un articol de zile mari, chiar dacă nu avea cum să fie însoţit de poze proaspete ale nebunului. E drept, aveau desenul Ilonei… Şi aici Cristina căzu pe gînduri, întrebîndu-se dacă să-i spună despre el lui Truşescu. La urma urmei, nu era vina lor că poliţiştii nu fuseseră destul de meticuloşi în cercetarea salonului. Ştia însă că o astfel de logică n-o putea feri de o nouă izbucnire de mînie, iar perspectiva altor ore petrecute în arest era greu de acceptat.

Scrîşnetul de frînă al Volkswagenului lui Truşescu o determină să lase îndoielile la o parte şi să iasă pe prispă. Subinspectorul Agrişan era la volanul maşinii parcate ostentativ în mijlocul curţii, iar Cristina se urcă pe scaunul din dreapta sa. Cursele cu maşina Poliţiei deveneau rapid o altă obişnuinţă la care ar fi renunţat cu plăcere. Drumul îl parcurseră într-o tăcere pe care Agrişan nu părea să simtă nevoia s-o tulbure, iar Cristina nici atît. Îi era greu să încerce vreo urmă de simpatie pentru cel care închisese după ea uşa celulei, chiar şi la ordinul altcuiva. Agrişan fluiera nepăsător, iar Cristina se uita indiferentă pe geam.

Cînd maşina se opri la intrarea în Spitalul de Urgenţe, Cristina coborî fără să-şi ia rămas bun. Chiar la intrare îl văzu pe comisar, care trăgea cu nesaţ dintr-o ţigară.

— N-a durat mult, nu? spuse Cristina.

Truşescu aruncă pe caldarîm chiştocul şi îl zdrobi înverşunat cu călcîiul. *Probabil, ideea că e nevoit să apeleze la ajutorul meu îl calcă pe nervi*, îşi spuse Cristina. Îi surîse larg, în încercarea de a dezamorsa tensiunea care le putea

încurca amîndurora socotelile.

— Să mergem! răspunse poliţistul.

Cristina îl urmă pe holul înţesat de bolnavi şi oameni în halate albe, decisă să lase lucrurile să curgă în ritmul dorit de comisar. Era deja o izbîndă să poată schimba două vorbe cu Stavropol. Tactica ei se dovedi cea potrivită. Văzînd-o că nu spunea nimic, poliţistul se mai destinse.

— Să fie clar un lucru, îi spuse Truşescu. În discuţia cu Stavropol, eu rămîn vioara întîi. Dacă îţi fac semn să taci, închizi gura. Dacă-ţi cer să ieşi din salon, te conformezi. Ţine minte că vrem, în primul rînd, să aflăm dacă şi-a ucis nevasta. Apoi, ce i-a spus Ilona despre dispariţia fiicei…

— Deci e vorba de crimă în cazul Ilonei, interveni Cristina.

— Da, avînd în vedere orientarea leziunilor şi nişte echimoze de pe braţe. În plus, am găsit sîngele altcuiva sub unghiile ei.

— Al soţului?

— E sînge de aceeaşi grupă cu a lui, B. Ea avea grupa AB.

Erau la doi paşi de uşa salonului, cînd o asistentă mai albă la faţă decît halatul ieşi în fugă, intrînd în Truşescu. Deşi era slabă ca ţîrul, îl dezechilibră puţin.

— Ce s-a întîmplat? strigă comisarul. Acum un sfert de oră, totul era în regulă.

— E mort, bolborosi asistenta.

— Ce mama dracului? Nu se poate! Doctorul a spus că pericolul a trecut. Omul putea deja să vorbească!

— Are gîtul tăiat, mai apucă să spună femeia înainte ca Truşescu să o arunce într-o parte.

Poliţistul se năpusti în salon şi Cristina îl urmă. Priveliştea îi încremeni pe amîndoi. După o clipă de înţepeneală lungă cît o oră, Cristina îşi duse palma la gură, oprind un spasm. Nu avea însă de ce să-i fie ruşine: cît era de experimentat Truşescu, şi el se făcuse vînăt. Cristina închise pentru o clipă ochii, luptînd cu greaţa, apoi îşi întoarse privirea spre patul transformat în abator. Un şanţ lat se căsca în gîtlejul lui Stavropol, de la un capăt la altul, dezgolindu-i indecent carnea. Hemoragia fusese masivă şi extrem de rapidă, iar sîngele acoperise, fără discriminare, pijamaua, păturile şi cearşaful, ajungînd pe podea. În cîteva minute, trupul deja slăbit al celui care o terorizase cedase. Acum, Cristina nu simţea decît milă pentru el, dublată de o curiozitate morbidă în ce priveşte identitatea monstrului care-l ucisese.

Cum de nu s-a auzit alarma instrumentelor medicale? se întrebă cu întîrziere Cristina. Imediat îşi dădu răspunsul: ştecherul aparatului care măsura ritmul

cardiac şi alţi parametri se odihnea pe podea. Criminalul avusese grijă să nu fie deranjat. În fine, Truşescu ieşi din înţepeneală şi se întoarse, făcîndu-i semn să-l însoţească.

— Agrişane, unde eşti? urlă din uşă.

— Aici, şefule! se auzi din apropiere.

— Închide imediat uşile! Nimeni nu mai iese! Stavropol tocmai a fost ucis.

— Am înţeles! Nu putem însă opri bolnavii şi ambulanţele să intre…

— Aşa e, dar mă interesează să nu părăsească nimeni spitalul. Poate avem noroc şi ucigaşul e încă aici.

Slabe speranţe, îşi spuse Cristina. Omul care avusese destul sînge rece şi îndemînare să facă asta sigur nu zăbovise pe acolo, riscînd să fie prins. Nu-l întrebă pe Truşescu de ce Stavropol nu era păzit de un agent. Poliția suferea de o cronică lipsă de oameni, iar nebunul, în starea în care se afla după operaţie, nu fusese socotit o ameninţare. Îl privi iar şi, sub marea de sînge, zări licărirea oţelului la încheieturile mortului. Fusese prins de pat cu cătuşe, o precauţie luată mai mult din exces de zel, dar care poate îl împiedicase să se apere. *Nu că ar fi avut multe şanse… Sper măcar că dormea sau leşinase cînd a venit asasinul. Aşa s-ar explica şi de ce nu a strigat după ajutor.* Avea totuşi de pus o întrebare comisarului.

— Pot să anunţ la redacţie?

Truşescu dădu din umeri, negru de supărare.

— Nu văd ce rost ar avea să ascundem crima. Asasinul ştie foarte bine ce a făcut. La fel şi complicii săi, dacă a avut.

— Crezi că au fost mai mulţi?

— Nu ştiu, se răsti comisarul. Am văzut şi eu cît tine. Lasă-mă să-mi fac treaba!

Cristina se făcu mică. Înţelegea perfect enervarea comisarului, depăşit de evenimentele din ultimele zile. Pe biroul său se aglomeraseră o mulţime de dosare fără răspunsuri. Cristina fu sigură că nu era momentul să pomenească despre desenul luat de Mihai. Doar i-ar fi dat prilejul să-şi verse asupra ei toată furia acumulată în acele zile de bătut pasul pe loc. În plus, era foarte posibil ca acea coală acoperită cu tuşe grăbite să nu aibă nici o importanţă. *Să vedem întîi dacă amicul lui Mihai ne poate ajuta…*

Cît timp ea căzuse pe gînduri, Truşescu şi Agrişan nu stătuseră cu mîinile în sîn. Îl zări pe comisar parlamentînd cu un doctor supărat. Gesticulau amîndoi larg, dar Cristina decise să nu se amestece în gîlceavă, al cărei subiect nu era dificil de ghicit. Decizia de a pune lacăt pe uşile

spitalului era greu de înghiţit de către prizonierii fără voie. *Printre care te numeri şi tu, fiindcă Truşescu nu ţi-a spus că poţi pleca. Deşi chiar el e alibiul tău. Nu că ai vrea, de altfel. E încă o ocazie de a urmări ancheta, chiar dacă pentru asta un om a murit. Un nebun care a fost cît pe ce să te trimită pe lumea cealaltă, şi în acelaşi timp un spirit chinuit. Dumnezeu să-l ierte, a plătit un preţ cumplit!*

Numărul poliţiştilor creştea pe măsură ce soseau întăririle cerute de Truşescu. Criminaliştii, în costumele lor albe, îşi făceau treaba, iar Agrişan interoga asistentele şi medicii care se ocupaseră de Stavropol. Era un lucru destul de greu de făcut în zăpăceala generală. Sub asediu sau nu, cursa pentru salvarea vieţilor îşi păstra ritmul ei infernal. Oamenii în halate albe primeau în continuare marfă. Pe lîngă Cristina treceau tărgi cu suferinzi, unii despărţiţi de moarte doar de cîteva minute, alţii pregătiţi pentru ore sau zile de chin. Cu greu, reuşi să convingă o asistentă grăbită să-i schimbe pansamentul.

Stăruinţa poliţiştilor părea însă zadarnică. Nimeni nu văzuse nimic. Stavropol ieşise cu bine din operaţie. Spitalul nu-şi permitea să păstreze permnanent la căpătîiul lui un om, iar rude care să-l vegheze nu avea. În sfertul acela de oră în care se întîmplase tragedia, medicii trataseră un tip care-şi înfipsese prea adînc în fund o sticlă şi un copil căruia maică-sa îi scăpase în cap oala de borş tocmai luată de pe plită. Abia avuseseră timp să respire, darămite să ţină nebunul de mînă.

Agrişan trecu pe lîngă ea cu o figură acră, pentru a-i da raportul comisarului.

— Îmi pare rău, şefu'! Asasinul şi-a găsit cel mai bun moment ca să-şi pună planul în aplicare, toată lumea era ocupată pînă peste cap. Un străin s-ar fi putut plimba pe aici ca vodă prin lobodă, fără să-l tragă nimeni de mînecă.

— Asta, dacă a fost un străin, şi nu un doctor ori o asistentă.

Agrişan nu avea de ce să-l contrazică.

— Am scotocit spitalul, dar nu am găsit arma crimei, nici vreun suspect. Am notat datele de stare civilă ale tuturor, i-am întrebat unde se aflau la momentul aproximativ al crimei… Îi mai ţinem aici pe cei care vor să plece?

Truşescu dădu din mînă a lehamite.

— Nu, n-are rost! Spune-le să nu plece din oraş zilele astea şi dă-le drumul. Nu aveam prea multe speranţe că vom prinde criminalul. Dar trebuia să încercăm. Cît priveşte arma crimei, poate omul nostru a plecat cu ea în buzunar. Aş zice că a fost un bisturiu, dar să vedem ce mai spune legistul. Am făcut tot ce-am putut, Bogdan, într-o situaţie împuţită!

Abia atunci, Truşescu se întoarse spre Cristina, care citi oboseala cronică în ochii lui injectaţi.

— Presupun că nu vreţi să scriu că ancheta s-a împotmolit chiar de la început, nu? îl întrebă.

Poliţistul se strîmbă de parcă ar fi primit porţie dublă de ulei de ricin.

— Vezi că ştii? Spune că omul a fost găsit cu gîtul tăiat şi că urmărim mai multe piste.

— Bine, dar ne-ar trebui alte amănunte să le oferim cititorilor. De exemplu, ce se aude cu dosarul privind dispariţia Steluţei.

Încă o dată, Truşescu nu păru deloc fericit de întrebare. Dar nu era prima dată cînd făceau un astfel de troc.

— Asta întreabă de dimineaţă corbii, spuse Truşescu.

— Fără să primească un răspuns lămuritor, ghici Cristina. Se fac cercetări, avem mai mulţi suspecţi, dar încă nu putem oferi amănunte, bla-bla. Iar dosarul e pus sub şapte lacăte.

— Aha, încuviinţă Truşescu. Vei avea o exclusivitate, dar din surse neoficiale.

— Sigur.

— Bine! Părinţii au reclamat dispariţia fetei. A plecat la şcoală şi nu s-a mai întors. Era elevă în ciclul primar…

Cristina notă în minte că Truşescu vorbea despre Steluţa la timpul trecut. Îl lăsă însă să continue.

— A plecat pe la doişpe jumate de la şcoală, cu o colegă. Mergeau împreună, locuiau aproape una de alta. De obicei le însoţea bunica fetei celeilalte, dar în acea zi nu a apărut. Fetele au aşteptat cît au aşteptat, apoi au decis să plece singure. Poate altfel ar fi stat lucrurile dacă învăţătoarea le-ar fi oprit, dar nu a făcut-o. Sau poate n-ar fi contat… În fine, au ajuns la casa colegei, şi-au luat la revedere, Steluţa a plecat mai departe. Atunci s-a rupt firul…

— Am înţeles că poliţiştii o bănuiau pe Ilona, interveni Cristina.

— Erau două variante de lucru, nu? Ori cineva a răpit-o în acele ultime minute, ori a ajuns acasă şi aici i s-a întîmplat ceva rău. E drept, zona Trei Boieri e destul de izolată. Întîi, băieţii s-au gîndit că a urmărit-o vreun pervers. Nu au descoperit însă nimic care să le confirme ipoteza şi atunci s-au întors la părinţi. Au dat peste tot felul de desene trăsnite şi apoi, bingo! În dulapul Ilonei, sub cearşafuri, haina fetei, stropită cu sînge.

— Şi femeia ce-a spus?

Truşescu oftă încet, scoase o ţigară din pachet şi o îndesă înapoi. Cîteva

fire de tutun se risipiră pe podea.

— A avut un comportament ciudat de la început. Părea că ascunde ceva, îşi ferea privirea şi devenea tot mai incoerentă. Iar cînd au dat peste jachetă, a devenit imposibil să se înţeleagă cu ea. Aşa că au dus-o la Spitalul şapte.

— Şi nu au continuat cercetările şi pe alte piste? spuse Cristina.

— Ba da, dar nu a mai ieşit nimic folositor la iveală. Au fost verificaţi pedofilii, au vorbit cu vecinii…

— Crezi că fetiţa e moartă, nu? puse Cristina în sfîrşit întrebarea care o frămînta.

— E foarte probabil. Mai ales dacă ne gîndim ce au făcut părinţii ei după aia. Cine ştie cînd şi dacă vom găsi trupul său. Vin zăpezile cele mari, iar prin pădure au apărut în ultimele săptămîni şi lupi. Dacă i-au îngropat trupul, vor avea grijă de el…

Cristina se înfioră. Era cumplit cum se destrămase deodată familia aceea, care doar în urmă cu o lună era, probabil, ca multe altele din oraş. Părinţii se zbăteau să facă faţă greutăţilor zilnice, consolîndu-se cu singura lor bucurie, Steluţa… Iar acum, copila era pierdută, poate hrană pentru lupi, Ilona şi Septimiu ajunseseră sub cuţitul legistului…

La asta se gîndi tot drumul spre redacţie. Ramona o aştepta aşezată pe biroul ei, bîţîind din piciorul stîng.

— Dintre vecinii nebunului a mai rămas o singură babă cu care n-am vorbit, spuse Ramona. Cică e vrăjitoarea cartierului. După cum arată curtea, îi calcă în curînd pe urme lui Stavropol.

Cristina îşi rezemă fruntea de podul palmei drepte. Nu voia să-şi amintească scena din salon.

Bătu în uşa Biroului Oval şi îl zări pe Andrei Beiu butonînd televizorul, cu o figură chiar mai acră decît de obicei. Îi dădu raportul în doar cîteva cuvinte.

— Negociem publicitate electorală foarte consistentă, spuse Andrei cu jumătate de gură.

— Cu PNP?

— Cu cine altcineva? Deşi nu înţeleg de ce mai aruncă banii pe fereastră.

— Dacă au bani de dat, de ce să nu-i luăm? răspunse Cristina. Mai bine să intre-n punga noastră decît la **Dimineaţa devreme**.

— Aşa-i!

Cristina avea mîna pe clanţă, dar Andrei încă nu terminase.

— Am auzit că fermecătorul nostru viitor preşedinte are o simpatie deosebită pentru tine.

Cristina tresări.

— Da? Cine spune? întrebă, ferindu-şi privirea.

— Am stat azi la taclale cu prefectul. Mi-a zis că te-a văzut la banchetul dat de Alex. Ce zici de asta?

— Da, l-am cunoscut graţie Amaliei. Am înţeles de ce suspină toate gagicile după el. Dacă mă apreciază, nu am făcut eforturi pentru asta. Nu văd însă cum ne-ar strica o asemenea simpatie.

Simţea că mai era ceva despre care Andrei nu-i vorbea, dar nici ea nu-i spusese despre oferta primită. *Şi nici despre altele…*

— Da, să te placă preşedintele e minunat, atît timp cît ţine. Dar să fii atentă, da? Te poţi trezi băgată în cine ştie ce intrigi mizerabile…

— Întotdeauna sînt atentă! Ştiu cum e chestia cu troaca…

Capitolul 13

MISTERE

Aşezată pe canapeaua veche, dar comodă încă, din biroul doctorului Sorescu, Cristina răsuflă adînc. Abia după ce îi povestise toate întîmplările ultimei săptămîni, toate coşmarurile şi spaimele ei nelămurite, îşi dădea cu adevărat seama prin cîte trecuse. Nu mai fusese de ceva vreme pe la el, dar cabinetul nu se schimbase. Tocmai acea atmosferă atît de familiară şi conştiinţa faptului că George îi era amic vechi şi auzise destule nebunii o ajutau să i se destăinuie. Era însă pentru prima dată cînd omul făcea o pauză atît de lungă după ce o lăsase să vorbească în voie.

— Ce crezi tu despre toate astea? întrebă George.

— Nu ştiu! răspunse Cristina. Am trecut printr-o grămadă de grozăvii şi nu e de mirare să-mi fie nervii zdruncinaţi. Dar temerile au început să mă chinuie înainte să se întîmple nenorocirea cu Turda. Deşi, în ziua de azi, tot e bine că nu sărim să ne muşcăm unii pe alţii de fund…

Sorescu îşi permise un surîs scurt şi îşi mişcă aparent fără noimă vîrful pixului pe un carnet albastru.

— Aici ai dreptate, spuse Sorescu. Cît priveşte visele…

— Sînt reacţia inconştientului la ceea ce se petrece în viaţa mea, abia apoi la adresa lumii nefericite în care ne mişcăm cu toţii. O ştiu…

Cristina îşi aţinti privirea în sucul de portocale de pe fundul paharului. Gîndul o ducea la alte ore petrecute pe aceeaşi canapea. Ore cînd vorbise despre dezamăgire şi singurătate. Despre Fabian… Trecuse ceva vreme de atunci, dar cicatricea îi brăzda încă sufletul.

— Toate nălucile astea îmi zic, de fapt, că-i timpul să las pe cineva să intre-n viaţa mea?

De-aia m-am lăsat pipăită în baia unui hotel? completă în gînd.

— O asemenea interpretare ţi se pare plauzibilă? îi întoarse întrebarea Sorescu.

Cristina puse paharul pe măsuţa scundă.

— E posibil, recunoscu. Dar dacă asta e problema, rezolvarea e la îndemînă, nu? Doar ţi-am povestit despre misteriosul admirator…

— Al cărui dar ţi-a stîrnit însă un presentiment rău, punctă Sorescu.

Cristinei nu îi era deloc greu să-i urmărească firul raţionamentului.

— Atitudine izvorîtă din frica de a mă implica într-o relaţie, completă. Din frica de a nu fi rănită din nou.

— Tu ai spus-o, nu eu!

— Voi vedea dacă e aşa cînd omul va face următoarea mişcare… Atunci, instinctul îmi va spune ce riscuri trebuie să-mi asum.

Sorescu mîzgăli ceva în carnet, fără să comenteze. O făcu pentru el tot Cristina.

— Şi, din nou, pun semnul egalităţii între o întîlnire şi asumarea unui risc. Oricît aş vrea însă, nu pot renunţa la prudenţă. Deocamdată.

— Puţină prudenţă e sănătoasă. Trebuie doar să ştii cînd să tragi linia. Şi, oricum, ai avea nevoie de puţină odihnă. Slujba ta e foarte stresantă, nu-i nevoie să ţi-o spun eu. O pauză ţi-ar prinde bine, mai ales că tocmai ai trecut printr-o luare de ostatici. După o astfel de întîmplare, e normal să vezi ameninţări peste tot. De fapt, chiar m-aş îngrijora dacă n-ai face-o.

— Să iau o pauză acum? Poate după alegeri. Dar pînă se liniştesc apele, pînă se formează guvernul şi se mai schimbă şefii locali, tocmai bine vine minivacanţa de Crăciun.

— Am să-ţi prescriu deocamdată nişte somnifere uşoare. Şi cred că ar fi utile încă vreo două şedinţe.

— Tu eşti doctorul. Ascult şi mă supun.

Sorescu se apucă să scrie reţeta, dar Cristina nu mai avea răbdare să stea pe canapeaua maro, cu pielea crăpată chiar la margine. Se apropie de geam, privind distrată spre strada liniştită. Soarele strălucea anemic, dar era oricum mai bine decît în ultimele zile. Cristina îşi spuse că şi în sufletul ei era mai senin, acum, că vorbise cu doctorul. Îşi întoarse faţa de la geam, rotindu-şi privirea prin încăperea cunoscută, cu miros vag de tei. Prietenul ei terminase de scris reţeta şi se îndrepta spre el. Ochii i se opriră pe colţul unui desen care ieşea dintr-o mapă întinsă pe biroul bătrîn. Probabil că pălise, fiindcă Sorescu se ridică, gata să o susţină.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă.

Cristina îşi studie unghiile înainte de a răspunde.

— Ştiu că e o rugăminte neobişnuită, dar pot să văd desenul ăla?

Sorescu ezită cîteva clipe şi Cristina fu sigură că avea să-i spună nu. Dar ea simţea că e foarte important să vadă acel desen. Liniştea abia dobîndită se topea ca nisipul din clepsidra întoarsă. Poate ceva din panica ei bruscă i se transmise şi lui, fiindcă îi făcu pe plac. Cristina luă foaia cu degete tremurînde şi o studie atent. Din nou, ochi purpurii, cruzi, o aţinteau din gluga unei umbre. Iar la picioarele acelei siluete se învolburau rîuri de sînge.

— Cine a făcut desenul ăsta? şopti Cristina.

— Poţi întreba, dar asta nu înseamna că-ţi voi răspunde.

— Nu vreau să încalci confidenţialitatea relaţiilor cu pacienţii. Dar măcar aşa, în linii mari…

— E foarte important pentru tine?

— Da.

— Bine atunci! E desenul unui copil care are probleme cu somnul în ultima vreme. Mai mult chiar nu-ţi pot zice. Acum spune-mi de ce ai vrut să ştii cine-i autorul.

— Pentru că aceiaşi ochi i-am zărit tot în desenul unui băiat. Zicea că acea creatură i-a apărut la geam… Şi dacă pe pacientul tău nu-l cheamă Dănuţ Oprean, o imagine bizară care să-i bîntuie pe amîndoi e o coincidenţă cam mare, nu?

Doctorul o fixă uimit şi Cristina nu avu nevoie ca Sorescu să-i răspundă pentru a-şi da seama că era vorba de copii diferiţi.

— Ai dreptate, spuse Sorescu. Dar eşti sigură de asemănare?

— Da, dădu hotărît din cap Cristina. Şi, dacă stau să mă gîndesc, ceva similar, făcut de fiică-sa, mi-a adus la redacţie nebunul. Iar nevastă-sa desena şi ea lucruri ciudate. Am să-ţi arăt o poză zilele astea, poate îmi spui ce crezi despre ea…

— Ne mai vedem luni, tot dimineaţă? Adu atunci tot ce vrei.

— Ne-am înţeles! Trec sîmbătă şi pe la Dănuţ, să văd dacă a mai avut coşmaruri. Cine ştie, poate ne dăm seama despre ce drăcovenie e vorba!

Luîndu-şi la revedere, Cristina coborî în fugă scările clădirii cu patru etaje în care se afla cabinetul. Ca mulţi alţi medici, în încercarea de a micşora pe cît posibil cheltuielile, omul amenajase în scopuri profesionale jumătate dintr-un apartament cu patru camere, iar în restul îşi ducea traiul. Cu o urmă de zîmbet, Cristina remarcă, pe la etajul al doilea, că artiştii amatori îmbogăţiseră iar pereţii. **Laura e o proastă**, concluziona un scriitor anonim, iar o mînă mai puţin sigură, dar la fel de lipsită de inhibiţii, îi replicase: **Cini zice ăla ieste, boule!** Cum riposta îi aparţinea, probabil, Laurei, Cristina îşi spuse că autorul primului mesaj cam avea dreptate.

Aşezată pe scaunul cu vopseaua scorojită din tramvaiul care o hurduca spre centru, încercă să se concentreze asupra sarcinii primite de la Andrei, însă gîndurile tot i se împrăştiau. Rar i se întîmpla să nu-şi poată focaliza toată fiinţa spre un singur subiect, uitînd de orice alte griji, dar ultima săptămînă părea să facă excepţie de la regulă. *Poate, după ce beau o cafea…*

Val era deja în redacţie şi, împreună, se chinuiră să adune o listă de

subiecte „tari", însă înainte de şedinţă, rezultatul efortului lor părea destul de subţire. Între timp, odaia se mai umpluse de colegi, printre care Coca naviga nepăsătoare cu mopul, bombănind despre durerea din oasele ei bătrîne. Ca într-un fel de dans tribal, unul după altul se ridicau de pe scaun, pentru a-i face loc să deretice. Pe Cristina întotdeauna o enervase obiceiul de a face curat printre picioarele oamenilor, dar nu avea ce face: ăsta era programul Cocăi. Femeia stătea departe de centru, într-o zonă rău famată a cărei străbatere pe jos devenea o aventură periculoasă într-o perioadă a anului cînd întunericul se risipea greu. Aşa că putea doar să insiste să nu i se spele cana cu buretele de o culoare greu de definit folosit, bănuia de ceva vreme, şi pentru ştergerea meselor. Şi să încerce să nu se sperie prea tare la bubuitura inevitabilă a scrumierei de metal scăpate pe podea de către Coca, în tentativa de o aşeza mai pe mijlocul mesei.

Coca încă mai trebăluia, oftînd demonstrativ, cînd Cristina se îndrepta spre uşa Biroului Oval. Iar cînd pătrunse în încăpere, îşi zise că ar fi preferat să prezinte o listă mai substanţială de propuneri. N-avea însă rost să se gîndească la drobul de sare gata să pice şi, cu o imperceptibilă ridicare din umeri, se aşează pe scaun, primul din rîndul celor puse, aproape ca la şcoală, în faţa mesei lui Andrei.

— Am pus lista de subiecte în reţea, luă Cristina taurul de coarne. În plus, mai pregătim…

Nu apucă să-şi termine vorba. Andrei, roşu la faţă ca un ins de vreo două sute de kilograme aflat în pragul crizei de apoplexie, începu să urle.

— Chiar trebuie să muncesc în locul vostru, oameni buni? Pentru ce sînteţi plătiţi? Am văzut lista, Cristina! E o porcărie!

Cristina îşi aţinti privirea pe peretele din spatele redactorului-şef. Învăţase de ceva vreme că a încerca să-l contrazică, chiar şi cînd nu avea dreptate, era o misiune sinucigaşă dacă îi sărise ţandăra. Iar acum, şi ea credea că s-ar fi putut descurca mai bine. Rămase tăcută, aşteptînd să treacă furtuna. Dar Andrei abia se stîrnise. Se plimba turbat de la un perete la altul, iar Cristina nu s-ar fi mirat dacă s-ar fi năpustit cu pumnii la ei.

— V-aţi lăsat pe tînjală! Parcă aţi uitat în ce rahat sîntem, cît trebuie să tragem pentru a ne păstra fiecare cititor pe o piaţă aproape moartă. Cine crede că munceşte prea mult e liber să plece! Meseria asta se face în primul rînd din pasiune… Ştiţi la fel de bine ca şi mine cîţi ziarişti cu state vechi trag mîţa de coadă! Sînt zece candidaţi la fiecare post disponibil…

Trebuie să fi fost chemat la raport de direcţiune, îşi zise Cristina. *I-au frecat ridichea pentru ceva, iar acum îşi revarsă năduful pe noi. Tocmai azi mi-am găsit să*

nu mă uit în ziar… Probabil Andrei ar fi strigat încă o vreme, dar tusea îi opri avîntul. Rămas fără suflu, aruncă pe masă un calc şi Cristina o văzu pe Alissa pălind. Deşi îi părea rău pentru ea, nu putea decît să respire uşurată – problema, oricare ar fi fost, nu avea să o lase pe ea fără pîine. Urmări privirea lui Andrei pînă în colţul din stînga sus al paginii, prima listată din ziarul de a doua zi.

Formele Evei nu sînt naturale!
*** Deşi o neagă, artista a suferit în secret o operaţie estetică la o clinică din Anglia**

Cristina îşi mută privirea la imaginea care însoţea cele cîteva rînduri şi încremeni. În locul unei poze care să le crească tensiunea bărbaţilor, pe hîrtie se lăfăia un slip negru, mulat pe o sculă cu adevărat impresionantă. Ascunzîndu-şi zîmbetul, Cristina recunoscu ilustraţia de la reportajul de anul trecut despre cocotele masculine. Prin ce încurcatură ajunsese acea imagine din arhivă în ediţia de mîine?

— Nu-mi dau seama ce s-a întîmplat, vorbi în sfîrşit Alissa. Poza e veche…

— Zău? Păi, uite că era să deschidem o pagină cu ea, în locul ţîţelor Evei! Ai ceva explicaţii de dat, dacă vrei să mai lucrezi aici. E a doua greşeală majoră de săptămîna asta. E timpul să vă treziţi cu toţii, dacă nu vreţi să ajungem pe caldarîm!

Cristina continua să păstreze o tăcere prudentă, iar încăpăţînarea ei de a nu riposta la admonestările redactorului şef îşi arătă roadele. Andrei se întoarse spre ea cu o figură mai calmă.

— Vreo două dintre ideile voastre merg, însă ne trebuie acel contract de publicitate, Cristina! Semnarea lui e programată pentru amiază şi n-avem nevoie de surprize…

Nu era cazul să continue. Pierderea contractului putea face să cadă multe capete, începînd cu cel al redactorului şef.

— Să iau legătura cu staff-ul lui Alex? încercă Cristina marea cu degetul. Poate găsim ceva care să surprindă cititorii. Oamenii sînt întotdeauna avizi de amănunte siropoase. Amintiri din copilărie, despre primul sărut, prima slujbă etc.

— Sună-i! spuse Andrei. N-are ce strica.

Lăsînd-o în urmă pe Alissa, căreia încă nu-i revenise culoarea în obraji, Cristina ieşi ca din puşcă. Bănuia că discuţia care o aştepta pe Alissa era şi mai neplăcută decît ce îndurase cu toţii şi se întrebă de ce era Andrei chiar atît de supărat. Totuşi, evitaseră dezastrul.

Înainte să sune la Adam Volk pentru a-şi îndeplini promisiunea, Cristina deschise pagina web a PNP. Grafica era impresionantă, deşi nu aveau nevoie de ea pentru a atrage alegătorii. *Ar fi fost suficientă o galerie de poze ale lui Alex şi aveau în buzunar jumătatea feminină a electoratului*. Căută cu sîrg o biografie oficială. *Dacă mă gîndesc bine, nu ştiu mai multe despre Alex decît restul naţiei. E chipeş, e bogat, cu sînge albastru şi a venit de peste mări şi ţări ca să ne fericească… De ce nu s-a căsătorit? Are copii din flori ascunşi pe undeva? Dar părinţii? Nu pomeneşte de ei niciodată… Omul ăsta e un mister pe două picioare. E drept însă, unul care-ţi taie răsuflarea!* După aproape un sfert de oră, se convinse că nu avea să afle mai mult decît spuneau cele cîteva rînduri de sub galeria foto.

Alex Corbu a împlinit 35 de ani. Are dublă cetăţenie, britanică şi română. Familia sa se află pe locul al douăzecilea în clasamentul celor mai bogate din Marea Britanie, iar una dintre liniile ei de sînge poate fi urmărită pînă la Edward I, încoronat rege al Angliei pe 19 august 1274. D-l Corbu şi-a pierdut părinţii la o vîrstă fragedă, nu este căsătorit şi nu are copii. Este doctor în Drept Internaţional şi Managementul Afacerilor, preşedinte sau membru în consiliile de administraţie de la cîteva zeci de companii internaţionale. Desfăşoară numeroase activităţi caritabile în zone defavorizate de pe toate continentele.

Era unul dintre cele mai vagi portrete pe care le citise şi Cristina îşi zise că motivul nu putea fi lenea echipei de campanie a lui Corbu. Cine mai auzise ca locul şi ziua naşterii ori reşedinţa principală a candidatului la preşedinţie să nu fie trecute în nota biografică? Dacă acele cîteva rînduri puteau fi numite notă biografică… Adam avea multe de lămurit şi Cristina îi formă numărul.

— Bună ziua, domnule Volk! Iată că ne auzim din nou. Sper că nu vă deranjez.

— Bună ziua, domnişoară Man! Nu mă puteţi deranja niciodată. Să înţeleg că aveţi o veste bună pentru mine, că aţi acceptat oferta lui Alex?

Cristina se încruntă.

— Nu, îmi pare rău. Aş avea însă nevoie de ajutorul dumneavoastră…

— Sigur, e o plăcere pentru mine! Despre ce-i vorba?

Cristina îşi spuse că tonul discuţiei era încurajator.

— Am dori să facem un material despre domnul Corbu. Mai ales că, din cîte am înţeles, PNP e interesat de un contract publicitar.

— Ce fel de material aveţi în vedere?

O undă de gheaţă răzbătea din vocea cultivată şi politicoasă, dar Cristina nu se lăsă descurajată.

— Păi, tocmai am studiat site-ul PNP şi am remarcat mulţimea de imagini, dar sărăcia informaţiilor despre domnul Corbu. Mă gîndeam să le oferim cititorilor cîteva amănunte personale, nu neapărat picante. Sînt sigură că ar vrea să ştie mai multe despre omul care ar putea fi preşedinte.

— Ce-aţi zice să ne întîlnim din nou la o cafea? întrebă Adam. Tot la bistroul acela, dacă vă convine. Mi s-a părut că a fost pentru amîndoi un loc agreabil de discuţie.

— Sigur, de ce nu? Peste cît timp puteţi?

— O oră e bine? Mai am ceva treburi de rezolvat şi apoi vă stau la dispoziţie.

— E minunat. Vă mulţumesc pentru înţelegere, domnule Volk!

— Nici o problemă. Şi îmi puteţi spune Adam. Domnule Volk sună prea oficial.

— Atunci eu sînt Cristina. Şi putem renunţa la pronumele de politeţe.

— Ne vedem deci într-o oră, Cristina!

— Da, Adam.

Ora aceea trecu foarte repede, în încercarea de a o consola pe Alissa. Şi de data asta, Adam o aştepta în colţul cel mai îndepartat al salonului. Din nou, erau singurul cuplu din încăperea cuprinsă de o penumbră melancolică şi Cristina se gîndi că afacerile locantei nu începuseră prea promiţător. Adam se ridică la apropierea ei, iar Cristina descoperi că se bucura de acea revedere. *De fapt, oare nu ai căutat un pretext ca să te întîlneşti cu el?* Nu-şi răspunse la întrebare, dar îi zîmbi mai larg decît ar fi vrut.

— Îmi pare bine să te revăd, Adam!

— Şi mie, Cristina! Deşi, recunosc, speram ca motivul următoarei noastre întîlniri să fie altul. Mai avem însă timp şi pentru asta. Acum cu ce te pot ajuta?

Adam îi surîdea forţat, dar ochii îi străluceau în continuare a încurajare. Cristina îşi zise că sfîrşitul campaniei era, probabil, mai solicitant decît o probă de maraton.

— În primul rînd, am văzut că nu este indicată data naşterii domnului Corbu şi nici locul acesteia, începu Cristina. E o informaţie cu care, de obicei, îşi încep prezentarea aspiranţii la un post mult mai puţin răsărit…

Adam o privi lung şi Cristina aşteptă răspunsul lui, din ce în ce mai nedumerită.

— Alex e născut pe 6 iunie, spuse Adam. E adevărat, nu-i place să-şi

afişeze data naşterii, din mai multe motive. Principalul e dorinţa de a evita atenţiile admiratoarelor prea îndrăzneţe. Cu toată paza, s-a mai întîmplat ca oameni politici marcanţi să găsească în pat o domnişoară gata să se ofere drept cadou aniversar. Deşi e mereu prezent în atenţia publică, şeful meu e o persoană foarte discretă.

Explicaţia lui Adam suna frumos, însă Cristinei îi era greu să o împace cu imaginea pe care şi-o făcuse despre Alex. Mai degrabă ar fi zis că omului îi plăcea să fie asaltat de admiratoare.

— Şi a venit pe lume în Anglia? continuă Cristina să smulgă informaţiile cu cleştele.

— Da, răspunse Adam. A fost o naştere după tradiţia seculară a familiei, în casa părinţilor, nu la spital. Din cîte am înţeles, mama a suportat foarte bine sarcina, iar travaliul s-a terminat repede. Din păcate, părinţii i-au murit cînd avea doar un an, într-un incendiu devastator. Focul a luat cu el patru vieţi şi a distrus casa. E o tragedie pe care Alex nu a vrut să o exploateze pentru a stîrni simpatia publicului. Ar simţi că întinează memoria părinţilor săi. Toate informaţiile astea ţi le-am oferit cu titlu confidenţial. În nici un caz Alex n-ar vrea să fie publicate!

Acea lumină din privirea lui Adam se stinsese şi Cristina îl prinse de mînă. Nu ştia de ce îl încuraja, dar era sigură că avea nevoie de un cuvînt bun sau măcar de o atingere. Pentru o clipă, Adam se agăţă de degetele ei, cu ochii aţintiţi în cana de cafea. Cristina lăsă clipele să se scurgă şi, după un răstimp pe care nu-l putea măsura, Adam se desprinse uşor, într-un gest care reuşi să pară firesc. Cristina apucă paharul. Lucrurile mergeau cu totul altfel decît crezuse.

— Uite ce e, reluă discuţia Adam, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu cred că articolul de care vorbeai poate ieşi. După cum am zis, Alex nu e omul căruia să-i placă să-şi dezvelească sufletul. Nu-l pot convinge să povestească despre poneiul favorit, fanteziile cu cine ştie ce profesoară sau despre primul sărut. Ar fi trebuit să-ţi spun asta încă de la telefon. Pot doar să sper că nu-ţi voi face prea multe necazuri…

Cristina decise să dea cărţile pe faţă.

— De fapt, am şi eu o mărturisire de făcut. Adevărul e că şeful meu voia să fie sigur de încheierea contractului de publicitate.

I se păru că-l zăreşte pe Adam răsuflînd uşurat.

— Nu e cazul să-ţi faci probleme! Uite, am să dau un telefon ca să văd cum stau lucrurile, dar cred că deja contractul a fost semnat.

Confirmarea veni într-un minut, iar Cristina se declară mulţumită. E

drept, discuţia îi zgîndărise curiozitatea, în loc să i-o astîmpere, dar îşi dădea seama că nu era cazul să facă valuri. Nu avea să afle nimic în plus, doar să-şi stînjenească interlocutorul.

Capitolul 14

ACCIDENTUL

Cînd se întorcea de la bistro, Cristina putea doar spera că semnarea contractului cu PNP îi mai potolise hachiţele lui Andrei, scăpat astfel de răsuflarea în ceafă a şefilor. Iar dacă nu… Dădu abrupt din umeri la gîndul unei alte după-amieze presărate cu reproşuri. Nu avea ce face şi învăţase de ceva vreme să nu se angajeze în bătălii dinainte pierdute. Adîncită în gînduri, nici nu observă cum ajunse în capătul străzii. Tresări cînd zări redacţia. Porţile larg deschise lăsau să se vadă dîrele de noroi ale maşinilor. Aruncă o privire la ceas şi mări ritmul. Indiferent dacă dispoziţia lui Andrei se îmbunătăţise sau redactorul-şef încă tuna şi fulgera, Cristina nu voia să piardă timpul.

Din capătul opus al străzii îl zări şi pe Mihai grăbindu-se. O salută cu o fluturare uşoară de mînă, la care Cristina îi răspunse la fel. Încă nu puteau vorbi, erau pe trotuare opuse, ea tropăind pe cel de lîngă redacţie. Mihai înainta cu paşi mari, iar Cristina îşi spune că oricine îl văzuse măcar o dată nu i-ar fi confundat niciodată silueta. Mereu cobora uşor umărul drept, obişnuit să suporte greutate unei genţi în care se îngrămădeau agende, cumpărături pentru masa de seară, vreo pereche cîrpită de şosete şi cine ştie cîte alte nimicuri. Dacă îi oferea cineva o bomboană ori nişte ciocolată, şi acelea luau tot drumul genţii, ca să ajungă în cele din urmă în palma juniorului.

Mihai bombănea mărunt şi Cristina îşi notă în minte să-l întrebe cine-l enervase. Era o adevărată performanţă, ştiindu-i firea blajină. Încă puţin şi Mihai se uită în lungul străzii. Era timpul să traverseze.

Făcuse un prim pas pe caldarîm, cînd monstrul pe roţi ţîşni scrîşnind pe lîngă Cristina, din curtea fostei băi comunale. Era un camion vechi, vopsit într-un verde brotăciu, iar Cristina nu mai apucă să vadă chipul şoferului. Totul se întîmplă într-o clipă. Încă încerca să înţeleagă de unde apăruse năluca aceea, cînd camionul ajunse în stradă. Cu figura albită, Mihai încercă să se ferească, aruncîndu-se spre stînga. Cristina auzi bufnetul trupului său care lovea asfaltul, văzu roata trecîndu-i peste piciorul stîng şi strigă odată cu el. Parcă ea fusese lovită, aşa i se opri răsuflarea. Nici ea nu pricepu cum ieşi din înţepeneală. În vreme ce camionul îşi continua nepăsător drumul, se

repezi spre corpul frînt al lui Mihai. Sîngele i se scurgea ireal pe asfalt şi Cristina îngenunche lîngă el, fără să se gîndească la ce va urma. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar mai fi putut mişca. După o clipă de groază pură, îi observă pleoapele mişcîndu-se, apoi Mihai gemu. Cristina încercă să-şi dea seama cît de rău fusese rănit. Panica îi strînsese un cerc de oţel în jurul pieptului şi ziarista icni. Din blugii lui Mihai, tibia ieşea nefiresc printr-o gaură însîngerată.

— Mihai, îngăimă Cristina, totul va fi bine! Unde te mai doare?

Îşi purtă uşor mîinile de-a lungul trupului său şi-l văzu schimonosindu-se de durere. Nu ştia dacă era bine să-l mişte măcar cu un centimetru. Nu era însă timp pentru îndoieli, îşi dădu seama cînd auzi scrîşnetul frînelor, urmat de zgomotul inconfundabil al motorului turat. Ridică privirea şi văzu incredibilul: şoferul făcuse o întoarcere la 180 de grade. Avea să se năpustească iar asupra lui Mihai, pentru a-şi termina treaba. *Ce mama dracului se întîmplă? Dacă-l laşi în drum, e ca şi cum i-ai semna condamnarea la moarte.* Mintea îi striga să fugă, să se gîndească la propria piele. Amîndoi puteau muri dacă încerca să-l tîrască din drum. Privi sîngele de pe palmele ei şi nu avu nevoie decît de o fracţiune de secundă pentru a se hotărî. Apucă umerii lui Mihai cu nădejde şi începu să tragă. Poate îi agrava rănile, dar era mai bine decît să-l lase la discreţia şoferului ucigaş.

Niciodată pînă atunci nu fusese în situaţia de a tîrî corpul unui bărbat. Sudoarea îi ţîşni instantaneu prin toţi porii, urechile începură să-i ţiuie şi respiraţia îi deveni şuierătoare. Gemeau într-un glas, Mihai şi ea, de suferinţă sau de efort, iar rezultatul strădaniilor ei era patetic. Nu avea nevoie să mai caute camionul cu privirea ca să ştie că acesta se apropia. N-avea să reuşească să-l aducă pe Mihai la timp pe trotuar, dar continua, pentru că era singurul lucru pe care-l putea face. Nu se dădea încă bătută, deşi braţele îi tremurau şi haina de piele ponosită a lui Mihai îi aluneca din palmele ude.

Mai aveau cam doi paşi pînă la trotuar cînd monstrul mecanic fu prea aproape ca ziarista să mai aibă vreo şansă. Cristina închise ochii, învinsă, aşteptînd să simtă durerea, să audă trosnetul oaselor care se rupeau şi să încerce gustul propriului sînge. Nu se întîmplă însă nimic şi Cristina clipi, neîndrăznind încă să spere. Camionul îi ocolise şi înţelese că fuseseră graţiaţi. De ce? Avea să se gîndească mai tîrziu la asta.

Bolborosind vorbe fără rost, atinse obrazul lui Mihai, pentru a se convinge că era în viaţă. Bărbatul leşinase. În timp ce-şi silea degetele să formeze numărul de la ambulanţă, Cristina se întrebă dacă acela care l-ar fi vrut pe Mihai dus pe lumea cealaltă o socotea şi pe ea o piesă pe tabla sa de

şah. Gîndul ăsta nu o liniştea, dar îl dădu şi pe el la o parte.

Aşezată pe trotuar, Cristina continua să şoptească vorbe liniştitoare pe care Mihai nu le putea desluşi, cînd Corina şi Felix se năpustiră spre ei. Cristina le auzi întrebarile, dar le alungă cu mîna. Avea să fie timp ca să le răspundă mai tîrziu. *Dă, Doamne, să nu-i fi făcut rău cînd l-am tîrît! Te rog să trăiască! Dă, Doamne, să mă ierte!* Doar pentru asta era loc în mintea Cristinei, deşi n-ar fi putut spune pentru ce trebuia să-şi ceară iertare cînd tocmai îşi riscase viaţa pentru el.

Veni şi salvarea, Mihai fu aşezat pe targă şi mîini grijulii o ajutară să se ridice. Eliberată de povară, Cristina îi privi pe ceilalţi încă nedesprinsă de coşmar.

— Spune ceva! Ne bagi în toate boalele! se răsti la ea Felix.

— Gata, nu-mi mai urla în ureche! îi răspunse. Sînt în regulă, pentru Mihai trebuie să ne facem griji.

— A încasat-o rău, dar va scăpa! În schimb, tu parcă erai un strigoi. Ce s-a întîmplat?

Cristina se ascultă povestind evenimentele ultimelor minute. Cuvintele sunau ciudat, de parcă le-ar fi rostit un străin, iar picioarele îi erau nesigure. *De ce toate astea?Fiindcă l-ai rugat să se intereseze despre Rodica Mihăilescu, iar cine nu trebuia a aflat. Declaraţia asistentei a costat deja o viaţă şi acum era să mai bage un om în mormînt. Mihai a scăpat, dar e în siguranţă în spital?* Imaginea greu de uitat a cadavrului schingiuit al lui Turda se suprapuse peste cea a trupului lui Stavropol, legat de pat, cu brazda hidoasă căscîndu-se din gîtlejul secat de sînge. Fără mai stea pe gînduri, Cristina îl sună pe Truşescu şi ceru protecţie pentru Mihai.

Era tot ce putea face şi, privind lumina verzuie a telefonului cum se stingea, îşi dori deodată să se agaţe de umărul cuiva şi să plîngă. Cineva care să-i spună că ororile vor înceta şi că nu area de ce să-şi facă griji. Nu avea însă cine să facă toate astea şi îşi scutură hainele, într-o patetică încercare de a se întoarce la normal. O pată roşie îi apăru pe mînecă şi Cristina se duse glonţ la baie. Îşi frecă palmele iar şi iar, fără să-i pese că era curată, că pielea o ustura.

Accidentul părea să fi potolit furia lui Andrei. Se priviră scurt şi Cristina desluşi în ochii lui un început de panică, dar vocea îi era sigură.

— Slavă Domnului, contractul a fost semnat! E chiar mai generos decît credeam. Dezvoltaţi primele două propuneri de pe listă, dup-aia ne ocupăm şi de Mihai.

Oameni în uniforme roiau pe stradă, făceau poze şi măsurători, iar

Cristina le văzu dezamăgirea cînd se lămuriră că nu ştia mare lucru. Nu simţea nevoia să se scuze. Fusese prea ocupată încercînd să-l ţină pe Mihai în viaţă. Frîntura de imagine rămasă în minte îi spunea că, oricum, numărul maşinii fusese acoperit cu noroi. Dar totul se petrecuse atît de repede…

Abia atunci deveni conştientă de zvîcnetul renăscut al mîinii rănite. *Mare minune că nu sîngerează*. Mai mult se făcea că munceşte, aşteptînd apelul Corinei. Iar cînd telefonul sună în sfîrşit, uită de durere.

— Mihai e destul de bine, anunţă Corina. Pe lîngă rana la piciorul stîng, mai are o bubă la cap, dar va supravieţui.

— Slavă Domnului! Ai mai reuşit să vorbeşti cu el?

— Te-a rugat să ai grijă de Dănuţ.

— Sigur, promise Cristina. Spune-i să nu-şi facă griji din pricina flăcăului.

— L-au băgat în sala de operaţie, iar eu nu ştiu cît mai rămîn. A, şi ştii cu cine m-am mai întîlnit? Cu amica aia a ta, Amalia.

Cu o înţepătură de reproş, Cristina îşi dădu seama că uitase cu totul de Amalia. *Halal prietenă mai eşti!*

— Era supărată rău pe mine?

— I-ai tras ţeapă? Nu mi s-a părut prea sictirită. Îi făceau formele de externare. Cică se duce la părinţi pentru tot restul concediului.

Cristina nu găsi nimic de zis la o asemenea veste. Gîndurile ei se duceau mai degrabă spre Dănuţ, care încă aştepta ca tatăl să-l ia de la grădiniţă. *Măcar bine că e grădiniţa cu program prelungit!*

Nici ea nu ştiu cum trecu prin iureşul ştirilor, cum se se urcă în maşina redacţiei şi goniră în întunericul cu miros de benzină proastă. Încă nu-şi pregătise cuvintele pentru băiat, dar timpul n-o mai ierta.

Doar o lumină mai era aprinsă la fereastra grădiniţei şi zgomotul frînelor aduse în prag o educatoare slăbănoagă.

— Am venit după Dănuţ, doamnă, spuse răguşit Cristina. Tatăl lui nu poate…

— Aţi întîrziat. Programul trebuie respectat, o întrerupse femeia.

— Îmi pare rău, dar tatăl băiatului a fost lovit de o maşină. Chiar nu am reuşit să scap mai repede de la slujbă.

Pufnind, femeia i-l aduse pe Dănuţ şi se îndepărtă cu aerul cuiva a cărui trudă grea nu era apreciată. Cristina o lăsă în pace, deşi ţinea în rezervă vreo trei replici usturătoare. Avea ochi doar pentru Dănuţ. Părea atît de fragil, cu rucsăcelul de un roşu prea viu aşezat strîmb şi fesul tras pînă spre ochi. Cristina se lăsă pe vine în faţa lui, simţind că o părăsea curajul.

— Dănuţ, nu te speria! îi spuse. Tata a avut un mic accident. Va sta cîteva zile în spital.

— Dar mi-ai promis! scînci Dănuţ, prinzîndu-se de gîtul ei.

Cristina se feri de asaltul propriilor lacrimi în ultima clipă.

— Dragule, nu plînge! Tata e în regulă. M-a rugat să am grijă de tine pînă se întoarce. Hai să mergem acasă!

Îl ridică în braţe şi se îndreptă spre maşină. Cum l-ar fi putut privi în ochi dacă ar fi fugit, lăsînd camionul să-l zdrobească pe Mihai? Nu conta restul, în clipa aia ştia doar că făcuse ce trebuia.

— Mergem să-l vedem pe tata? şopti Dănuţ.

— Mîine ne ducem la spital, promit. În seara asta tata e prea obosit. Trebuie să doarmă, ca să mai prindă puteri.

— Mi-e frică să stau singur.

— Cum să-ţi fie frică? Doar eşti căpitan de corabie de piraţi! Oricum, rămîn cu tine…

Dănuş îi surîse chinuit, iar Cristina începu să-şi facă planuri. Îl va lăsa să doarmă în patul său, înconjurat de obiectele familiare. Ea avea să se descurce cumva. Poate împrumuta una dintre pijamalele lui Mihai… Dar a doua zi, după ce vorbeau cu Mihai, avea să-l aducă în apartamentul ei. Amalia plecase, şocul veştii se va mai atenua. Viaţa va reintra în normal.

Dănuţ aţipi repede, legănat de maşină. Nu se trezi nici cînd ajunseră acasă şi, într-un fel, Cristina îi fu recunoscătoare. Cu băiatul în braţe, căută sub preş cheia de rezervă. Intră în holul întunecat şi bîjbîi puţin pînă găsi întrerupătorul, apoi îl lăsă pe Dănuţ pe unul dintre fotoliile cu arcurile slăbite. Era atît de obosită, încît îi venea să se aşeze lîngă el şi să nu mai deschidă ochii pînă a doua zi. Dar mai avea destule de făcut.

Aruncîndu-şi haina în cuier, se spălă pe mîini şi începu să cotrobăie prin frigider. Alese cîteva ouă şi o ceapă. Avea să prepare o omletă, alături de care mergeau crenvurştii pescuiţi de pe ultimul raft. Se simţea cumva uşurată trebăluind prin bucătărie. Viaţa i se părea mai uşoară cînd se pregătea să hrănească un copil.

Îl trezi pe Dănuţ şi turnă ouăle bătute în tigaie. Nu ştia care era ritualul lor dinainte de masă, dar părea de bun-simţ să-l pună să se spele şi să se îmbrace în pijama.

— La ţanc ai terminat, îi zise cînd se întoarse în bucătărie. Hai să mănînci!

Omleta aburindă o făcu să-şi dea seama că îi era foame. Primele îmbucături le hăpăi, atentă doar la gustul cepei prăjite, apoi oftă şi începu să

savureze combinaţia de arome.

Abia pe la jumătatea mesei observă că Dănuţ tot privea spre geam. Nedumerită, se ridică de pe scaunul care scîrţîia prelung, dar nu zări mare lucru pe uliţă. Felinarul de lîngă casă era spart de ceva vreme şi nimeni nu se ostenise să-l înlocuiască. Se auzea doar şuierul vîntului, jucîndu-se sălbatic cu ramurile celor doi pruni chirciţi de lîngă poartă. Se întorsese la masă cînd izbucniră urletele cîinilor vagabonzi. Repetiţii nocturne pentru un concert sinistru, se întretăiau şi se acopereau într-un cor flămînd. Cristina se surprinse tremurînd şi, ca să acopere zgomotul, începu să adune farfuriile şi tacîmurile. Se feri să se uite la Dănuţ. Era mai simplu să-şi spună că era firesc să se simtă amîndoi tulburaţi după o astfel de zi.

Îi deschise televizorul şi dădu sonorul aproape de maximum. Abia atunci riscă o privire furişă. Dănuţ fixa ecranul de parcă de deznodămîntul confruntării dintre Tom şi Jerry ar fi depins soarta lumii întregi. Cristina îl lăsă în pace, aşteptînd momentul în care ochii i se vor închide iarăşi..

Se întîmpla cam devreme, dar, după un duş călîu, Cristina se întinse în aşternutul străin, mulţumind sorţii că a doua zi nu trebuia să se ducă la slujbă. Avea nevoie măcar de o noapte de uitare totală şi de o zi liberă ca să-şi revină din acea gaură neagră în care intrase viaţa ei.

— Şi nu doar a ta, îşi şopti, chiar înainte ca somnul să o cuprindă cu graba unui uliu flămînd.

Era întuneric şi rece. Atît de rece, încît pielea parcă i-ar fi dispărut, măcinată de crivăţ. Atît de întuneric, încît bezna celui mai adînc tunel i-ar fi fost o binecuvîntare. În al oricui infern ar fi ajuns, căci nu se îndoia că aşa nu poate fi decît iadul, nu era însă singură. Nu putea vedea, dar simţea o altă prezenţă. Cineva se ascundea în tenebre, cineva care nu avea nevoie de lumină ca să-i afle orice mişcare. Compania altui suflet ar fi trebuit să se transforme în alinare, dar declanşă încă un val de teroare. Voia să-i vorbească şi nu reuşea. Voia să strige, dar buzele îi erau cusute cu sîrmă ghimpată. Voia să fugă şi nu se putea urni. Gîndul o duse la vechile coşmaruri, dar îşi spuse că acesta era altfel. Era oare vis sau realitate?

Cineva îi sufla în ceafă. Întîi fierbinte ca seva din măruntaiele unei topitorii, apoi rece ca un coşciug de gheaţă, puternic şi rău. Era acolo, chiar în spatele ei, aproape atingînd-o, iar Cristina înţelese deodată că de sub buzele pe care nu le putea vedea ieşeau colţi. Lungi, ascuţiţi, ucigători. Obişnuiţi să rupă carnea, să împroaşte sîngele, să lase în urmă trupuri mutilate. Neştiutori într-ale milei, experţi în cruzime, de care pînă şi diavolul se temea. Se făcuse şi mai frig. Nu fusese în Siberia vreodată, dar era sigură

că şi cea mai cumplită iarnă de acolo ar fi părut vară pe lîngă asta. Tremurul era singura mişcare pe care şi-o putea permite, scîncetul – singurul zgomot pe care îl slobozi. Monstrul invizibil se hrănea din frica ei, se îmbăia în ea. Se juca deocamdată cu ea, dar răgazul pe care i-l oferea era mai cumplit decît moartea.

Cristina închise ochii. Era tot ce putea face, prea puţin pentru grozăvia la care se aştepta. Se recunoştea învinsă înainte de a începe bătălia, iar el parcă o citea pe dinăuntru, savurîndu-i chinul. *Oare de ce îi spun el? Nu am de unde şti că nu e o femeie. Că nu e o altă faţă a creaturii din umbră, o altă faţă a fricii mele…*

Nu-şi terminase gîndul cînd o atinse. Dură doar o clipă. Unghia sau poate gheara lui trecu lin peste ceafa ei, mirosul de putreziciune o învălui şi greaţa se luptă cu frica, pînă cînd cea dintîi fu învinsă. *Acum va muşca*. Tot nu se putea clinti, tot nu putea implora iertare ori ajutor. Doar aştepta, victimă sigură. Buzele lui se opriră pe spatele ei, chiar între omoplaţi. Era uscate şi aspre, iar Cristina avu impresia că o bucată de glaspapir îi trece peste pielea suferindă. Apoi, într-un rictus poate mai cumplit în imaginaţia ei decît în realitate, buzele dezveliră colţii. Era ca şi cum două junghere i s-ar fi plimbat pe spate, încă neînfigîndu-se adînc în carne. Toată fiinţa i se adună într-un icnet spasmodic, pregătind ţipătul din clipa cînd aveau să pătrundă pînă la os. Şi atunci vorbi pentru prima oară.

— Ţi se termină norocul, proasto! Ai primit ultimul avertisment.

Vocea îi era ascuţită şi rece. Surpriza îi descleştă Cristinei buzele amorţite.

— Nu înţeleg…

— Vezi-ţi locul sau voi termina jocul început acum. Ţine minte asta! Fugi cît mai poţi!

Odată cu frigul, prezenţa aceea cumplită dispăru deodată. Era singură în întuneric, dar respira în voie. *A fost încă un vis, nebuno!* Dar nici ea nu credea asta.

— Lăsă-mă în pace!

Strigase Dănuţ şi nimic altceva nu mai conta. Cristina fugi spre camera lui, lovindu-se cu umărul de tocul uşii. Aprinse lumina şi văzu în ochii băiatului oglindirea propriei spaime.

— Ai visat urît? îl întrebă.

— Era el din nou! Mereu vine la geam noaptea…

— El? Despre cine vorbeşti?

— Monstrul! Nu ştii? Ţi-am zis la ziua mea. Tu şi tati aţi spus că nu

există monştri, dar el e adevărat.

Cristina îl prinse încurajator de după umeri, deşi boabe de gheaţă îi coborau pe spinare.

— Eşti în siguranţă acum, Dănuţ! Sînt cu tine…

Băiatul se lipi de ea şi Cristina îi strînse palma transpirată. Spaimele ei se îngemănaseră sinistru cu cele ale lui Dănuţ. Oare îi transmisese cumva propria teroare? Visul migrase la copil, tulburîndu-l într-atît. Voia să creadă asta, totuşi nu putea să nu se întrebe dacă fusese doar un coşmar. Îl luă în braţe şi se cuibăriră amîndoi în patul lui Mihai.

— Uite, ai să dormi aici. Iar mîine, după ce trecem pe la tata, te muţi pentru cîteva zile în apartamentul meu. Ce zici de asta?

— Bine, răspunse Dănuţ cu voce pe jumătate adormită. Dacă mă laşi să-mi iau jucăriile.

— Totul va fi bine… Acum, culcă-te la loc! E tîrziu…

— Crezi că nu se mai întoarce?

Cristina îşi dori să poată rîde de spaimele lor, să-i ciufulească iarăşi părul şi să-i răspundă sincer nu. Însă nu o putea face, iar Dănuţ i-ar fi simţit imediat minciuna. Aşa că îi zise altceva.

— Dacă se întoarce, vom fi doi. Iar unde-s doi, puterea creşte.

Dănuţ se acoperi cu pătura pînă spre vîrful nasului şi, după cîteva clipe, Cristina se trezi în palmă cu ceva pătrat şi lucios.

— Ce-i asta?

— O iconiţă, îi răspunse Dănuţ. Era a mamei. Dacă vine iar, să i-o arăţi. Poate pleacă.

Cristina căută cu degetele cruciuliţa, dar dădu doar de pielea fierbinte. Nu-şi amintea ce făcuse cu ea. Poate o lăsase acasă, poate era în baia lui Mihai. Nu avea curaj să se ridice şi să o caute. *Pînă la urmă, cred că Dănuţ a fost mai curajos în noaptea asta!*

Amîndoi trecuseră printr-o experienţă terifiantă, însă Dănuţ îşi găsi repede liniştea, lăsînd-o pe ea să se frămînte ore lungi. Se foia, atentă să nu-l trezească iar, încercînd să aducă logica înapoi în lumea ei. Dar orele treceau şi nu reuşea decît să adune spaime şi năluci. Ascultînd respiraţia băiatului, Cristina strîngea iconiţa în căuşul palmei mai puternic decît strînsese orice. O putea însă apăra de coşmaruri? Simţea că nu mai avea dreptul să lase lucrurile în voia lor, că trebuia să ia o hotărîre dacă nu voia să fie înghiţită de negură. Iar cînd ceasul arătă pîlpîitor ora patru, îşi spuse că destul încercase să găsească explicaţii normale pentru toate spaimele ei. Poate se întîmplau şi lucruri pe care o minte raţională nu le putea explica. Poate căutînd

anormalul avea să dezlege măcar o parte dintre misterele care o înconjurau. Oriunde ar fi dus-o drumul bizar al adevărului, trebuia să pornească pe el dacă voia să-şi păstreze mintea întreagă. Iar ceva îi spunea că trebuia să se grăbească. *Nisipul din clepsidră se scurge tot mai repede*, fu ultimul ei gînd înainte de a cădea în jinduita uitare.

Capitolul 15

CUTIA DE CHIBRITURI

Era aproape ora zece cînd Cristina deschise ochii. Era lungită pe spate în patul matrimonial, cu iconiţa pe piept, ca un mort. Era încă o prevestire rea şi inima se prinse iar în ritmul coşmarului. Duse palma stîngă la piept, încercînd să o potolească, şi atunci îşi dădu seama că Dănuţ nu era în cameră. Într-o clipită, ţîşni din pat. Se împiedică în papucii mai mari cu cîteva numere, îşi recăpătă în ultimul moment echilibrul prinzîndu-se de masa şubredă şi sprintă spre uşă.

— Dănuţ, unde eşti? strigă, cu panica gîlgîind în glas.

— Aici, îi auzi vocea după ceea ce i se păru o eternitate.

— Unde? insistă, mai domolind ritmul paşilor.

— În bucătărie.

Se opri o clipă înainte de intra în încăperea luminată de razele unui soare destul de generos pentru începutul de decembrie. Nu voia ca băiatul să o vadă în pragul unei crize de isterie. Respiră adînc şi se forţă să zîmbească. Dănuţ era aşezat la masă, cu un pahar de lapte în faţă.

— Mi-era foame, îi spuse simplu.

— Te-ai trezit demult? îl întrebă, cu o urmă de vinovăţie. Imediat fac ceva de mîncare…

Băiatul dădu doar din umeri, iar Cristina se apucă să cotrobăie frenetic prin frigider. Pulsul îi revenise la normal, dar coşmarul nu avea să fie uşor de uitat. Apucă un pachet de margarină şi un borcan de gem de gutui, notîndu-şi în minte să se ocupe şi de aprovizionare. Nu de alta, dar nici acasă nu avea foarte multe de îmbucat.

— Cîte felii cu dulceaţă vrei? îi spuse, ceva mai relaxată.

În fond, se descurca destul de bine pentru cineva fără experienţa maternităţii.

— Două, arătă Dănuţ cu degetele.

Îşi făcu şi ea o tartină, pe care o înfulecă scoţînd mici zgomote. Programul zilei îi era deja alcătuit în minte.

— Ai chef de o plimbare? îl întrebă pe Dănuţ.

— Aha! Mergem la tati?

— Trebuie să facem şi nişte cumpărături, să nu ne ducem cu mîna goală.

În plus, îţi adunăm bagajul ca să te muţi la mine. Te-ai gîndit ce vrei să iei?

Dănuţ dădu din cap solemn.

— Am pus pe fotoliu, în sufragerie.

Cristina îl mîngîie recunoscătoare pe creştet.

— Ce m-aş face fără tine? Hai să strîngem totul şi să ne dischisim puţin.

În vreo jumătate de oră terminară pregătirile. Cristina chemă un taxi care să-i ducă la ea acasă şi Dănuţ păru să savureze drumul. Rămase cu nasul lipit de geam şi palma ascunsă într-a ei pînă cînd şoferul frînă. Cristina nu încercă să se lămurească dacă noutatea mutării îl entuziasma sau gîndul că monstrul nu avea să-l mai găsească. Şi pe ea ar fi îngrozit-o ideea de a petrece încă o noapte în casa lui Mihai.

Biletul Amaliei îi sări în ochi imediat ce intră în bucătărie.

Am plecat la Colţun. Mă întorc săptămîna viitoare. Ai grijă de tine!

La ultima propoziţie, literele păreau mai apăsate, ca şi cum le-ar fi aşternut o mînă mai nervoasă. Cristina studie îndelung biletul. Ca oricărui condeier cu har, Amaliei îi plăcea să se întindă la scris. Să-i lase doar cîteva rînduri, cînd aveau destule de discutat, era din cale afară de neobişnuit. Iar felul în care încheiase era la fel de ciudat, chiar şi dacă aflase de la Corina despre accident. *Ce ştii, Amalia, şi nu vrei să-mi spui? Încă un punct pe lista enigmelor.*

Tîrguielile nu-l încîntară nici pe departe pe Dănuţ ca mica lor călătorie cu taxiul. Fiecare minut care trecea îi sporea nerăbdarea băiatului, aflat la o azvîrlitură de băţ de tatăl său. Cristina îi vedea cel mai bine neastîmpărul din felul cum ignora dulciurile, ţintuind îndărătnic cu privirea casa de marcat. Nu voia să-l chinuie şi aruncă de-a valma în plasă fructe şi mezeluri, ferindu-se să socotească încă gaura din bugetul lunii. Doar nu-şi putea lăsa oaspetele să flămînzească! Nici măcar acadeaua strecurată la plecare nu-l făcu pe Dănuţ să spună ceva şi Cristinei nu-i rămase decît să mărească pasul spre spital.

Cu inima strînsă, intră în holul luminat de becuri chioare, spunîndu-şi că devenise un oaspete prea de-al casei. Se întorcea pentru a cîta oară şi pentru ce fel de veşti? *De data asta, nu mai eşti singură.* Dănuţ se ţinea strîns de buzunarul ei, de parcă s-ar fi temut că avea să se piardă printre bolnavii cu feţe scofîlcite de durere ca într-o pădure deasă. Trăgîndu-l după sine pe holurile mohorîte, Cristina se întrebă dacă drumul lor nu se încrucişa cumva cu al asasinului lui Stavropol. *Poate e doctorul ăla bruneţel, care chicoteşte cu o asistentă. Sau sora cu trăsături severe şi sprîncene stufoase, de bărbat…*

Vederea salonului lui Mihai îi opri paranoia. Lîngă uşă adăsta un agent în uniformă şi Cristina îl prinse de umăr pe Dănuţ.

— Aşteaptă aici un minut, da? Vreau să văd dacă tata nu doarme.

Era clar că băiatul ar fi vrut să protesteze, dar dădu ascultător din cap.

— Să vii repede! Miroase urît…

— Mă întorc imediat, dragă. Dar să nu te mişti din locul ăsta! Domnul poliţist o să fie cu ochii pe tine!

Privindu-l cum înţepenise stingher, cu spinarea rezemată de peretele coşcovit, pe Cristina o încercă o frică stupidă. Se simţea de parcă l-ar fi lăsat pradă lupilor, dar trebuia să vadă în ce stare era Mihai înainte de a-l aduce pe Dănuţ înăuntru. *Mai ales că nu e prima experienţă traumatizantă pe care o trăieşte într-un spital.* Încercînd să-l liniştească, îi zîmbi strîmb poliţistului şi apăsă clanţa.

Mihai era chiar în primul pat de lîngă uşă. Avea ochii închişi şi faţa palidă, iar de sub pătura rufoasă şi stratul gros de bandaje părea că strigă după ajutor. Cristina respiră adînc, neştiind dacă să mai facă un pas. Mihai ţinea ochii închişi şi o grimasă de durere îi înţepenise chipul. Se gîndi să-l aducă pe Dănuţ doar pentru cîteva clipe şi apoi să o şteargă, lăsînd punga cu mîncare pe noptieră. Dar, tocmai atunci, Mihai deschise ochii.

— Cristina! bolborosi. Ţi-a spus Corina?

— Da, Dănuţ e cu mine. Aşteptă pe hol. Îl aduc înăuntru?

— Te rog!

— Tu cum te simţi?

Mihai zîmbi chinuit şi Cristina îşi muşcă buzele. De ce tot punea întrebări prosteşti?

— Am avut şi zile mult mai bune, şopti Mihai.

Cristina nu-l mai lăsă pe Dănuţ să aştepte. Într-un colţ al minţii i se ascunsese ideea că nu-l va mai găsi pe hol şi răsuflă uşurată cînd îl văzu încă sprijinit de perete, cu mîinile în buzunare.

— Nu a fost chiar aşa de greu, nu? îi spuse. Hai, tati ne aşteaptă!

Băiatul nu-i răspunse şi Cristina anticipă un spectacol de bosumflări. I-l iertă pe loc. Era felul lui de a o pedepsi pentru că-l făcuse să aştepte.

Cristina rămase cu un pas în spate, în încercarea de a le oferi tatălui şi fiului măcar un moment de intimitate. Era mai mult o iluzie, atîta vreme cît Mihai nu era singur în salon, dar ce altceva putea face? Ochii Cristinei se umeziră cînd îl văzu pe Dănuţ lipindu-se de braţul tatălui, rămas deodată fără cuvinte. Îşi drese glasul pentru a-şi ascunde tulburarea şi Mihai îşi întoarse ochii spre ea.

— Mulţumesc, îi spuse simplu, iar Cristina ştiu că nu se referă doar la grija ei pentru Dănuţ.

I se puse un nod în gît. Momentul acela de bucurie pură al regăsirii prietenilor ei meritase toate riscurile, spaimele şi durerile trecute.

– Ţi-am folosit o pijama, să ştii, zise primul lucru care-i veni în minte. Am cam înotat în ea… Azi am să-l iau pe Dănuţ la mine, să-mi ţină companie pînă ieşi din spital.

— Mă tem că va mai dura ceva, şopti răguşit Mihai. Dănuţ, eşti cuminte, da?

— Sînt cuminte, spuse băiatul, dar mi-e dor de tine. Cînd te întorci acasă?

Cristina îşi întoarse faţa spre perete, pentru a ascunde o lacrimă. Dănuţ îşi afundase obrajii în pătura care acoperea trupul tatălui său, dar ea nu-şi putea permite luxul ăsta. Trebuia să fie tare pentru amîndoi.

— Nu ştiu încă, Dănuţ. Depinde ce zice doctorul. Eu am să fiu cuminte, am să iau toate pastilele, iar el îmi va da drumul cît de repede poate. Tu poţi să mă ajuţi să mă fac bine ascultînd de mătuşa Cristina…

Un spasm îl scutură pe Mihai şi Cristina decise să scurteze vizita. Nu ştia cît de des i se administrau calmante, dar sigur nu ar fi vrut ca Dănuţ să-l vadă chircindu-se de durere. Mihai icni şi îşi îndreptă privirea rugătoare spre ea.

— Cristina, poţi să mai vezi de ăsta micu'? Măcar cîteva zile, pînă găsesc altă soluţie…

— Nu-ţi face griji în privinţa asta! Eu şi Dănuţ ne vom gospodări de minune. Uite şi nişte mîncare, o pun pe noptieră.

Se ridica de pe scaun, dar Mihai o prinse de mînă. După grimasa ce-l însoţi, gestul îl costa destul.

— Cristina, ştiu cîte îţi datorez! Dacă nu erai tu…

Îi răspunse cu un zîmbet pe care îl voia cît mai senin.

— Ssst! Nu pomeni de asta! Mai venim mîine să te vedem…

Îl desprinse cu greu pe băiat de patul tatălui şi îl lăsă să se smiorcăie puţin. Vorbi abia cînd ajunseră din nou în stradă.

— Ce zici, ne mai plimbăm puţin? Nu ţi-e frig?

— Unde mergem?

Era o întrebare bună şi Cristina cedă încă unui impuls subit. Voia să vadă locul unde fusese găsită Amalia. Era o prostie, în nici un caz o alegere potrivită pentru plimbarea cu un copil, dar nu avea să dea înapoi.

— Întîi ne ducem într-un loc mai puţin frumos, răspunse, dar nu stăm

mult. Iar apoi te scot la o prăjitură. Ce zici de planul ăsta?

Spre surprinderea ei, Dănuţ nu protestă şi urcară în tramvai. Ce avea să găsească în fosta zonă industrială, nu ar fi putut spune. Dar, ultima dată cînd acţionase aşa, făcuse o descoperire importantă. *Cine ştie, poate şi de data asta…*

Cînd, după un sfert de oră de mers pe jos de la capătul liniei de autobuz, ajunseră chiar acolo, îndoielile o cuprinseră. Îi aruncă o privire scurtă lui Dănuţ: peisajul nu părea să-l sperie, ci doar să-l plictisească. Îi înconjurau ochii orbi ai halelor părăsite, peşteri prădate de comorile lor, care poate ascundeau încă monştri nesătui. Pe drumul crăpat nu se mai vedea ţipenie de om, dar, după numai un minut petrecut acolo, Cristina era convinsă că locul acela uitat pînă şi de diavol era sălaşul perfect al criminalilor şi al disperaţilor. *Ai fost nebună să vii aici cu un copil! Orice vi se poate întîmpla şi nimeni n-ar afla…* Venise să caute nici ea nu ştia ce, dar nu-şi dorea decît să plece de acolo înainte să se întîmple o tragedie.

Vîntul hăulea printre hale şi se înfigea în pielea lor cu cruzimea unui inchizitor, iar Cristina îl trase pe Dănuţ mai aproape de ea. Aveau să se întoarcă în staţie. Să meargă pînă în centrul oraşului şi să se oprească la cofetărie, iar Mihai nu avea să afle vreodată despre nebunia ei. Îi aranjă fularul lui Dănuţ, ocolind cu privirea canalul descoperit din care lucea ceva. *Poate oase? Un schelet de mîţă ori de cîine. Doar n-are cum să fie….*

— Gata, am văzut destul! spuse. Mergem înapoi în oraş. Cred că te-ai zgribulit cu totul…

Băiatul îi răspunse printr-un fornăit şi Cristina grăbi pasul. Asta mai lipsea, ca Dănuţ să răcească… Mersul ei se apropia de alergare, dar trebui să se oprească abrupt. Dănuţ nu putea ţine pasul cu ea. Zări cu coada ochiului o mişcare furişată în stînga. I se tăie respiraţia, dar nu se opri. Zgomotul o convinse că nu se înşelase. Un morman de cartoane putrezite şi bucăţi de plastic vechi se scutura, parcă înviat. Decise să-l ignore. *Poate e un cîine… Prostii, ştii că e un om! Şi ce dacă? Atîta vreme cît ne lasă în pace, nu mă interesează!*

Nu era însă singura care observase mişcarea. Dănuţ se smuci din mîna ei şi, înainte să-l poată opri, fugi spre grămada mizerabilă.

— Uite, poate e un cuţu acolo! Hai să vedem!

Cristina nu putea decît să înjure în gînd şi să-l urmeze. Ajunse lîngă el cînd avea doar un pas pînă la grămadă şi îl prinse de mînă.

— Lasă-l, Dănuţ! Hai să plecăm.

Era prea tîrziu. Din mijlocul movilei de resturi, răsări un bărbat. Era mult mai murdar decît cîinele, aşa că nu-i putea nici măcar ghici vîrsta.

Apariţia puturoasă îşi acoperise goliciunea cu o pereche de pantaloni de trening scorţoşi de jeg şi vreo trei straturi de pulovere. Îşi trăsese un fes mov pe creştet, iar în jurul mijlocului avea înfăşurată o pătură maro mîncată de molii. Cristina pur şi simplu se blocă, dar Dănuţ nu dădea vreun semn de frică. În schimb, îşi acoperise nasul cu degetele. Mimica nu-i era însă de ajuns, pentru că prinse glas.

— Nene, de ce nu faci baie? îl întrebă pe un ton didactic.

Cristina nu ştia dacă să-l admonesteze ori să-l ia pe sus şi să fugă de acolo. Chiar cînd era pe punctul să aplice ultima idee, arătarea izbucni într-un hohot dogit.

— Ştii că ai dreptate, piciu'? Aş sta într-o cadă cu apă caldă o săptămînă. Nu mi-ar strica nici o friptură, un vin roş, biştari în bancă şi o casă. N-am însă decît ce vezi pe mine. Bun şi-aşa, dacă mai respir. Iar dacă mai găsesc din cînd în cînd gologani de-o cinzeacă…

Autoironia muşcătoare îi era contrazisă de blîndeţea privirii. Orice urmă de circumspecţie îi dispăru Cristinei şi oftă sonor. Era atît de uşor să uiţi de oamenii de dincolo de zdrenţe… Pînă atunci, boschetarul o ignorase, de parcă Dănuţ ar fi fost singur, dar acum se întoarse spre ea supărat.

— Ăsta nu e loc de plimbat copiii, cucoană! Nu-l ispitiţi pe Necuratul.

— Ai dreptate. Am vrut să găsesc un loc anume, dar e clar că a fost o prostie. Dănuţ, ia-ţi la revedere de la nenea! Cere-i scuze că ai fost nepoliticos.

Îi însoţi scuzele cu o bancnotă mototolită. Nu se îndepărtaseră prea mult cînd bărbatul o strigă.

— Stai puţin, cucoană! Ce voiai să găseşti?

După un moment de cumpănă, Cristina decise că nu avea ce pierde dacă îi spunea.

— O prietenă a fost batjocorită de nişte descreieraţi şi aruncată pe aici pe undeva. Voiam să caut locul unde au lăsat-o.

Expresia lui se schimbă fulgerător. O cîntări din ochi, oscilînd între frică şi dorinţa de a o ajuta, iar Cristina aştepta în tăcere să se hotărască. Nu voia să-l grăbească. Bănuia că asta ar fi stricat totul.

— Fie, îţi zic, spuse boschetarul, fiindcă ai un ţînc simpatic. Dar te-ai apucat de o trebşoară a dracului de periculoasă. Ar fi bine să ai grijă, că e păcat de tine şi de năpîrstocul ăsta.

— Mă poţi duce acolo? îndrăzni Cristina.

— N-ai ce vedea! Doar asfalt şi buruieni. Nu, am să-ţi povestesc ceva ce nu ştie nimeni. Ascultă aici! Mă durea capul de muream, că mă matolisem

noaptea. Am auzit un zgomot de maşină mare şi mi-am scos uşurel nasu' afară. Numai nasu', că nu poţi şti ce zărghit mai vine. Am văzut doi marţafoi cum deschideau uşa din spate a unui camion şi scoteau o gagică leşinată.

Cristina fu cuprinsă de greaţă. Era cumplit să audă povestea din gura unui vagabond rufos.

— Cînd s-a întîmplat asta? Întrebă suspicioasă.

Omul se scărpină în creştet prin fesul putred şi socoti pe degete.

— Apoi, pe-un miercuri, crez.

Cristina îl lăsă să continue, strîngînd puternic pumnii. Dănuţ îşi găsise de lucru aruncînd cu pietre după ciori.

— După cum ziceam, stăteam io pitit. Ăştia doi nu m-au bunghit, da' nu mi-au plăcut deloc. I-am urmărit. Au aruncat-o ca pe un sac la marginea şoselei şi au întins-o. Eu am rămas ascuns o vreme şi, chiar cînd să ies, a apărut un gagiu cu o rablă. A ginit-o pe tipă şi a încercat să o ridice, da' era prea prăpădit…

Cristinei nu-i era deloc greu să-şi imagineze scena. Gîndul că Amalia zăcuse pe şosea, sub privirile lui indiferente, nu i-l făcea deloc simpatic pe vagabond, dar trebuia să-şi ascundă iritarea. Poate mai ştia ceva.

— Şi n-ai mai ieşit pînă a apărut salvarea? îl întrebă.

— Nu! Abia după ce au luat-o pe targă. N-am aşteptat să mă ia copoii la întrebări, mi-am găsit altă gaură. Că tare le place să-şi bată joc de noi, amărăştenii.

— Poţi să-i descrii pe marţafoii ăia?

Încă o scărpinare prelungită în creştet însoţi codeala vagabondului.

— Unul era mătăhălos, cu mîini lungi şi faţă boţită, de boxer. Al doilea era înalt şi cu figură de mahăr.

— Altceva? Ochii cum îi aveau? Şi părul?

Bărbatul dădu din umeri.

— Da cine-i ştie! Atîta mai ţiu minte, că unul avea o dungă pe frunte. Ăla grasu.

— O dungă?

— Da, una lungă şi groasă. Aşa, ca o arsură…

— Şi numărul camionului nu-l ştii?

— Habar n-am! Era înspre verde, atîta pot zice. În schimb, am găsit asta pe jos. Cre' că o scăpă ăla vînjosu'.

Îi întinse o cutie de chibrituri şi Cristina o studie destul de confuză. Părea o cutie obişnuită, doar că avea trecut pe ea un nume. O scutură uşor şi simţi ceva zdruncinîndu-se înăuntru. Nu chibrituri, ceva mai solid. *O*

monedă? Una veche, tocită şi zgîriată pe o faţă.

— Ţine-o matale, cucoană! De cînd o am, aproape n-am pus noaptea geană peste geană. Parcă mă arde la buzunar. Dacă adorm oleacă, îmi fulgeră lumini roşii prin faţa ochilor şi mă ia cu transpiraţii fierbinţi. Am vrut s-o vînd, da parcă mi-e frică. Azi mă şi mut de aici. Crez că ar trebui şi mata să-ţi iei tălpăşiţa. Locu' ăsta zău că-mi miroase a moarte.

— Mulţumesc, spuse simplu Cristina. Noi plecăm, ai grijă de tine!

Cu o înclinare repezită a capului, boschetarul îi întoarse spatele. Redevenise invizibilă. Cristinei nu-i rămase decît să se îndeparteze, trăgîndu-l după sine pe Dănuţ. Din buzunar, cutia îi lovea coapsa şi parcă o încerca şi pe ea o febră uşoară. Dar la asta avea să se gîndească mai tîrziu. Deocamdată, îi datora băiatului o prăjitură şi era cazul să se ţină de cuvînt.

Capitolul 16

DESENE

Abia a doua zi, spre seară, Cristina scoase moneda din cutie. Le aşeză pe amîndouă pe birou şi le mîngîie stîngaci. Banul părea bătut din argint, într-o formă destul de ciudată, între oval şi rotund. Pe o faţă se mai vedeau cîteva semne, poate litere, pe alta – un călăreţ cu lance. Era înnegrită şi zgîriată, iar ea nu se pricepea deloc la numismatică. Dar măcar moneda şi cutia erau indicii adevărate, palpabile, care ar fi mulţumit şi cea mai raţională minte, nu umbre de monştri în noapte. Numai că ei nu-i spuneau mai nimic. *Glamorous. Parcă e un salon de frumuseţe. Dar la cum arăta tipul… Un ins mătăhălos, cu faţă de boxer.* O căută cu privirea pe Alissa.

— Mă poţi ajuta cu o chestie? o întrebă.

Alissa puse deoparte pila de unghii şi-i zîmbi.

— Cu ce, dragă?

— Ei bine, apelez la cunoştinţele tale de expert monden…

— I-auzi! Sună promiţător. Bagă!

— Ştii un salon *Glamorous*?

Alissa fluieră băieţeşte.

— Ai spart o bancă sau ţi-a murit mătuşa bogată din America?

— E chiar aşa de exclusivist? spuse Cristina.

— Cel mai cu moţ din tot tîrgul, dar se va deschide abia de Crăciun. De ce te interesează?

Cristina decise că o parte din adevăr era cea mai bună soluţie.

— Am găsit numele lui pe o cutie de chibrituri.

— Da, s-au împărţit luna trecută flecuşteţe promoţionale. Pixuri, calendare, alte prostii…

Alissa o fixa atît de curioasă, încît Cristina îi ocoli privirea. După ce se întîmplase cu Mihai, nu avea de gînd să mai implice pe nimeni în cercetările ei. Făcu vînt unei foi către ea.

— Scrie-mi adresa salonului, te rog!

— Să-mi zici şi mie dacă-ţi faci programare, spuse Alissa. E bîrfa sezonului. Promiţi?

Cristina făcu o promisiune pe care ştia că nu o va ţine. Dar nu era prima şi, probabil, nici ultima, iar ea avea alte griji. Oare dăduse peste o pistă

înfundată? Nimic nu avea logică. Privi ceasul şi fluieră. Ca de obicei, era în criză de timp. Trebuia să mai tragă o fugă la spital şi, de data asta, nu era doar o vizită prietenească.

Fu bucuroasă să vadă că Mihai era mai puţin ameţit decît data trecută. Şi surîsul îi semăna mai puţin cu un rictus, iar Cristina îndrăzni să-l descoasă.

— Cum te mai simţi? Văd că păstrează agentul la uşă… Truşescu s-a jurat că nu te va scăpa din ochi.

Mihai o privi cu o undă de îngrijorare.

— Deci şi tu crezi că nu a fost un simplu accident!

Cristina ridică din umeri.

— Tu ai vreo îndoială? Ştii cine ar vrea…?

— Să mă vadă între patru scînduri? completă Mihai. Habar n-am! Am călcat pe bătături destulă lume, dar să pună la cale aşa ceva nu prea cred!

Clipi şi durerea lui o izbi pe Cristina.

— Auzi, cum îl găsesc pe amicul tău restaurator? întrebă în timp ce se ridica. Poate a aflat ceva despre desenul nebunei.

— Volodea Smirnov îl cheamă, e basarabean naturalizat aici. Sună la muzeu, la 522.766!

— Mulţam. Pe Dănuţ îl aduc data viitoare.

Din prag, Cristina se întoarse. *Doar n-ai să uiţi de întrebarea cea mai importantă?*

— A, încă un lucru. Nu e prea cuşer, dar trebuie să ştiu. Cine ţi-a dat pontul cu spargerea de la Centrul de transfuzii?

Sprîncenele lui Mihai se arcuiră şi, preţ de aproape un minut, tăcu posomorît.

— Dacă accidentul e o pedeapsă pentru asta, au aşteptat cam mult, nu? îi răspunse. Ce vrei să faci de fapt?

Cristina îşi învinse exasperarea şi îi surîse.

— Nu te-aş întreba dacă n-ar fi foarte important. Crede-mă!

Ar fi vrut să-i poată povesti totul, dar omul pătimise deja destul. Încerca să nu-l zorească, deşi tare i-ar fi venit să-l scuture straşnic.

— Îţi zic, mormăi Mihai, dar nu poţi transmite informaţia asta nimănui. Nici măcar poliţiştilor!

— Promit, fu imediat de acord Cristina.

— E femeia de serviciu de la Autoritatea de Sănătate Publică. O bătrînică simpatică, despre care mulţi cred că n-are toţi boii acasă. Are însă o minte brici… Lumea nu-i dă atenţie cînd trece cu mopul, dar ea vede şi aude o mulţime de lucruri. Îi mai dau cîte un pol, deşi nu cred că o face pentru bani.

E singură şi aşa se simte un fel de James Bond, cu fustă şi artrită. Baba Duţa o cheamă.

Abia ieşită pe poarta spitalului, Cristina formă numărul Muzeului de Artă. Poate avea noroc şi amicul lui Mihai muncea încă de-i săreau capacele… Telefonul sună prelung şi Cristina îşi spuse că fusese proastă dacă îşi închipuise că omul îşi petrecea seara la slujbă.

— Alo? îi răspunse o voce răguşită tocmai cînd voia să se lase păgubaşă.

— Domnul Smirnov? întrebă Cristina.

— Eu mi-s.

— Cristina Man mă numesc, sînt o colegă a lui Mihai. A avut zilele trecute un accident şi acum e în spital.

— Vai de mine! se tîngui bărbatul. Cum aşa?

— E în afara oricărui pericol, îl linişti. Ştiu că vă dăduse un desen şi mă întrebam dacă pot să trec la la dumneavoastră…

— Vă aştept.

Convorbirea se întrerupse şi Cristina, suprinsă, verifică dacă nu i se terminase bateria. Nu, totul era în regulă. Fluieră, nu prea deranjată de derapajul basarabeanului de la o elementară politeţe. Se putea şi mai rău!

Ascuns într-o încăpere de la subsolul unei clădiri căreia nu i-ar fi stricat nişte reparaţii capitale, Volodea Smirnov era un tip pirpiriu, ras în cap, cu ochelari cu dioptrii mari. Chelia îi lucea de parcă fusese unsă cu untură, ochelarii adăugau şi ei ceva reflexe, iar efectul era că omul dădea impresia că din gît îi iese un bec. Oprindu-şi pentru cîteva secunde răsuflarea, Cristina îşi muşcă buzele ca să rămînă serioasă. Facu doar doi paşi şi se opri.

— Bună seara! Vă mulţumesc că v-aţi găsit timp pentru mine, îi spuse.

— Am totdeauna timp pentru colegii lui Mihai, răspunse bărbatul cu o voce groasă ce contrasta izbitor cu puţinătatea făpturii. Chiar voiam să-l sun. Dacă nu era el, nu reuşeam să mă stabilesc aici.

Mare afacere ai făcut! Vorbele rămaseră doar în mintea ei.

— Desenul mă interesa…

Bărbatul se întoarse rapid spre un dulap şi scoase producţia Ilonei.

— Nu ştiu ce veţi înţelege din asta, dar am găsit ceva!

Îi întinse coala şi Cristina scoase un fel de gîjîit. Trasat din doar cîteva linii, un chip pe care nu l-ar fi uitat vreodată rînjea la ea. Odată cu imaginea necunoscutei de la supermarket, camera începu să se clatine, iar o mînă nevăzută se închise în jurul gîtului ei. Cristina se cutremură şi tuşi. Făcu un efort uriaş ca să-şi mute privirea pe perete şi să uite de orice în afara întrebărilor care o puteau duce mai departe pe calea adevărului.

— Deci asta era, îngăimă.

Ar fi vrut să-i smulgă desenul şi să-l rupă în sute de bucăţi, distrugînd pînă şi amintirea necunoscutei. Nu făcu însă nimic din toate astea. *O altă criză de isterie. Minunat!*

— Uitaţi-vă şi pe spate! o îndemnă basarabeanul.

Cristina nu îndrăzni să atingă hîrtia decît după ce el o fixă nedumerit. Linii fine ca pînza de păianjen se întretăiau în profilul botului unui cîine. *Sau, poate, lup.*

— Asta de unde a apărut? şopti.

— Cînd Mihai mi-a dat desenul, am zis să nu mă uit doar la colţul ăla. Am avut dreptate! Ce însemnează însă nu pot şti…

— Nici eu, din păcate! Mulţumesc însă pentru ajutor.

Duse palma devenită prea rece în buzunar, după batistă şi degetele întîlniră moneda.

— Dacă tot am apelat la dumneavoastră, pot abuza cu încă o întrebare? spuse Cristina.

Gura basarabeanului se lăţi cu un entuziasm ce ar fi fost mai degrabă la locul lui într-o arenă romană.

— Despre ce e vorba?

În tăcere, Cristina scoase din buzunar moneda şi i-o puse în palmă. Smirnov se duse gonţ la masa cu instrumente şi făcu o serie de manevre din care Cristina nu înţelese nimic. În fine, bărbatul se întoarse spre ea.

— Pot întreba de unde o aveţi? întrebă Smirnov.

— De la cineva care a găsit-o în drum.

— Ciudat! Dacă aş avea o astfel de monedă, cred că aş fi mai atent cu ea…

— Adică e rară?

— E o kopeică de pe la jumătatea secolului al XVI-lea. Destul de bine păstrată.

— E din argint, nu? Ce-mi puteţi spune despre ea? Recunosc, nu mă pricep deloc la numismatică…

— Kopeica e copilul Elenei Glinski, soţia lui Vasilii al Treilea şi mama lui Ivan cel Groaznic. Knezatul Moscovei avea nevoie disperată de o reformă monetară, iar la 1535 marea cneaghină chiar asta a făcut.

— De ce?

— Păi, în ţară circulau o mulţime de monede diferite, multe false, ceea ce ameninţa economia. Aşa că Elena a interzis toţi ceilalţi bani şi a introdus kopeica din argint, pe care o emitea monetăria statului. Banul şi-a căpătat

numele de la imaginea călăreţului cu lance. Elena a murit în 1538, dar kopeica i-a supravieţuit, iar reforma ei a fost continuată de Ivan cel Groaznic.

— Înţeleg. Foarte interesant, spuse Cristina cu jumătate de gură.

Restauratorul ţinea moneda cu grija unei mame care şi-a luat în braţe pruncul pentru prima oară. Cristina nu se îndura să i-o ceară înapoi şi îşi drese diplomatic glasul. Omul se încruntă brusc.

— Ştiţi ce mai e interesant? Zgîrieturile astea… Parcă ar fi litere chirilice – un I, un F, iar a treia nu prea se înţelege… Poate un ci. Dacă mi-o mai lăsaţi vreo două zile, voi fi sigur. Am putea avea de-a face cu încă o trimitere la perioada lui Ivan cel Groaznic.

— Cum anume?

— Sînt iniţialele uneia dintre victimele cele mai cunoscte a cruzimii ţarului. Cei care i s-au opus ori pe care i-a bănuit de trădare – şi avea o fire extrem de suspicioasă – au fost exilaţi sau ucişi. Printre ei s-a numărat şi Ivan Fiodorov Celiadin, acuzat că a încercat să-l dea jos pe ţar. A fost executat în 1568, împreună cu alţi 30 de oameni, consideraţi complicii săi.

Cristina avea nevoie de ceva timp pentru a asimila atîtea informaţii. După sclipirea din ochii restauratorului, bănuia că tare ar fi vrut să se mai joace cu moneda. Nu găsea nici un motiv pentru care să nu-i permită să o facă.

— Vă las atunci kopeica şi mai sun într-o zi, două?

— Da, ar fi minunat.

— Pînă una alta, nu-mi împrumutati vreo carte despre epoca lui Ivan cel Groaznic? Am senzaţia că nu mi-ar strica oleacă de documentare.

— Staţi puţin!

Cu aceeaşi viteză de şoricel lovit de streche, bărbatul scotoci prin dulap şi scoase de pe raftul din mijloc două volume rufoase.

— Citiţi-le pe astea, ar trebui să vă ajute!

Tomurile şi desenul Ilonei abia îi încăpură în geantă. De ceva vreme nu mai avusese parte de o asemenea temă pentru acasă.

Timpul i se scurse printre degete prea repede şi nu reuşi nici măcar să deschidă o carte pînă a doua zi, la ora vizitei la doctorul Sorescu. Cărămizi încă nefolositoare, cărţile îi făceau geanta să atîrne greu. Ascunsese în volumul cel mai gros desenul Ilonei, pe care nu se putuse sili să-l privească încă o dată. Curiozitatea rămînea însă trează, slăbind strînsoarea terorii. Fusese pe punctul de a-l ruga pe Dănuţ să mai facă un portret al monstrului care îi tulbura nopţile, dar se oprise la timp. Era o dovadă de cruzime să-i ceară aşa ceva. Liniştea băiatului era mai preţioasă decît orice şi Cristina ar fi

trebuit să le mulţumească tututor sfinţilor că, de cînd Dănuţ se mutase la ea, coşmarurile amîndurora dispăruseră.

Cristina bătu şi uşa cabinetului se deschise imediat, de parcă Sorescu ar fi aşteptat chiar în hol apariţia ei. Se aşeză iar pe bătrîna canapea şi încercă să-şi ordoneze ideile. Acum, că hotărîse să nu-şi mai facă griji pentru viziunile ciudate şi să se lase mînată de instinct, îi era parcă mai greu să vorbească. Preferă să scoată din mapa subţirică desenul Ilonei.

— După cum am promis, am adus ceva. Chiar mai bun decît o poză, e originalul.

George o privea cu expresia cuiva care ştia că trebuie să înghită un castron întreg de untură de peşte. Iar cînd vorbi, părea că tocmai luase prima înghiţitură.

— După ce ai plecat, am vorbit cu mai mulţi colegi care tratează copii. I-am întrebat dacă au pacienţi care să se plîngă de coşmaruri similare.

Cristina aproape sări de pe canapea.

— Şi?

— Pe lîngă fetiţa de care îţi ziceam, am mai găsit trei. Aparent, nu se cunosc între ei.

Cristina scurmă în poşetă după agendă şi pix.

— Ia să facem o socoteală! Fata ta, Steluţa, Dănuţ şi încă trei, ies şase, nu?

— Aha! Trei fete şi trei băieţi, din cartiere diferite, de la şcoli diferite. Şi toţi fac desene ciudate.

— Tare aş vrea să le văd!

— Aşa m-am gîndit şi eu.

Cu gesturi de magician care scoate iepurele din joben, doctorul luă de pe birou un dosar. Cristina apucă desenele unul cîte unul şi le aşeză alături, pe canapea. Primul era al Ilonei, apoi cele patru ale copiilor. În toate desenele, măcar un ochi se holba, ameninţător şi roşu.

După şocul primei impresii, Cristina întoarse capul spre George.

— Nu se poate să nu fi văzut şi tu asemănarea. Nu pot crede că e doar rodul fanteziei celor mici.

Sorescu o fixă cu un amestec de enervare şi resemnare. Era prima dată cînd îl vedea renunţînd la rezerva profesională.

— Ce vrei să zici? o întrebă.

— Că, privindu-le, am senzaţia că toţi copiii ăştia au trecut prin aceeaşi experienţă, au văzut acelaşi lucru.

— Un Bau-Bau cu ochi roşii? se interesă placid doctorul.

Poate altădată Cristina ar fi roşit la o astfel de întrebare, dar acum nici măcar nu-şi feri privirea.

— Poate… Ştiu că sună total iraţional, George, dar nu cred că asta mă mai deranjează. Nu atîta vreme cît nu găsesc altă explicaţie.

Aruncase mănuşa şi aşteptă replica. Sorescu însă nu o ridică.

— Ai mai avut coşmaruri în ultimele nopţi?

Înainte de a răspunde, Cristina îşi frecă de pulover palmele brusc transpirate.

— Doar unul.

Îi făcu un rezumat al celor trăite vineri noapte, mirîndu-se şi ea cum putea găsi cuvinte pentru a descrie teroarea. Totul suna altfel în încăperea scăldată în lumină prietenoasă. Îl văzu pe George că rămăsese cu gura căscată şi îl lăsă să-şi revină. Profită de răgaz pentru a studia din nou desenele. Ceva o făcu să întoarcă fiecare coală cu faţa în jos şi se dovedi că, încă o dată, trăsese locul cîştigător.

— Ai văzut chestiile astea de pe spate? întrebă.

Doctorul se apropie, nedumerit. Aproape îşi lipi nasul de hîrtie şi fornăi nerăbdător.

— Doar nişte mîzgălituri, Cristina. Poate a vrut să înceapă ceva şi s-a răzgîndit. Poate şi-a încercat pur şi simplu creionul.

— Nu fi aşa grăbit să le dai deoparte! Eu cred că e ceva aici!

Pe spatele a două desene era cîte un cerc. *Un soare? O roată? Un colac? Sau, oare, o monedă?* Alte întrebări fără răspuns…

Doctorul părea că-şi pierduse de tot răbdarea, ba chiar lăsa să răzbată, din felul în care strîngea ceaşca sa de cafea, o urmă de îngrijorare.

— Hai să ne întoarcem la visul tău! spuse Sorescu.

Ea nu-l lăsă să schimbe vorba.

— M-am săturat să fiu rezonabilă. Şi nici nu cred că toţi copiii aştia sînt zărghiţi!

— Nu am vorbit de asta, Cristina. Nici la ei, nici la tine. Doar de un nivel mai ridicat de stres, cu manifestări poate înspăimîntătoare, dar care nu-s o tragedie. Nu atîta vreme cît găsim cauza şi o eliminăm.

— George, ştiu că îmi vrei binele. Sînt de acord cu partea despre eliminarea cauzei, doar că nu mai cred că terapia e calea.

— Sper că nu te gîndeşti să întrerupi şedinţele noastre! Nu e o idee bună. Hai să luăm pur şi simplu o pauză de cîteva zile. Între timp, îţi prescriu nişte pastile împotriva anxietăţii. Din somniferele pe care ţi le-am dat ai folosit vreunul? Fă-mi serviciul ăsta, te rog!

Acceptă, cu jumătate de gură. Nu de alta, dar avea impresia că, dacă n-ar fi fost de acord, Sorescu ar fi chemat salvarea să o ducă pachet la nebuni. Îngrijorarea lui o făcu să zîmbească. Era tot mai simplu să se lase în voia valului supranatural. Cuvintele de rămas bun i-ar fi fost chiar mai zglobii dacă n-ar fi vrut să evite o ultimă grimasă a doctorului.

Lăsînd în urmă cabinetul lui Sorescu, Cristina îşi spuse că nu strica să-i facă o vizită lui Truşescu. *De la vii, la morţi. Un mod minunat de a începe ziua.*

La Poliţie, un subofiţer burtos îi reteză sec elanul.

— Nu puteţi urca!

— De ce?

— De la prima oră, toată lumea e în şedinţă, cu alegerile astea.

— Şi cît mai durează?

— De unde să ştiu? Dar, pînă se termină, nu vă pot lăsa sus. Oricum n-aveţi cu cine vorbi.

— A venit cumva şi vreun şef din capitală? încercă să-l tragă de limbă.

— Don'şoară, asta nu-i treaba dumneavoastră! V-am zis că nu puteţi intra şi asta e! Aşteptaţi şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba.

Cristina îşi spuse că treaba lui era, probabil, să se răstească la ziarişti, fiindcă nu-l vedea făcînd altceva. Se aşeză însă cuminte pe un scaun incomod, decisă să pîndească momentul prielnic pentru a se strecura pe scări. Deocamdată, sub privirea vigilentă a paznicului, scoase din geantă unul dintre tomuri. Îl răsfoi la întîmplare. Ochii i se opriră pe tabloul unui bărbat. Avea chip lunguieţ, ochi albaştri, pătrunzători şi barbă roşcată, bogată. *Ioann Vasilievici, supranumit de contemporani Ivan cel Groaznic, a fost primul ţar rus. S-a născut pe 25 august 1530, la Kolomna, în apropierea Moscovei şi a murit pe 18 martie 1584.* Nimic din figura acelui om nu te făcea să ţi-l doreşti drept conducător, iar descrierea care însoţea imaginea i-ar fi stîrnit fiori şi unui asasin profesionist. *E atît de înclinat spre mînie că, atunci cînd îl cuprinde, face spume, ca un cal, şi parcă înnebuneşte. Cruzimea sa, pe care o revarsă adesea asupra oamenilor, poate avea rădăcini fie în firea sa, fie în răutatea supuşilor. Are maniere grosolane, stă cu coatele pe masă şi nu foloseşte tacîmuri, ci mîinile, iar uneori pune restul de îmbucătură înapoi în farfurie*.

Ridicîndu-şi privirea din carte, Cristina îşi spuse că Ivan părea greu de mulţumit, dar habar nu avea cum o ajutau hachiţele unui nebun mort de mai bine de 400 de ani să rezolve enigmele prezentului. Subofiţerul era însă tot cu ochii pe ea, aşa că dădu pagina. *Prima condamnare la moarte a dictat-o la doar 12 ani, cînd a pecetluit soarta boierului Andrei Şuiskii. Trupul gol al mortului a fost aruncat dincolo de porţile palatului, ceea ce i-a făcut pe unii istorici să*

vorbească despre înclinaţiile homosexuale ascunse ale lui Ivan. Mai ales în a doua parte a domniei, ţarul a ordonat execuţii în masă şi distrugerea mai multor oraşe, printre care şi Novgorodul. Toate acestea s-au întipărit în memoria colectivă mai adînc decît reformele sale politice importante. Hotărît lucru, Ivan nu fusese un băiat bun, concluzionă Cristina. Dar de ce ar păstra cineva o monedă cu iniţialele uneia dintre multele sale victime? Un bătăuş pe care îl interesa cel mai şic salon de frumuseţe din tîrg…

Capitolul 17

DILEMELE COMISARULUI TRUŞESCU

Cristina se săturase să aştepte, dar agentul morocănos parcă era lipit de scaun. Ziarista nu putea sta în holul acela cu orele, aşteptînd un dram de noroc. Îşi aruncă înapoi în poşetă cărţile şi se pregăti de plecare, anticipînd zîmbetul acid al cerberului. Apucase să se ridice de pe scaun, cînd auzi murmurul mai multor voci pe scări. Chicoti. Se părea că, pînă la urmă, ghinionul i se terminase.

Truşescu apăru împreună cu alţi ofiţeri şi Cristina îşi dădu seama imediat că nu era în cea mai bună dispoziţie. Se abţinu să dea din umeri: după ce aşteptase atît, nu avea să dea înapoi doar pentru că poliţistul era supărat. Comisarul o văzu şi se încruntă, dar Cristina făcu abstracţie de mimica lui. Se apropie cu pas hotărît, însă Truşescu îşi continuă drumul ca şi cum Cristina ar fi fost doar un scaun ori o scuipătoare. Cristina ţopăi pe lîngă el spre ieşire, reuşind cu greu să ţină ritmul acela infernal.

— Ce vrei? se răsti comisarul, fără a încetini, cînd ajunseră în stradă.

— Bună ziua, îi răspunse Cristina. Mulţumesc pentru o asemenea primire caldă.

Truşescu îi aruncă o privire scurtă şi îşi mai domoli tonul.

— Bună, Cristina! Ai picat într-un moment foarte nepotrivit.

— Am înţeles că aţi avut o şedinţă cît o zi de post. Dar eu nu am nevoie decît de cinci minuţele.

Mergeau în josul străzii şi Cristina zări privirile amuzate ale trecătorilor. În curînd avea să înceapă să gîfîie. Truşescu o făcea să alerge.

— Ce te interesează? o întrebă.

— Orice noutate despre vreuna dintre anchetele pe care le-am urmărit. Sînt atîtea, că nici nu ştiu de unde să încep cu întrebările. Familia Stavropol, Turda, Amalia…

— Nu am noutăţi, răspunse poliţistul.

— Ei, nu se poate! spuse Cristina. Nimic în atîtea dosare? A trecut doar destulă vreme!

— Mă iei acum la rost? îi sări muştarul comisarului. Mi-ai stabilit cumva şi un grafic de lucru?

Azi e cu capsa pusă rău de tot!

— Nu, departe de mine gîndul ăsta! Ştiu cum munceşti şi, tocmai de aia, sînt sigură că ai mai dezgropat ceva. Hai, comisare, nu mă lăsa chiar în ceaţă! Îmi eşti dator…

Poliţistul se opri atît de brusc, încît Cristina mai făcu vreo doi paşi pînă să-şi dea seama că-l lăsase în urmă. Într-un fel, se simţea cu musca pe căciulă, fiindcă şi ea ştia multe lucruri pe care nu i le spusese şi nici nu avea, cel puţin deocamdată, de gînd să o facă. Asta nu o împiedica însă să păstreze o mină inocentă.

— Foarte bine! zise comisarul. Am să-ţi spun cîte ceva, dar nu te mai poţi baza pe mine ca sursă!

Vestea o făcu să fluiere fals.

— Da' ce s-a întîmplat? întrebă Cristina.

Mînia schimonosi trăsăturile comisarului şi Cristina se gîndi că, orice ar fi fost, îl atinsese rău.

— Tocmai am fost tras pe linie moartă, spuse Truşescu.

— Cum aşa?

Truşescu scuipă dezgustat într-o parte.

— Mi s-a cerut să-mi iau concediu după alegeri. Apoi voi fi trecut la alt departament. Cică psihologul a spus că am fost sub prea mult stres în ultima vreme. E o goangă, fireşte. Nu m-am plîns vreodată de surmenare.

— Motivul adevărat care crezi că e?

— Am deranjat pe cineva. Dar asta rămîne între noi!

Cristina încuviinţă cu o clătinare scurtă a capului.

— Şi-ai să pleci în vacanţă?

Poliţistul oftă încet.

— N-am cum refuza concediul. Nici detaşarea la Furturi.

— Cine preia dosarele?

— Agrişan se va ocupa în continuare de cazul prietenei tale. Restul ajunge pe masa unor tipi veniţi de la Bucale.

Cristina se încruntă.

— Dar de cînd vin anchetatori din capitală să ne rezolve crimele?

— De cînd răspunsurile de care ne apropiem s-ar putea dovedi incomode.

— Pentru cine?

Truşescu cîrmi spre stînga, arătîndu-i uşa unui bar.

— Hai să bem o cafea! spuse comisarul.

Asta însemna că ea avea să facă cinste, dar nu o deranja. Tot mai intrigată, Cristina îl urmă în locanta în care măcar era călduţ. Truşescu şi ea

se aşezară faţă în faţă, în cel mai întunecos colţ al barului. Cristina îşi aşeză coatele pe muşamaua neagră, aşteptînd cafeaua comandată. Mirosea a ţigări şi a rachiu prost, iar Cristina nici nu voia să se gîndească la cît de curate erau ceştile. Preventiv, scoase un şerveţel din buzunar. Sigur va găsi ceva de şters.

— Uite cum stă treaba! vorbi Truşescu. Hîrtia pe care ai găsit-o atunci era scrisă de o asistentă de la Centrul de Transfuzii Sanguine.

Cristina făcu un efort să păstreze o expresie interesată. Comisarul îi spunea ceea ce ea ştia deja.

— Bineînţeles, am căutat-o pe tipă, dar şi-a luat concediu şi a dispărut. Nu are rude prin oraş, vecinii nu ştiu nimic de ea. Am intrat în apartamentul ei, sperînd să dăm de o urmă.

— Şi?

— Am găsit un singur lucru interesant. Ţii minte poza aia pe care o avea Turda înrămată?

Dură puţin pînă Cristina recompuse în memorie fotografia. Turda, în varianta sa tînără şi fericită, strîngea de mînă o fată brunetă.

— Da! spuse Cristina. Era doar una în toată casa…

— Ei bine, am găsit o alta exact la fel în apartamentul asistentei. Tipa din fotografie e chiar ea, dar cu vreo 20 de ani în urmă.

Asta era într-adevăr o surpriză pentru Cristina.

— Turda şi asistenta au fost iubiţi? Înseamnă că omul a rezistat la tortură pentru a o apăra…

— Iar înainte a pus-o în gardă, a sfătuit-o să se facă nevăzută. Am dat-o în urmărire naţională, însă parcă a devenit invizibilă.

— Şi celelalte dosare? insistă Cristina.

— Nici aici progresele nu au fost spectaculoase. Sîntem siguri că Ilona a fost ucisă de soţ, dar nu ştim şi cine l-a lichidat pe el şi, mai ales, de ce.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— La Ilona, arma crimei a fost un bisturiu. L-am găsit într-un coş de gunoi de lîngă spital. Era plin de amprentele lui Stavropol şi urme de sînge de la doi oameni: el şi Ilona. Legistul a spus că întîi bărbatul şi-a secţionat degetul, apoi a întors bisturiul spre nevastă.

Cristina mai înghiţi cu noduri nişte cafea. Nu putea înţelege o asemenea nebunie.

— Totul s-a petrecut ziua în amiaza mare, într-un spital, fără ca nimeni să bage în seamă, şopti. E oribil!

— Se pare că omul a venit pe la ora 11 să o vadă pe nevastă-sa, continuă imperturbabil Truşescu. Femeia era deja singură în salon. A stat ceva timp cu

ea şi nimeni nu l-a zărit cînd a ieşit. Asistenta care a intrat cu a doua tranşă de pastile a găsit-o pe Ilona ţeapănă. În tot acest timp, nici măcar un singur zgomot suspect nu s-a auzit. Nimeni nu a bănuit că, doar la cîţiva metri distanţă, cineva îşi dădea duhul.

— Tot nu pricep mare lucru. Bine, omul era nebun şi şi-a omorît nevasta. Dar de ce să-l ucidă cineva pe el? zise Cristina.

— Din păcate, în direcţia asta nu am ajuns prea departe. Dar nu mai e treaba mea, nu?

Cristina se făcu că nu-i observase obida. Întrebările i se înmulţeau.

— Orice ar fi fost în mintea zurliului, m-a luat pe mine în vizor. Indiferent că voia doar să mă sperie sau chiar să mă omoare, de ce a aruncat bisturiul? A venit la redacţie cu un cuţit…

Truşescu dădu din umeri.

— E greu să găseşti logică la nebuni! Poate avea şi cuţitul, dar, ajuns în spital, a apucat bisturiul. E o încîlceală îngrozitoare! Dar măcar aici am găsit urme clare. La Turda şi la Septimiu Stavropol, asasinii au fost foarte atenţi. Nu au lăsat amprente, salivă sau alte urme care să conţină ADN uman.

Încă o grimasă a Cristinei marcă un alt moment de nedumerire.

— Uman? întrebă. Adică a apărut altceva, neuman?

Truşescu învîrti de cîteva ori cana pe farfuriuţa de un alb îndoielnic.

— La Turda în curte, într-un tufiş, erau prinse cîteva fire de blană. Am crezut întîi că erau de la un cîine, dar s-a dovedit că nu e aşa.

Cristina se mulţumi să-l privească întrebător.

— Cică sînt de la un lup, de prin pădurile Rusiei centrale.

Un semn de exclamare se aprinse în mintea Cristinei. Din nou, o referire la Rusia.

— Cum putea să ajungă lîngă mort un lup? gîndi cu voce tare.

— Dracu' ştie! Poate şi l-a adus cineva pe post de cîine. Sau asasinul are o haină din păr de lup…

Cristina continuă raţionamentul.

— Aşa s-ar explica şi rănile de pe trupul lui Turda…

Truşescu oftă.

— Aşa am sperat şi eu. Dar nu! Parcă îşi bate cineva joc de noi cu toate minunile astea, pe cuvînt.

— V-aţi interesat, întrebă Cristina, dacă sînt comercianţi sau proprietari de fiare exotice prin zonă?

— Nici urmă! Lupul a fost adus probabil prin contrabandă.

Comisarul aruncă o privire la ceas şi sorbi ultimele înghiţituri de cafea.

Cristina pricepu mesajul şi puse o ultimă o întrebare.

— Da' de desenele acelea ciudate pe care le făcea Ilona aţi aflat ceva?

Truşescu trînti linguriţa de farfurie.

— Te credeam mai raţională, Cristina! Cine ia în seamă tîmpeniile alea?

Cristina îşi muşcă limba, oprindu-şi cuvintele. Ar fi putut să-i povească despre discuţia cu doctorul Sorescu, dar instinctul o avertiza că nu avea nici un rost. Se ridică şi aruncă pe masă banii pentru cele două cafele. În cîteva clipe, erau afară şi Truşescu o privi foarte serios.

— Vezi cum foloseşti ce ţi-am spus! Nu vreau mai multe necazuri.

Cristinei i se înfipse un ghimpe în inimă cînd îi întoarse spatele, de parcă îşi luau la revedere pentru totdeauna. Îi oferise destule informaţii cît pentru un articol foarte bun, dar nu voia să le folosească pe toate. Nu încă.

În redacţie o întîmpină o lîncezeală generală. Tolănit pe scaunul cel mai apropiat de uşă, Felix fluiera fals o melodie, Val citea **Dimineaţa devreme**, iar Alissa îşi refăcea machiajul.

— Ce e cu liniştea asta? întrebă Cristina.

Ghici singură răspunsul. Ecranele monitoarelor erau întunecate, neonul nu mai clipea chior.

— Iar s-a întrerupt curentul, spuse.

— Vezi că ştii? îi replică placid Alissa. Să nu fim însă cîrcotaşi! E prima oară săptămîna asta.

Cristina plescăi supărată. Din nou, toată treaba se dădea peste cap şi nu aveau ce face. Primăria nu făcuse investiţii în reţelele de curent de ani buni, iar ei se obişnuiseră să aştepte şi cîteva ore pînă se puteau întoarce la lucru. Cristina apucă ziarul abia lăsat pe birou de Val. Nu avea rost să-şi facă sînge rău pentru lucrurile pe care nu le putea schimba.

Ultimul pe lista neagră era, de data asta, un furt.

> **Doi puştani, unul de 14 şi altul de 115 ani, au lăsat un şofer de tramvai fără încasările de ieri. După-amiază, omul a oprit la capăt de linie ca să vizeze fişa de parcurs şi a lăsat geanta cu bani pe bord. Poliţiştii au stabilit că minorii au pătruns în interiorul tramvaiului prin deschiderea uşii şi au plecat cu geanta. Cu ocazia cercetărilor, în aceeaşi zi, cei doi au mai spart un autoturism.**

Cu starea de spirit îmbunătăţită de bîlbele altora, Cristina se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi săltăreţi. Mişcarea o ajuta să-şi pună ordine în gînduri şi începu să pună cap la cap crîmpeiele de informaţie. Primul punct era, firește, spargerea de la CTS. *Deci, pe 24 noiembrie, cineva fură 20 de pungi de sînge, tocmai în noaptea în care Rodica Mihăilescu era de*

serviciu. Femeia este audiată de procurori, iar declarația îi e consemnată de Turda. Nu spune ceva ce a văzut… Spargerea e ținută secretă pînă vineri, cînd baba Duța îi povestește lui Mihai. Felix intră pe fir și smulge o confirmare de la Turda. Povestea intră în ziar și lucrurile o iau razna.

Cristina se opri din acel du-te-vino obositor. Presupusese mereu că exista o legătură între apariția articolului și moartea lui Turda, care i-ar fi făcut pe asasini să intre în panică și să regleze conturile. Dar poate că soarta bietului grefier fusese hotărîtă cînd primise biletul de la Rodica. Cristina își înfipse pumnii în buzunarele blugilor cu atîta hotărîre, că îi auzi pîrîind.

Făcu stînga-mprejur și-și reluă mersul cadențat, țintuind cu privirea, fără însă să-l vadă cu adevărat, posterul cu chipul lui Alex. *Pe 29 noiembrie, grefierul e atacat. Făptașul îl torturează ca să afle unde e Rodica și ce știe. Turda rezistă și duce taina în mormînt? Pentru binele Rodicăi, sper că așa a fost.*

Acest film al evenimentelor avea sens. Mesajul scrijelit în carnea lui Turda fusese destinat nu ziariștilor, ci Rodicăi. Ține-ți gura, dacă vrei să trăiești. *Care e însă legătura cu celelalte crime?* Cristina se lăsă greu în scaun. *În ziua crimei și luni, nu pot căuta în casă. Marți însă, se apucă de răscolit. Apoi vin eu și găsesc borcanul, îi dau foile lui Trușescu, iar a doua zi îl rog pe Mihai să se intereseze pe la CTS. Ce se întîmplă imediat? Amalia e batjocorită, Stavropol o ia razna, iar Ilona moare.*

Erau o grămadă de nenorociri, dar care era punctul lor comun? *Unul singur. Cel despre care vorbea și comisarul. Eu. Amalia e prietena mea, Stavropol a venit la mine de două ori…* Cu gesturi absente, scotoci în geantă după pachetul de biscuiți. Desenul Ilonei foșni trădător sub degete. Îl scoase și îl așeză pe masă. *Pe polițiști pista asta nu i-a dus niciunde. Să vedem ce-mi va spune mie…*

Pîlpîiala neonului, urmată de aprinderea unui monitor rămas deschis, îi întrerupse șirul gîndurilor. Totuși, înainte de a se apuca de treabă, mai notă un punct pe lista treburilor pentru a doua zi. Trebuia să dea o raită prin mahalaua Trei Boieri. În pădure apăruseră în ultima vreme lupi.

Capitolul 18

O GAZDĂ NEOBIŞNUITĂ

Cristina se oprise în faţa grădiniţei, meditînd la mijlocul de transport potrivit pînă în mahala, cînd sună telefonul. Era cam devreme pentru un apel de la colegi, chiar şi în ziua alegerilor, şi Cristina fu ispitită să nu răspundă. Alungă însă repede tentaţia, uitîndu-se chiorîş la ecranul verde. *Adam Volk*, pîlpîiau literele şi Cristina, după un moment de înţepeneală, duse aparatul la ureche.

— Bună, Cristina, auzi glasul de acum familiar. Adam sînt! Sper că nu te-am trezit…

— Bună ziua. Nu, sînt deja pe drum. Ce surpriză plăcută! Te pot ajuta în vreun fel?

— Am un mesaj din partea lui Alex.

— Ascult, spuse Cristina scurt.

— Va vota la prima oră şi apoi vine în Iaşi. Rămîne aici pînă după anunţarea rezultatelor.

— Şi care era mesajul?

— Ar dori să te invite la cină, dacă eşti disponibilă. Nimic simandicos, doar o discuţie relaxată, la un pahar de vin bun şi o gustare.

Cristinei i se părea că Adam îi poate auzi bătăile inimii. Acoperi aparatul cu podul palmei, încercînd să gîndească limpede.

— Despre ce-ar vrea domnul Corbu să discutăm?

— Nu cred că-ţi pot răspunde la întrebarea asta. Vei afla dacă spui da.

Chipul lui Alex îi răsări în minte, seducător şi uşor arogant, aplecîndu-se asupra ei pentru un sărut. Imaginea era atît de vie, încît Cristina aproape îi simţi răsuflarea. Dorinţa o năpădi, covîrşitoare, răscolindu-i pîntecele. Îşi opri cu greu un geamăt. Oare cît din excitarea ei stupidă răzbătuse pînă la Adam?

— În principiu, aş fi liberă pentru o cină tîrzie, bolborosi.

— Minunat! exclamă Adam. Vin, atunci, să te iau de la redacţie.

Abia la vreo cinci minute de la terminarea convorbirii, Cristina îşi dăduse seama că mersese în neştire spre stînga. Îşi privi reflexia în vitrina goală a unui magazin închis de vreo trei ani. Nu era îmbrăcată potrivit pentru o cină cu cel mai sexy om din ţară. Purta iarăşi blugi, o maletă maro şi

o flanelă cu nasturi. Îi trebui toată voinţa ca să nu cheme un taxi şi să dea o fugă pînă acasă, ca să se schimbe. Doar Alex nu se aştepta ca ea să lucreze în rochie de seară!

Încercînd să-şi aducă mintea pe un făgaş mai bătătorit, Cristina se întrebă de ce Alex Corbu ţinea să urmărească, în acea seară, rezultatele estimărilor electorale tocmai în tîrgul lor. *Ca să te invite pe tine la cină*, îi sugeră repede vanitatea un răspuns. *Nu zău? Vino-ţi în fire, femeie!* Tocmai pentru că nu dorea să se mai perpelească pe tema întîlnirii, Cristina îşi făcu un plan de acţiune. *Întîi, Trei Boieri. Mai rămăsese o babă nebună cu care nu a discutat nimeni. Dar dacă mi-aş fi povestit la redacţie toate coşmarurile, sigur aş fi fost catalogată tot drept zurlie.*

După trei sferturi de oră de hurducături în autobuz şi ceva mers pe jos, Cristina îşi spuse că nu ar fi lăsat doi copii să umble singuri pe uliţele înguste, pietruite ca de la ţară. Casele erau rare, prin curţile împrejmuite de garduri scunde se vedeau crescînd în voie buruieni. Toată mahalaua avea un aer părăginit, de cătun în care au mai rămas să-şi trăiască ultimii ani doar bătrînii. Pietrele străzii era acoperite cu straturi groase, suprapuse, de nămol îngheţat. De pe coşurile strîmbe ieşeau fuioare anemice, semn că stăpînii moţăiau în spatele perdelelor groase. Un cîine lătra stingher într-o cuşcă la fel de dărăpănată ca gardul cenuşiu pe care-l păzea.

Cristina se înfioră. Era singură pe uliţă, iar dinspre pădure cobora o ceaţă verzuie ca răsuflarea unui balaur bolnav. Grăbi pasul. Casa familiei Stavropol părea deodată imposibil de găsit în mica lume decadentă ce-o înconjura. Ruina căpăta accente molipsitoare şi Cristina îşi privi palma stîngă, din nou dureroasă, aşteptîndu-se să o vadă îmbătrînind.

Găsi casa doar printr-o minune. Nu se deosebea de altele şi, dacă n-ar fi fost inscripţia de pe cutia poştală, ar fi trecut tremurînd pe lîngă ea. Era scundă şi uşor înclinată într-o parte, cu cele două geamuri acoperite de perdele crem ponosite. Banda galbenă nu se mai vedea, doar şuieratul vîntului însufleţea locul. Inima Cristinei se strînse. I se părea imposibil să mai nutrească vreo speranţă că Steluţa era în viaţă.

Încercînd să nu se lase copleşită de gînduri negre, îşi luă casa drept punct pe plecare. O porni spre stînga, dar poarta vecină era închisă şi în zadar Cristina bătu preţ de vreo cinci minute. Singurul răspuns fu hămăitul mînios al cîinelui. La fel se întîmplă şi la a doua încercare, apoi la a treia. Un fel de apăsare se simţea în aerul cu miros de lemn umed, de parcă o umbră putredă s-ar fi întins peste tot cartierul, făcîndu-i pe oameni să caute siguranţa în spatele uşilor ferecate. Frigul şi umezeala o pătrundeau pînă la

os şi îşi dădu seama că nu fusese o idee prea bună să meargă pînă acolo, căutînd nici ea nu ştia ce. Ceaţa ieşise de tot din pădure şi îşi schimbase culoarea. Contururile obiectelor deveneau neclare, iar dimineaţa se transforma în amurg. Soarele parcă se săturase să-i ajute pe toţi şi îşi lua o vacanţă.

Nu era singură în ceaţă. *Ceva periculos a coborît dintre copacii bătrîni?* Pulsul i se accelerase iarăşi şi tot îi venea să se întoarcă pe neaşteptate. Era o prostie, oricum nu zărea nimic la mai mult de doi metri. Se împiedică de marginea colţuroasă a unei pietre şi fu cît pe ce să cadă. Noroc cu lemnul pe jumătate putrezit al unui gard că îi permise să se redreseze. Începea să-şi piardă şi simţul orientării.

Se opri, încă rezemată de gard. Al cîtelea atac de panică era ăsta? O poartă scîrţîi chiar lîngă ea şi o voce repezită de femeie se auzi.

— Intră, don'şoară. Eşti în siguranţă înăuntru!

O ascultă şi trecu pe poarta ruginită într-o cărare şerpuită. În faţa ei se afla o bătrînă. Purta un halat pînă spre genunchi, roz bombon, peste care trăsese un ilic îmblănit, de un verde strident. Părul, surprinzător de bogat, îi era prins în două cozi lungi, de şcolăriţă, terminate cu cîte o fundă violetă. Papucii de casă, un număr de copil, erau ornaţi cu cîte un vîrf roşu de codiţă de iepuraş. Toată alăturarea de culori făcea ochii să doară şi Cristina nu avu nevoie de mai mult de zece secunde pentru a-şi da seama că dăduse peste baba nebună. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai în siguranţă pe uliţă decît împreună cu ea, dar o urmă printre grămezi de pietre albicioase, pînă la casa cu pereţii de culoarea frunzelor de toamnă.

Intrară în bucătăria în care ardea vesel focul. Cristina îşi roti ochii prin încăperea micuţă. Din tavan atîrnau zeci de mănunchiuri de plante uscate, unele total necunoscute. De pe rafturile unui dulap înalt sticleau borcane cu un conţinut la fel de ciudat. Nu erau murături sau dulceţuri, îşi zise în vreme ce se aşeza pe taburetul scund, în faţa mesei acoperite cu o muşama verde. De fapt, era greu de zis ce erau – alifii maro, negre sau gri, mici sfere albicioase, care semănau cu o grămadă de ochi, bucăţi de carne uscată, zbîrcită şi contorsionată. O oală mare aburea pe plită, slobozind clipoceli prelungi. Dacă ar fi avut zece ani, ar fi fost sigură că intrase în bîrlogul unei vrăjitoare.

Gazda sa era o femeie aţoasă, nu prea înaltă, cu pielea uşor întunecată, trăsături regulate şi sprîncene groase. Surprinzător de puţine riduri se adunaseră pe frunte şi în jurul ochilor căprui, pătrunzători, care o examinau fără sfială.

— Uite nişte ceai, că pari să fi îngheţat, fetiţo! îi spuse bătrîna, întinzîndu-i o cană aburindă.

— Mulţumesc, răspunse Cristina încet, încă nereuşind să-şi dea seama dacă gazda era întreagă la minte.

Îşi zise că, dacă ea nu înnebunise de tot, n-ar fi trebuit să soarbă din licoarea fierbinte. Bunul-simţ o îndemna să lase cana uitată pe masă, dar îşi apropie prudent buzele de ea. Personaje ale unei piese absurde, amîndouă aşteptau momentul primei înghiţituri, ca şi cum de el ar fi depins desfăşurarea următorului act. Era pregătită pentru un gust oribil, iar surpriza o făcu să scoată un mormăit. Ceaiul avea parfum de mentă şi de trandafir. Lichidul i se scurse pe gît şi tot corpul i se încălzi într-un minut. Ceaţa de afară devenea o simplă toană a începutului de iarnă şi Cristina zîmbi. Bătrîna îi întoarse surîsul.

— E foarte gustos! Vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat în casă. Cristina Man mă numesc, şi sînt de la ziarul…

— Nu contează! flutură din mînă baba. Te aşteptam, fetiţo!

Primul gînd al Cristinei fu că trecuse ceva vreme de cînd cineva o numise fetiţă. Următorul, că totuşi femeia era dusă cu sorcova.

— Crezi că am fluturaşi la bibilică! spuse bătrîna. Nu te grăbi să tragi concluzii după ce vezi, aşteaptă să simţi gustul. Ca la ceaiul ăsta, lucrurile nu sînt întotdeauna cum par.

— Nu mi-a trecut prin minte una ca asta, negă nu foarte convingător Cristina. De fapt, voiam să vă întreb despre familia Stavropol.

Mai sorbi o înghiţitură de ceai, mult mai liniştită decît ar fi trebuit să fie într-o asemenea situaţie. Pur şi simplu, nu se putea convinge că femeia, chiar dacă vorbea în dodii, i-ar fi dorit răul. Era o lumină încurajatoare în ochii ei, de parcă ar fi citit-o pe dinăuntru şi i-ar fi atins, cu degete blînde, toate spaimele. Ceva se frecă de picioarele ei şi, pînă să apuce ziarista să se sperie, un motan gras şi vărgat ateriză pe masă. I se aşeză în faţă tacticos, ca un stăpîn al casei şi o lăsă să-l dezmierde. Baba îi puse în faţă motanului un castron cu lapte şi se întoarse spre Cristina.

— Ooo, mult am aşteptat ziua asta! Ai vise întunecate, nu? Frică şi dorinţă, umbre şi durere. Toate-s ale tale.

— Da, îi răspunse Cristina. Ultima dată am fost atît de aproape… Nu ştiu… Mă tem…

Motanul ridică încetişor capul, gîdilînd-o în palmă cu mustăţile stufoase, iar femeia rîse cu clinchet de clopoţel. O atinse uşor pe umăr pe Cristina.

— Nu trebuie, spuse baba. Va rămîne o părticică de lumină în tine unde umbrele nu vor pătrunde. Iar cînd va veni momentul, vei şti ce să faci.

— Nu înţeleg, îngăimă Cristina. Despre ce vorbim?

Motanul torcea lin, cana era aproape goală, bătrîna arunca în oală frunze subţiri, uscate.

— Nu eşti încă pregătită să ştii, draga mea. Soarta are mersul ei. Nu e bine să-i împiedici paşii! Am încercat şi eu, cu mult timp în urmă, şi am greşit.

Cristina făcu un efort să se scuture de moleşeala care o cuprindea. Nu avea timp de şaradele unei vrăjitoare. Coşmarurile ei nu puteau fi citite în frunze de ceai.

— Hai să lăsăm ghicitorile la o parte! spuse. Ce-mi puteţi zice despre Steluţa?

Baba căzu pe gînduri, cu ochii întredeschişi şi Cristina se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-şi pregătească ieşirea. Cotoiul îi linse degetele, iar Cristina tuşi.

— Da, Steluţa! păru să revină la realitate bătrîna. Încă e în viaţă, dar e slăbită, sărăcuţa. Au luat-o doi bărbaţi. Unul mare, cu nasul spart şi o dungă pe frunte, celălalt subţirel, genul intelectual. Mai avea poate un metru pînă la poartă…

Cristina ţîşni de pe scaun, speriind motanul. După toată acea învălmăşeală de fantasmagorii, amănuntele seci, conturînd două portrete de acum cunoscute, erau şi mai ciudate.

— I-a mai văzut cineva? bolborosi.

— Nu ştiu! dădu din umeri bătrîna. Poate da, poate nu.

— Aţi spus cuiva ce aţi zărit? Poliţiştilor, de exemplu?

— Nu poliţiştii o pot salva, fetiţo, e timpul să pricepi asta! Viaţa ei, şi nu doar a ei, e în mîinile tale, dar firul se scurtează cu fiecare zi.

Ameţeala o încerca pe Cristina. Să fi fost ceaiul de vină?

— I-aţi mai zărit pe oamenii ăia, înainte sau după incident? întrebă. Au spus ceva, aveau vreo maşină?

Baba o privi lung, dar nu-i răspunse. În schimb, se apropie de dulap şi trase energic sertarul cel mai de jos. Cristina nu-i putea vedea conţinutul şi nici nu-i era clar dacă ar fi vrut să o facă. Se pregătea să repete întrebările, cînd gazda se întoarse la masă cu un săculeţ de pînză de in gri, destul de umflat. I-l întinse fără o vorbă şi Cristina, surprinsă, îl luă. În primul moment, se gîndi că bătrîna îi oferea vreo selecţie proprie de leacuri, după ce-i lăudase ceaiul. Totuşi, pe fundul săculeţului se ghicea şi un obiect mai

voluminos decît ierburile sau fructele uscate. Începu să tragă de sfoară, pentru a dezlega misterul.

— Nu-l deschide! E pentru tine, dar deocamdată pune-l bine, spuse baba.

Tot mai mirată, Cristina se holbă la ea. Vorbea serios, deşi era în continuare binevoitoare, iar Cristina o ascultă.

— De ce? întrebă.

— Nu a venit încă timpul! Acum mai mult te-ar încurca… E de ajuns că mi-ai băut ceaiul. Va deschide poarta dintre lumi. Poate, va închide alta.

Începea să se sature de atîtea mistere. Probabil că gazda îi citi lehamitea în ochi, fiindcă zîmbi a dojană.

— Of, tinereţea asta! Mereu nerăbdătoare… Ascultă o femeie bătrînă, chiar dacă ţi se pare că îndrugă numai prostii. Cînd va sosi clipa, vei şti. Nu doar că trebuie să-l deschizi, ci şi ce să faci cu ce e înăuntru.

Nu zău? Cine zice, mama Omida? Replica se topi însă pînă la buze şi Cristina îndesă darul în poşetă.

— Şi dacă n-am să ştiu? întrebă.

— Eeei, fetiţo, asta n-ar fi bine! Ar însemna că iar m-am înşelat. Dar, la nevoie, mă vei găsi aici. Oasele astea bătrîne nu pleacă niciunde.

Cristina se uită la motanul care se ridicase şi se lingea tacticos. *E de ajuns pentru azi. Mai văd eu dacă trec pe aici…*

— Da, e tîrziu, răspunse bătrîna gîndului ei. E timpul să ne luăm rămas bun. Să ai noroc, fetiţă!

O scuipă de trei ori, atît de rapid că nu-i dădu timp să reacţioneze, şi o împinse spre uşă. Pe jumătate amuzată, pe jumătate scîrbită, Cristina se lăsă condusă fără să protesteze. Nu credea că avea să povestească în curînd despre vizita asta cuiva.

Cînd păşi pe uliţă constată că ieşise soarele, iar orice urmă de ceaţă dispăruse. Ogrăzile erau tot pustii, dar asta n-o mai deranja. Nici drumul spre staţie nu i se mai părea greu de găsit. Păşind atentă pe pietrele lunecoase, îşi zise că nici nu ştia cine era mai zurliu: gazda care vorbea în dodii sau oaspetele care o asculta. Totuşi, nu credea că inventase ceva atunci cînd îi vorbise despre bărbaţii care o răpiseră pe Steluţa. *Aceiaşi care îşi bătuseră joc de Amalia? Cum Dumnezeu se leagă toate astea?* Nu o deranjase pe Amalia cu întrebări, dar poate era cazul să o facă atunci cînd se întorcea de la ţară.

Capitolul 19

Acasă la Alex

Ziua aceea lungă se apropia de sfîrşit, iar la televizor se repetau doar cîteva scene. Alex, îmbrăcat cu pantaloni negri de catifea şi un pulover violet, dădea drumul buletinului prin deschizătura îngustă, urmărit de privirile fermecate ale tuturor femeilor din încăpere. Actul plicticos al votării se transforma într-un fel de însămînţare ritualică.

— Pentru ce aţi votat? îl întreba agitat un reporter.

— Pentru un viitor mai bun, pe care-l meritäm cu toţii, răspundea simplu, privind direct în cameră.

— Uită-te ce adorabil e! suspină lîngă ea Alissa. I-aş da nu un vot, ci o mie. Norocoaso, tu ai dansat cu el!

Cristina lăsă replica să treacă pe lîngă urechi, hotărîtă să nu sufle o vorbă despre invitaţia la cină. Era tot mai tentată să-l sune pe Adam şi să anuleze totul. Ce rost avea întîlnirea lor? Dacă pînă în acea zi poate avusese nevoie de ea, din ziua următoare avea să fie preşedintele, omul pentru care o ziaristă oarecare de provincie conta cît o ceapă degerată. Pentru birourile electorale urma noaptea albă a numărării voturilor, însă ei puteau vedea rezultatele exit-poll-ul.

- Gata, anunţă! îşi ţuguie Alissa buzele.

Linia roşie a procentelor lui Alex părea că nu se mai opreşte, înţepenind în cele din urmă lîngă incredibila cotă de 90 la sută. PNP avea să fie lider în Parlament cu o confortabilă majoritate de 80 la sută. Uimită, Cristina nu-şi putea desprinde privirea de la cifre.

— Mă gîndeam la maxim 55 la sută, şopti, chiar şi asta mi se părea enorm.

— Aşa-i, spuse Val. Nu ştiu dacă rezultatul ăsta e liniştitor sau trebuie să ne speriem. Nu vor mai fi veşnicele ţigăneli, e drept, dar sîntem toţi în mîinile unui singur om.

— Eu zău că n-aş obiecta să intru în mîinile lui Alex! L-aş lăsa să-mi facă tot ce vrea, mormăi Alissa.

— Hai să terminăm textul pentru prima! zise Cristina. A fost o zi grea.

Nu le luă mult. Orice comentarii pe marginea cifrelor erau de prisos. Îşi strîngeau lucrurile, cînd telefonul Cristinei sună.

— Am parcat maşina în curte, o anunţă Adam. Cînd eşti gata…

— Vin imediat.

Simţea privirile curioase ale Alissei, oprită în uşă, dar nu era pregătită să-i ofere nici cel mai mic amănunt. Adam o aştepta lîngă limuzina neagră, iar Cristina ştiu că a doua zi nu avea să mai scape de interogările nesfîrşite ale Alissei. Dar pînă a doua zi era cale lungă.

Adam îi deschise portiera şi Cristina se aşeză încă neîncrezătoare pe bancheta acoperită cu o piele albă, fină. Matematica procentelor făcea invitaţia şi mai ciudată. Îi venea greu să adopte o poză lejeră, în ciuda luminii aurii care se revărsa din plafon şi a muzicii ritmate. Maşina se urni lin şi Cristina îl surprinse pe Adam studiind-o în oglinda retrovizoare. Nu părea deranjat să joace rolul de şofer, ba chiar îi surîse liniştitor, iar Cristina drăcui în gînd. Nu voia să facă din ţînţar armăsar. Atunci cînd ai trecut de treizeci de ani, arăţi ridicol dacă o cină cu un tip fermecător te face să te simţi ca o şcolăriţă timidă.

— Tocmai am văzut exit-poll-ul, rupse ea tăcerea. Domnul Corbu a obţinut un rezultat extraordinar.

— Da, am ieşit bine, admise Adam. Le datorăm multe voluntarilor noştri.

Sigur că da! Care ar fi făcut cît o frecţie la picior de lemn dacă nu era Alex.

— Oricum, Alex aşteaptă rezultatele oficiale înainte de a-şi da frîu emoţiilor, continuă Adam.

Se lăsă din nou tăcerea şi Cristina îşi întoarse faţa spre geam. Se îndreptau spre periferie.

— Credeam că mergem la un restaurant…

— O, nu! Alex tocmai a cumpărat o vilă într-o zonă foarte pitorească. Nu i-a plăcut niciodată aglomeraţia, preferă să fie mai departe de zgomotul oraşului.

— Da? Nu înţelesesem asta…

Adam îi aruncă încă o privire lungă.

— Îmi cer scuze dacă nu am fost destul de explicit. Te deranjează?

Cristina zăbovi doar o clipă cu răspunsul. De ce ar fi deranjat-o? De fapt, ar fi scăpat de posibilele momente penibile de la un restaurant de lux. *Poate asta înseamnă că atunci, la banchet…* Opri gîndul înainte să-l termine. Nu trebuia să-şi facă prea multe iluzii în privinţa asta. Nu era Cenuşăreasa.

Mai trecură vreo cinci minute pînă cînd maşina intră pe aleea cu pietriş fin, mărginită de felinare cochete. În capăt se zărea o clădire cu linii clasice, lipsită de zorzoane. Cristina înghiţi în sec, încercînd să-şi potolească emoţia.

Limuzina opri chiar în faţa scărilor şi, aşteptîndu-l pe Adam să-i deschidă portiera, îl observă pe Alex zîmbind larg. Deşi era doar în sacou, frigul nu părea să-l deranjeze. Lumina unui felinar cădea pe faţa sa, accentuînd sclipirea ochilor şi negrul părului bogat, iar Cristina se rugă în gînd să nu se împiedice.

Înainte să apuce să respire adînc, era în faţa lui Alex. Acesta îi prinse mîna şi o duse la buze, cu o aplecare de o eleganţă neglijentă. Sărutul lui convenţional aproape îi arse pielea şi i se păru că trecuse o veşnicie pînă se încheie. Palma ei era încă prizonieră într-a lui cînd Alex vorbi.

— E o onoare pentru mine că mi-aţi acceptat invitaţia, domnişoară Man!

O secundă, Cristina crezu că avea să rămînă ţeapănă şi mută, agăţată de braţul lui ca o umbrelă. Reuşi totuşi să-şi găsească vocea înainte ca momentul de pauză să devină motiv de jenă.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, domnule Corbu. Şi cred că trebuie să vă felicit pentru victorie. Rezultatul exit-poll-ului nu lasă loc de îndoială.

Abia atunci îi descătuşă palma, după o ultimă atingere ca o mîngîiere. Deşi ochii nu-l trădau, felul în care degetele sale le ferecaseră pe ale ei, ceva din zîmbetul lui îi spuneau că îi simţise tremurul. O conduse înăuntru, pe scările de marmură de un roz pal, iar Cristina îşi zise că habar n-avusese de existenţa unei clădiri atît de opulente la marginea oraşului. Trecură printr-un fel de hol, mai spaţios decît dormitorul ei. Pe o măsuţă scundă se odihneau cîteva cărţi vechi, dintr-o vază neagră răsărea un aranjament cu trandafiri albi şi roşii, iar lumina unei veioze cu picior lung cădea discret pe portretul unui bărbat cu trăsături severe… Erau deja în faţa unei uşi şi Cristina păşi ca în vis pe covorul în care piciorul i se afunda, la braţul lui Alex, conştientă mai mult ca oricînd de atingerea lui.

În centrul încăperii se vedea o masă rotundă, cu doar două scaune. Pe faţa de masă aurie, două seturi de tacîmuri şi farfurii negre aşteptau, despărţite de un bol scund de cristal în care pluteau trandafiri roz. Zeci de lumînări scînteiau în candelabrul cu braţe fine, reflectîndu-se în peretele dintr-un singur geam, care dezvăluia tabloul îndepărtat al oraşului. Efectul era copleşitor şi Cristina îşi dori cu disperare să fi purtat o rochie de seară, să-şi fi înfoiat părul moale într-o coafură sexy, iar în decolteu să-şi fi picurat măcar un strop de Chanel. Tot acel decor şi amfitrionul său meritau un oaspete care să taie răsuflarea, nu o tipă obişnuită să dea toată ziua ochii cu poliţişti şi cu golani, acum emoţionată şi obosită, îmbrăcată în blugi roşi la genunchi şi flanelă de lînă. *Ai uitat să spui care-şi plînge de milă de cînd a venit, în loc să se bucure de momentul ăsta*.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, spuse Alex. De abia am cumpărat casa şi n-am apucat s-o aranjez cum se cuvine.

Îşi bate joc de mine? O privea calm, cu acea siguranţă a bărbatului conştient de furtuna de emoţii pe care o stîrneşte în sufletul femeilor. Dar ochii lui transmiteau mai mult decît sex appeal aproape animalic. *Putere. Da, asta se simte!*

— Nu am remarcat nici o dezordine, îi răspunse. Poate o apetenţă mai mare pentru spaţiile libere…

— Da, îmi place să nu fiu îngrădit de obiecte. Lucrurile, oricît de preţioase ar fi, sînt doar metal, lemn sau pînză. Le poţi pierde, strica, lăsa în urmă. Nu contează cu adevărat şi nu e bine să fii prea legat de ele.

Cristina îşi aminti povestea lui Adam despre incendiu. Alex fusese însă atunci prea mic atunci ca să-şi aducă aminte. Sau nu?

— Cum de aţi hotărît să vă cumpăraţi o casă la Iaşi? spuse Cristina.

Alex turnă cu gesturi experte vinul în pahare şi îi răspunse cu voce joasă, meditativă.

— Intenţionez să petrec aici multă vreme de acum încolo.

Cristina privi pocalul cu picior subţire şi luă o înghiţitură din licoarea scînteietoare. Putea să se înşele, dar parcă semăna cu cea savurată la banchet. Alungă însă repede din minte subiectul acela. Nu era timpul potrivit pentru a-şi aminti de atingerea străină, de degetele fierbinţi alunecînd pe sînii abia eliberaţi din strînsoarea rochiei şi apoi tot mai jos…

Ochii lui parcă îi pătrundeau în minte, buzele schiţară un zîmbet fugar în vreme ce mîngîia absent paharul. Cristina nu-şi putea desprinde privirea de degetele lui, urmărindu-le cum se plimbă în jos şi iar în sus. Era ca şi cum vibraţiile cristalului se transmiteau în trupul său, împrumutînd căldura pielii lui. Îşi înfipse unghiile în palma stîngă ca să se oprească din acel delir pînă nu se făcea de rîs. Reuşi cu greu să estompeze pulsaţia sîngelui din tîmple. Alex puse brusc paharul pe masă şi scutură energic din clopoţel.

— Unde-mi sînt manierele? spuse Alex. Trebuie să fiţi obosită şi flămîndă, iar eu nu v-am oferit nimic. Încă o dată, îmi cer scuze. Hotărît, nu e cea mai bună seară a mea ca gazdă!

Răgazul oferit salutar de platoul cu bunătăţi îi permise Cristinei să-şi facă măcar un pic de ordine în minte. Pentru ceva vreme, conversaţia curse plicticos, dar sigur. Erau la desert, cînd Alex puse linguriţa deoparte şi o fixă hotărît.

— Probabil, vă întrebaţi dacă, dincolo de plăcerea de-a împărţi timpul cu o domnişoară încîntătoare, invitaţia mea a mai avut vreun scop.

Era rîndul Cristinei să zîmbească.

— Da, gîndul ăsta mi-a trecut prin minte, şopti.

— Ei bine, v-am făcut o propunere cu ceva vreme în urmă. Acum e timpul pentru un răspuns.

Cristina îl fixă neîncrezătoare.

— Oferta e încă în picioare?

— Mă jigniţi, domnişoară Man! Sigur că e în picioare.

Cristina nu ştia cum să reacţioneze.

— E tentant şi foarte măgulitor, desigur…

Alex o întrerupse ridicînd palma stîngă.

— Am să răspund la toate obiecţii pe care le-aţi putea ridica. Sînt sigur că nu aş putea alege o persoană mai capabilă. Nu trebuie să vă mutaţi, nu se aşteaptă de la dumneavoastră nici un fel de compromisuri şi nu trebuie să vă faceţi griji că o veţi trăda în vreun fel pe Amalia. Pentru ea am pregătit o altă slujbă.

Cristinei i se uscase gura.

— Ziceaţi că nu e nevoie de mine în capitală? Nu pricep.

— Departamentul media va funcţiona aici. De fapt, multe alte instituţii o vor face. Dar despre asta vom vorbi mai tîrziu.

— Aha, fu singurul cuvînt pe care-l putu scoate Cristina.

— A, şi ar mai fi ceva. Sper să-mi înţelegeţi corect gestul, domnişoară Man. Tocmai am cumpărat **Incomodul**, aşa că, într-un fel sau altul, tot veţi lucra pentru mine. Ar fi păcat să n-o faceţi cu un salariu mult mai mare şi dintr-o funcţie care să vă permită să străluciţi.

Cristina apucă paharul şi-i sorbi conţinutul dintr-o suflare. Alex îl umplu imediat pentru a treia oară, dar Cristina nu-şi mai apropie mîna de el. Băuse destul pentru o seară. Fixă îndărătnic faţa de masă, apreciind, într-un colţ îndepărtat al minţii, faptul că Alex nu mai spunea nimic. În fine, îşi ridică privirea spre el.

Alesese o formulare foarte elegantă, dar Cristinei nu îi era greu să înţeleagă alternativa nespusă. *Sînt de azi patronul tău şi, dacă vreau, te pot arunca în stradă. Şi să văd cine te mai angajează cînd ai fost concediată de preşedinte…* La urma urmei, era aşa de rău să scape de o slujbă pe care o privise adesea ca pe o corvoadă?

— Domnule Corbu, spuse, cred că tocmai mi-aţi făcut o ofertă pe care n-o pot refuza.

Bucuria lui părea adevărată şi bărbatul îi prinse impulsiv palma dreaptă. Cristina nu putu să-şi desprindă ochii de ai lui.

— Alex, nu domnule Corbu! Acum, că vom lucra împreună, pot îndrăzni să-ţi spun Cristina?

Ea dădu doar din cap. Încă o dată, lucrurile o luau razna.

— E o seară minunată, nu-i aşa? Voi avea grijă să nu-ţi regreţi alegerea, promit!

Un fel de febră iradia din pielea lui, iar Cristina se lăsă cuprinsă de ea. Degetele i se mişcau încet peste palma ei şi momentul de bucurie fără cuvinte se prelungea, iar Cristina nu reuşea să-i pună capăt. Ca o păsăruică slăbită de furtună, rămînea nemişcată pe ramul care-i oferise în ultima clipă protecţie. Parcă un curent trecea din degetele lui în palma ei, răspîndindu-i-se de-a lungul braţului, cuprinzîndu-i fiecare nerv, fiecare muşchi. Se temea să vorbească, fiindcă ştia că vorbele i se puteau transforma atît de uşor în geamăt…

Nu îşi dădu seama cît timp trecuse cînd o lipi de el. Fără a-i elibera palma, o întoarse lin în sus şi o apropie de buzele pline. Cristina îl urmărea tăcută, ca şi cum toate astea nu i se întîmplau ei. Alex îşi lipi buzele de podul palmei ei şi fiorul care o străbătu fu imposibil de oprit ori de ascuns. Răsuflarea îi era la fel de caldă şi mîngîietoare ca atingerea şi, învinsă, Cristina se lăsă în voia lui. Alex surîse şi îi atinse obrazul încet, coborînd spre gît. Cristina îi simţea sîngele clocotind. Nu se juca doar, oricare ar fi fost motivul pentru care privirile lui se opriseră asupra ei.

Buzele lui urmau degetele şi îi descoperiră repede locul acela de la baza gîtului unde fiecare dezmierdare declanşa o cascadă de palpitaţii. Cristina gemu şi îi căută gura cu buzele. Palmele ei se mişcau acum pe pieptul lui, simţindu-i sub mătasea fină a cămăşii bătăile năvalnice ale inimii. Trupurile le erau înlănţuite, într-un spectacol scandalos pentru oricine ar fi intrat în încăpere, însă Cristinei nu-i păsa.

În sfîrşit, buzele li se întîlniră. Răsuflarea lui se învălmăşea cu a ei, buzele intraseră în jocul atingerii şi al aşteptării. O gusta, o muşca, o sorbea, o dezmierda cînd molcolm, cînd grăbit, acum tandru şi apoi brutal, în timp ce degetele îi alunecau fremătător pe spatele ei.

Cuprinsă de cea mai plăcută ameţeală pe care o încercase, Cristina aproape îşi pierduse răsuflarea cînd o tuse uşoară se auzi chiar lîngă ei. Gura lui şovăi o secundă, dar îşi continuă mîngîierile. Tusea răsună iar, mai puternic şi Cristina începu să revină cu picioarele pe pămînt. Ceva din crisparea ei bruscă i se transmise şi lui Alex, care se opri. Se îndepărtă încet de el, îmbujorată, şovăitoare, ca trezită dintr-un vis pe care ţi-e ruşine să-l povesteşti prietenelor a doua zi, dar ai vrea să se repete noapte de noapte.

Cu privirea fixată discret pe colţul cel mai îndepărtat al încăperii, Adam aştepta încăpăţînat.

— Ce e? se răsti răguşit Alex. Am cerut să nu fiu deranjat!

Adam continua să le ocolească privirile.

— Îmi pare rău, dar e ceva care necesită atenţia ta imediată. N-aş fi îndrăznit să intru dacă nu era necesar…

Se purta ca şi cum şeful său ar fi fost singur în încăpere, iar Cristina îi era recunoscătoare pentru asta. Acum, că vipia din cuget şi din trup începea să se retragă, îi era greu să-l privească în ochi.

Alex însă o privi lung şi îi cuprinse iarăşi palma, blagoslovind-o cu un sărut aproape cast.

— Iartă-mă, Cristina! spuse Alex. Mă întorc cît pot de repede.

Rămasă singură, cu picioarele transformate deodată în gelatină, Cristina se aşeză în doi timpi. Avea nevoie de o înghiţitură de apă rece şi dărîmă paharul. Îl prinse cu o mînă uşor tremurîndă şi sorbi ultimele picături. Închise ochii şi încercă să-şi controleze respiraţia, lăsînd gîndurile să alunece spre grijile zilnice. Se întrebă ce se întîmplase atît de important cît să-l facă pe Adam să dea buzna în încăpere. Era imposibil să nu-şi fi dat seama ce se întîmpla între ei şi că-l va supăra pe Alex.

Minutele treceau, lungi cît orele, şi Cristina nu-şi mai găsea locul pe scaun. Nu ştia încă dacă era cazul să se simtă prost că, după ce aproape se devoraseră unul pe altul, era lăsată să aştepte, în încăperea pustie. Era cel mai sigur duş rece de care ar fi putut avea parte şi, în cele din urmă, nu putu decît să rîdă de sine. Se ridică şi îşi roti privirea prin odaie.

Lîngă perete, pe o măsuţă cu un singur picior, văzu un portret vechi, cu ramă subţire, aurie. Se apropie şi ridică ovalul micuţ de pe lemnul lăcuit. Era chipul unei femei. Cristina simţi un val de simpatie inexplicabilă faţă de necunoscuta cu sprîncene groase, obraji palizi şi păr nisipiu. Ţinea capul drept şi schiţa un început de zîmbet, ghicit mai mult din privire decît de pe buze. Ochii căprui îi mijise uşor, de parcă nu vedea foarte bine. Îmbrăcămintea îi era simplă, un fel de sarafan roşu. Începea să aibă senzaţia că scurmă prin viaţa lui Alex, dar curiozitatea era prea mare ca să renunţe. Încă un minut de studiu al portretului o făcu să-şi spună că femeia avea un aer uşor obosit, dar hotărît, al cuiva care a trecut prin multe şi a reuşit să iasă la liman.

O dregere uşoară a glasului o făcu să tresară violent şi, cu aerul unei şcolăriţe prinse chiar cînd aşeza pioneza pe scaunul profesorului, puse repede portretul la loc. Încă o dată, Adam era lîngă ea. Acum însă o privea

cu o urmă de amuzament, iar Cristina îşi dădu seama că obrajii i se acopereau iarăşi de o roşeaţă trădătoare.

— Alex îşi cere scuze, dar a trebuit să plece, spuse Adam. Speră că-l vei ierta şi promite că se va revanşa în zilele următoare.

Cristina îl fixă tîmp, întrebîndu-se ce-i trecea de fapt prin minte.

— E în regulă, răspunse. S-a întîmplat ceva grav?

Adam ezită înainte de a răspunde.

— O problemă de familie. Îmi pare rău, nu pot spune mai multe. După cum îţi ziceam, Alex e o persoană foarte discretă.

Cristina îşi înghiţi replica usturătoare. Cu un oftat resemnat, se pregăti de plecare.

— Desigur, te conduc pînă acasă, îi ghici intenţiile Adam. Cît priveşte formalităţile legate de noul post, ne vom ocupa de ele mîine dimineaţă.

— În regulă, spuse Cristina! Şi mulţumesc…

— Plăcerea e de partea mea.

Adam o escortă cu discreţia şi politeţea unui majordom bătrîn, învăţat cu aventurile stăpînului, iar Cristina ajunse la concluzia că, probabil, chiar rolul ăsta îl juca, pe lîngă cel de secretar, asistentă, mînă dreaptă… Se aşeză iar pe bancheta din spate a limuzinei şi, aproape imediat, scoase o exclamaţie de surpriză. Buchetul uriaş de trandafiri roşii, prins cu o fundă aurie, ocupa jumătate din banchetă.

— E minunat! şopti.

— O, Alex a vrut să-şi ceară iertare şi în felul ăsta. Sigur însă, ştie că nu e de ajuns…

Cristina îşi îngropă faţa în flori, evitînd un răspuns. Gîndul că Adam o văzuse într-unul dintre cele mai intime momente rămăsese înţepenit într-un ungher şi, deşi aprecia felul în care se purta, nu avea să dispară prea repede.

Ochii li se întîlniră în oglindă, doar pentru o fracţiune de secundă. Păru că face un efort să zîmbească, iar oboseala se citi pe trăsăturile de acum familiare Cristinei.

— Am văzut că ţi-a plăcut portretul acela… Cînd ne vom organiza şi Alex va aduce la vilă mai multe lucrări din impresionanta sa colecţie, vei vedea opere de Rembrandt, Repin, Matisse.

Abia acum Cristina înţelegea că, din clipa în care acceptase propunerea lui Alex, viaţa i se schimbase radical. Se va învîrti în cu totul alte cercuri, va deschide alte uşi şi va lua decizii cu o mizã diferită. Şi *vei putea intra fără probleme în clubul acela păcătos! De fapt, ai avea toate resursele ca să descîlceşti iţele tuturor dosarelor lui Truşescu. Numai să vrei…*

Maşina se opri în faţa blocului ei şi Cristina se jucă puţin cu ideea de a-l invita pe Adam la o ceaşcă de cafea. Renunţă imediat: după cele întîmplate la vila lui Alex, propunerea ei ar fi sunat sordid. Oboseala o lovi şi ziarista îşi mişcă greu picioarele pînă la etajul al treilea. Abia reuşi să-şi scoată hainele şi să se spele cu nişte apă ca gheaţa, înainte de a se prăbuşi sfîrşită în aşternut.

Adormi aproape instantaneu, întinsă pe spate şi cu braţele aruncate spre marginile patului, o pasăre gata să-şi ia zborul.

Era într-o pivniţă întunecoasă. Pe pereţii de piatră, apa se scurgea în pîrîiaşe subţiri, şerpuind printre petele fosforescente de ciuperci şi muşchi gros. De undeva, din bezna fetidă, răzbăteau foşnituri şi chiţăieli, iar Cristina înţelese, cu un fior de scîrbă amestecată cu teamă, că şobolanii mişunau nestingheriţi pe pietrele băloase. Nu ştia ce căuta acolo, dar înainte să intre în panică, un geamăt prelung reduse la tăcere ghemele de blană. Nu era singură! Cineva suferea cumplit chiar lîngă ea şi dorinţa de a înţelege ce se întîmpla acoperi frica şi dezgustul. Avea nevoie măcar de flacăra palidă a unei lumînări, dar nu se putea mişca să o caute. Era ca şi cum s-ar fi transformat într-o fantomă, un martor fără trup al unui spectacol al cărui rost nu-l pricepea.

Un scîrţîit prelung o anunţă că uşa acelei temniţe, fiindcă nu se îndoia că asta era, se deschidea. Iar odată cu zgomotul, o rază de lumină pătrunse înăuntru. Două matahale cu fălcii, înveşmîntate într-un fel de rase negre, flancau un bărbat în caftan boieresc. Se apropiau de peretele cel mai îndepărtat şi abia atunci Cristina desluşi figura deţinutului. Bărbatul era pironit de perete cu lanţuri groase, acoperite de sînge şi rugină. Tortura îi transformase obrajii, nasul şi fruntea în carne vie, pieptul era acoperit de arsuri monstruoase. Doar ochii mai sclipeau stins, strigîndu-şi chinul. Omul era pe moarte, dar asta nu părea să-i impresioneze pe gîzi, nici pe căpetenia lor. Unul dintre ei îi aruncă în faţă apă dintr-o vadră, iar după urletul care urmă, Cristina bănui că era sărată.

— Care-s numele celorlalţi trădători? Hai, doar vrei să pui capăt durerii! Doar de tine depinde…

Cristina auzea cuvintele, le pricepea fără greş sensul, dar ştia că erau rostite în altă limbă. Omul doar gemu şi unul dintre temniceri îl prinse de părul lung, ridicîndu-i chipul în raza făcliei. După felul cum se lăsase moale în mîinile lui, Cristina îşi spuse că ameninţarea cu alte schingiuri era deşartă. Încă o lovitură putea să-l trimită pe lumea cealaltă, zădărnicind eforturile gîdelui. Omul îşi miji ochii şi nu-l mai atinse, ci doar îl scuipă.

— Mă tem că e cu un picior pe lumea cealaltă, stăpîne, spuse temnicerul.

— Aşa e, răspunse sec boierul. Aduceţi-o pe muiere!

Cristinei i se păru că vede o urmă de panică trecînd prin ochii ceţoşi ai osînditului, în vreme ce boierul rînji sinistru. Cei doi se repeziră spre uşă şi, în minutul de linişte care urmă, Cristina simţi teama schingiuitului crescînd. Căpetenia se gîndise bine: încă mai era ceva care i se părea victimei sale mai cumplit decît tortura. Dar ce putea fi? Răspunsul veni repede: o femeie fu împinsa în pivniţă şi aruncată brutal la picioarele boierului. Avea sarafanul rupt în mai multe locuri, părul nisipiu învălmăşit şi tălpile goale. Era femeia din portret, doar că privirea nu-i mai era liniştită, ci frămîntată de umilinţă şi durere. Pieptul i se ridica şi cobora în ritmul frînt al unei respiraţii şuierătoare şi nefericita avu nevoie de aproape un minut ca să-şi ridice ochii spre bărbatul pironit de perete.

— Dragul meu, ce ţi-au făcut!

Vru să se apropie de el, dar căpetenia o lovi cu piciorul în spate, aruncînd-o pe pietrele ude. Osînditul se contorsionă, încercînd zadarnic să scape din lanţuri pentru a-i sări în ajutor.

— E arătoasă roaba asta! De unde ai luat-o, de la cuhnii?

Cei doi gemură într-un glas şi torţionarul surîse.

— Au încercat-o şi oamenii mei… A gemut ca o scroafă. Ia să vedem şi ce culoare are sîngele ei! Poate asta îţi va dezlega limba.

O prinse pe femeie de păr şi o smuci, ridicînd-o pînă ajunse faţă în faţă cu osînditul. Mîinile gîzilor îi rupseră şi resturile sarafanului, dezvelind un trup pietros, acoperit de dungi vinete. O înlănţuiră de perete, chiar lîngă muribundul căruia îi răsărise pe buze o spumă roşie.

— Nu, lăsaţi-o! horcăi bărbatul. Jur, nu ştiu nimic! Nu am jinduit la tron.

Cristina încerca să se ciupească pentru a se trezi din coşmar, însă părea că-i era sortit să urmărească scenele acelea cumplite pînă la sfîrşit. Se pregăti pentru momentul torturii, înspăimîntată ca şi cum spatele ei ar fi trebuit să simtă şfichiul biciului. Mîna bărbatului în negru începu să coboare, iar femeia prinse, tremurînd, palma iubitului ei într-o ultimă strîngere.

Deodată, totul se învălmăşi. Trupul gîdelui atinse podeaua înainte ca tartorul său să înţeleagă ce se întîmpla. Cînd căpetenia zări mînerul jungherului ieşind din spatele călăului şi duse palma spre cuţitul de la brîu, era deja prea tîrziu. Fălclia îl lovi drept în faţă, aprinzîndu-i părul şi cuşma de blană de samur.

Omul urlă şi se împletici. Îngreţoşată, Cristina îl urmări cum se izbea de pereţi, cum se învîrtea înnebunit şi se prăbuşea la picioarele celui de al doilea gîde. Abia atunci ucigaşul său îşi termină treaba cu o lovitură în inimă.

Rămase apoi nemişcat cîteva clipe, de parcă ar fi fost uimit şi el de ce făcuse.

Respirînd greu, se apropie de femeie şi o eliberă cu mişcări delicate. Ea îl privea fără cuvinte, crispîndu-se la fiecare atingere a lui.

— Hai, trebuie să plecăm! spuse gîdele.

Ea clătină din cap de trei ori.

— Nu-l las pe Ivan aici!

Trăsăturile salvatorului se crispară şi Cristina crezu că o va lua pe sus. În schimb, se apropie de bărbatul încă înlănţuit, luminîndu-i chipul. Ivan arăta ca un mort, deşi mai răsufla hîrîitor.

— Nu avem cum să-l cărăm de aici, spuse gîdele. Ar năpădi străjerii pe noi, iar drumul l-ar ucide mai sigur decît sabia.

Cu ochii pe jumătate închişi, Ivan şopti şuierat:

— Marfa, pleacă! Îţi cer iertăciune dacă ţi-am greşit. Te-am iubit cum am ştiut…

Marfa hohotea, sprijinită de braţul gîdelui.

— Dar tu?

— Eu sînt pe drumul spre Domnul. Te rog, doar aşa pot muri împăcat! Ne-om vedea pe lumea ailaltă.

Marfa îşi lipi buzele de fruntea lui însîngerată, dar gîdele o smulse de lîngă Ivan. Marfa gemu şi se zbătu, gata să-l zgîrie pe faţă. El avea însă braţe puternice şi femeia îi cedă.

— Rogu-te, termină! spuse Ivan.

Vocea i se stinse, de parcă ultima rămăşiţă de putere o folosise ca să o convingă. Salvatorul nu zăbovi prea mult. Jungherul său îi curmă suferinţa lui Ivan şi, înainte ca Marfa să mai poată scoate un sunet, gîdele o ridică în braţe şi porni spre uşă.

— Să purcedem la drum! Avem cale lungă de străbătut pînă dimineaţă. Nu-i putem lăsa să ne prindă…

Uşa scîrţîi pentru ultima dată şi Cristina se trezi cu un suspin.

Capitolul 20

SCHIMBĂRI

Sunetul deşteptătorului o găsi pe Cristina undeva la graniţa dintre somn şi veghe. În ciuda acelui vis, se simţea bine. Habar n-avea ce o făcea să zîmbească, gîndul că Alex o dorea sau anticiparea unei schimbări importante în carieră, dar nici nu mai conta. Îşi pregătea fluierînd obişnuita tartină, cînd Amalia intră în bucătărie.

— 'Neaţa! spuse Cristina. Aseară, cînd am ajuns, dormeai.

Amalia îi aruncă o privire albă. Urmele chinului se estompaseră de pe faţa ei, dar asta nu însemna şi că sufletul îi era împăcat. Cristina ar fi vrut să o mîngîie, dar nu îndrăznea. Aşa că o puse la curent cu partea „oficială" a întîlnirii cu Alex. Nu suflă o vorbă despre sărut, după cum nu o făcuse nici după banchet. Amalia rămase tăcută.

— Uite, spuse Cristina, ştiu că ţi se poate părea ciudat. La urma urmei, colaborezi cu PNP de ceva vreme… Însă acum cîteva zile ziceai şi tu că ideea de a rămîne în echipa lui Alex e bună!

Amalia se aplecase deasupra chiuvetei. Părul îi acoperea faţa şi Cristina nu putu vedea dacă zîmbea ori trăsăturile îi erau întunecate.

— Felicitări! spuse Amalia. Nu sînt deloc invidioasă, dacă la asta te gîndeşti. Meriţi să scapi de ziarul ăla care ţi-a mîncat zilele!

Cristina o privi atent.

— Eşti sigură că nu te deranjează? Oricum, Alex are ceva special pregătit pentru tine. Şi ar fi minunat să lucrăm împreună…

Amalia nu-şi schimbă poziţia. Freca tot mai repede un castron deja curat.

— Eu cred că am să spun pas! Mi-a ajuns agitaţia din campanie. Am nevoie de mai multă linişte, chiar şi cu bani mai puţini.

Cristina era convinsă că, încă o dată, prietena ei nu-i spunea tot ce avea pe suflet. Ar fi vrut să insiste, însă telefonul sună stăruitor. Iar cît puse la cale o întîlnire pentru prînz cu Adam, Amalia dispăru din bucătărie. Cristina fu gata să intre în camera ei, dar se răzgîndi. Amalia putea fi extrem de încăpăţînată şi dacă, dintr-un motiv sau altul, nu voia să vorbească, nu avea şanse să o facă să se răzgîndească. Putea doar să spere că pe seară avea să fie mai guralivă. Pînă atunci însă, o aştepta încă o zi de alergătură. Iar primul

punct în traseu era muzeul.

Nu-l mai sună înainte pe Smirnov. Omul era destul de obsedat de muncă încît ziarista să fie sigură că-l va găsi acolo, şi chiar aşa se întîmplă.

Basarabeanul era cu nasul aproape lipit de masă, surd la orice întrerupere. Cristina încercă un salut, dar se lămuri repede că vorbea în pustiu. Se apropie de el şi-l atinse uşor pe umăr. Restauratorul ţipă şi se îndepărtă de masă cu spatele, ca o broscuţă panicată. Violenţa reacţiei o surprinse pe Cristina, care nu apucă să facă pasul înapoi. Omul se ciocni de ea, cît pe ce să o dea cu fundul de podea. Într-un fel de duet dezarticulat, se clătinară şi îşi regăsiră amîndoi echilibrul.

— Aoleu, n-am vrut să vă sperii! se scuză Cristina. Am salutat, nu m-aţi auzit…

Smirnov o privi încurcat. O pată lată, roşie îi apăruse pe frunte şi Cristina se făcu că nu o observase.

— Eram absorbit de treabă, spuse Smirnov.

— Ei, totul e bine cînd se termină cu bine. Aţi mai aflat ceva despre monedă?

Revenit în elementul său, Smirnov surîse agitat.

— Tocmai de asta mă ocupam! E foarte interesant…

Cristina îl îmboldi din priviri să-i zică mai multe.

— Deci, vă pot confirma că nu e un fals. Datează de undeva de la jumătatea secolului al XVI-lea. Iar zgîrieturile de pe ea sînt literele I, F şi Ci.

— Îmi puteţi spune de cînd au apărut pe monedă?

Bărbatul îşi drese glasul, mutîndu-se de pe un picior pe altul.

— Nu e un act de vandalism contemporan. De fapt, aş zice că s-a petrecut nu mai tîrziu de începutul veacului următor.

— Asta scade valoarea piesei, presupun…

— Puţin, dar oricum nu te îmbogăţeai de pe urma ei. În rest, moneda rămîne extrem de bine conservată.

— Banul a tot trecut din mînă în mînă, n-ar fi trebuit ca semnele alea să se fi estompat? Sau să fie acoperite de multe altele?

Smirnov îşi înclină capul spre stînga, ca şi cum ar fi ascultat o voce şoptindu-i ceva la ureche.

— Ba da! Şi aici e partea ciudată… Arată de parcă pentru toţi care au avut-o în mînă, literele astea ar fi însemnat ceva. Or, e imposibil să se întîmple asta vreme de patru sute de ani.

Cristina se încruntă. Încă o enigmă, de parcă nu avusese parte de destule!

— Religia e un factor important în mentalul colectiv. Sînt legate inițialele astea de un cult, de o sectă?

Smirnov își ţuguie femeieşte buzele.

— Bineînţeles, şi eu m-am gîndit la asta. Singurii care au rezistat sute de ani au fost staroverii. Ar corespunde poate ca arie de răspîndire, dar ei au apărut după 1650. Iar dacă ne gîndim şi cît de complicate au fost timpurile lui Ivan cel Groaznic şi cele de după moartea lui…

— Adică?

— Păi, cam în perioada cînd a fost bătut banul, ţarul împărţise statul în două – Opricina, partea din nord-vest, cu mai puţini boieri, şi Zemstvo. Ivan s-a stabilit în centrul celei dintîi şi îşi trimitea oamenii, opriciniki, să facă tot felul de mişelii. A fost cea mai neagră perioadă a domniei sale.

— Ai zice că ruşii au răsuflat uşuraţi cînd a murit, nu?

— Numai că, după ce a intrat în pămînt, au venit vremuri şi mai tulburi. Între 1598 şi 1613, ruşii au trecut prin tot felul de catastrofe naturale, prin intervenţia polonezo-suedeză şi o criză de proporţii a statului.

Cristina îl asculta atent. Poate lecţia de istorie avea să se dovedească foarte folositoare.

— Din 1600 pînă în 1603, nu s-au făcut recolte. A fost îngheţ pînă şi în lunile de vară, iar în septembrie a căzut prima zăpadă. Cum foametea ucidea oamenii pe capete, mulţi s-au adunat la Moscova, pentru a primi bani şi pîine. Moştenitorul tronului, Feodor, era slab de minte, iar frate-su, Dimitrii, a murit la doar opt ani. Ţara era cîrmuită de fapt de cumnatul lor, Boris Godunov. Numai că prin poporul greu încercat de foamete a început să circule zvonul că Dimitrii era viu. A apărut un fals Dimitrii, căruia regele polonez Sigismund i-a recunoscut dreptul la tron. Ba chiar a promis să-l ajute în schimbul unor pămînturi ruseşti. Şi atunci totul s-a dus dracului.

— Şi a urcat pe tron Dimitrii ăsta?

— A strîns o armată şi a trecut graniţa. În toiul ostilităţilor, Godunov a murit, iar soldaţii lui au trecut imediat de partea lui Dimitrii. Da, a ajuns pe tron, numai că, după un an, boierii au stîrnit o revoltă împotriva lui şi a fost ucis.

— Cu asta s-au terminat frămîntările?

— Nici pe departe! A mai domnit un boier, Vasilii Şuiskii, între 1606 şi 1610, dar blestemul falşilor Dimitrii nu se terminase. A apărut încă unul. Pămînturile ruseşti erau acum trecute prin foc şi sabie de polonezi, lituanieni şi tătari, iar Vasilii Şuiskii a apelat la ajutorul suedezilor. Au fost mai multe lupte încrîncenate, dar pînă la urmă boierii l-au dat jos pe ţar, jurînd credinţă

regelui polonez Vladislav.

Pe Cristina începea să o doară capul de la atîta informaţie.

— Bieţii oameni! Probabil că atunci cînd ieşeau din casă habar n-aveau dacă vor trăi pînă seara. Totuşi, cînd s-a terminat totul?

— Abia în 1612. O oaste condusă de Kuzima Minim şi Dimitrii Pojarskii a intrat în Moscova, silind garnizoana poloneză să capituleze. Au fost chemaţi apoi trimişi ai oraşelor, ca să aleagă ţarul. A ieşit Mihail Romanov şi aşa a început o nouă dinastie, pe care au terminat-o abia bolşevicii. Acel deceniu şi mai bine de frămîntări a costat statul destul. Numărul terenurilor cultivate a scăzut dramatic, la fel şi cel al ţăranilor.

Concluzia era la mintea cocoşului.

— Oricine ar fi zgîriat banul, spuse Cristina, probabil că a trăit puţin şi a murit violent. Iar şansele pentru urmaşii săi erau la fel de subţirele. Cînd supravieţuirea era o loterie, să te chinui să păstrezi inscripţia de pe kopeică zău că pare o utopie. De fapt, erai norocos dacă ţineai banul în buzunar cîteva zile…

— Exact! chiţăi Smirnov.

— Şi atunci?

— Nu ştiu…

Schimbînd vorba, Cristina îi povesti lui Smirnov ultimul său vis şi văzu cum, după lentilele groase, ochii îi sticleau de surescitare.

— Ei, ce vă spune toată aiureala asta? îl întrebă.

Rapid, omul se pişcă de lobul urechii stîngi. Repetă gestul o dată şi încă o dată, pînă urechea i se înroşi, iar Cristina se abţinu cu greu să-i strige să se oprească.

— Marfa, dacă era într-adevăr o slugă de la cuhnii, e puţin probabil să fie pomenită undeva.

Cristina îl asculta atentă, într-un fel mirată că nu-i spunea să-şi bage minţile în cap. Smirnov se sprijini cu mîinile de masă.

— Mai e ceva ce nu mi-aţi spus? Un nume, un detaliu de îmbrăcăminte, orice…

Cristina închise ochii, încercînd să se cufunde din nou în atmosfera închisorii.

— Pe el îl chema Ivan, zise după o pauză lungă. Iar hainele călăilor erau simple, lungi, ca nişte rase.

Îi vedea iar, umbre negre făcîndu-l pe nefericitul Ivan să urle.

— Aveau şi un fel de cingători, cu un pămătuf de lînă la capăt.

Smirnov chiţăi.

— Păi, ăsta e un lucru foarte important!

— Da? De ce?

— Opriciniki se îmbrăcau aşa.

— Tare aş vrea să aflu mai multe despre Marfa şi Feodor, spuse Cristina.

Smirnov se apucă iar de ureche şi Cristina îşi bagă pumnii în buzunare ca să nu-l prindă de degete. Îşi luă rămas-bun nu cu mult mai dumirită decît intrase. Privi ceasul şi oftă. Trebuia să se grăbească la şedinţă. Şi *ce-ţi mai pasă?* o lovi gîndul cu întîrziere. *Ar trebui, de fapt, să-l anunţi pe Andrei că vei primi o nouă slujbă.*

Şi totuşi, nu-i plăcea să încalce regulile după care se ghidase atîta vreme. Urcă în primul tramvai, o rablă cu geamurile aburite. Adam încă nu sunase şi, dintr-un impuls superstiţios, decise să nu-i zică nimic lui Andrei pînă nu primea acel telefon.

Cînd intră în încăperea răcoroasă, prima pe care o văzu fu Corina, gheboşată în faţa monitorului.

— Întreba de tine Andrei, îi spuse Corina fără să se întoarcă.

— Demult?

— Acum vreo jumătate de oră.

Cristina se îndreptă spre Biroul Oval, pregătită pentru o nouă explozie a redactorului-şef. Apăsă clanţa cu prudenţă şi dădu ochii cu ochi de Adam, aşezat confortabil în scaunul lui Andrei. Surpriza o făcu să înţepenească în apropierea uşii.

— Bună dimineaţa, Cristina! Arăţi mai mirată decît mă aşteptam… Te rog, aşază-te!

Adam zîmbea, iar Cristina îşi şnurui buzele, imaginîndu-şi propria mină uluită.

— Bună! îi spuse. Parcă ne înţeleseserăm să vorbim la telefon în dimineaţa asta.

— Alex a vrut să facă repede primele schimbări. M-a trimis pe mine să pun treaba pe roate.

— Şi ce are în vedere?

— Ziarul ăsta va deveni oficiosul preşedinţiei. Pînă sînt anunţate rezultatele alegerilor şi Alex îşi ia scaunul în primire, învîrtim puţin lucrurile pe aici.

Cristina îl privi în tăcere, aşteptînd explicaţiile.

— Vom începe, fireşte, cu nivelul de conducere.

— Adică? De fapt, unde e Andrei?

— A ieşit să ia puţin aer. Nu-i ia nimeni postul, dacă la asta te gîndeşti.

Doar să vrea să rămînă în echipă..

Cristina oftă uşurată, iar Adam surîse încă o dată.

— Ştii, eşti o persoană ciudată, Cristina! Pari atît de puţin invidioasă, atît de reticentă la urcatul pe scara ierarhică, în vreme ce alţii ar ucide pentru funcţii înalte.

— E un compliment sau un reproş?

— Fără îndoială, un compliment. Revenind, Andrei va răspunde în faţa altor doi oameni.

— Cine?

— Tu şi cu mine.

Încă o dată, Cristina rămase fără replică.

— Poftim! Iar parcă te-am aruncat într-un cazan plin cu ulei fierbinte. Şi totuşi, e o postură normală pentru şeful Departamentului Media al preşedinţiei, nu?

Cristina nu găsea ce să replice la asta. Într-adevăr, ideea avea noimă, dar nu-i plăcea deloc.

— Şi Andrei ce-a spus?

— Are nevoie de puţin timp de gîndire. Va da răspunsul pînă după-amiază. Pînă una alta, uite o hîrtie pe care te rog s-o semnezi ca să oficializăm chestia asta.

Cristina studie atent documentul. Nu era nimic în neregulă cu el, dar ezita să pună vîrful pixului pe hîrtie. *Nu fi proastă! Numai ce ai fost pusă şi tu la colţ şi ai luat singura decizie logică. Mergi pe drumul pe care l-ai ales şi nu te mai lamenta!*

— Am făcut-o şi pe asta! spuse Adam, împăturind hîrtia. Păi, cred că treaba mea pe aici s-a terminat deocamdată. Te las pe tine să te ocupi de mărunţişuri.

Cristina îl fixă aiurită.

— Stai o clipă! Nu ar trebui să discutăm despre politica editorială, cea de investiţii şi personal?

Adam se ridicase deja din scaun şi dădu din mînă neglijent.

— Pînă la înscăunarea lui Alex, lucrurile rămîn aşa cum sînt. După aceea, vom mai vedea.

Mintea Cristinei era prinsă într-un carusel care se învîrtea ameţitor. Venise la redacţie cu gînd să-şi dea demisia şi se trezea în capul mesei.

— Şi şedinţa de sumar? îi veni cu întîrziere ideea. Andrei nu se ştie dacă ajunge…

Adam păru confuz.

— După cum am spus, asta e bucătăria ta, Cristina.

— Totuşi, nu ar trebui să anunţi schimbarea angajaţilor? Eşti reprezentantul noului patron. Ar suna chiar ciudat dacă aş face-o eu.

— Dacă e important pentru tine…

Discursul lui Adam fu scurt şi, cînd se termină, o tăcere apăsătoare se lăsă în redacţie. Ochii tuturor erau aţintiţi pe figura ei şi Cristina îşi drese glasul. Ar fi fost cazul să spună ceva, iar întrebarea care îi chinuia nu era greu de ghicit. *Voi rămîne fără slujbă?*

— Muncim ca de obicei, spuse Cristina. Schimbarea asta nu trebuie să fie motiv de panică pentru nimeni! Deocamdată, sărim peste şedinţă.

Ar fi trebuit să zică mai multe, dar încă nu-şi făcuse ordine în gînduri.

— Cristina, acum chiar vă las! Mai vorbim după-amiază, după ce primim şi răspunsul acela, spuse Adam.

Odată închisă uşa în urma lui, Cristina se apropie cu paşi mici de biroul său. După o asemenea dezvăluire, încăperea ar fi trebuit să zumzăie ca un stup, dar toţi tăceau. Nu ştiau cum să reacţioneze în prezenţa ei. Fiecare îşi simţea scaunul nesigur, cum şi l-ar fi simţit şi ea. *Dacă aş avea poliţe de plătit, acum ar fi momentul ideal…*

Alissa fu prima care se apropie de ea.

— E o adevărată lovitură de teatru. Ia spune, cum ai reuşit să-l vrăjeşti pe Alex? Credeam că la banchet aţi schimbat doar cîteva cuvinte.

— Aşa a şi fost, dădu din umeri Cristina.

— Şi ce i-ai spus, dragă, de l-ai impresionat în halul ăsta?

Cristina îşi întoarse capul spre fereastră, încercînd să-şi ascundă zîmbetul. Chiar şi într-un asemenea moment, Alissa nu-şi putea ţine gura.

— Asta ar trebui să-l întrebi pe el, nu pe mine, îi răspunse.

Nasul de vulpiţă al Alissei fremătă uşor, buzele i se strînseră într-un botic bosumflat. Nu părea deloc mulţumită, dar nici nu îndrăzni să facă aluzie la ce bănuiau cu toţii.

Orele trecură în agitaţia obişnuită, dar Cristina privea tot mai des la ceas. *Bravo ţie, fată dragă! Te-ai ales cu o căruţă de treabă în plus şi cu un titlu pompos. Bună afacere ai făcut!* Exagera. La urma urmei, se alegea şi cu un salariu baban.

Obrajii îi ardeau şi îşi desprinse privirea obosită de ecran Era timpul pentru o pauză şi, trăgîndu-şi haina pe spate, ieşi pe prispă şi respiră adînc. Aerul rece o învioră şi Cristina îşi zise că Adam avea, măcar într-o privinţă, dreptate: era o fiinţă ciudată, care putea să-şi plîngă de milă pentru o promovare. Mai ales că avea acum destulă putere ca să-şi găsească ajutoarele

dorite…

Ajunsese aici cu socotelile, cînd îl zări pe Andrei intrînd în curte. Se priviră lung, iar stînjeneala opri cuvintele Cristinei.

— Cred că ar trebui să-mi suflec mînecile, vorbi în fine Andrei.

— Îmi pare bine că ai decis aşa, spuse Cristina.

Redactorul-şef se opri chiar înainte de a deschide uşa Biroului Oval.

— Ar fi nimerit, probabil, să te întreb, în ce priveşte biroul…

Un nod gros se puse în gîtul Cristinei. Pentru ea, figura lui Andrei se putea vedea doar pe fundalul încăperii pline de fum. Simpla idee că i-ar putea cere să-şi găsească alt loc îi făcea rău.

— Nu cred că are rost să facem vreo modificare, spuse Cristina.

Andrei dădu nelămurit din cap şi deschise uşa.

Capitolul 21

JOCURILE MINŢII

Zilele se topiră una în alta, într-o sarabandă nebună. Prinsă în plasa ţesută de grijile reorganizării, de privirile furişe ale colegilor şi şuşotelile care încetau cînd intra ea în birou, de tonul plat cu care Andrei îi vorbea, de aşteptarea momentului instalării lui Alex, Cristina uita uneori să respire. Nu mai avea timp de enigme. Singurele momente liniştite erau cele petrecute cu Dănuţ şi Amalia, cărora nu voia să le împărtăşească nimic din haosul acelor zile.

În fine, veni şi clipa în care în redacţie totul era pus pe roate. Cu frică şi speranţă, Cristina îl urmări la televizor pe Alex jurînd că va deveni preşedintele care va salva greu-încercata lor ţară. Se încruntă doar o secundă, apoi izbucni în rîs. Nu-şi mai putea permite să strîmbe din nas la retorica politică. La urma urmei, treaba ei era tocmai să-l facă pe preşedinte să arate cît mai bine! Sorbindu-şi cafeaua de dimineaţă, cu gîndul la viaţa nouă care o aştepta, Cristina privi calendarul. Era 14 decembrie, iar o pătură groasă de omăt de aşternuse pe străzi, acoperindu-le urîţenia. *Prima zi… Trebuie să te gîndeşti la reînnoirea garderobei. Vremea blugilor s-a dus!*

Cît de bine i-ar fi prins o glumă a Amaliei! Plecase mai devreme la şcoală, cum făcea de cînd se întorsese acasă. Încă un motiv de îngrijorare pentru Cristina, care vedea umbra întinsă peste sufletul Amaliei, dar nu reuşea să o risipească. Ar fi vrut să lovească în zidul ridicat între ele, să-l dărîme, dar privirea Amaliei o oprea. Aşa că discutau despre fleacuri, ascultau istoriile lui Dănuţ despre prietenii de la grădiniţă, găteau împreună. Pentru orice străin care le-ar fi privit, totul mergea bine, dar amîndouă ştiau că nu era aşa.

Cînd maşina opri lîngă clădirea impozantă, Cristina nu era încă pregătită să-şi joace noul rol. Numără în gînd pînă la cinci şi deschise uşa. Holul larg, bine luminat, cu uşi prea lucioase pe ambele părţi, mirosea a var proaspăt. Din capătul celălalt se apropia de ea Adam.

— Uite că ai ajuns! îi spuse. Sîntem pe ultima sută de metri. Chiar acum termină băieţii de adus mobila şi de montat aparatura. Hai să facem un tur, să vezi cum am amenajat biroul tău şi să trecem prin ultimele acte. Mîine va veni toată lumea la lucru.

Cristina îi întoarse surîsul şi îl urmă, sărind printre găleţi goale şi cutii rupte. Se opriră în faţa ultimei uşi, iar Cristinei i se tăie respiraţia cînd îşi văzu numele trecut pe plăcuţa roşie, strălucitoare. Privind literele fine, decupate în relief, simţi că o lua cu ameţeală. Parcă acum pricepea la ce se înhăma. Cît şi-ar fi dorit ca lîngă ea să stea Alex! Dar nu mai dăduse nici un semn de viaţă de la cina lor întreruptă şi Cristina începea să se întrebe dacă nu cumva visase sărutul.

Adam tuşi discret şi Cristina puse capăt momentului de slăbiciune. Apăsă pe clanţa aurie şi interiorul încăperii i se dezvălui încet. Pereţi de un albastru delicat, un birou de lemn simplu, cu calculatorul şi telefonul încă aşteptînd să fie montate, un dulap care lăsa jos loc generos pentru dosare şi ascundea un televizor, un radio, BluRay player. Încadrată de două fotolii comode, o măsuţă joasă fusese aşezată lîngă fereastră, iar pe ea poposise un buchet de trandafiri. Cristina nu putea decît să se declare mulţumită.

— Am adus doar strictul necesar, spuse Adam. Pentru restul, am zis că e mai bine să alegi ce te va face să te simţi ca acasă. Sper să îţi placă.

— E foarte bine! Serios…

Nu îşi duse gîndul pînă la capăt: dacă ar fi fost să compare cu spaţiul meschin de care avusese parte la redacţie, se instala într-un palat. Mîngîie petalele roz ale trandafirilor, imaginîndu-şi că erau buzele lui Alex. Abia atunci observă plicul prins de coş.

— Un mesaj de la Alex, îi ghici întrebarea Adam.

Obrajii Cristinei se înroşiră instantaneu. Ezită o secundă, apoi deschise plicul.

Aş fi vrut să pot fi alături de tine în această zi. Din păcate, trebuie să las florile să-ţi spună bun venit. Dar ne vom vedea curînd…

— Ne vom vedea curînd? repetă Cristina, privindu-l pe Adam.

Adam îi oferi un surîs enigmatic înainte de a se uita la ceas.

— Peste o oră, Alex va ţine primul lui discurs ca preşedinte. Nelămurirea ta îşi va găsi răspunsul atunci.

Cristina înţelese că nu avea rost să aştepte altceva. Se mulţumi deci să semneze ultimele acte şi petrecură următoarea jumătate de oră discutînd despre organigramă, dotări şi alte amănunte plicticoase, oarecum nefamiliare. I se lăsa destulă mînă liberă, înţelese asta repede, dar se simţea încă nesigură.

Cînd veni ora discursului lui Alex, Cristina şi Adam se mutară în camera presei.

Alex Corbu era îmbrăcat într-un un costum albastru, deloc ostentativ.

Era aşezat la un birou la fel de simplu ca acela al Cristinei şi privea direct în cameră, fără să clipească. O lumină blîndă îi cădea pe chipul serios, ochii îi străluceau energic, iar în pauza care îi precedă primele cuvinte, Cristina simţi furnicături pe şira spinării. Nu se îndoia că aceeaşi senzaţie o încercau milioanele de oameni care aşteptau încordaţi vestea salvării, femei şi bărbaţi disperaţi şi atît de dornici să creadă într-o minune.

— Bună ziua! începu simplu Alex.

Doar două cuvinte, însă în ele e atîta forţă!

— V-am promis că voi fi preşedintele pe care acest popor obidit îl merită. Acum e momentul să vă împărtăşesc viziunea mea. Vă voi vorbi fără ascunzişuri despre poteca subţire ce ne poate scoate din mlaşină. E un drum lung, la marginea căruia întunericul pîndeşte neobosit, dar împreună îl putem străbate pas cu pas. Voi fi alături de voi şi vă cer să aveţi curajul de a rămîne alături de mine, ca să clădim împreună o lume nouă. Este acolo, în inimile voastre, trebuie doar s-o scoatem la lumină!

Vocea îi vibra, ochii îi fixau pe telespectatorii nevăzuţi, dînd impresia că îi vorbeşte fiecăruia. Lăsă apoi tăcerea să se înstăpînească din nou, iar Cristina expiră cu zgomot.

— Dumnezeule, te lasă fără aer! spuse încet.

— Sîntem înconjuraţi de hoţi, izbucni Alex.

Nu-şi ridicase vocea, dar parcă ar fi strigat şi Cristina îşi opri cu greu imboldul de a sări în picioare.

— O mînă de oameni s-a cărăţat în cîrca milioanelor. Trăiesc din sudoarea şi sîngele celor mulţi, lăsîndu-i într-o sărăcie lucie. Magnaţii zilei s-au îmbogăţit prin învîrteli, aranjamente şi afaceri dubioase. Fabrici s-au închis, ogoare altădată mănoase au devenit pîrloagă, infrastructura a fost lăsată în paragină. Eu şi premierul desemnat vom schimba toate acestea!

Cristina zîmbi. Premierul desemnat, şeful PNP, era doar o anexă a preşedintelui, o altă gură care rostea gîndurile sale.

— Trebuie stîrpită buruiana otrăvită a corupţiei, care şi-a înfipt rădăcile la cel mai înalt nivel. Şi vom face asta printr-o reformă radicală, care va salva trupul neamului de viermii care îl rod. Vom lăsa în urmă cetatea asta putredă pînă în miezul ei, vom lăsa în urmă cercurile oculte de interese. O vom lua de la capăt şi ne vom clădi administraţia într-un oraş mai curat. O urbe care a avut curajul de a se sacrifica pentru a înfăptui o naţiune, care respiră istorie necîrmuită de bani mînjiţi. Vom muta capitala în Iaşi!

De data asta, Cristina chiar sări de pe scaun. Enormitatea măsurii anunţate îi iuţise pulsul.

— Dar costurile, complicaţiile? şopti.

Alex parcă o auzise.

— Să nu vă temeţi că aşa vom secătui bugetul ţării! Spusele mele despre sacrificiu nu sînt vorbe goale. Eu, familia mea şi prietenii vom asigura o parte din fondurile necesare. În plus, avem în vedere şi o restructurare a aparatului administrativ. Sigur, toate aceste schimbări nu se pot face de azi pe mîine. Vorbim despre un proces laborios, dar îl vom începe azi şi nu ne vom da bătuţi pînă nu-l terminăm. Ne vom sufleca mînecile cu toţii şi vom trece la treabă. Dumnezeu ne va ajuta dacă ne ajutăm singuri!

Cînd locul lui Alex fu luat de prezentatoarea evident bulversată de discurs, Cristina îl privi uimită pe Adam. Chiar nu ştia cum să reacţioneze la ideea că Alex putea pocni din degete şi spune că mută capitala. Tot aştepta să-l audă pe Adam izbucnind în rîs, dar bărbatul nu scotea un sunet.

— E o sarcină uriaşă, zise Cristina în cele din urmă cu voce spartă. Sînt atîtea instituţii…

— Să nu crezi că Alex nu e deplin conştient în ce se bagă. De altfel, te vei convinge de asta la următoarea discuţie cu el!

În ce ne bagă pe toţi, îl corectă în gînd Cristina. *Dar, la urma urmei, e aproape imposibil să ne fie mai rău!*

— Cred că ajunge pentru azi, nu? o întrebă Adam.

Cristina aprobă. Oricum, avea nevoie de ceva timp să-şi vină în fire.

La ieşirea din clădire, zări un Mercedes negru şi, rezemat de el, un bărbat la vreo patruzeci de ani, chelios şi mic de statură.

— A, era să uit! Şoferul tău…

Totul era atît de plicticos la el, încît Cristina se întrebă dacă nu fusese ales tocmai din pricina asta. Îndepărtă gîndul repede. Lumea nu se învîrtea în jurul ei, chiar dacă uneori i se părea aşa. Iar dacă omul era şofer bun şi angajat conştiincios, chiar nu trebuia să-i pese cît de chipeş era.

— Mergem la o cafea, o aştepţi pe domnişoara Man! îi spuse Adam şoferului, care înclină docil din cap.

Se aşezară la o masă robustă de stejar, într-un local micuţ, cu tentă rustică, de vizavi. *Încă un loc pe care Adam mă ajută să-l descopăr… Nici nu ştiam că mai sînt atîtea…* Cafeaua era chiar gustoasă, la fel şi fursecurile şi, pentru prima dată în acea zi, Cristina se relaxă. Îl privi pe Adam cum sorbea din licoarea aburindă. Deşi nu-l cunoştea de prea multă vreme, îşi spuse că îi devenise mai apropiat decît oameni alături de care lucrase ani întregi. Era o ciudăţenie, mai ales că firea ei nefericită nu o ajuta să se împrietenească prea repede.

— Totul e în regulă? îl întrebă. Pari supărat…

Îşi muşcă imediat limba. Nu dăduse dovadă de prea mult tact spunînd ce-i trecea prin minte. Adam ridică privirea din ceaşcă şi surîse obosit. Toată energia de care dăduse dovadă mai devreme se topise odată cu discursul lui Alex.

— Nu-i nimic, doar o migrenă rebelă. M-am obişnuit cu ea de ceva vreme: dispare, se întoarce. Asta e!

Cristina nu credea că era vorba doar de o durere de cap. Schimbă însă vorba.

— Mă gîndeam cît de puţine ştiu despre tine. De fapt, chiar mai puţine decît despre Alex. Şi totuşi, de la prima noastră întîlnire am avut senzaţia că eşti un om bun.

O umbră trecu pe chipul bărbatului, îmbătrînindu-l, iar Cristina se întrebă dacă nu-i înţelesese greşit cuvintele. Ar fi fost într-adevăr jenant să pară că-i face avansuri, mai ales după ce o văzuse sărutîndu-se cu preşedintele.

— Mulţumesc, spuse Adam, dar nu ştiu dacă merit o asemenea apreciere. Ce ai vrea să ştii?

— Orice! De exemplu, cum ai ajuns să lucrezi cu Alex?

Adam începu să adune firimiturile unui fursec de pe faţa de masă. Nu părea deloc dornic să se spovedească.

— A fost demult, parcă în altă viaţă, rosti tărăgănat. De fapt, mi-am început ucenicia la un adversar de-al său. După ce ne-am încrucişat armele de cîteva ori, Alex a ajuns la concluzia că trebuia să mă aibă în echipă. Mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut-o refuza…

Cristina învîrti absentă linguriţa prin cafeaua de pe fundul ceştii. Răspunsul fusese destul de criptic, dar oare nu primise şi ea o asemenea ofertă? Nu erau multe de povestit despre ea…

— Şi ai regretat vreodată că i-ai acceptat propunerea? spuse.

Adam încă nu-şi ridicase ochii spre ea. Dădu din umeri, după o pauză destul de lungă.

— Cele mai multe decizii le regretăm măcar o dată în viaţă, nu? A ştiut să mă facă să rămîn alături de el. Asta contează… Iar acum, a ajuns la momentul pentru care a muncit atît de mult. E un motiv de bucurie pentru amîndoi.

Atunci de ce nu se simte bucurie în vocea ta? Încă un gînd care nu-şi găsi drumul pînă la buze…

— De unde eşti? Părinţii mai trăiesc? Sper că nu te superi, dar am

impresia că tu ştii cam tot ce se poate despre mine. N-ar strica puţină reciprocitate…

— Cînd te porneşti cu întrebările, eşti greu de oprit, nu? Dar ai dreptate, meriţi nişte răspunsuri. Am crescut într-un sătuc uitat de lume, cu doar cîteva case. Părinţii s-au îmbolnăvit şi au murit cînd eram copil. M-au ajutat călugării de la mănăstirea din apropiere. M-au învăţat o mulţime de lucruri folositoare.

Întrebările se buluceau în mintea Cristinei, dar tristeţea din vocea lui Adam le opri. Nu putea să-i răscolească amintirile, deşi îi era imposibil să şi-l închipuie ducînd vitele la păscut sau buchisind versetele sfinte. Nu se îndoia că-i spunea adevărul, însă era la fel de sigură că primea doar frînturi. Puse totuşi o ultimă întrebare.

— Cum a fost ieşirea în lume?

Adam privea undeva departe, iar Cristina nu putea spune dacă imaginile care-i treceau prin faţa ochilor erau vesele sau triste.

— Mi-au zis că am mai curînd suflet de războinic decît de monah. Şi se pricepeau la asta fraţii mai bine decît oricine, aşa că i-am crezut. A fost totuşi un şoc să înţeleg că nu voi rămîne acolo.

Cristina le dădu dreptate călugărilor: îi era mult mai uşor să-l vadă purtînd sabie decît mătănii. Cafeaua se terminase, dar ziaristei nu-i venea să se ridice de la masă. Era ceva reconfortant în acea depănare de amintiri, chiar şi una plină de lucruri nespuse. Îi plăcea că nu se emoţiona privindu-l pe Adam, că nu trebuia să-şi facă griji pentru fiecare gest al ei, pentru fiecare privire a lui. Doi proaspeţi camarazi stăteau cu coatele pe masă, la o şuetă fără regrete şi griji. Adam ceru însă nota de plată şi Cristina oftă. Trebuia să-şi ia rămas bun.

Cu portofelul plin şi întreaga după-amiază la dispoziţie, Cristina se simţea ciudat. Nu avusese prea des luxul timpului liber şi chiar cîteva ore fără treburi urgente o descumpăneau. Şoferul sări să-i deschidă portiera cu o grabă care o suprinse. Omul aştepta ca ea să-i indice o destinaţie şi Cristina ezită cîteva clipe înainte de a-i da adresa de acasă.

Apartamentul era gol. Amalia avea ore pînă spre seară. Camerele strigau parcă a singurătate şi Cristina închise ochii pentru un minut, întrebîndu-se ce se va alege de viaţa ei. Cu o slujbă ca a ei, rareori avusese răgaz pentru introspecţie. Acum, tăcerea îi făcea urechile să-i ţiuie. Să spere că lucrurile aveau să se schimbe prea mult după ce trecea prin patul lui Alex era, ştia, o dovadă de uriaşă naivitate. Nu trăia într-un basm. *De fapt, nici nu s-au spus prea multe între noi. Nu s-au făcut nici declaraţii de dragoste, nici*

promisiuni. A fost doar dorinţă. Iar cînd se va fi consumat, ce va rămîne?

Cristina simţi deodată că i se făcea greaţă de la atîta agitaţie, îndoieli şi speranţe neclare. Parcă viaţa era mai simplă cînd gonea după ştiri. Apoi veniseră enigmele şi toată nebunia asta. *Dar nici măcar misterele nu au fost desluşite, nu?* În materie de sulă, logica e nulă, obişnuia să spună maică-sa, iar ce se întîmpla cu ea în ultima perioadă era cea mai bună dovadă.

Se ridică smucit de pe pat. Era sigură că nimic nu avea să o facă să se simtă mai bine decît să se întoarcă la ceea ce ştia mai bine: scurmatul printre gunoaie. *Baba Duţa!* Da, era o idee numai bună pentru ora următoare. Şi, la urma urmei, cine ar fi văzut ceva rău în vizita proaspătului şef al Departamentului Media la Autoritatea de Sănătate Publică? Decise să nu cheme şoferul pentru drumul ăsta. Ceva nu-i plăcea la omul acela, atît de supus şi de politicos, dar care căuta mereu prilej să-i arunce o privire în oglinda retrovizoare.

Abia ieşi în faţa blocului, şi vechea ei prietenă, senzaţia că e urmărită, reveni. Se uită cercetător la stînga şi la dreapta: nimeni, doar boscheţii şi luminile tremurătoare de la ferestrele blocurilor. Apunea şi cerul se umpluse de sînge, iar un vînt tăios îi brăzda obrajii. Deja, palmele îi căutau căldura relativă a buzunarelor. O clipă, cochetă cu ideea de a se întoarce şi de a-şi pune la încercare slabul talent culinar, în aşteptarea Amaliei. *Leneşo! Puţin frig şi gata, dai bir cu fugiţii?*

Staţia de tramvai nu era departe şi porni spre ea în pas săltăreţ, încercînd să se încălzească. Zări în drumul său doar o babă cu pardesiu tocit care străjuia uşa singurului *second hand* din cartier, mereu pe punctul de a-şi da duhul, niciodată răpus. Baba molfăia un biscuit şi părea tare flămîndă.

Cristina traversă spre refugiul din care banca dispăruse de multă vreme, probabil dată la fier vechi. Paşii nimănui nu stîrneau ecouri pe asfalt în urma ei, dar Cristina nu se linişti. Privi în lungul liniei, sperînd în zadar că va zări farurile tramvaiului. Vîntul răscolea nepăsător cele cîteva frunze uscate rămase lîngă gardul viu de pe trotuarul din spatele ei. Foşnetul lor semăna cu cel al unui giulgiu desfăcut de degete osoase, nerăbdătoare. Un punct de la mijlocul spinării începu să o doară, de parcă un cui ascuţit ar fi atins-o. Îşi imagină tîmplarul nebun potrivind cuiul şi ridicînd ciocanul.

Cristina tuşi forţat şi îşi umezi buzele. Ar fi preferat să împartă aşteptarea cu cineva. Vîntul se învîrteji prin spatele ei şi, dincolo de foşnetul frunzelor, urechea îi desluşi altceva. Paşi? Sau poate i se năzărise? Cristina începu să se mişte înainte şi înapoi pe asfaltul ciobit, privind cu jale în lungul liniei. Punctul dureros de pe spate se transformase într-un ghem şi Cristina

era sigură că pielea i se înroşise. *Te-o fi muşcat vreo gînganie, nu face din ţînţar armăsar!*

Era mai uşor de spus decît de făcut şi Cristina se opri chiar în mijlocul refugiului, încercînd să pună capăt asaltului panicii. Căldura buzunarelor nu-i mai putea opri palmele să tremure, iar inima îi începuse încă o luptă cu secundele. Se întoarse cu spatele la linii şi fixă gardul viu. Nu mai fusese tuns de o veşnicie, iar crengile se învălmăşiseră într-un amestec înalt cam cît ea. Înconjura ceea ce, cu ani în urmă, fusese un fel de grădiniţă, o oază de verdeaţă chiar la uşa blocului. Acum era doar un pătrat de buruieni şi mizerii. Îşi plimbă ochii de-a lungul lui, încercînd să se convingă că, în cel mai rău caz, dincolo de crengile desfrunzite era o javră vagaboandă ori un boschetar care numai grija ei nu o avea. *Oare?* O ramură se curbă, apoi cea de alături, de parcă un corp greu încerca să-şi facă loc pînă la ea. Între ele se vedea doar întuneric, totuşi Cristina făcu un pas înapoi, gata să cadă de pe refugiu. Îi părea rău că nu-şi chemase maşina. Acum nu putea decît să aştepte tramvaiul sau să fugă înapoi în casă. Dar ar fi trebuit să treacă pe lîngă boscheţi şi nu se putea convinge să facă asta.

Se uită cu fereală spre crengi şi zări o lucire roşiatică, apoi încă una. Apropiate una de alta, cam la nivelul ochilor ei. Nu-şi putea desprinde privirea de cele două puncte micuţe. Încerca să se convingă că nu le vedea şi, cu fiecare clipă care trecea, era mai sigură că nu se înşela.

— Cuţu, cuţu! spuse tremurat. Eşti un căţel, nu-i aşa, urîtule?

După ce sunetul glasului ei se stinse, îşi spuse că era o proastă. Doar javra care-şi găsise sălaş acolo nu-i putea răspunde. *Un cîine cu ochi roşii?* Un lătrat ar fi făcut-o să-şi spună că aşa erau ochii tuturor maidanezilor, dar nu auzea decît foşnetul. Iar din el se desprinse un fel de gîlgîit, rîs şi geamăt în acelaşi timp. Reverberă nefiresc secunde lungi cît zilele şi Cristina îngheţă. Era ceva atît de familiar în sunetul acela straniu, încît i se înmuiară picioarele. Ar fi dat orice ca să nu-l mai audă încă o dată. Nu venea de la un animal pe care să-l cunoască, nici de la un om. Crengile se curbară cu violenţă îndoită, petele sîngerii se apropiară şi, încă înţepenită, Cristina aşteptă să vadă monstrul năpustindu-se spre ea. Respiraţia i se revărsă într-un icnet neputincios, contopit cu hîrşîitul prelung al unor gheare puternice, gata să îndepărteze obstacolul ce le despărţea de inima ei. Cristina închise ochii, simţindu-şi vezica periculos de aproape de punctul descărcării. Chiar şi prin pleoape strălucirea roşie, cu fulgerări vineţii, pătrundea în mintea ei, iar odată cu ea veni şi gîndul. *Te voi sfîrteca. Încet, atît de încet.. Sîngele tău va fi pe buzele mele, îţi voi scuipa oasele în ţărînă!* Cristina se îndoi, muşcîndu-şi

limba pînă la sînge.

Auzi zdrăngănitul atît de cunoscut şi nu se bucură. Venea tramvaiul, dar ea simţea doar sfîşierea. *Te doare? E doar începutul. Suferinţa care te aşteaptă e mai presus de orice închipuire, de orice coşmar. Nu ai nici o cale de scăpare. Doar tortură şi moarte.* Gîfîia, prinsă în chingi nevăzute, nu mai putea respira. *Lungă tortură, o da, luuungă! Pînă cînd vei rămîne fără glas, pînă cînd moartea va părea dulce ca mierea şi mă vei implora să ţi-o dăruiesc. Nu ai nici o scăpare. Poate doar o moarte mai rapidă. Ştii ce trebuie să faci pentru asta? Hai, du-te!*

Da, ştia. Era atît de simplu să scape de colţii lungi care îşi vor croi drum prin ea, o vor hăcui, o vor transforma într-un ghem mizerabil de durere şi nebunie. *Doar un pas, un singur pas…* Cu ochii încă închişi, Cristina îşi mişcă piciorul stîng. Tramvaiul era chiar acolo, lîngă refugiu. Îşi repezi corpul înainte…

O palmă rece o prinse de braţ, oprind-o în ultima fracţiune de secundă,

— Domnişoară, sînteţi bine? Ce aţi păţit?

Cristina deschise ochii la timp pentru a vedea tramvaiul oprind în scrîşnet de frîne. Bărbatul de lîngă ea, cu faţa ascunsă de gluga crem, nu-i dădea încă drumul. Cristina îşi găsi cu greu vocea pentru a-i răspunde.

— Da, mulţumesc. M-a luat cu ameţeală.

— Am crezut…

Cristina ştia prea bine ce voia să spună. Fusese pe punctul de a se arunca în faţa tramvaiului.

— Voiaţi să urcaţi? spuse grijuliu necunoscutul.

— Da, îi răspunse pierit.

Abia cînd ajunse pe primul scaun din tramvaiul pe jumătate gol, omul renunţă să o mai ţină de mînă.

— Am să fiu în regulă, spuse Cristina. Vă mulţumesc încă o dată! Dacă nu eraţi dumneavoastră…

Încă o replică al cărei sfîrşit nu mai avea nevoie să fie rostit. Tot nu înţelegea ce se întîmplase. Cu doar un minut în urmă, fusese pe punctul de a se sinucide. Respiră adînc, încercînd să se potolească. Cum de se putuse întîmpla aşa ceva? Era ca şi cum o forţă străină ar fi pus stăpînire pe mintea şi pe trupul său, determinînd-o să facă un gest inimaginabil. Şi tot nu ştia cum i s-ar fi putut împotrivi. *Ce faci cînd nu mai eşti tu? Cum te împotriveşti, cum recapeţi controlul asupra sinelui? La ce renunţi ca să redevii iarăşi ce erai? Poate la un deget?..*

Gîndul era atît de neaşteptat, încît Cristina îl respinse în prima clipă. Şi totuşi, după încă un minut în care privi pe geam fără să vadă cu adevărat

oraşul cufundat în întuneric, se întoarse la el. Stavropol îşi ucisese soţia, dar înainte îşi tăiase un deget. De ce era deodată convinsă că omul nu era pur şi simplu nebun de legat, ci încercase să se împotrivească gîndului crimei? N-ar fi putut-o spune… *Asta ar însemna că în tufişul ăla chiar a fost cineva care ţi-a dorit moartea. Acelaşi cineva care a vrut-o pe nevasta lui Stavropol dusă într-o lume mai bună. Ce încercare jalnică de a te convinge că nu o iei razna…* Îşi dădea prea bine seama că era la marginea nebuniei, dar nu se putea opri să dea tot mai mult credit acelei teorii. *În nici un caz nu le pot spune despre asta lui Adam sau Alex. Domnule preşedinte, tocmai v-aţi procopsit cu o zăludă care se ocupă de imaginea dumneavoastră! Ce vă puteaţi dori mai mult? Poate să mai angajăm nişte oameni de la balamuc?*

Capitolul 22

BABA DUŢA

Cînd tramvaiul ajunse la staţia din apropierea Autorităţii de Sănătate Publică, picioarele Cristinei încă tremurau uşor. Avu nevoie de multă putere ca să părăsească siguranţa relativă a tramvaiului îngheţat, pentru a se adînci în umbrele înşelătoare ale trotuarului. Măcar nu se mai vedeau boscheţi şi asta era foarte bine, fiindcă foşnetul cel mai mic ar fi făcut-o să se piardă cu firea. *Şi nu e deloc potrivit pentru persoana care are grijă de imaginea preşedintelui să-şi ude chiloţii în plină stradă.* Doar simţul umorului o putea ajuta să nu dea în isterie şi Cristina încercă să surîdă.

Avea un drum scurt de străbătut şi totuşi i se părea că de o eternitate trotuarul suna dogit sub botinele ei. Cînd clădirea pătrăţoasă, cu un singur etaj, se zări la colţul străzii, Cristina îşi spuse că de multă vreme nu fusese atît de fericită să dea cu ochii de o mînă de funcţionari acriţi. Lîngă uşă se opri însă brusc. Trebuia să-şi tragă puţin răsuflarea, să-şi compună o mină calmă. Nu voia să intre ca o zăludă, gîfîind şi privind împrăştiat. Cu gesturi maşinale, îşi corectă ţinuta. Totul părea în regulă şi ziarista scotoci în poşetă după legitimaţia nou-nouţă. Măcar, de data asta, era puţin probabil să o ţină cineva la poartă!

Paznicul, un bătrînel care părea în pragul unei crize de lombosciatică, privi cu ochii cît cepele antetul prezidenţial.

— Multă lume a plecat, spuse şi glasul îi semăna perfect cu scîrţîitul uşii. Cu cine doriţi să vorbiţi, domnişoară?

— Mă descurc singură, mulţumesc, i-o reteză Cristina, depăşindu-l cu pas olimpian.

Moşul privi pierdut şi o lăsă să treacă. Becurile slabe abia reuşeau să lumineze holul îngust, care după vreo trei metri coti abrupt spre stînga. Nimeni nu se zărea prin birourile ale căror uşi erau deschise. Se întrebă dacă nu fusese o prostie să-şi facă apariţia în fapt de seară. Probabil, baba Duţa plecase demult acasă. Se opri nehotărîtă.

— Sigur lucrurile nu stau aşa de rău, domnişoară!

Cristina tresări şi privi în jur. Cea care vorbise era pe jumătate ascunsă de o draperie neagră, în chiar capătul holului. O găsise pe baba Duţa!

Era o femeie adusă uşor de spate şi destul de firavă, dar nici o clipă

Cristina nu s-ar fi gîndit că era şi neajutorată. Poate senzaţia de încredere venea de la ochii albaştri, luminoşi, poate de la zîmbetul ei şăgalnic de fetiţă. Purta obişnuitul halat gri şi se sprijinea de un mop, iar Cristina îi surîse fără să vrea.

— Aşa e mai bine! Cum te poate ajuta baba?

— De fapt, chiar pe matale te căutam, spuse Cristina. Sînt o prietenă de-a lui Mihai, am lucrat împreună la ziar.

Ochii bătrînei căpătară deodată o lucire prudentă.

— Aşa…

Cristina privi conspirativ întîi spre stînga, apoi spre dreapta.

— N-are rost s-o dau după busuioc! Mihai mi-a spus că aveţi o minte prea pătrunzătoare pentru asta.. Probabil că aţi auzit că a avut un accident… Am înţeles că l-aţi ajutat de mai multe ori şi de aia vă rog să-mi răspundeţi la nişte întrebări. Poate aşa îi vom descoperi pe ticăloşii care au intrat în el cu maşina.

Cristina aşteptă, lăsînd-o pe femeie să-i cîntărească rugămintea. Nu prea ştia cum îşi putea dovedi bunele intenţii şi, mai ales, dacă Duţa nu avea să privească oricum toată tărăşenia ca pe o trădare din partea lui Mihai. Ochii ei o cercetau atent şi Cristina avu senzaţia că e conectată la firele unui detector de minciuni.

— Ce mai face copilaşul? întrebă baba pe un ton netru.

— Dănuţ? Slavă Domnului, e bine! Stă la mine pînă iese Mihai din spital. A fost supărat la început, dar şi-a revenit cît să se întoarcă la jocurile cu piraţi.

Duţa mai zăbovi cîteva clipe, dar părea mulţumită de rezultatul necruţătorului examen. Dădu scurt din cap şi îi făcu semn să o urmeze după perdea, în debaraua strîmtă. Înghesuită între mături, cîrpe, cutii de detergent şi un scaun şchiop, Cristina fu încercată deopotrivă de o undă de jenă şi de haz.

— Ce vrei să ştii? o interogă Duţa.

— Mă interesează tot ce-mi puteţi spune despre zilele dinaintea spargerii de la CTS şi cele imediat următoare. Cumva, cred că accidentul lui Mihai are legătură cu asta.

— Nu e mare lucru de zis. După spargere au fost vreo două şedinţe, nişte telefoane de la minister şi cam atît. Şeful le-a frecat ridichea trepăduşilor, poliţiştii mai mult s-au făcut că anchetează şi toată zarva s-a terminat repede.

Cristina oftă uşor.

— A venit cineva pe aici în zilele dinaintea spargerii? întrebă fără prea mari speranţe. Cineva care altfel era oaspete rar?

Baba Duţa se scărpină în urechea stîngă.

— A fost şarpele ăla după care îşi pierd capul fetele. A venit cu flori şi ciocolată.

— Cine?

— Doctorul Zaharia! Arătos nevoie mare, haine de domn, dar sub coaja asta poleită eu văd un cuib de viermi. Uneori, chiar am impresia că miroase ca un mormînt abia deschis după şapte ani.

Cristina ciuli urechile.

— Ce treburi avea pe aici?

— Vorba vine, legate de aprovizionare.

— Şi după spargere?

— A apărut şi atunci, val-vîrtej. Părea speriat. A stat în biroul şefului vreo jumătate de oră.

— S-o fi temut omul că-şi pierde slujba.

— Nu, întotdeauna s-a comportat de parcă avea fundul prins cu clei de scaun.

Cristina scutură din cap, nedumerită.

— Nu înţeleg…

— Eu îţi spun ce-am văzut, fată dragă! se răsti bătrîna. Nici măcar procurorului ăluia cu privirea tulbure şi nasul roşu nu i-am zis asta. Păstorel sau cum îl cheamă… Sigur trage zdravăn la măsea!

Cristina ştia despre cine era vorba, iar băbuţa avea dreptate. *Credeam că l-au trecut pe linie moartă de cînd a făcut-o lată. De ce să-i dea un dosar cu o asemenea mizã?* Răspunsul veni de la sine. *Pentru că era uşor de controlat.* Ajungea iarăşi la teoria conspiraţiei.

Îi mulţumi femeii şi îşi găsi drumul spre ieşire, aproape fără să se uite pe unde călca. Pasul următor era evident, dar cum putea să se înţeleagă cu procurorul, cînd tocmai ei i se datora dizgraţia lui din ultimii ani? Dar n-ar fi scris articolul acela… Probabil că Păstorel avea să-i trîntească uşa în nas, nu să stea la taclale. Ea aşa ar fi făcut.

Nu găsi rezolvarea dilemei nici cînd ajunse acasă. Aşezată pe canapea, alături de Amalia şi Dănuţ, îşi bătu degeaba capul pînă cînd privirea i se înceţoşă şi Cristina se pregăti de culcare. Somnul nu-i aduse însă liniştea dorită, ci o întoarcere la coşmar.

De data asta, bărbaţii se luptau cu încrîncenarea celui care ştie că doar moartea poate pune capăt înfruntării. Lama se lovea de lamă, strălucind rău

prevestitor în soarele dimineţii. Trupurile se învălmăşeau, se apropiau şi se depărtau doar pentru a se întîlni din nou, sudoarea uda deopotrivă frunţile şi veşmintele. Marfa îi privea placidă, de parcă despărţirea de Ivan ar fi secătuit-o nu doar de putere, ci şi de dorinţa de a trăi încă o zi.

Gîdele fugar se retrase prudent, încrucişîndu-şi sabia cu trei urmăritori. Se mişca fulgerător, dar Cristina ghicea oboseala în ochii lui. Încă se descurca de minune, respingînd loviturile celorlalţi, căutînd cu lama găurile din plasa pe care o ţesuseră în jurul său, dar era rănit. Sîngele i se scurgea pe braţul stîng, cel în care ţinea pumnalul. Avea să fie doborît, sigur o ştia şi el, dar părea hotărît să lupte pînă la ultima suflare. Cu un icnet din rărunchi, salvatorul fandă şi unul dintre adversari se prăbuşi pe iarbă. *Unul mai puţin!* strigă mintea Cristinei. *Oare chiar s-ar putea…?*

Clinchetul oţelului care întîlnea un tovarăş pe măsură umplea poieniţa de ecouri ciudate. Toţi bărbaţii gîfîiau, stacojii la chip, şi fugarul sări într-o parte, cu jungherul unui urmăritor trecînd la doar un fir de păr de pieptul său. Se împiedică de un bolovan colţuros, se clătină şi se îndreptă în ultima clipă. Pară cu tăişul cuţitului încă o lovitură perfidă. Şi ceilalţi începeau să obosească, iar Cristina simţi crescînd în ea un firicel de speranţă.

Unul dintre duşmani se desprinse din încleştare şi gîdele profită de răgaz pentru a se retrage. Făcu doi paşi mari şi atinse cu spatele scorţa unui stejar rămuros. Cristina îşi desprinse privirea de la combatanţi pentru a-l urmări pe cel ce păruse să dea bir cu fugiţii. Îşi dădu seama ce voia să facă atunci cînd îl văzu apropiindu-se de Marfa. Şi salvatorul femeii îi ghici gîndul, iar Cristina zări o urmă de disperare în căutătura lui. Trebuia însă să înfrunte o sabie pricepută şi nu putea să-i sară în ajutor.

Oşteanul era la doar un pas, cînd Marfa se trezi din amorţeală. Cu un urlet neomenesc, se repezi la el. Unghiile Marfei, transformate în gheare nemiloase, îi brăzdară adînc fruntea şi sîngele izbucni. Omul se clătină orbit şi Marfa i se prinse de gît, într-o stranie îmbrăţişare.

Cristina îşi întoarse privirea spre tovarăşul ei de fugă şi inima îi tresăltă. Gîdele îşi rănise adversarul, dar o spumă roşie îi curgea pe bărbie. Cristina gîfîia şi ea, sperînd încă într-un deznodămînt fericit. O căută iar pe femeie şi o găsi în iarbă, prinsă de gîtul soldatului ca însăşi moartea. Omul încă era cu ochii pe sabia căzută mai încolo, cînd încremeni.

Marfa se ridică clătinat şi privi în jur cu un amestec de uimire şi durere. Cristina îi urmări ochii şi strigă odată cu ea. Lîngă stejar, două trupuri era întinse unul peste altul. În prima clipă, Marfa păru că va pleca pur şi simplu, fără să-i pese ce se întîmplase cu tovarăşul său, dar îşi schimonosi chipul

într-o mască a suferinţei şi, cu pas şovăielnic, se apropie de copac. Se chinui să arunce în lături trupul ultimului soldat, eliberîndu-şi însoţitorul. Îşi apropie chipul de cel însîngerat al bărbatului, îi ascultă răsuflarea şi zîmbi slab cînd bărbatul tuşi. Încă trăia!

— Ia un cal şi fugi! şopti rănitul. Eu nu o mai duc mult.

Marfa clătină din cap.

— Nu te las aici! Nu şi pe tine! Mi-ai salvat viaţa.

Bărbatul horcăi.

— Nikolai, spuse. Aşa-mi zice. Am vrut să ştii…

Cristina putea zări chipul hîd al morţii rînjindu-i peste umăr. Ştia că şi Marfa îl vedea, dar din înţepeneala ei resemnată nu mai rămăsese nici urmă. Îi doftorici rana cum se pricepu şi apoi se opinti din greu, tîrînd trupul bărbatului spre bidiviii care-i aşteptau. Era masiv şi tot sîngele îi năboise Marfei în obraji, dar nu se oprea. Muncea într-o tăcere posomorîtă, trăgîndu-l pe Nikolai preţ de un pas şi încă unul, tot mai aproape de cai. Iar cînd ajunse acolo, înţelese că nu-i ajungeau puterile să-l urce pe Nikolai în şa.

Marfa privi în jur, suflînd greu, şi Cristina uită să respire. Nu putea să nu o admire pe femeia aceea care pornise o luptă fără sorţi de izbîndă. După un răgaz lung de scrutare posomorîtă, Marfa se îndreptă spre un mesteacăn tînăr. Cu buzele strînse pungă, începu să rupă ramurile fragede. Abia cînd strînse atît de multe că se îndoia sub greutatea lor, se întoarse la rănit. Îi puse uşor mîna pe frunte şi o umbră fugară trecu peste chipul ei. Dar nici acum nu-l abandonă. Cristina o văzu rupînd fîşii lungi din sarafanul şi aşa zdrenţuit şi surîse. Putea să ghicească de acum ce voia să facă.

Marfa adună şi hamurile cailor, meşterind o targă rudimentară. Încă o dată, trudi cumplit pentru a-l prinde pe Nikolai de ea şi Cristina îşi spuse că era norocos că-şi pierduse cunoştinţa. Cruţat deocamdată de durere, omul n-avea să o mai ducă mult, dar Marfa părea hotărîtă să-i rămînă alături pînă la sfîrşit. Se urcă în şa şi îmboldi armăsarul.

Cristina se răsuci între pături şi deschise ochii pentru o clipă. Buzele îi erau uscate, dar sfîrşeala îi era mai puternică decît setea. În loc să se ridice din aşternut, se întoarse pe partea cealaltă şi se afundă din nou în vis.

Soarele, abia ridicat pe boltă în timpul încleştării, îşi găsise drumul spre apus. Oboseala şi foamea îşi puseseră pecetea pe faţa Marfei. Ca să-l mai cruţe, mergea alături de roib, aruncînd din cînd în cînd o privire la chipul lui Nikolai, care semăna izbitor cu cel al unui mort.

Ochii Marfei deveniseră sticloşi şi Cristina îşi spuse că în curînd avea să se prăbuşească şi ea. Mergea pe un drumeag care tăia o pădure nu prea

deasă şi urletul unui lup se auzi de aproape. Marfa tresări şi calul fornăi încet. Marfa struni bidiviul, privind spre capătul drumeagului, pierdut între arborii rămuroşi. Pentru prima dată, părea pe punctul de a abandona lupta. Cristina o auzi oftînd în vreme ce se apleca – a cîta oară? – asupra lui Nikolai şi îi ascultă răsuflarea. Cămaşa lui era scorţoasă de la sînge, dar bărbatul încă respira. Ochii Marfei spuneau însă adevărul: dacă nu se întîmpla o minune, sufletul gîdelui avea să-şi caute drumul spre o altă lume în acea noapte.

Singura minune care veni fu o căruţă şubredă, din care atîrnau tot felul de tingiri şi cosoare. Era trasă de o mîrţoagă atît de slabă încît te îndoiai că-şi putea căra şi propriile oase, iar pe capră stătea o bătrînă aţoasă, cu broboadă roşie şi fustă largă. Avea în poale o pisică neagră, a cărei coadă flocoasă era plină de scaieţi. Marfa nu schiţă nici cel mai mic gest de fugă sau de apărare.

— Ce cauţi în locul ăsta uitat de Dumnezeu, duşka? o întrebă baba, oprind căruţa cu mînă sigură.

— Caut adăpost, mătuşă, spuse Marfa.

Baba o privi atent pe sub sprîncenele groase şi negre. Se aplecă spre ea şi salba de galbeni de la gît zornăi.

— Ai nevoie de ajutor…

— Nu ştiu dacă mă poţi ajuta, mătuşă. Dar sînt la capătul puterilor, iar omul ăsta nu cred că va mai vedea alt răsărit.

— Poate că da, poate că nu. Multe spuse-n fapt de seară nu se adeveresc dimineaţă. Ia să oprim aici, şi să se uite baba Rada la el!

Îşi făcură sălaş între doi mesteceni şi Rada meşteri la foc. Scoase apoi din căruţă un ceaun ars la fund şi o vadră.

— Ia adu tu nişte apă, duşka! Aud un izvor susurînd pe aproape.

Deşi abia se putea ţine pe picioare, Marfa o ascultă. În vreme ce ea se îndepărta cu pas şovăitor, Rada se apropie de rănit. Dintr-o singură mişcare, îi dezveli rănile. Ochii îi luceau ca unui rîs şi bolborosea ceva, frecîndu-şi mîinile. Flăcările aruncau umbrele lungi pe chipul ei, acum bătrîn, acum ca de codană. Atinse pielea asudată a bărbatului şi tăcu.

Se ridică şi începu să cotrobăie pe sub coviltir. Ridica un săculeţ şi-l dădea la o parte, apuca altul… Erau mulţi săculeţi şi o ţinu aşa pînă ce se întoarse Marfa.

— Umple, duşka, pustiul ăsta de ceaun! Eu am să torn nişte ierburi de leac. Fiertura poate l-o ajuta pe omul tău.

Marfa o ascultă şi amîndouă ţintuiră în tăcere vasul în care apa prinse a bolborosi deasupra limbilor de foc. Ţiganca scoase dintr-o tolbă o bucată de slănină şi o jumătate de pîine. Un coltuc şi-l păstră, iar restul i-l întinse

Marfei, împreună cu un hartan de slănină.

— Mănîncă, ai nevoie!

Marfa duse ca în somn prima îmbucătură la buze. De la a doua începu să se mişte tot mai repede.

— Şi Nikolai? Îl poţi salva, mătuşă? întrebă după ceva vreme.

— Dacă peste noapte nu-şi dă duhul… Mîine i-om găsi alt leac, mai greu de meşterit. Dar pînă mîine e cale lungă.

Luă ceaunul de pe foc şi turnă lichidul verzui în două căni. Pe una i-o dădu Marfei, iar pe fundul celeilalte aruncă un gologan desprins din salbă, împreună cu o mînă de ierburi cu miros de balegă. Abia cînd fiertura se răci, o apropie de buzele gîdelui şi-l făcu să o înghită pînă la ultima picătură. Iar cînd cana se goli, şi visul Cristinei se sfîrşi, lăsînd restul nopţii pustiu.

Capitolul 23

FEBRA

Cristina stătea pe bancheta din spate a limuzinei, ascultîndu-şi bătăile speriate ale inimii. Avea să cineze cu Alex. Caleidoscopul străzii trecea pe lîngă ea neobservat. Maşina înghiţea prea repede metru după metru. Ziarista încă nu reuşise să-şi pregătească un zîmbet senin, o replică şugubăţ-inocentă cînd pătrunseră pe pietrişul aleii.

Alex o aştepta tot pe scări. Era îmbrăcat mai puţin protocolar, dar părea atît de chipeş, în lumina argintie a felinarelor, încît Cristinei i se tăie răsuflarea. Şoferul îi deschise uşa şi Alex îi cuprinse palma într-a sa, cu familiaritatea posesivă a unui amant. Îl văzu făcîndu-i semn şoferului că era liber şi Cristina nu protestă. Se simţea la fel de puţin pregătită pentru acea întîlnire ca atunci cînd plecase de acasă.

— Bună seara, Cristina! De data asta, nu voi mai lăsa nimic să ne întrerupă.

Reuşi să-i răspundă cu un salut chinuit şi îl lăsă în tăcere să o conducă înăuntru, cu inima încă zbătîndu-se năvalnic, pasăre speriată.

— Arăţi minunat în seara asta! spuse Alex. Dar sînt convins că o ştii deja.

— Tu arăţi minunat oricînd şi, în mare parte, ai fost ales tocmai de asta, îi răspunse pe negîndite, îmbujorîndu-se instantaneu.

Alex izbucni într-un hohot lung şi o îmbrăţişă cu privirea.

— Trebuie să recunosc, nimeni nu mi-a mai desfiinţat aşa de uşor platforma politică. Ai însă perfectă dreptate.

— Uneori mă cam ia gura pe dinainte, spuse Cristina.

— Sinceritatea ta e cu adevărat reconfortantă.

— Mulţumesc, cred…

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Încă.

— Poate pentru un pahar de şampanie?

Din nou, replica îi ieşea singură şi Cristina se întrebă ce avea să spună peste cinci minute ori peste jumătate de oră. În drumul spre sufragerie, Alex îi păstrase palma într-a sa şi o apropie poruncitor de el.

— Ajungem şi acolo! îi spuse Alex.

Trupurile li se atinseră, chipul lui se apropie de al ei. Buzele i se

plimbară încet de-a lungul obrazului Cristinei. Se simţea legată cu un fir invizibil de el şi nimic altceva în afară de fiinţa lui nu mai exista în cameră. Toată lumea se întunecase, orice amintire, orice grijă, orice speranţă pălise în faţa atingerii lui calde, stăruitoare. Repede, tot mai repede îi pulsa sîngele. Voia să se piardă cu totul în sărutul lui şi îl atinse cu buze tremurînde. Alex îi răspunse fugar şi apoi se retrase, jucîndu-se, sporindu-i nerăbdarea. Îşi plimbă încet degetul mare peste buza ei de sus, apoi pe cea de jos, urmărind-o cum se aprinde. Cu ochii întredeschişi, Cristina îi lăsă palma să coboare pînă în curbura decolteului.

Abia atunci, gura lui plină o găsi iarăşi, iar Cristina se pierdu în ea, în desfătarea oferită cu generozitate. Îi răspundea mîngîierilor febrile, într-un fel de delir al cărnii, în care totul era plăcere, geamăt sugrumat. Nu ştiu cum ajunse, goală, în patul lui. Dar Alex era deasupra ei, îşi plimba buzele peste trupul său fremătînd. Cristina îi răscoli părul în timp ce aluneca spre pîntecele ei, zăbovind la îmbucătura coapsei.

— Doamne, îngînă Cristina, ridicîndu-se spre el.

Alex lăsă palma să ia locul buzelor.

— Nu mi s-a spus încă aşa! Ziceai ceva de nişte şampanie?

— Acum? întrebă Cristina.

— Ai altceva în minte?

— Nu mă face să te rog, Alex!

— Meriţi oare? Ia zi, ai votat cu mine?

— Ce?

— Mă interesează, zise mişcîndu-şi lin palma înainte şi înapoi.

— Nu, n-am votat deloc.

— Hm! Nu te-am convins…

— Alex!

Era pe jumătate dojană, pe jumătate implorare şi, în sfîrşit, Alex îşi croi drum în ea. Cristina îl cuprinse cu picioarele şi se adînciră în dansul trupurilor, ca două sălbăticiuni pentru care nu mai exista ziua de mîine. Doar cuvinte disparate mai treceau prin mintea Cristinei, străfulgerări fugare ce nu risipeau ceaţa groasă a plăcerii. Era gata să facă orice i-ar fi cerut, numai să nu se oprească iar. Şi nu se opri, nici chiar cînd Cristina îşi strigă extazul. Continuă pînă Cristina reuşi doar să ofteze sacadat, uimită de energia lui, recunoscătoare pentru desfătarea pe care i-o dăruise, atît de apropiată de acum de durere. După doar un minut, îl văzu ridicîndu-se.

— E momentul pentru ceva de băut, spuse Alex.

Vocea îi era la fel de liniştită de parcă ar fi petrecut seara discutînd

strategii postelectorale. Întinsă în aşternutul mototolit, Cristina îl privi cum, deloc ruşinat de goliciunea sa, se plimba prin cameră. Muşchii îi jucau prin pielea bronzată şi Cristina nu-şi putea lua ochii de la el, măsurîndu-l cu o poftă neruşinată pe care nu şi-o putea explica. Alex dispăru doar pentru cîteva minute, iar, cînd se întoarse cu două cupe, ceva din zîmbetul lui îi spuse că îi ghicise gîndul. Alex îi întinse fără vorbe pocalul. Sorbi primul, aşezîndu-se neglijent pe marginea patului.

Cristina apropie paharul de buze şi luă prudent prima înghiţitură. Semăna cu vinul încercat la banchet, dar se ghiceau ingrediente noi. Era în acelaşi timp dulce şi amărui, gros pe buze, subţiindu-se cînd aluneca pe gîtlej. Mai gustă o dată, savurînd senzaţia de libertate, de renunţare la orice îngrădire conştientă. Culorile îi păreau mai vii, atingerea mătăsii pe pielea ei mai apăsată.

Atunci Alex o sărută. Era doar o îngemănare a răsuflărilor, dar felul în care buzele lui se atingeau de ale ei o robea iarăşi. Iar cînd se desprinse în sfîrşit, Cristina ştia că îşi pierduse cu totul capul.

— Nu te teme, va fi bine, şopti el. Voi avea grijă de tine!

Încă palpitînd, Cristina se ghemui în braţele lui.

— Atunci, după recepţie, spuse ea cu glas răguşit. M-am întrebat…

— Da, eu am fost!

— De ce?

— De ce am făcut-o sau de ce m-am oprit?

Cristina se întoarse pentru a-l privi în ochi. Amintirea nu o mai făcea să se ruşineze.

— Amîndouă, cred, spuse.

— Am făcut-o pentru că am ştiut că te vreau de cînd te-am văzut. Şi m-am oprit tot de asta.

Cristina scutură încet capul, sperînd în zadar că-şi va limpezi mintea.

— Nu înţeleg!

Alex îi mîngîie fruntea ca unui copil bolnav.

— Vei înţelege totul în curînd. Acum însă n-avem nevoie de cuvinte!

Palmele lui îşi reîncepură jocul pe rotunjimile ei şi Cristina îi întoarse dezmierdările, îi auzi gemetele împletindu-se cu ale ei. Mişcîndu-se într-o dulce agonie, deveniră un singur trup. Primeau şi ofereau plăcere, amestecîndu-şi sudoarea şi fierbinţeala, într-o uitare de sine nemaiîncercată de Cristina. Iar cînd seva lui o inundă, se surprinse spunîndu-şi că, în acea noapte, nu ar mai fi putut-o lua de la capăt. Alex părea însă inepuizabil.

— Mă duc să fac un duş. Dacă vrei să mi te alături…

— Nu, rosti răguşit Cristina. Acum vreau doar să stau nemişcată.

Îl auzi o vreme fluierînd sub duş, dar somnul o doborî. Şi visul reîncepu.

În poala pădurii era dimineaţă. Focul mai pîlpîia, dar Rada nu se zărea nicăieri. Marfa se apropie cu paşi mărunţi de rănit şi îl fixă, cu pumnii strînşi. Chipul îi era mai puţin pămîntiu şi o firimitură de speranţă se citi în ochii Marfei.

— Mătuşă, unde eşti? spuse Marfa, rotindu-se.

Doar mîţa mieună drept răspuns şi Marfa se aşeză lîngă salvatorul său,. Îi şterse cu mîneca fruntea asudată iar şi iar, cu privirea pierdută în desiş, pînă cînd un trosnet puternic o făcu să se ridice. Nu apucă să facă nici un pas, că o mînă dădu deopoarte crengile şi Rada se ivi, întîmpinată de animalul care se gudura slugarnic. În mîna stîngă, baba ţinea cu nădejde un castron în care clipocea ceva roşu, iar în dreapta – un cuţit.

— Nu te speria, duşka! spuse Rada, şi abia atunci Cristina văzu petele de pe fustele-i largi.

Pe cine ai omorît, babă nebună?

— Toate-s cum trebuie, mătuşă? întrebă cu glas alb Marfa.

— Totu-i cum a dat Ăl de sus! Iar în blidul ăsta am un leac pentru omul tău. Dacă nici asta nu-l întremează, nimic n-o va face!

— Ce e?

— Cred că ştii deja, fato! Vin şi sînge. Sînge de la un corb bătrîn şi înţelept, de la un lupuştean tînăr şi plin de vlagă. Dar îi mai trebuie ceva…

Rada îşi puse mîna scofîlcită pe umărul Marfei.

— Restul trebuie să vină de la un om cu inima dîrză şi sufletul curat. Eşti gata să-mi dai o părticică din tine? Leacul trebuie amestecat repede!

Palidă ca rănitul, Marfa se uită la blid şi strînse din dinţi.

— Da, zise. Da!

— Bine! Întinde mîna dreaptă, porunci Rada.

Lama luci pe pielea Marfei, făcînd sîngele să năboiască în castron. Bolborosind vorbe doar de ea ştiute, baba ţinea blidul, atentă să nu iroseasc nici o picătură. Marfa rămase dreaptă, cu braţul nemişcat, fără să scoată un sunet. Strigă abia cînd baba îndepărtă blidul şi cuţitul înroşit în foc îi atinse rana. Carnea fumegă, iar Marfei i se îndoiră genunchii.

Marfa încă nu-şi revenise cînd scîrboasa licoare fu turnată pe gîtul rănitului. Bărbatul horcăi, de parcă leacul l-ar fi ars pe dinăuntru, dar mîinile Radei nu şovăiră nici măcar o clipă. Cînd blidul se goli, Rada rămase lîngă Nikolai. Un minut prea lung, omul rămase inert, apoi zvîcni ca tras de o aţă nevăzută. Ochii îi erau închişi, dar acum părea doar adormit.

— Aşa, odihneşte-te! şopti Rada. Dormi fără vise, ca să trăieşti o viaţă nouă.

Cu un icnet, Cristina reveni în încăperea cufundată în penumbră. Lîngă ea, Alex dormea tun şi, privindu-i chipul liniştit, Cristina cugetă la cele întîmplate. Trebuia să fie sinceră cu sine: legătura dintre ei, fie şi pasageră, ar fi făcut deliciul ziariştilor. Cristina ştia prea bine că, doar cu o lună în urmă, ar fi vînat o asemenea ştire pînă-n pînzele albe. Presupunînd deci că Alex dorea să continue relaţia, trebuia să se păzească bine de ochii vulturilor. *Numai că astfel de istorii picante sînt, în cele din urmă, imposibil de ascuns, o ştii prea bine!*

Autoadmonestarea o făcu să se dezlipească instinctiv de trupul lui Alex. El continuă să sforăie încet, întors spre ea şi Cristina îşi înfrînă cu greu pornirea de a-l mîngîia. Aceeaşi sinceritate muşcătoare care o costase destul îi spunea că Alex ar fi trebuit să fie nebun să nu o joace pe degete. La urma urmei, ea nu făcuse nici o încercare de a-i rezista, i se oferise fără a-l întreba nimic şi, mai ales, fără a aştepta nimic… Nu voia să devină femeia care, după o noapte pasageră de amor, îşi urmărea prada cu ferocitatea unei leoaice flămînde.

Firul gîndurilor îi fu întrerupt de o ghiorăială profundă. Zîmbi. Preşedintele o invitase la cină, dar nu mai ajunseseră să mănînce. Stomacul îi dădea de înţeles că fusese neglijat prea multă vreme. Atentă să nu-l trezească pe Alex, se ridică din aşternut. Papucii de casă, şterpeliţi de la Alex, se cufundau silenţios în covorul moale şi Cristina începu explorarea nocturnă a vilei.

În sufragerie, masa fusese strînsă, iar Cristina îşi dădu toată silinţa să nu se întrebe cît auzise sau văzuse cel care se ocupase de asta. După cîteva clipe de contemplare tăcută, nu-i rămase decît să dea din umeri. Oricare ar fi fost răspunsul, faptul era consumat şi ei îi era foame. Continuă să se plimbe prin încăperi, întrebîndu-se unde se aflau gărzile de corp ale preşedintelui. *Sau menajera, bucătarul, şoferul… Curaj sau inconştienţă? O fi el preferatul naţiei, dar nu poţi şti ce nebuni sau pur şi simplu oameni disperaţi pîndesc în noapte!*

Cînd se pregătească să facă o pauză, ameţită de învîrteala fără folos, deschise uşa bucătăriei. Era visul oricărei gospodine – spaţiu larg, aragaz nou şi mobilă comodă, ustensile de tot felul atîrnate pe pereţi, un frigider uriaş. Îi deschise larg uşa şi instantaneu gura îi lăsă apă. Chiar şi cel mai pretenţios mesean ar fi găsit aici ceva pe gustul său. Fructe şi legume proaspete se învecinau cu iaurturi îmbietoare, felii rozalii de friptură de porc şi pulpe de pui rumenite aşteptau să-şi găsească drumul spre farfurie, vreo

trei feluri de salată erau gata să le slujească drept garnitură, alături de un platou cu brînzeturi fine, chifteluţe dodoloaţe şi rotunjimi de mezel. Mai jos, îi făceau cu ochiul prăjituri izvodite de o mînă de maestru.

Era o etalare a belşugului aproape indecentă, dar Cristina nu-şi mai chinui mintea cu dileme morale. Înşfăcă o farfurie şi înghesui pe ea o felie de friptură, salată de cartofi, două chifteluţe şi, în ultima clipă, apucă şi o prăjitură cu blat pufos şi frişcă. Udă totul cu nişte apă minerală şi îşi termina cina tîrzie cu un oftat de satisfacţie.

Nu voia totuşi să se întoarcă în pat. Alex dormea, iar ei puţină mişcare avea să-i ajute la digestie. *Şi apoi, doar nu s-ar supăra! Mai arunc şi eu o privire pe ici, pe colo…*

Păşind mărunt pe marmura rece, Cristina îşi spuse că, deşi putea descrie în cele mai intime amănunte înfăţişarea lui Alex, nu ştia mai multe despre el decît atunci cînd era pentru ea doar o figură pe un poster. În tot periplul ei nocturn, nu dăduse peste nici o fotografie. Sigur că, atunci cînd eşti în centrul atenţiei, nu afişezi imagini cu tine în fundul gol pe blăniţă, nici poze compromiţătoare de la vreo orgie studenţească. *Totuşi, nici măcar un portret de absolvent, o fotografie veche a părinților sau a primei iubite?*

Vedea, în schimb, multe tablouri, în birou, în sufragerie, în bibliotecă… Doar unul însă o făcu să se oprească. Un grup de boieri privea un ins în straie bogate, aşezat pe tron. În faţa lui îngenunchease, fără a părea supus, un alt bărbat care ţinea strîns un jungher.

— E minunat, nu? spuse Alex. Musteşte a tragedie.

Cristinei îi scăpă un strigăt de spaimă la auzul glasului lui. Alex apăsă pe comutator şi se apropie de ea.

— N-am vrut să te sperii. Nu credeam că-ţi place să bîntui prin noapte…

Cristina puse lanterna de acum nefolositoare pe o măsuţă. Îi ocoli privirea gazdei, simţindu-se ca o şcolăriţă poznaşă prinsă în timp ce ungea cu clei scaunul învăţătoarei.

— Mi se făcuse foame, spuse. Am căutat bucătăria şi m-am trezit explorînd puţin. Sper că nu te-ai supărat.

— Să mă supăr? întrebă Alex. De ce? Fiindcă te plimbi ca o fantomă, în timp ce eu dorm?

Cristina nu putea ghici din vocea lui dacă avea să-i facă reproşuri ori să izbucnească în rîs, aşa că se întoarse spre tablou.

— Ai dreptate, îţi opreşte inima. Cine l-a pictat?

— Nikolai Nevrev, un artist moscovit din secolul al XIX-lea.

— Despre ce e vorba?

— Momentul dinaintea unei crime. Ţarul Ivan cel Groaznic se pregăteşte să-l ucidă pe Ivan Feodorov Celiadin, omul pe care-l vezi aşezat pe tron. Ţarul e cel îngenuncheat.

Cristina îşi lipi umărul de Alex. O aştepta încă o lecţie de istorie?

— Ivan era un om crud, imprevizibil, spuse ca să arate că nu era chiar neştiutoare.

— Era un monstru! Iar cei care-l slujeau au fost croiţi după chipul şi asemănarea lui.

Cristina şovăi, surprinsă de vehemenţa lui.

— De ce boierul e aşezat pe tron?

Alex pufni dispreţuitor.

— În paranoia lui, ţarul era convins că Ivan vrea să-i fure puterea. Aşa că l-a silit să se urce pe jilţul său, să-i poarte sceptrul, i s-a înclinat şi apoi i-a înfipt cuţitul în inimă. Ai vrut să-mi iei locul, iar acum, mare cneaz, te vei bucura de puterea pe care ai jinduit-o. Aşa i-a spus. Iar spectatorii s-au distrat de minune! Cel puţin aşa zic istoricii…

Cristina se înfioră. Pentru o vreme, împotriva oricărei logici, cochetase că acel Ivan din cărţile de istorie era acelaşi cu omul torturat în visele ei. Se înşelase, dar sfîrşitul era la fel de groaznic.

— Ce sfîrşit cumplit! murmură.

— Urmat de moartea la fel de groaznică a tuturor rudelor şi slujitorilor lui de nădejde. Toţi luaţi pe sus de opriciniki, tîrîţi în temniţă, schingiuiţi pentru a dezvălui trădări inexistente. Nu există milă şi nici pedeapsă potrivită pentru cei care au făcut aşa ceva!

Cu amintirea prea vie a scenelor de tortură din visele ei rulînd încet în minte, Cristina cochetă cu ideea de a-i dezvălui straniile sale vedenii, dar renunţă repede. Ştia cum ar fi reacţionat ea la astfel de mărturisiri. Anticiparea privirii lui îngrijorate o făcea să-şi înghită cuvintele. Atinse rama picturii.

— Îi poţi simţi singurătatea, nu? Îşi aşteaptă moartea, cu măscăriciul iţindu-se lîngă el. Nimeni care să-l ajute, nimeni care să-i spună măcar o vorbă de încurajare. Ce suflete schiloade!

Alex o cuprinse de după umeri.

— Nu-i o discuţie potrivită pentru prima noastră noapte împreună. Hai înapoi în pat!

Îi ascultă îndemnul. O ţinea de mînă şi Cristina era bucuroasă să găsească o fisură în armura siguranţei lui. Îl făcea mai accesibil, chiar dacă nu şi mai puţin misterios.

— Dimineaţă trebuie să plec devreme, mormăi Cristina mai mult pentru sine.

Îşi imagină figura Alissei dacă ar fi văzut-o în patul lui Alex şi chicoti.

— Ce e? întrebă Alex.

— Mi-am închipuit faţa unei colege dacă ar şti acum ce fac. Fireşte, am să fiu foarte discretă, adăugă repede.

Se grăbise să-l liniştească, deşi se întreba ce se va întîmpla peste o săptămînă sau o lună.

— Vom păstra deocamdată aparenţele, spuse Alex, dar nu-mi e ruşine cu apropierea noastră. Nici ţie n-ar trebui să-ţi fie! Lucrurile vor intra curînd în matca lor.

Nu era o declaraţie de dragoste, ci una de intenţie. *Şi ce se va întîmpla atunci cînd lucrurile vor intra în matca lor?* Îşi păstră întrebarea pentru sine şi se întoarse pe tărîmul mult mai lipsit de capcane al slujbei.

— Am primit o mulţime de întrebări privind noua capitală, mormăi. Oamenii vor să ştie totul…

— Vor afla destule pînă la sfîrşitul săptămînii. Le poţi zice că Preşedinţia face prima rocadă. Voi lucra de aici, cu un aparat redus, condus de Adam.

Somnul începea să-i dea tîrcoale. Alex o sărută aproape frăţeşte pe frunte.

— Eşti atît de diferită de alte femei! îi şopti la ureche. Nu mi-ai cerut nimic, pur şi simplu mi te-ai dăruit, fără să te gîndeşti la ziua de mîine. Şi ştiu că nu-ţi stă în obicei!

Un zîmbet fugar răsări în colţul gurii Cristinei.

— Bine că ştii atîtea despre mine. Pentru că, în ultima vreme, eu nu prea mă recunosc.

— Eşti ca o gură de aer proaspăt, de munte. Nici nu-ţi dai seama cît contează asta pentru mine…

Cristina doar mormăi şi se încolăci în pat.

Capitolul 24

VĂRSĂTOAREA

Sătulă de atîtea întrebări cărora nu le putea răspunde, în pauza de amiază, Cristina decise să facă o vizită pe la ziar. Pe hol, dădu nas în nas cu Felix şi Val.

— Bună, băieţi! Ce mai ziceţi? zise Cristina.

— O, ce oaspete avem! Da' ştiu că străluceşti astăzi, spuse Felix. Ţi-a bătut la poartă prinţul cu papucul de cleştar?

Cristina surîse şi lăsă întrebarea fără răspuns.

— Ce se mai întîmplă pe aici?

— Toate-s vechi şi nouă toate, suavă domniţă! Parcă e ceva mai multă plictiseală, totuşi, dădu din umeri Vlad.

— Mai bine aşa decît fără slujbe, spuse Cristina. Iar eu sînt prima care şi-a făcut socoteala asta.

Sunetul telefonului lui Felix îi crescu pulsul Cristinei ca în vremurile cînd alerga după ştiri. După doar cîteva secunde, îl auzi pe Felix drăcuind de mama focului.

— Ce-i? Arăţi de parcă ţi-a luat casa foc, se interesă.

— Au găsit o mortăciune hăt la groapa de gunoi, iar maşina e dusă pe coclauri, într-un sat vorba vine bîntuit.

Cristinei nu-i trebuiră decît cinci secunde ca să se hotărască.

— Ia aparatul şi hai cu mine! Sînt cu maşina.

— Sigur? Să n-ai probleme…

— Hai, ce mai stai pe gînduri!? Dacă au nevoie de mine, mă găsesc la telefon.

Faţa şoferului de lungi cînd Cristina îi indică destinaţia, în vreme ce Felix studia interiorul, cu buzele strînse.

— Măi, da' ştii să călătoreşti cu clasă! exclamă Felix.

— Păi, zi şi tu, cînd ai mai fost în condiţiile astea la un mort? Că veni vorba, mai multe amănunte n-ai?

Felix desfăcu palmele.

— Nu ştiu mare lucru. Se pare că e un bărbat în pielea goală, găsit printre gunoaie de nişte ţigani.

Păstrară tăcerea o vreme, fiecare adîncit în propriile gînduri. Căutătorii

printre gunoaie, cîrduri întregi care răscoleau mormanele fetide pentru un cîştig insignifiant, erau disperaţi, bolnavi şi resemnaţi. Cristina se îndoia însă că aveau să vadă cadavrul unuia dintre ei, deşi asta ar fi fost cea mai logică presupunere. I se făcu frig şi îşi frecă umerii, inspirînd mirosul greu, de putreziciune adunată cu săptămînile, care ajungea de acum la ei, deşi geamurile erau închise. Avea să li se îmbibe în haine, poate şi în tapiseria banchetelor, dacă rămîneau pe acolo mai multă vreme. Cristina îi făcu semn şoferului să oprească atunci cînd zări echipajele de poliţie.

— Vii şi tu? o întrebă Felix cînd o văzu că deschidea portiera.

— Doar nu credeai că voi pierde toată distracţia! În plus, s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

Avea dreptate. Un agent căruia abia îi mijiseră tuleiele le blocă drumul şi legitimaţia lui Felix nu-l impresionă deloc.

— Presa n-are ce căuta aici! se răsti la ei şi le întoarse spatele.

— Dar purtătorul de cuvînt al preşedintelui? se interesă suav Cristina.

Încruntarea bruscă a poliţistului, de parcă l-ar fi apucat o durere crîncenă de măsea, îi dovedi confuzia. Cristina nu-l invidia: oricum ar fi făcut, tot o dădea în bară. Îi zîmbi încurajator şi, cu o figură resemnată, agentul le făcu semn să treacă. De la primii paşi, se cufundară în mîzga atotstăpînitoare.

Printre grămezile de mizerie mişunau poliţişti cu feţele pe jumătate acoperite, ca la un carnaval în Curtea Miracolelor. *Au o misiune de rahat, la propriu şi la figurat.* Mirosul era greu de suportat şi Cristina îşi trase fularul peste nas. Nu o ajuta prea mult. Cu fiecare pas, tot mai multe resturi se dezvăluiau. O tigaie cu fundul găurit împărţea proletar spaţiul cu o păpuşă decapitată şi coji subţiri de cartof formau un ciudat ornament funerar peste trupul pe jumătate putrezit al unei pisici. Cristina încercă să facă abstracţie de viermii mari, albi, pe care îi zărise mişunînd printre măruntaiele mîţei şi îşi mută privirea pe un lighean portocaliu, crăpat în jumătate.

— Ce căutaţi aici? Cine v-a lăsat să treceţi?

Subinspectorul Agrişan venea oţărît spre ei. Din obişnuinţă, Cristina căută alături de el silueta comisarului Truşescu. Îi arătă lui Agrişan legitimaţia, zîmbindu-i în doi peri.

— Hai, subinspectore, nu fi căpos! Avem deja o istorie împreună şi nu neapărat plăcută… În fond, nu ţi-ar strica un prieten sus-pus.

Îi lăsă să mediteze la ameninţarea voalată din cuvintele ei.

— Bine! spuse Agrişan. Dar mergeţi doar pe unde vă arăt…

— Sigur, subinspectore. Nu mişcăm în front.

Îl urmară, împleticindu-se printre mormanele de gunoi pe care înaintarea lor le făcea să se risipească în miniavalanşe încărcate de duhoare. Un ghem gri ţîşni pe lîngă piciorul drept al Cristinei. Coada şobolanului îi atinse glezna şi vietatea dispăru, iar Cristina duse palma dreaptă la pîntece. Îi venea să vomite, dar era ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut permite.

— Faună pe măsura frumuseţii locului, se strîmbă Felix.

Trupul gol era răşchirat pe o folie, cu faţa-n jos. Fusese un bărbat puternic, judecînd după bicepşii pe care nici moartea nu-i făcea mai puţin impresionanţi. Apăsînd fularul peste buze şi nări, Cristina îşi spuse că de un lucru puteau fi siguri. Omul nu făcea parte din tagma boschetarilor ori a gunoierilor. Arăta prea curat şi prea bine hrănit. Legistul, care pînă atunci stătuse ghemuit lîngă trup, se ridică încet şi îi privi cu o mină dezgustată.

— Mi-ai adus oaspeţi, Agrişane? spuse medicul.

— Nu-i băga în seamă! Ce zici?

— E mort de vreo cinci zile. A fost frig… Mă mir că l-au ocolit şobolanii şi cîinii.

— Îl întorci?

— Te-am aşteptat.

— Dă-i drumul!

Figuranţi muţi ai unei piese sumbre, Cristina, Felix şi Agrişan aşteptară momentul adevărului. Cadavrul fu mînuit cu grijă meticuloasă de legist şi de ajutorul său. Cristina privi în ochii holbaţi ai răposatului şi strînse pumnii pentru a-şi opri icnetul de surpriză. Bărbatul avea trăsături boţite, nasul spart şi o dungă groasă pe frunte, ce semăna cu o arsură veche. Nu putea fi nici o îndoială, recunoştea portretul zugrăvit de boschetar. În faţa lor se afla victima unei întîrziate, dar nu mai puţin fericite justiţii divine, unul dintre răpitorii Amaliei. *Şi ai Steluţei, dacă e să iau în seamă cuvintele babei zălude.*

— Cauza morţii? întrebă posac Agrişan.

Legistul clătină din cap.

— Încă nu-ţi pot spune. După cum vezi, n-are răni vizibile, doar cîteva echimoze pe braţe.

— Doar n-a făcut infarct şi apoi s-a transportat la vărsătoare!

— Degeaba insişti! După autopsie, doar ştii regula…

Poliţistul pufni.

— Aştept date noi cît mai repede, zise Agrişan. Orice ar fi păţit, a mierlit-o speriat rău. Numai uită-te la faţa lui!

Nimeni nu putea să-l contrazică. Ştiind de ce era capabil răposatul, Cristina nu putea nici măcar să încerce a ghici ce i se putuse întîmpla. Nu

suflase o vorbă despre ce ştia şi se uită lung la Agrişan. Oare să-i dezvăluie totul? *Nu fi proastă! De la cine ai preţioasele tale informaţii? De la o babă dusă cu pluta şi un boschetar care s-a ascuns în gaură de şarpe. Chiar dacă te-ar crede, te vor întreba de ce ai tăcut pînă acum.* Îşi umezi buzele, alungînd tentaţia. De parcă ar fi simţit că ziarista îi ascundea ceva, Agrişan se întoarse înnegurat spre ei.

— Gata spectacolul! Orice funcţie aţi ocupa, domnişoară Man, lăsaţi-ne să ne facem treaba. Şi tu, Şantea! Deja v-am făcut un serviciu pentru care aş putea-o încasa.

Cristina nu găsi nimic de obiectat. Agrişan le suflă vigilent în ceafă pînă se opriră lîngă banda galbenă. Înainte de a se apleca şi a trece pe sub ea, Cristina se întoarse spre poliţist.

— O ultimă rugăminte: anunţaţi-mă dacă mai aflaţi ceva!

Agrişan nu păru prea mulţumit.

— Mai aveţi vreo altă sarcină pentru mine? o întrebă şi îşi încreţi fruntea.

— Nu, şi chiar apreciez ajutorul oferit. V-am răpit destul timp… La revedere!

Agrişan mai mult mîrîi drept răspuns. Întorşi la maşină, Cristina şi Felix se priviră în tăcere.

— Te reped la redacţie, spuse Cristina după o pauză lungă. Ai făcut nişte poze?

Felix îşi mirosi hainele şi rînji.

— Am făcut cîteva. Doar nu m-am parfumat aşa degeaba!

— Să-mi trimiţi şi mie pe mail cînd le descarci, îi zise Cristina. Iar eu te anunţ dacă aflu noutăţi de la copoi.

Privindu-şi scîrbit palmele, Felix scoase un sunet scurt, indescifrabil.

Seara, Cristina se uită lung la fotografia mortului, scoasă la imprimantă de la slujbă. Ticălosul acela îşi bătuse joc de Amalia şi, poate, de Steluţa. N-ar fi trebuit să simtă vreo urmă de compasiune pentru el, dar teroarea întipărită pe chipul lui îi făcea palmele să transpire. Trebuia să aştepte rezultatele autopsiei, dar, privindu-i ochii goi, era sigură că n-avusese parte de un sfîrşit paşnic şi nu putea să se bucure la gîndul ăsta. Se întrebă dacă planul pe care şi-l făcuse cu ore în urmă nu era doar sămînţa unui alt dezastru. Oftă şi strînse buzele, regretînd că nu avea cu cine să se sfătuiască în privinţa asta, ori să întrebe dacă făcea bine ascunzînd atîtea lucruri care, poate, ar fi urnit ancheta poliţiştilor. Nu se putea baza decît pe propriul instinct.

Amalia era în camera ei, cu un morman de caiete în faţă.

— Ce mai faci? o întrebă Cristina.

Amalia ridică privirea cu întîrziere, zîmbind obosit.

— Uite, citesc inepţiile copiilor. De la an la an, parcă sînt tot mai bătuţi în cap.

Niciodată Amalia nu vorbise atît de acid despre învăţăceii ei. Experienţa cumplită prin care trecuse o înrăise şi, uitîndu-se la figura ei încă încercănată, Cristina se îndoi iarăşi de justeţea hotărîrii sale. Totuşi, continuă.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Desluşi o urmă fugară de teamă în ochii Amaliei. Buzele ei tremurau, ca şi cum femeia ar fi ghicit despre ce urma să-i vorbească.

Cristina rămase pentru încă un moment în cadrul uşii. Ştia că, dacă îi arăta poza, totul între ele avea să fie altfel. Instinctul îi spunea de ceva vreme că Amalia îi ascundea destule, numai că se prefăcuse surdă la şoaptele lui. Acum avea prilejul să distrugă zidul ridicat de tăcerea amîndurora, să ceară şi să facă mărturisiri. Nu ştia însă ce va rămîne cînd va lovi cu barosul în mortarul dintre cărămizi. *Fă-o acum, pînă nu dai înapoi! Ştii că trebuie, că e bine nu doar pentru tine, ci şi pentru ea…* Răsuflă adînc şi făcu primul pas.

Amalia nu se mişcă. Ar fi trebuit să se ridice, dar trăgea de timp, într-o ultimă încercare de a amîna înfruntarea voinţelor. Cristina îşi drese glasul şi puse poza pe muşamaua ponosită care îi acoperea masa joasă. Era un prim plan greţos, neiertător, şi Cristinei îi venea greu să-l privească.

— Asta…

Încerca să păstreze un ton neutru, anticipînd inevitabila explozie a emoţiilor. Amalia mai rezistă doar cîteva secunde. O privi întîi în ochi, cu o expresie în care se amestecau prea multe pentru a se lăsa descrifrată, apoi se uită la fotografie.

— Îl recunoşti? insistă nemilos Cristina.

Acum şi umerii Amaliei tremurau, iar Cristina o văzu încleştîndu-şi pumnii.

— Ar trebui? spuse Amalia cu glas spart.

— Da! E unul dintre cei doi nenorociţi care te-au atacat.

Amalia se întoarse cu faţa la perete şi începu să se clatine acum uşor, înainte şi înapoi, ca un pui de bogdaproste.

— De unde ştii? întrebă după o vreme.

— Am să-ţi povestesc îndată. Întîi aştept un răspuns.

— Nu îmi amintesc nimic, ţi-am zis doar!

Şi Cristinei începeau să i se înmoaie genunchii. Îşi repetă că trebuia să fie tare pentru amîndouă.

— Îmi pare rău, dar sînt convinsă că mi-ai ascuns destule. Ca şi

poliţiştilor. Cred că a venit vremea să ne spunem adevărul.

Durerea chircise toată făptura Amaliei. Urmărindu-i chinul, Cristina se simţea ca un torţionar, unul poate animat de intenţii bune, dar tare priceput în mînuirea biciului.

— Orice ar fi, îmi poţi spune! şopti. Şi eu am destule secrete… Moartea animalului ăstuia e, în fond, o veste bună. Iar dacă mi-ai vorbi despre ce s-a întîmplat atunci, poate am reuşi să dăm şi de urma celuilalt. Nu e nevoie să amestecăm şi poliţia, dacă nu vrei. Ne descurcăm noi două! Am făcut oricum nişte cercetări.

Amalia se destinse fulgerător, ca un arc apăsat prea mult.

— Nu cumva să încerci asta! Nici nu ştii cu ce oameni periculoşi ai de-a face. Stai cît mai departe de ei!

Cristina surîse în doi peri.

— Parcă nu-ţi aminteai nimic…

Amalia îi ocoli privirea. Cristina nu lăsă mila să o copleşească. Lupta nu era cîştigată, vorbele acelea îi scăpaseră Amaliei fără voie şi încă nu era pregătită să facă mărturisiri.

Cristina făcu deci pasul înapoi. Cu glas molcolm, îi povesti ce aflase despre răpitori. Amalia o asculta în linişte, părînd să nu-şi poată desprinde ochii de pătratul de hîrtie cu chipul schimonosit. Robinetul ruginit lăsa să pice cîte un strop de apă rece, bocănind sinistru pe tabla chiuvetei.

— Amalia, spuse Cristina, ştiu că ai trecut prin clipe cumplite! Te cred că ţi-e frică de monştrii ăştia. Dar uite că a rămas doar unul şi, dacă ne unim forţele, vom reuşi să-l descoperim. Nu ai prefera să-l ştii după gratii?

Amalia tăcea îndărătnic. Cristinei îi venea să o prindă de braţe şi să i le sucească pînă cînd avea să scuipe adevărul ca pe un os de peşte rămas în fundul gîtlejului. Încercă să-şi ascundă iritarea, să-şi reamintească totuşi că Amalia era o victimă.

— Indiferent de decizia ta, eu voi continua cercetările. Sînt prea multe în joc. Dacă Steluţa a fost răpită de ăştia doi, ştiind prea bine de ce grozăvii sînt în stare, nu trebuie să facem totul ca s-o salvăm? Şi aşa, familia i-a fost decimată. Te rog, ajută-mă!

Epuizată, Cristina aşteptă. O presase pe Amalia cît putuse. Nu mai găsea cuvinte care să-i ajungă la suflet, amintirea chipului ei tumefiat o reducea la tăcere. Îşi fixă unghiile, lăsînd picuratul robinetului să umple tăcerea pîcloasă.

— Bine! spuse Amalia.

Cristina o privi atent, neîndrăznind încă să spere.

— Dar nu cred că-ţi fac un serviciu, şopti Amalia.

Ascultînd-o cum înşira clipele de durere şi umilinţă, Cristina îşi dori să nu o fi convins. Se ridică repezit, întrebîndu-se cu ce o ajuta să ştie fiecare amănunt sordid, cumplit. Se forţă însă să rămînă atentă, să-i reţină fiecare cuvînt. Era deja îngreţoşată, mînioasă şi înfricoşată, cînd Amalia ajunse cu povestirea la mesajul primit.

Cristina nu are nevoie de apărători, nici de vecini. Fugi de acolo, nu privi în urmă! Las-o să viseze!

Restul cuvintelor se pierdu într-un fel de bîzîit. Cristina se simţea de parcă o lovise cineva cu un ciocan în moalele capului. Cînd Amalia termină, ea era cea care tremura.

— Era destul de întuneric acolo, spuse Amalia, dar cred că tipul din poză era cel cu glas de docher.

— Şi celălalt? întrebă Cristina.

Răspunsul nici măcar n-o interesa. Voia doar să amîne momentul conştientizării cumplitului adevăr.

— Pe celălalt nu l-am văzut. Doar l-am auzit, l-am simţit…

Amalia se înfioră şi tăcu. Cristina lovi cu pumnul în masă, furioasă pe alţii, dar şi pe sine.

— Totul e din cauza mea, nu-i aşa?

În fine, o spusese. Vorbele îi umpleau gura de pelin. Nu-i făcuse nimic Amaliei, totuşi vina o podidea de parcă ea ar fi mînuit cuţitul, ar fi aprins ţigara…

— În noaptea dinainte, m-ai găsit în faţa ferestrei, spuse. Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu, zău! Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar mi-a fost prea frică. Iartă-mă!

— Iertarea trebuie să vină de la tine. Ai suferit atît! Iar pînă la urmă te-ai întors aici.

— N-am mai putut să rămîn acolo, ştiind că…

În secunda următoare, erau una în braţele celeilalte. Dură ceva pînă se liniştiră şi Amalia o prinse de cot cu putere.

— Acum înţelegi că nu e cazul să te pui cu oamenii ăştia? Nici nu vreau să mă gîndesc ce s-ar întîmpla dac-ar afla că ţi-am povestit.

Cristina închise robinetul şi-l şterse gînditoare.

— De ce i-ar interesa pe sceleraţii ăia visele mele? Şi de unde ştiau că ai întrerupt unul? Cum e legat totul de dispariţia Steluţei? E o harababură cumplită!

— Cristina, ai auzit ce ţi-am spus? Uită totul pînă nu e prea tîrziu!

Nu o contrazise, dar asta nu însemna că avea să o asculte.

— Te-au mai căutat?

Întrebase mai mult ca să arunce discuţia pe alt făgaş, dar o văzu pe Amalia pălind.

— În seara cînd am ieşit din spital. O asistentă mi-a adus nişte flori. Am ştiut imediat că erau de la ei. Aveau un bilet…

Cristina clipi de cîteva ori.

— Aşa, şi?

— Cruciuliţa, spuse Amalia cu jumătate de gură.

— Cruciuliţa? repetă Cristina.

— Pe care ai purtat-o, cea de la bunica. Mi-au zis să scap de ea înainte să plec. Am aruncat-o la gunoi.

Se ruşina parcă ar fi vorbit despre o crimă, iar Cristina nu ştia dacă să rîdă ori să lăcrimeze. Amănuntul acela era la fel de bizar ca şi restul poveştii. Din nou, nu găsea o logică în însîngeratul puzzle care îi guverna viaţa. Simţea însă că era tot mai aproape de răspuns. Dar n-avea să regrete oare amarnic găsirea lui? Destăinuirea Amaliei nu o făcuse să se simtă mai bine…

Capitolul 25

PĂSTOREL SE DESTĂINUIE

Procurorul Păstorel locuia într-un bloc cu patru etaje din buricul tîrgului. Cristina se gîndise toată ziua la ce-i va spune, dar îşi domoli pasul pe măsură ce se apropia de cubul de beton. Fusese odată albastru, dar tencuiala căzută de pe pereţi întruchipase insule şi fantomatice arhipelaguri pe oceanul imaginar. Cristina se opri în faţa scării şi îşi trase răsuflarea. Nu se schimbase mare lucru din zilele cînd pîndea prin boscheţi urmărindu-l pe procuror cum intra şi ieşea pe două cărări, adesea cu cîte o paraşută adunată de la gară. Geamul de la uşa acoperită de desene scabroase era încă înlocuit de o bucată de placaj, acum ceva mai scorojită. Îndreptîndu-şi fesul căzut pe o ureche, Cristina aruncă o privire spre etajul trei, unde o lumină strălucea în bucătărie. Păstorel era acasă.

Pregătită pentru ce era mai rău, apăsă clanţa rece şi, cu un scîrţîit lugubru, uşa se deschise. Pe casa scării mirosea a urină şi a varză fiartă, iar bezna era stăpînă. Cristina strîmbă din nas şi scoase telefonul pentru a-şi lumina drumul. Parcă intrase într-o peşteră folosită pe post de tomberon.

Era la etajul al doilea, cînd de jos se auzi un nou scîrţîit, ceva mai scurt. Cristina se aplecă peste balustradă, aşteptîndu-se să audă paşi, poate să vadă fulgerarea unei brichete. Nu se întîmplă nimic. Liniştea se prelungi o secundă, două, trei şi se făcu tot mai frig… Deodată, Cristina fu bucuroasă că, în clipa în care uşa se deschisese, lăsase ecranul mobilului să se întunece. Rămase înţepenită lîngă balustradă, cu privirea pierdută în negură şi cu urechile ciulite. Durerea bruscă din plămîni o făcu să înţeleagă că îşi ţinuse respiraţia. Expiră, atentă să nu facă zgomot.

Imediat i se păru că distinge un hîrşîit discret. Oare mintea îi juca iar feste? O greutate i se lăsase pe piept şi gerul îi muşca din obraji. Picioarele căpătaseră rădăcini în ciment. *Chiar nimeni nu iese din vreun apartament?* strigă în gînd. Senzaţia de loc părăsit, bîntuit de spirite rele, o copleşea. Un mecanism nevăzut îi sugea aerul din plămîni şi ameţeala se întovărăşea cu tremurul incontrolabil. Încă un foşnet, mai aproape, iar Cristina fu sigură că nu se înşela. Cineva urca scările. Cineva care se descurca perfect în întuneric şi care voia să-şi facă înaintarea cît mai puţin simţită. Iar cînd avea să ajungă lîngă ea…

Încercă să se liniştească, dar inima nu voia să o asculte şi degetele i se încleştau dureros de balustrada acoperită de mîzgă. O torturau imagini vechi şi mai noi, învălmăşite într-un caleidoscop al ororilor. Chipul lui Turda, şanţul hidos din gîtul lui Stavropol, groaza nebună din privirea violatorului despuiat, ochii roşii care-i porunciseră să-şi ia viaţa, desenele copiilor… Îşi muşcă buzele, oprind în ultima secundă geamătul. Nu vedea nimic, totuşi ştia că o siluetă întunecată se prelingea pe lîngă pereţi, neiertătoare, pregătită să… *Să ce? Să sfîşie, poate? Să ucidă în zeci de feluri, toate crîncene? Acelaşi monstru care…*

Timpul se oprise, îngheţat într-o capsulă invizibilă de spaimă iraţională. Cristina respira spasmodic şi dureros, chircită de efortul de a-şi umple plămînii. Puncte luminoase începură să-i apară pe retină, iar ameţeala îşi găsise un nou concurent în stomacul răzvrătit. Era încă aplecată peste balustrada şubredă, doar că picioarele nu o mai susţineau. Trupul i se sprijini pierit de metalul rece şi Cristina îşi muşcă buzele ca să nu vomite. Bezna părea să devină vîscoasă, o înconjura, se agăţa de ea, acoperindu-i ochii, nasul, gura… Îşi simţea vîrfurile degetelor transformate în sloiuri, dimpreună cu picioarele, iar creierul i se închidea încetul cu încetul. Nu o mai deranja că balustrada se clătina periculos, gata să alunece în benză, luînd-o cu ea. Era ca şi cum un pumn invizibil o strîngea, sugrumînd-o, risipind-o în întunericul indiferent ca pe o mînă de firimituri. Prin ţiuitul care-i invadase urechile, Cristina auzi rîsul răguşit, batjocoritor care vestea înfrîngerea sa. Inima-i bătea tot mai încet şi pleoapele i se lăsau grele. Nici un somnifer n-o făcuse să se simtă aşa. Nici un somnifer n-ar fi putut-o împăca atît de uşor cu moartea.

Uşa de lîngă ea sună ca un tunet. O lumină palidă cuprinse palierul, în vreme ce o babă moşmondea pe lîngă yală. Se repezi spre ea şi o trase în ultima clipă departe de balustradă şi de pericol.

— Vai de mine, domnişoară! Pe-aici nimic n-a mai fost reparat de pe vremea împuşcatului. Doamne, fereşte de-o nenorocire!

Sprijinită de perete, Cristina nu putea încă să-i răspundă. Strînsoarea invizibilă încetase, lăsînd în urmă doar greaţa şi tremurul tuturor muşchilor. Ca unui convalescent ce a luptat cu o boală nemiloasă, fiecare răsuflare îi părea un dar dumnezeiesc. Dădu doar din cap a mulţumire. Pentru a doua oară, un samaritean necunoscut îi salva viaţa. Începea să devină un obicei prost.

— Vă e rău? Pot să vă ajut cu ceva? spuse baba.

Avea ochi albaştri, atenţi şi blînzi, şi mirosea a levănţică.

— Nu, mulţumesc, se sili să-i răspundă Cristina. M-a luat doar cu ameţeală.

— Vreţi să intraţi puţin la mine? Vă fac un ceai, staţi jos oleacă…

Cristina îi făcu semn că nu e nevoie şi reuşi chiar să stea dreaptă, fără să se mai ţină de perete.

— Mă duceam la vecinul de la trei, domnul Păstorel.

— Vă conduc, zise femeia.

Nu se obosi să o contrazică. Se simţea chiar mai liniştită aşa. În faţa uşii de la apartamentul procurorului, Cristina ezită o clipă, apoi apăsă prelung butonul soneriei. Nu-i putea spune însoţitoarei ei să o şteargă, iar ea părea decisă să nu plece pînă cînd nu o preda pe mîini bune. Nu pentru intrarea asta se pregătise, dar trebuia să accepte lucrurile aşa cum erau. În fond, ar fi putut fi pe cimentul de la parter, zdrobită.

Dură destul de mult pînă se auziră paşi tîrşîiţi pe lîngă uşa care se crăpă circumspect. Păstorel lăsase lanţul şi se holbă neîncrezător. Privirea i se mută de la vecina sa la Cristina şi înapoi, iar buzele i se strînseră pungă.

— Bună seara, domnule procuror, luă iniţiativa Cristina, cu o voce încă nesigură. Aş vrea să vorbim puţin.

— Eu am plecat! Să ai grijă de domnişoara, vecine, interveni bătrîna. I s-a făcut rău pe scări. Tineretul ăsta zău că nu-i aşa de verde ca noi!

Păstorel scoase un mormăit indescifrabil, pe care femeia îl luă drept aprobare. Cu o mină satisfăcută, făcu stînga-mprejur, lăsînd-o pe Cristina în faţa uşii.

— Ştiu că nu prea aveţi de ce să mă simpatizaţi, dar e important, insistă Cristina. Măcar cinci minute dacă am putea discuta! E vorba despre Turda.

Procurorul îşi păstra expresia morocănosă şi, pentru o secundă, Cristina fu sigură că avea să-i trîntească uşa-n nas. Firicelul de lumină se subţie şi trăsăturile buhăite ale omului legii dispărură. *Asta a fost. Trebuia să încerc*, îşi zise resemnată Cristina. Auzi însă un zornăit şi uşa de crăpă din nou.

— Hai, intră! o îndemnă lătrat Păstorel.

Cristina nu aşteptă ca procurorul să repete invitaţia. Se strecură în antreul strîmt, duhnind a rufe nespălate. După încercarea prin care trecuse însă, nici măcar mirosul unei gropi colective n-ar fi deranjat-o. Îl urmă în bucătăria mică şi dezordonată. Abia era loc pentru o plită cu două ochiuri, o masă şi două scaune vechi, negre. Dulapul fusese suspendat pe perete, deasupra mesei, iar dintr-un cui, lîngă chiuveta crăpată, atîrna un ştergar gri de murdărie. Pe muşamaua portocalie lăsaseră urme un pahar pe jumătate plin şi o cutie de sardele.

— Ce vrei? se răsti Păstorel, aşezîndu-se greoi.

Deşi nu fusese invitată, Cristina se lăsă pe celălalt scaun. Încă nu era foarte sigură pe picioare.

— Mă interesează ce-mi puteţi spune despre spargerea de la Centrul de Transfuzii.

Obrajii brăzdaţi de vinişoare ai procurorului deveniră brusc stacojii.

— Nu am nici o treabă cu ea. Am ieşit la pensie! spuse Păstorel.

Cristina îşi reţinu un rictus, urmărindu-l cum golea cu sete paharul ce mirosea a poşircă.

— Ştiu că v-aţi ocupat de anchetă, cel puţin la început.

Păstorel se încruntă şi îşi umplu iarăşi paharul. *Ei, mai uşurel! În ritmul ăsta, te îmbeţi criţă şi chiar nu mai pot scoate nimic de la tine.* Cristina fixa abătută muşamaua, ca să nu-l lase pe procuror să-i citească în ochi ce credea despre el.

— Şi ce dacă? mormăi Păstorel.

Cristina se înarmă cu răbdare. Nici nu s-ar fi aşteptat la o primire mai caldă. Bătu uşor cu palma în muşama.

— Nu se poate să nu ştiţi ce a păţit grefierul cu care aţi lucrat! Şi-a găsit moartea încercînd să o apere pe femeia iubită. Ea era asistentă la Centrul de Transfuzii şi a dispărut. Sînt multe lucruri putrede aici. Cred că toţi cei implicaţi în cercetări sînt în pericol. Inclusiv dumneavoastră.

Nu-şi putea da seama ce se petrecea în mintea interlocutorului său. Ochii apoşi ai procurorului, tulburaţi de alcool, erau la fel de greu de citit ca un manuscris sumerian. Păstorel se juca bezmetic cu degetul mare de la mîna dreaptă în băltiţa de ulei scursă de la conservă.

— Dacă-i aşa, de ce îţi vîri nasul în treaba asta? răbufni după o pauză. De ce nu-ţi vezi de-ale tale? De ce nu mă laşi în pace? Din cauza ta am înghiţit destul rahat!

Era surprinzător de coerent pentru cantitatea de tărie pe care o avea la bord şi Cristina îşi spuse că îi datora adevărul. Doar îi cerea să-şi pună gîtul în laţ pentru ea!

— Fiindcă sînt sigură că, într-un fel pe care nu-l pot explica, am fost deja amestecată în toată tărăşenia. Din cauza mea au suferit oameni la care ţin. Trebuie să aflu adevărul, oricît m-ar costa! Nu mi-a fost uşor să apelez la dumneavoastră… Dar am avut parte de întîmplări şi mai urîte în ultima vreme.

Păstorel pufni dispreţuitor, măturînd cu palma paharul care mai avea pe fund un deget de votcă. Îşi bulbucă ochii la alcoolul care se înfrăţea cu uleiul

şi îşi frecă maşinal fruntea asudată. Buzele i se mişcau, dar nu ieşea nici un sunet.

— Chiar n-aţi vrea ca moartea domnului Turda să fie răzbunată? spuse Cristina. Jur, ce-mi veţi zice va rămîne doar pentru mine! Nu vreau să vă mai fac probleme.

Procurorul se ridică şi îşi şterse palmele de şervetul jegos, făcînd stomacul Cristinei să protesteze iarăşi. Îi aruncă o uitătură urîtă.

— Nu trebuie să-ţi zic nimic! Canci, o cioată!

— Aşa e, răspunse calm Cristina. Nu trebuie. Sper totuşi că veţi proceda decent măcar o dată-n viaţă.

El plescăi dezgustător, dar trăsăturile i se mai înmuiaseră. Îşi mută privirea pe geam şi căută o ţigară.

— Ce vrei să ştii? o întrebă.

Cristinei nu-i venea să creadă că-l convinsese. Îşi drese glasul ca să-şi ascundă surpriza.

— Mă interesează cum s-a desfăşurat audierea Rodicăi Mihăilescu. Ce conţinea declaraţia ei. Cum de vi s-a dat dosarul ăsta…

Nu voia să termine întrebarea ca să nu-l supere. Păstorel trase cu sete din ţigara ordinară.

— Nu ştiu de ce-a ajuns la mine. De cînd cu porcăria aia de articol, m-am ocupat de tot felul de prostii. M-a chemat la el generalul şi mi-a zis că-mi dă cazul. Nu aveam o zi prea bună.

Era uşor să şi-l imagineze: debusolat, ameţit, încercînd să estompeze izul de alcool. Şeful trebuie să fi văzut în ce stare era, totuşi îl trimisese la treabă.

— Din cercetări n-a ieşit nici o brînză, continuă Păstorel. Nu s-au găsit alte amprente, nici urme de forţare. Şi asistentele alea proaste, care se uitau la mine şi chicoteau!

Stinse chiştocul de parcă ar fi vrut să-l închidă-n puşcărie drept pedepsă pentru vreun păcat ascuns.

— Şi audierile? întrebă Cristina.

— Ce-i cu ele?

Cristina îşi impuse să nu se enerveze.

— Ce a spus asistenta? Ce s-a întîmplat cu declaraţia ei?

Urmărindu-l pe procuror cum îşi umplea iar paharul, Cristina fu convinsă că Păstorel nu avea să-i mai zică nimic.

— Ce putea să spună? Nu ştia nici pe dracu'! A fost de serviciu, n-a văzut nimic.

— A ieşit din clădire? continuă interogatoriul Cristina.

Păstorel dădu din umeri, cu privirea tot mai tulbure.

— Parcă la o ţigară. Ce contează? Era o pierdere de vreme, înşira doar prostii. Numai Turda nu-şi lua ochii de la ea… Nu ştiu de ce, era o pieritură fără ţîţe!

Amintirea numelui grefierului îl făcu să amuţească brusc. Cristina nu se îndoia că, măcar în privinţa asta, îi spunea adevărul. *Foarte curînd, n-o să mai fie bun de nimic, iar eu încă nu am aflat mare lucru.*

— Vrei să mai scrii la gazetă că vorbesc în dodii? se răsti Păstorel. Nu-ţi ajunge cît bine mi-ai făcut?

— Nu mai lucrez la ziar, staţi liniştit! Tot ce discutăm rămîne între noi.

Păstorel aruncă la coş sticla goală.

— Nu mi-e frică de nimeni! Aşa să ştii!

Cristina îşi forţă buzele într-un surîs strîmb.

— A mai întrebat cineva despre declaraţia asistentei?

Privirea lui Păstorel luci deodată a şiretenie.

— Mi-au luat dosarul. Au venit şi mi l-au luat de pe masă. Iac-aşa! N-am avut nici o treabă cu ce i s-a întîmplat lui Ion.

Degetele i se strînseră în jurul încheieturii ei. Privirea îi era pierdută, întoarsă într-o amintire urîtă.

— Cine a venit? spuse Cristina.

— Erau doi. În costumele lor la patru ace… Am fost bucuros cînd au plecat.

— Cine erau?

Păstorel parcă intrase într-un fel de transă. Nu era sigură că măcar ceva din vorbele ei mai răzbătea pînă la mintea lui înceţoşată de spaimă şi alcool.

— Nu e vina mea! N-are cum să fie! Ce puteam face?

Cuvintele i se transformară în scîncet. Pentru prima dată, Cristinei i se făcu milă de el. Păstorel îşi apropie faţa de a ei, făcînd-o să respire duhoarea de transpiraţie şi alcool prost.

— Nu puteam face altfel! Nu e vina mea!

Se prăbuşi peste masă. Îngreţoşată, Cristina îi desprinse degetele şi încercă să-şi dea seama dacă i se făcuse rău sau îl doborîse băutura. Sforăitul lui răsunător o convinse că nu avea de ce să-şi facă griji. Acum, că adormise, părea mai mic şi bolnav. Îşi îngropa regretele, oricare ar fi fost ele, în băutură, dar nu părea să facă o treabă prea bună.

Primul imbold al Cristinei fu să iasă cît mai repede, dar se opri înainte de a ajunge la uşă. În loc să caute aerul curat al nopţii, se întoarse spre dormitor. Ascultînd zgomotele lui Păstorel, de animal vătămat, luă cu vîrful

degetelor o pătură slinoasă şi i-o aşează pe spate. Nu-l putea ajuta să scape de povară, dar îşi putea urma imboldul nu prea cuminte. *De ce nu? O altă şansă nu vei avea..* Nu ştia ce spera să găsească, dar nu era prima dată cînd se apuca de scotocit într-un apartament străin. Iar data trecută avusese parte de o descoperire surprinzătoare. *Şi de o corecţie pe măsură*.

În dormitorul la fel de puţin spaţios ca bucătăria nu încăpea mare lucru. O noptieră oferea o privelişte deloc atrăgătoare: grămezi de sticle goale, chiştoace de ţigări ieftine, şomoioage de hîrtie igienică şi resturi de pîine acoperite de mucegai. Cristina zări cîţiva gîndaci maro croindu-şi drum printre mizerii şi îşi mută privirea în altă parte. Orice ar fi căutat, sigur nu era acolo.

Pe perete, cîteva rafturi suspendate adăposteau bibelouri hidoase şi tomuri atît de prăfuite, încît Cristina îşi zise că nu mai fuseseră deschise de ani buni. Îşi miji ochii ca să citească titlurile. Literatură de specialitate şi cîteva romane poliţiste, ceva clasici… Îi era greu să şi-l imagineze pe Păstorel delectîndu-se cu o carte bună. Dar poate fusese o vreme cînd alcoolul nu era singurul său prieten. Colţul unei poze ieşea dintre două cotoare groase, iar Cristina îl apucă, murdărindu-şi degetele. Fixă fotografia, cu o subită strîngere de inimă. Păstorel şi Turda zîmbeau spre obiectiv, cu frunţile mai puţin ridate şi ochii mai senini. Odată, fuseseră prieteni. *Poate de aceea i s-a dezlegat totuşi limba… Păcat că nu mi-a zis mare lucru*.

Deodată, cercetarea ei părea o pierdere de timp. Cristina îşi dorea doar să se spele pe mîini şi să plece. Intră în baie şi regretă imediat. Nici vorbă de luciri prietenoase ale faianţei sau metalului, de alb care să-ţi ia ochii, de parfum floral ori măcar miros de antiseptic! Cada, chiuveta şi vasul toaletei erau acoperite de straturile negre şi ruginii ale aceleiaşi mizerii adunate cu lunile.

Un horcăit puternic o făcu să tresară. Scaunul din bucătărie scîrţîi şi Cristina ghici că Păstorel îşi schimbase poziţia. Ochii i se opriră pe marginea uşii. Chiar şi în lumina chioară a becului, ceva părea în neregulă. Îşi trecu degetele peste placaj şi simţi o adîncitură. Încă un scîrţîit îi dădu semn să se grăbească, dar ziarista continuă să pipăie pînă fu convinsă că descoperise ceva. *Un fel de capac? O tainiţă?* Cu precauţie, încercă să o deschidă. O unghie i se rupse şi Cristina îşi muşcă buzele, dar nu se dădu bătută. Scotoci în poşetă după unghieră.

Lama cuţitaşului îşi făcu treaba din a doua încercare. Cristina şuieră de bucurie cînd se pomeni în palmă cu o bucată de hîrtie. Încă se mira că Păstorel alesese o asemenea ascunzătoare, dar era greu să aştepţi lucruri

sofisticate de la cineva cu mintea înecată în tărie. Se strecură spre ieşire, atentă să nu-l trezească pe Păstorel. Uşa se închise în urma ei cu zgomot sec de piatră funerară.

Nu contează unde l-a ascuns. Contează ce e pe ghemotocul ăsta. Ceva atît de important încît să ucizi pentru el? Poate… Dar atunci n-ar fi trebuit să-şi termine demult treaba? Cristina se strîmbă şi privi în jur. Se simţea în siguranţă şi trebuia să se lămurească. Despături hîrtia şi o lumină cu telefonul. Era acoperită cu scris mărunţel, dar perfect lizibil. Cristina o netezi uşor, învingînd o ultimă ezitare. *Gata! Doar nu i-ai înghiţit toate mojiciile degeaba!*

Citi primele rînduri.

N-am mult timp şi nici pe cine conta. Sper să mă ajuţi. Zilele trecute, cînd a fost Rodica la Parchet, nu ţi-am spus, dar ne ştiam demult. Istoria veche mi-a răbufnit în suflet cu o forţă incredibilă… Mi-a lăsat un bilet. A văzut-o pe femeia aia cu doctorul, o chinuiau coşmarurile… Am crezut că n-are importanţă. Doamne, sînt incoerent! Teama e de vină. Ştiu că-mi priveşte cineva peste umăr. Am simţit-o toată ziua. Te rog ca pe Dumnezeu, orice s-ar întîmpla cu mine, ai grijă de ea!

Restul era o înşiruire fără sens de numere. Cristina oftă. Se săturase să primească doar enigme, dar măcar nu avea nevoie de semnătură ca să ştie a cui mînă nervoasă umpluse peticul de hîrtie. De dincolo de mormînt, Ioan Turda îi vorbea şi ea nu-l înţelegea. Nu putea însă decît să zîmbească amar cînd se gîndea cui îi încredinţase soarta femeii pentru care îndurase chinuri atroce.

Capitolul 26

TEMERI ŞI INDICII

Cristina savura abia primita veste a externării lui Mihai cînd Alex intră în birou. Era îmbrăcat ca pentru o călătorie lungă şi felul în care se sprijini cu spatele de uşă, studiind-o în tăcere, o lăsă fără cuvinte.

— Bună, spuse Alex.

Se apropie de ea încet, sau poate doar ei i se părea că fiecare secundă devenise prea lungă. Alex se aplecă şi o sărută, simplu, fără introducere, şi Cristina uită şi de Mihai, şi de Dănuţ, şi de propriile întrebări. Conta doar palma lui care îi acoperea inima, degetele lui care se mutau de la un buton de carne la altul şi îl dezveleau, neruşinat, involt, dornic să primească alte mîngîieri. Se opri însă prea devreme şi Cristina rămase înţepenită în scaun, fremîtînd de dorinţă neostoită, şi îl privi cum se aşeza pe fotoliul din faţa biroului ei. Părea abia ieşit dintr-o şedinţă plicticoasă, în vreme ce ea respira încă greu. Nu încercă să-şi ascundă tulburarea în vreme ce-şi aşeza bluza. Nu ar fi avut rost.

— Într-o zi, să mă înveţi şi pe mine asta, murmură.

Alex îi lăsă cuvintele să se topească, o undă fugară pe suprafaţa unui lac adînc.

— Arăţi minunat, îi spuse în schimb.

— Mulţumesc. M-am trezit foarte bine dispusă.

O lucire de duioşie străbătu privirea lui Alex.

— Vreau să cred că şi eu am un merit în asta.

— Probabil, admise răguşit Cristina. E o vizită de lucru sau…

Nu ştia cum să definească alternativa.

— Doar probabil? spuse Alex. Amîndouă…

— Adică?

— Trebuia să-mi iau rămas bun. Plec în Anglia pentru weekend. Am de discutat cu nişte oameni, poate punem la punct nişte investiţii.

Cristina respiră adînc, impunîndu-şi să nu cerşească o nouă întîlnire. Era de ajuns că intrase cu totul în puterea lui, că Alex făcea din ea ce voia.

— Drum bun atunci!

Alex o studie gînditor, iar Cristina îi susţinu cu greu privirea. Cîteodată, era convinsă că ochii i se transformau într-un fel de aparat Roentgen care

făcea radiografia completă a sufletului ei.

— Luni seară, te aştept din nou la cină, răspunse Alex gîndului ei nerostit. Pînă atunci, orice probleme ai avea, nu ezita să apelezi la Adam.

— Cîteodată, invitaţiile tale seamănă cu nişte ordine, spuse Cristina.

Se ridică şi se sprijini de colţul biroului. Trebuia să se mişte ca să-şi păstreze calmul. De ce despărţirea asta o durea? De ce o făcea să se teamă? Alex o prinse încetişor de braţul drept, ducîndu-i palma la buze.

— Nu cred că-ţi dai seama cît însemni pentru mine, îi spuse. Iartă-mă dacă mai sar calul. Din păcate, m-am obişnuit să dau ordine şi în somn. Cînd e vorba de tine însă, sînt doar rugăminţi.

Cristina surîse. Îl credea, deşi se simţea o puştoaică naivă. O bătaie scurtă în uşă o scuti de răspuns. Se aşeză iar şi rosti invitaţia pe un ton suprinzător de liniştit:

— Intră!

Era Adam.

— Avionul te aşteaptă, Alex!

Alex îi aruncă Cristinei un zîmbet ştrengăresc şi se ridică.

— Ne vedem luni!

— Călătorie plăcută, îi ură Cristina.

Ar fi vrut să-i strige să nu plece, dar el ieşi înainte ca ea să o poată face. Rămasă cu Adam, Cristina îşi prinse tîmplele cu palmele şi închise ochii. Cînd îi redeschise, Adam o fixa cu privirea. Cristina spuse primul lucru care-i veni în minte, doar ca să umple pauza.

— Dănuţ se întoarce azi acasă! Nu voi mai fi mamă de împrumut. Îmi va lipsi, dar răsuflu uşurată. Nu eram pregătită pentru o asemenea responsabilitate.

Surîsul lui părea mai degrabă un rictus.

— Pentru cele mai multe dintre glumele sorţii nu sîntem pregătiţi, răspunse. Şi tare-i place să glumească…

— Nu ne rămîne decît să facem haz de necaz, nu? Ce altceva putem face cînd lucrurile o iau razna?

— Depinde ce înseamnă că o iau razna, tărăgănă el cuvintele. Dar de ce vorbim despre asta? Ai nevoie de ceva?

Personal sau profesional? Întrebarea nu-i ieşi de pe buze.

— Sînt bine. Dar cum de nu-l însoţeşti pe Alex?

— A vrut să rămîn aici, să fie sigur că tu…

Cristina îşi examină stingherită palmele. Era deopotrivă uşor să i se destănuie şi dificil să-i audă aluziile privind relaţia ei cu şeful amîndurora.

Buzele îi tremurară cîteva secunde, ochii i se fixară pe fereastră. Adam se încruntă.

— Crezi că greşelile trecutului ne pot hăitui toată viaţa, Cristina? o întrebă.

— Ce fel de greşeli?

— O laşitate de o clipă, o alegere proastă… Le poţi apoi răscumpăra sau eşti condamnat să te adînceşti în hău? În singurătate…

Cristina îşi permise un scurt răgaz de gîndire.

— Mi-e greu să-ţi răspund cînd vorbeşti în parabole. Noi, ziariştii, sîntem oamenii faptelor, doar ştii.

Cu mina omului care se silea să ridice capul deasupra volburii, Adam se îndreptă spre uşă.

— Nu mă lua în seamă! Pe cît eşti tu de luminoasă azi, pe atît sînt eu de mohorît. Ai destulă treabă ca să n-ai timp de prostiile mele.

— Vreau să te ajut, să ştii. Doar că trebuie să-mi spui mai clar care-i treaba ca să-ţi pot da un sfat. Dacă de sfaturi ai nevoie…

Adam era deja cu mîna pe clanţă.

— Tu doar ai grijă de tine şi caută-mă dacă ai nevoie de ceva, orice. Eşti foarte importantă pentru Alex. Şi pentru mine…

Ultima propoziţie fu aproape o şoaptă. Fără să mai aştepte răspunsul ziaristei, Adam ieşi.

În orele care urmară, Cristina îşi repetă de mai multe ori în minte cuvintele lui Adam, de fiecare dată mai nedumerită. Nu găsi un răspuns şi nici o altă metodă de a scăpa de sîcîitoarea întrebare decît să caute răspuns la altele. Îi dădu şoferului liber şi se îndreptă spre morgă.

Nu era locul pe care să-l vizitezi dacă nu aveai neapărată nevoie, iar Cristina călcase destul de rar pe acolo. De fiecare dată, spectacolul oferit de trupurile îngrămădite pe mese, în aşteptarea unui loc în frigider, alături de care un legist îşi molfăia placid gustarea, o făcea să jure că nu va reveni. Nici acum nu anticipa momentul cu plăcere, dar încă nu aflase cauza morţii boxerului şi nu voia să-l sune pe Agrişan.

O pală de vînt i se strecură mişeleşte pe la spate, o ocoli, atinse poarta şi o făcu să scîrţîie din încheieturi. Ultima speranţă secretă a Cristinei, că accesul în casa morţii îi va fi blocat de un cerber neînduplecat, se spulberă. Cristina păşi în curtea pustie, încă aşteptînd să i se ceară să facă de îndată cale întoarsă. Încă vreo trei metri şi era la uşă. În acea zi, morga era sat fără cîini.

În holul lat cît să treacă o targă şi un om, mirosea puternic a formol şi

neonul clipea obosit. Cristina se opri, încercînd să decidă cum va proceda. Chiar şi într-o minunată zi fără morţi, tot ar fi trebuit să vadă şi să audă ceva. O învăluia însă o linişte sumbră, toate uşile erau închise. *Dacă am fi într-un film, în clipa asta reporterul băgăreţ ar primi un topor în cap. Sau un cuţit…*

În pelicula proiectată doar în mintea ei, se văzu imobilizată pe la spate. Zări sticlirea funestă a lamei în care se reflecta lumina neonului, în acea ultimă clipă de dinainte de a-i secţiona gîtul. Simţi durerea ascuţită şi sîngele ţîşni, încleindu-i hainele înainte ca ea să se prăbuşească, moale, pe podea. Scena era atît de veridică, încît Cristina se întoarse, cu răsuflarea tăiată şi horcăitul ajuns aproape de buze. Nimeni nu era însă în spatele său şi Cristina înghiţi în sec. Pur şi simplu, nu se putea sili să mai facă măcar un pas. Alternanţa de lumină şi umbră izvodită de neonul care-şi dădea ultima suflare o izbea în piept, ceafa îi era zgîriată de ochii unui asasin închipuit.

Dar oare inima celui care-şi calcula forţa primei lovituri chiar bătea dement ca a ei? Sau era deja încremenită, învelită într-un giulgiu? O pîndea un asasin de celuloid sau un amant ieşit de pe alt tărîm? Ochi lăptoşi şi un vierme gras ce aştepta să izbucnească din colţul gurii moi… Cît de rece ar fi atingerea lui, gata să o ducă şi pe ea în mormînt, să-i fie tovarăşă pe vecie? Îi simţea răsuflarea în ureche, amestec de formol şi putreziciune, auzea trosnetul unei ultime îmbrăţişări. Degete osoase, reci alunecau pe pielea înfiorată, încă vie, îi cuprindeau gîtul şi strîngeau, strîngeau, strîngeau…

Cristina era încă pironită în mijlocul culoarului, vrabie ameţită, cînd zgomotul liftului o făcu să iasă din transă. Ascensorul urca hurducăit de la subsol şi mai avea doar cîteva secunde pînă să se deschidă în capătul holului. Spaima încă îşi avea ghearele înfipte în cugetul Cristinei şi, în loc ca femeia să răsufle uşurată, îşi căută ascunziş. Se furişă în încăperea cea mai apropiată, scuturîndu-se fără să ştie ce încerca să alunge.

Liftul se deschise şi Cristina, lipită de perete, chiar lîngă uşă, auzi întîi zgomot de paşi şi apoi voci.

— Nu sufli nimănui o vorbă despre asta, ai înţeles?

Era un timbru jos, ameninţător, de bărbat.

— Se poate! Doar mă ştiţi, dom' Zaharia! V-am ajutat şi altădată…

Glasul celuilalt era subţire şi dulceag, de milog, însă nu asta conta pentru Cristina. Ţicneala ei bruscă, sau poate pronia binevoitoare, îi oferiseră o şansă nesperată.

— Bine! Acum dă-mi raportul! spuse Zaharia.

— Ştiu şi eu… Nu vreau să am probleme.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Cristina auzi un geamăt. Nu putea decît să

bănuiască desfăşurarea ostilităţilor şi presupuse că Zaharia îl scuturase bine pe interlocutorul său.

— Imediat, imediat, bolborosi acesta. Tre' să fie chiar în cabinet! Acuma intru, daţi-mi drumul! Mă doare…

Cristina intră în panică. Era sigură că nu voia să fie suprinsă trăgînd cu urechea. Îşi roti privirea prin încăpere, în căutarea unei ascunzători. Nu avea mult timp la dispoziţie, nici soluţii. Atentă să nu facă zgomot, se îndreptă spre birou, mută scaunul şi se strecură în spaţiul rămas. Tăblia îi ascundea cea mai mare parte a corpului, iar Cristina nădăjduia că omul era prea emoţionat ca să observe şi restul.

Îl auzi intrînd şi foşnind hîrtiile. Îi vedea doar bocancii negri, scîlciaţi. Bîţîia din piciorul drept şi Cristinei se întrebă care dintre ei era mai speriat. În sfîrşit, păru să găsească hîrtia pe care o căuta şi ieşi. Uşa rămase întredeschisă.

— Ia să vedem ce zice! mormăi Zaharia. Aşa, aşa… Cauza morţii, insuficienţă cardio-respiratorie acută… bla-bla-bla… sevraj?

Păru să mediteze la cele citite, iar Cristina îşi ţinu răsuflarea, aşteptînd să audă ce o interesa mai mult. Despre ce cadavru era vorba?

Soarta nu-i oferea însă chiar totul pe tavă şi vocea lui Zaharia se pierdu într-o bolboroseală neinteligibilă.

— Data decesului, mormăi Zaharia şi Cristina se încordă.

— Dom' doctor, interveni celălalt, nu vă supăraţi, dar acuşica se întoarce lumea din pauză. Tre' să pun totul la loc…

— Bine… Mă anunţi dacă se mai interesează cineva de el, da?

— Cum să nu, la urgenţă! Da' acum vă rog…

— Bine, nu te mai văicări! Ţine, asta e pentru tine.

— Să trăiţi, şefule! Să vă dea Dumnezeu sănătate.

— Eu am plecat. Ştii ce ai de făcut.

— Da, şefu'! La urgenţă!

Cristina auzi zgomotul paşilor lui Zaharia care se îndepărtau şi îşi struni nerăbdarea încă un minut nesfîrşit înainte de a se furişa afară. Se opri doar la ceainăria basarabeană.

Ceaiul era dulce şi fierbinte, dar n-avea nici măcar urmă de gust de lămîie. Cristina luă prima înghiţitură şi puse paharul deoparte. Avea atîtea lucruri la care să se gîndească… Era sigură că mortul de care se interesase Zaharia era boxerul, iar asta îi stîrnea o mulţime de întrebări. *Dacă a murit din cauza sevrajului, de ce avea o figură atît de speriată? O criză de delirium tremens? La urma urmei, alcoolicii văd şerpi ieşind din pereţi.* Dădu din umeri şi începu să

se joace cu linguriţa. *Poţi ucide pe cineva lipsindu-l de drogul favorit? Da, însă de ce să apelezi la o metodă atît de complicată, cînd poţi să-l termini dintr-o lovitură bine ţintită? Mai simplu şi, în primul rînd, mai rapid… Iar dacă scopul tău e să nu pară o crimă, de ce să-l arunci la gunoi?*

Cristina încercă să-şi ducă raţionamentul mai departe, dar nu reuşi. Cu un zîmbet resemnat, bău încă o înghiţitură de ceai şi decise să lase subiectul la o parte. Oftă şi scoase din buzunar hîrtia găsită la Păstorel. Ce însemnau cifrele? *Cod numeric personal – ar trebui încă şase. Număr de mobil – lipsesc două. De fix? Pentru unul local, două cifre sînt în plus, pentru interurban sau internaţional – iarăşi prea puţine. Cod poştal sau doar serie de bulentin – prea multe! Cifrul de la o căsuţă de valori? Unde? Un cifru care să dezlege restul mesajului?* Avea timp pentru asemenea jocuri?

Le silabisi încă o dată. *20068192*. Încercă să le despartă, să le mute, să le citească pe sărite. *02.1860.29.* Îşi umezi buzele. *29.02.1860. 29 februarie 1860. E deci o dată? Ce fel de dată? A naşterii sau a morţii cuiva? A unui eveniment?*

Nu era istoric şi singura referinţă pe care o găsea, destul de înceţoşată, era ceva cu adunarea electivă şi Cuza. Domnitorul Unirii mici fusese întotdeauna printre preferaţii ei, poate şi fiindcă soarta fusese atît de nedreaptă cu el. Făcut să abdice în miez de noapte de către o coaliţie monstruoasă, silit să ia calea exilului, destinul lui i se părea ilustrarea perfectă a nerecunoştinţei crase a naţiunii faţă de conducătorii săi valoroşi. *Cuza a avut o relaţie cu Maria Obrenovici. I-a născut doi fii nelegitimi, a plecat cu el în exil, a luptat şi a cîştigat mai mereu cu soţia lui Alexandru, Elena, pentru dragostea lui. Şi totuşi, Elena a fost la căpătîiul lui Alexandru cînd boala l-a răpus, în vreme ce Maria dansa la bal. Iar la doar 41 de ani, Maria îşi zbura creierii, după ce aflase că e bolnavă de cancer. Toată istoria asta, mustind a intrigă politică şi amoroasă, pare apropiată de dragostea frîntă a lui Turda. Cuza e înmormîntat la Iaşi, la fel şi Maria!* Pe măsură ce învîrtea acea idee, Cristina descoperea că-i plăcea tot mai mult. Truşescu o căutase pe Rodica peste tot în lumea laică. Se gîndise însă să-şi încerce norocul în cea a mireselor lui Hristos? Nu prea credea.

Cristina se ridică de la masă. Centrul de Transfuzii nu era foarte departe şi acolo se afla, poate, răspunsul la una dintre multele enigme care o înconjurau. Era timpul să pună în practică o tactică veche.

Apropiindu-se de centru, Cristina îşi dădu seama că avea o problemă. Îl auzise pe doctorul Zaharia vorbind, dar nu ştia cum arăta! Oare se putea întîmpla să treacă pe lîngă ea pe stradă şi să nu-şi dea seama că era el? Sigur, putea rezolva dilema foarte simplu, încercînd să vorbească cu el, dar asta ar

fi redus la zero restul planului. Cristina nu se simţea în nici un caz în stare să-i calce pe urme ca o umbră, după ce-i atrăgea atenţia abordîndu-l. Se însera şi Cristina se zgribuli, frecîndu-şi mîinile. *Ce să fac?*

Cîteva maşini adăstau în parcarea centrului, iar Cristina le studie, pe jumătate ascunsă de trunchiul unui copac. Butonă rapid pe telefon, sperînd că Mihai nu era prea ocupat ca să-i răspundă. Îşi ţinu răsuflarea cît timp ascultă ţîrîitul monoton. O dată, de două ori, de trei… Începea să-şi piardă speranţa cînd auzi vocea lui Mihai.

— Da?

— Ce bine-mi pare că te-am prins! Ai ieşit deja din spital?

— Acum îmi fac formele. Felix e lîngă mine… Îl ia el şi pe Dănuţ de la grădiniţă…

— De fapt, voiam să te întreb ceva. Sper să nu te superi…

— Nu, e în regulă. Ce anume?

— Doctorul Zaharia are maşină?

— Doctorul Zaharia?

Perplexitatea se citea în glasul lui Mihai. Ziarista n-avea însă timp de explicaţii şi, poate, era chiar mai bine aşa.

— Aha, spuse Cristina.

— D-da. Un Renault negru, la mîna a doua.

Cristina răsuflă uşurată. Norocul îi netezea calea din nou.

— Îi ştii cumva şi numărul?

— De ce-ţi trebuie?

Nu avea de gînd să-i spună adevărul. Sigur ar fi apostrofat-o.

— Nu-i nimic important. Dacă nu-l ştii, asta e.

Încercase să sune convingător, dar bănuia că Mihai o cunoştea prea bine ca să pice în plasă.

— Habar n-am! Dar cred că e singurul de acolo care are marca asta de maşină. Ar trebui să fie de ajuns.

— Mulţumesc! Te las acum, ne vedem diseară.

— OK. Şi, Cristina, fii atentă, da?

Era singura indicaţie că Mihai îşi făcea griji pentru ea, dar Cristina o lăsă să treacă pe lîngă urechi. Nu voia să facă să rodească seminţele panicii.

— Cum să nu? Pa, închid.

Se apropie de parcare cu pas măsurat. Renaultul negru era chiar la margine. Arăta ponosit, însă Cristinei îi venea să-l sărute. Atîta vreme cît era acolo, doctorul devenea uşor de depistat. *Dar de urmărit? El cu maşina, tu pe jos…* De data asta, Cristina nu se frămîntă prea mult în căutarea soluţiei.

Pescui din nou în poşetă un cuţitaş de unghii şi se lăsă pe vine lîngă automobil. Cu mişcări stîngace, găuri un cauciuc şi apoi, pentru siguranţă, încă unul. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ar fi surprins-o un poliţist. *Purtătorul de cuvînt al preşedintelui, vandalizînd maşini. Asta da privelişte!* Se refugie din nou lîngă copac, pentru a-şi continua pînda. Egalizase, măcar teoretic, şansele şi îi rămînea doar să aştepte. Nu avea de gînd să fie cîrcotaşă şi să-şi reamintească posibilitatea ca Zaharia să cheme un taxi.

Pe măsură ce minutele treceau, Cristina încerca să facă abstracţie de frigul tot mai muşcător. Faptul că stătea nemişcată nu o ajuta. Ziarista începu să tropăie uşor, ca să-şi mai pună sîngele în mişcare. Curînd, avea să se instaleze senzaţia că nu se mai încălzi niciodată. Gîndul nu era prea îmbietor şi Cristina se întrebă ce-i venea să se supună unei astfel de aşteptări, cînd ar fi putut să-şi petreacă seara în căldura relativă a apartamentului sau a vreunui magazin. Oftă prelung, îndesînd mîinile înmănuşate în buzunare. Începea să se simtă o prelungire a copacului pe care-l străjuia.

O încercă primul frison, preludiul unui întreg dans îngheţat. Îşi privi telefonul şi înjură în gînd, pe sine şi pe doctor deopotrivă. Toată aventura avea să se lase cu o răceală sau chiar cu o pneumonie, tocmai în prag de sărbători. Ridică privirea de pe ecran la timp ca să zărească o siluetă apropiindu-se de parcare. Era un bărbat la treizeci şi ceva de ani, înalt, atletic, îmbrăcat nu foarte gros, şi Cristina se rugă să-l cheme Zaharia. Omul se opri chiar lîngă Renault şi drăcui cu aceeaşi voce la care Cristina ciulise urechile din biroului legistului.

Cristina surîse în vreme ce Zaharia lovea cu bocancul într-un cauciuc. Ceva mai potolit, se întoarse şi privi în jur, iar Cristina se lipi de trunchiul teiului. Avea impresia că privirea doctorului străpungea noaptea, căutîndu-i pe cei care-şi bătuseră joc de maşină. Dacă o zărea, întîlnirea nu ar fi fost deloc plăcută. Cu inima cît un purice, se întrebă cît de periculos era de fapt Zaharia şi cum s-ar fi putut apăra de el. Cuţitaşul care îi servise atît de bine părea o glumiţă sinistră în faţa forţei medicului. Pentru o clipă, Cristina îşi dori ca Zaharia să cheme un taxi şi să plece, pentru ca ea să-i urmeze exemplul cu inima împăcată.

Doctorul scuipă însă într-o parte şi, după cam jumătate de minut de gîndire, se întoarse spre stînga. Avea să-şi continue drumul pe jos. Cristina îl lăsă să se îndepărteze înainte de a îndrăzni să iasă din adăpostul său. Curajul o cam părăsise şi, din nou, ziarista se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă acasă. Doar amintirea chipului Amaliei cînd îi povestise calvarul său îi dădu puterea să continue. Porni în urmărirea lui Zaharia, încercînd să

rămînă în umbra clădirilor, recunoscătoare că pătura albă adunată peste zi îi înghiţea paşii.

Strada îngustă, cu multe case bătrîneşti despărţite de terenuri virane, era pustie. De două ori Zaharia se opri şi se întoarse, scrutînd întunericul. Prima dată, Cristina se lăsă pe vine şi se lipi, cu respiraţia tăiată, de carcasa arsă a unei maşini. A doua oară, se piti după un tomberon, convinsă că era în zadar, că nu avea să mai scape de ochii ageri ai lui Zaharia. Totuşi, doctorul îşi continuă drumul, iar Cristina îl urmă.

Dacă o vedeai cînd soarele strălucea într-o frîntură de acoperiş şi panselele se iţeau dintre buruieni, mahalaua părea încă pitorească. Te puteai atunci imagina călător în vremurile mai fericite cînd oamenii nu se înghesuiau în blocuri, turme adunate în ţarcuri croite din mirosuri grele, vicii şi tristeţi prost ascunse. Într-o seară de iarnă însă, totul părea mort şi Cristina îşi simţea pasul tot mai şovăitor. Ar fi vrut să-şi sufle nasul, dar nu îndrăznea. Pur şi simplu îşi tamponă nările, consolîndu-se cu ideea că măcar picioarele nu-i mai erau sloiuri. La următoarea intersecţie, se opri o secundă, ca să se orienteze. Dacă mai coteau o dată, ajungeau la cimitir. Cristina îşi muşcă buzele. *Poate nu…*

Spera în zadar şi încercă să se îmbărbăteze cu ideea că, la ora aceea, cimitirul era probabil închis. Se apropiau de poarta înaltă şi ziarista remarcă o uşoară creştere a ritmului la Zaharia, ca şi cum apropierea morţii îl atrăgea inexorabil.

Cînd Zaharia ajunse lîngă poartă, speranţa naivă a Cristinei într-un final liniştit al aventurii se nărui. Lacătul se căsca deschis şi doctorul se strecură pe aleea principală. Cu strîngerea de inimă a unui înotător de baltă care se aruncă în vîltoarea mugitoare a oceanului, Cristina îl urmă. Fiecare pas prin pădurea de cruci şi cavouri îi chircea degetele ziaristei. Lumina lunii poleia cînd şi cînd vîrfurile crucilor şi figurile din portrete prindeau o stranie viaţă. Ochii lor morţi urmăreau mersul poticnit al Cristinei, parcă invidioşi pe tot ce mai răsufla. Îi simţea ca pe nişte sfredele, fiecare părăsind-o doar ca să lase locul altuia.

Ţepii gardurilor ieşeau din stratul de zăpadă, prelungiri ruginite ale răposaţilor transformaţi în hrană pentru viermi. Cristina trecea pe lîngă ei, încercînd să nu-i privească. Simţea mîini scheletice prinzînd-o de pulpe şi un glas hîrşîit răsună în mintea ei. *Unde crezi că mergi, drăguţă? Rămîi cu noi!* Ziarista încremeni, aşteptînd ca pămîntul să se dea la o parte şi arătarea să i se înfăţişeze, oase învelite în resturi fluturînde de piele şi focuri roşii aţintind-o din găvane. Dar era numai închipuirea ei şi tusea îndepărtată a

doctorului Zaharia o eliberă de coşmar.

Ceva foşni în spatele statuii unui înger, atrăgîndu-i privirea. Se mişcă încet într-acolo. Pe figura aplecată spre stînga, muşchiul desenase pete de lepros. Indiferentă la atacul timpului, făptura de marmură rînjea parşiv şi Cristina ştiu că, de fapt, nu era un înger. Degetele lungi şi subţiri strîngeau mînerul unei săbii, aripile se deschideau, gata de zbor. Cristina uită să respire, înţepenită în mijlocul aleii. Oare chiar văzuse tremurul aripilor?

Demonul lepros aştepta ceva. Avea nevoie doar de o ultimă sforţare ca să se smulgă din încremenirea-i prea lungă şi să-şi ia zborul. Să fluture ucigătoarea sabie, ca să umple lumea cu sîngele vinovaţilor. *Sau al nevinovaţilor?* Un zăngănit de metal care se loveşte de piatră o făcu să se împleticească înapoi. Cineva îi răspundea? Cineva se pitea de partea cealaltă a aleii? Poate ar fi leşinat, dacă un alt zgomot, unul perfect obişnuit, nu i-ar fi făcut picioarele să se mişte singure.

Îi făcea bine să se îndrepte spre murmurul acela. Respiraţia şi pulsul i se apropiau de normal pe măsură ce glasurile deveneau tot mai uşor de distins. Vorbeau un bărbat şi o femeie, iar bărbatul era doctorul Zaharia. Cristina privi spre cer. Luna se ascunsese în spatele unui nor negru. Era suficient să nu facă zgomot ca să poată trage cu urechea.

— Ce ai căutat acolo? strigă femeia. A fost o prostie!

— Am vrut să văd cu ochii mei…

Glasul lui Zaharia se sugrumă brusc şi Cristina grăbi pasul, uitînd de prudenţă. Voia să vadă ce se întîmpla. Şi deodată, undeva în lateral, zări cercul palid de lumină izvorît dintr-un felinar şi, chiar la marginea cercului, siluetele celor doi. Femeia aceea, oricine ar fi fost, era foarte puternică. Îl lipise pe doctor de o piatră funerară şi îşi sprijinea degetele de pieptul lui. Zaharia mai putea doar să horcăie stins şi Cristina îşi zise că primea mai mult decît îşi dorise. În loc să afle răspunsul la o enigmă, se trezea martoră la o crimă pe care nu îndrăznea să o împiedice.

Apoi, încet, necunoscuta se desprinse de medic. Pentru o fracţiune de secundă, lumina felinarului căzu chiar pe figura ei, iar Cristina îşi acoperi gura cu mîna pentru a-şi opri strigătul. Era femeia din magazin. Imboldul de a o lua la sănătoasa printre morminte, spre ieşire, deveni aproape de nestăpînit.

Căzut în genunchi, Zaharia tremura şi gemea. Femeia îl lăsă să-şi revină, cu aroganţa dispreţuitoare a unei regine care a decis comutarea unei condamnări la moarte.

— Cred c-ai început să-ţi uiţi locul! îi spuse.

Pericolul încă răzbătea din fiecare inflexiune a glasului ei.

— N-am vrut să dovedesc lipsă de respect, murmură Zaharia.

— Şi totuşi, ai făcut-o!

— V-am slujit amîndoi cu credinţă. Am ucis, am violat… Am dreptul să aflu ce s-a întîmplat cu el.

— N-ai nici un fel de drepturi! Ai fost primit în cercul iniţiaţilor, dar mai ai un drum lung de străbătut.

— Am avut parte de momente deosebite, noi doi.

Un mîrîit fu răspunsul şi Cristina îşi zise că replica lui Zaharia fusese o greşeală. Încă o dată, instinctul i se dovedi corect. Braţul ei drept se ridică spre faţa lui şi Zaharia strigă. Durerea lui o bucură pe Cristina, în ciuda spaimei. *Am ucis, am violat…*

— Ar trebui să te fac bucăţi pentru insolenţa ta! strigă femeia.

Zaharia îi răspunse doar cu un geamăt năucit. Degetele îi strîngeau obrazul rănit şi legistul semăna tot mai mult cu un animal încolţit. Glasul femeii îi era Cristinei vag familiar, însă ziarista nu-şi putea da seama unde-l mai auzise. În scurta lor întîlnire, nu schimbaseră nici măcar un cuvînt. Necunoscuta vorbi din nou.

— Am să-ţi arăt o îndurare pe care nu o meriţi. Pleacă de aici! Şi ţine minte: dacă îmi mai ieşi din cuvînt, vei cerşi moartea de care a avut parte Saul.

— Kim, îngînă doctorul, încă nesigur pe picioare. Îmi voi răscumpăra greşeala… Dar, te implor, spune-mi de ce!

Cristinei îi venea să sară de surescitare. Aflase numele femeii şi-l repeta în minte, pînă la saturaţie. Şi mai aflase ceva la care merita să cugete. Se afla în faţa unei întregi reţele criminale, al cărei scop era încă greu de desluşit. Iar asta o făcea şi mai de temut. Dezvăluirile însă nu se terminaseră.

— Şi-a plătit cu viaţa prostia. Acum du-te!

Cristina putea ghici că Zaharia voia să afle mai multe, dar nu mai îndrăznea să pună vreo întrebare.

Se îndepărtă de-a-ndaratelea, lăsîndu-i Cristinei timpul să se furişeze după o cruce înaltă. Zăpada îi udă de tot încălţările, dar principalul era ca ziarista să treacă neobservată. Oricum, n-ar fi îndrăznit să-l mai urmărească, nu atîta vreme cît femeia rămînea acolo.

Iar Kim încă nu se mişca.

— Sînt înconjurată de nătîngi! Nătîngi şi orbi, explodă.

Privirea ei alunecă peste ogorul de cruci, sinistre roade crescute din măruntaiele morţilor, şi inima Cristinei îngheţă. Fu convinsă că avea să fie

descoperită, că toată mînia pe care Kim şi-o ţinuse atît de greu în frîu avea să se reverse asupra ei. Rămase ghemuită, mai degrabă din înţepeneala spaimei decît din prudenţă, şi Kim plecă. Cristina o lăsă să se îndepărteze, fără a încerca nici cea mai vagă dorinţă de a o urmări. Îi ajunsese pentru o seară!

Călcînd ca pe ouă, îşi croi drum spre ieşirea din cimitir. Nu se simţi în siguranţă decît în taxiul găsit, miraculos, la vreo două străzi mai încolo. Tot ce voia era să ajungă acasă.

Capitolul 27

FRICA

Profilul delicat al Marfei se întrezărea prin fereastra micuţă, ale cărei acoperitori de lemn erau desfăcute larg, pentru ca în casă să pătrundă razele soarelui vesel de vară. Cristinei îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama că scena aceea era despărţită de ultima nu de cîteva luni, ci de ani buni, care-şi croiseră făgaşul în colţul ochilor şi pe fruntea Marfei. Prietena ei se îndepărtă de fereastră cu un oftat ostenit, iar Cristina îşi dori să o urmeze. Ştia însă că nu-i era dat, aşa că se mulţumi să privească gospodăria.

Cîteva moţate albe scurmau prin ograda înconjurată de un gard şubred. În stînga se vedea cocina, dintr-un şopron răsunau lovituri ritmice de ciocan şi Cristina îşi zise că acolo trebuia să-şi fi găsit de lucru Nikolai. Cumpăna unei fîntîni se iţea de după şopron, o masă şi o bancă de lemn străjuiau cuptorul de lîngă casă. Printre dealuri verzi, şerpuia galben drumul ce-şi revărsa colbul în faţa gardului. Cristina avea impresia că picase într-un tablou.

Începuse să-şi piardă răbdarea, cînd doi puştani ieşiră în fugă din casă. Primul, cu plete negre şi cu ochi întunecaţi, părea să aibă vreo cinci ani, celălalt, cu o claie de păr castaniu şi faţa ceva mai luminoasă – cam zece. Ducea o vadră goală, iar mezinul se chinuia să ţină pasul cu el. Un fir de fum se înălţă printr-o gaură din acoperişul şopronului, iar copiii se priviră scurt şi iuţiră pasul. Aveau o treabă destul de grea, dar se descurcară bine. Feţele le erau crispate de efort şi Cristina bănui că nu era prima oară cînd umpleau şi cărau vadra.

Marfa nu se zărea. Cristina s-ar fi aşteptat măcar să le iasă în întîmpinare fiilor săi, dar nu putea decît să se mire. Bocănitul se opri chiar cînd băieţii intrară în casă. După cîteva clipe, Nikolai ieşi din şopron. Chipul lui era lipsit de riduri, pielea părea chiar ciudat de întinsă, iar ochii aveau o lucire febrilă. Îşi îndreptă umerii, îşi şterse cu dosul palmei fruntea şi se lăsă să cadă pe bancă, ţintuind cu privirea uşa pe care dispăruseră băieţii. Ca şi cum i-ar fi simţit nerăbdarea, mezinul ieşi cu un hartan de pîine şi un blid de mîncare. I le puse în tăcere pe masă, fără să i se alăture. Nikolai goli blidul repede şi, cu ultima bucată de pîine, adună urmele de tocăniţă.

Îşi rezemă apoi fruntea în palmă şi rămase aşa aproape un minut. Părea

că se lupta cu sine, pentru a nu ştiu cîta oară, şi pierdea din nou bătălia.

— Marfa, strigă răguşit.

Silueta ei se ivi în cadrul uşii. Pentru o clipă, ochii li se întîlniră şi un fel de îndurerată resemnare străbătu toată fiinţa femeii. Părea să ştie prea bine ce voia Nikolai de la ea, dar trăgea de timp, sperînd zadarnic să se răzgîndească.

— Adu-mi! spuse el.

— Ai spus că te laşi, răspunse Marfa.

— Mîine.

Se vedea că nici el nu-şi credea promisiunea.

— Aşa zici mereu! Te rog, ascultă-mă! Nu-ţi face bine.

— Mîine, repetă Nikolai.

Marfa îşi împreună mîinile ca pentru o rugăciune, dar Nikolai îi ocoli privirea. Marfa îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre casă, şi Nikolai o urmă. Un bufnet, un strigăt de copil şi un geamăt de femeie se învălmăşiră, apoi Nikolai o tîrî pe Marfa afară. Femeia şchiopăta. Băieţii fugeau după ei şi pata de pe obrazul celui mai mare îi spuse Cristinei că încercase să-şi ajute mama. Mezinul se prinsese de poalele cămăşii lui şi părea prea speriat ca să dea drumul sughiţurilor ce i se buluceau în gîtlej.

Nikolai o aruncă pe Marfa lîngă bancă şi lovi cu picioarele, făcînd-o să se încolăcească.

— Unde e? strigă. Ştiu că l-ai ascuns, unde e?

Încă o lovitură cumplită îl făcu pe băiatul mai răsărit să iasă din amorţeală. Se repezi spre Nikolai cu pumnii ridicaţi. Ochii îi sticleau nebuneşte.

— Las-o! Vasul e-n cocină. Lături pentru porcul cel mare…

Nikolai se întoarse scurt şi-l lovi cu pumnul. În timp ce sîngele năboia pe chipul fiului său, bărbatul îşi mai slobozi o dată vîrful ciubotei în pîntecele Marfei şi se repezi spre acareturi. Băiatul nu dădu nici o atenţie florilor roşii care răsăreau pe cămaşa-i albă. Cu chipul împietrit, căzu în genunchi lîngă Marfa.

— Volodea, îngînă Marfa. Nu trebuia…

Ochii lui căpătaseră culoarea nopţii.

— Nu vorbi, mamă! Odihneşte-te… Iartă-mă că l-am lăsat să te atingă! Data viitoare va fi altfel.

— Eu am greşit, bolborosi Marfa. Nu trebuia să-i mai dau, nu după ce s-a însănătoşit. Dar mă salvase…

Copilul îşi lipi buzele de fruntea ei, înroşind-o, într-o disperată încercare

de alinare. Ea părea că nici nu-l mai simţea. Ochii îi deveneau sticloşi.

— I-am dat şi cînd n-am mai putut s-o fac aşa cum trebuia. Eu sînt de vină. Trebuia să-l silesc să se lase ori să plec. Da-l îndrăgisem şi voi aveaţi nevoie de un tată. Să ai grijă de fratele tău!

O spumă zmeurie i se ivi pe buze. Cristina şi Volodea înţeleseră în acelaşi timp că vătămarea era prea cumplită. Marfa avea să moară. Învins de durere, băiatul începu să se legene uşor, mîngîindu-i părul.

— Mamă, nu…

Atît mai apucă să spună. Capul Marfei se înclină moale într-o parte şi, pentru Cristina, timpul înţepeni pînă se întoarse Nikolai. Avea pasul mai sigur şi ochii mai luminoşi, iar Cristina îşi spuse că aşa trebuia să arate un narcoman care-şi primise doza zilnică.

— De ce mai zace? întrebă. E destulă treabă de făcut.

— De ce mai zace? Ai omorît-o, ticălosule! zbieră Volodea.

Nikolai rîse scurt.

— Ce prostii zici! Cum să fie moartă?

Volodea îl privi în tăcere, părînd că-şi aduna puterile pentru ceva groaznic. Încet, înţelegerea tragediei îşi făcu loc în mintea lui Nikolai. Se prăbuşi lîngă Marfa, ca şi cum i-ar fi fost retezate picioarele. Gemu şi îi atinse fruntea. Îşi întoarse însă repede ochii, ars de privirea ei goală. Ca o gheară, palma i se înfipse în braţul lui Volodea.

— Tu eşti de vină! ţipă Nikolai. Dacă erai cuminte, nu se-ntîmpla asta…

Chipul băiatului se schimonosi şi umerii i se lăsară. Dar, după numai o clipă, îl privi cu sfidarea celui care nu mai avea nimic de pierdut.

— După ce o îngropăm, plec.

Nikolai îl fixă cu ochi nebuni şi se întinse după cel mic. Îl prinse pe după gît ca pe un pui de găină, făcîndu-l să izbucnească în hohote.

— Şi unde crezi că pleci? Ai să plăteşti! Ai să-mi mulţumeşti după fiecare lovitură. Ai să-mi pupi mîna şi gîrbaciul.

Buzele lui Volodea se mişcară, privirea i se mută de la chipul mamei la cel al fratelui său şi înapoi. Închise ochii şi îşi plecă fruntea în faţa tatălui său.

— Prea bine.

— Aşa mai merge! spuse Nikolai.

O palmă răsunătoare izvodi un nou firicel de sînge în colţul gurii băiatului. Degetele tatălui se întoarseră în dreptul buzelor lui Volodea şi băiatul sărută fără să crîcnească mîna care-l lovise. Încă ţinîndu-l strîns pe mezin, bărbatul îi făcu semn să se ridice. Volodea îi urmă porunca.

— Prinde-te cu ăsta, spuse Nikolai.

Lanţul era gros şi ruginit, iar Volodea se legă de piciorul mesei. Abia atunci, Nikolai se îndepărtă, trăgînd după sine trupul Marfei.

Cristina se trezi, înfiorată. *Biata femeie… Bietul băiat… O asemenea tragedie îţi stîlceşte sufletul pentru totdeauna.*

Îşi legase inima mai puternic decît credea de soarta Marfei. O privise nu ca pe modelul unui pictor anonim, ci ca pe un om în carne şi oase, o femeie greu încercată care-şi merita măcar fărîma de fericire. Moartea ei o lăsase fără somn şi Cristina recapitulă discuţia din cimitir, felul în care Kim îl pusese la respect pe Zaharia. Ar fi trebuit să se ducă la Poliţie, să spună în sfîrşit tot ce ştia. Dar avea să-şi înceapă ziua aşa cum o terminase pe cea de ieri.

În dimineaţa senină, fără boare de vînt, Cristina nu mai era singura care îşi căuta drumul pe aleile troienite şi gîndul că nu o înconjurau doar morţii îi sluji drept calmant. Înaintă repede, fără să simtă nevoia să se uite în urmă, să-şi ţină respiraţia ca să nu trezească făpturile din subteran. Trecu atît de puţin pînă ajunse la demonul lepros, că începu să se întrebe cîte dintre întîmplările serii fuseseră năluciri. Poate şi convorbirea la care trăsese cu urechea? Cavoul lîngă care vorbiseră Zaharia şi Kim nu se deosebea cu nimic de altele, după cum făptura înaripată nu-i mai stîrnea teamă, ci tristeţe.

Bătu cu talpa în zăpadă şi zări cîteva pete roşii. Era ca şi cum un pictor ar fi picurat la întîmplare tempera, iar neaua i-ar fi slujit drept pînză. Mintea i se întoarse spre felul în care doctorul se curmase de mijloc, ţinîndu-se de obraz. *Oare l-a zgîriat cu unghiile? Dacă da, atunci rănile trebuie să fi fost destul de adînci.* Nu voia să-şi găsească alte motive de teamă şi studie pereţii cavoului. Chiar lîngă uşă, la înălţimea ochilor ei, zări o adîncitură circulară. Marmura părea tocită, ca şi cum locul ar fi fost atins de zeci, poate de sute de ori. Cristina se încruntă şi începu să caute prin buzunare. Scoase moneda şi o aşeză pe mijlocul palmei. Atinse şovăielnic marmura şi potrivi în ea metalul. Un hîrîit ciudat, de parcă s-ar fi deschis pămîntul, o făcu să tresară. *Ce mama dracului?* Uşa se deschisese. Cristina apucă mînerul gros de bronz, meşteşugit încolăcit într-un cuib de şerpi. Cavoul îi făcea o invitaţie pe care ar fi trebuit s-o refuze, dar nu putea. Ziarista îşi învinse o ultimă ezitare şi intră.

În locul coşciugelor, conturul unei scări metalice se vedea din puţul al cărui capac era tras pe jumătate. Semăna cu o scară de incendiu şi sigur n-avea ce căuta într-un mormînt. Curiozitatea îi dădea ghes Cristinei să coboare, bunul-simţ îi spunea că era o nebunie. Lumină puţul cu telefonul, dar nu se vedea pînă la fund. Încercă tăria primei trepte cu mîna, măsură

spaţiul lăsat de capacul înţepenit. Avea loc să se strecoare şi vergeaua de metal părea bine prinsă în piatră. Cristina începu să coboare.

O vergea, încă una… Se opri doar cînd creştetul îi ajunse sub capac. Metalul continua în întuneric şi Cristina îşi zise că-şi încercase norocul destul. Era gata să urce spre lumină cînd huruitul reizbucni, mult mai puternic. Surpriza îi făcu tălpile să alunece.

Pentru cîteva clipe, crezu că se va prăbuşi în gol. Nu apucă nici să ţipe şi, oricum, nimeni n-ar fi auzit-o. Inima îi zvîcni dureros şi Cristina se pregăti să moară. Dar palmele asudate nu se desprinseră de metal, în ciuda durerii, apoi îl regăsiră şi tălpile. Cristina rămase lipită de scară, răsuflînd greu. Abia atunci îşi dădu seama că deschiderea salvatoare dispăruse. Era prizonieră în mormînt, la picioare doar cu bezna rece şi metalul trădător.

Prima reacţie a Cristinei fu una de panică pură. Fără să se gîndească la pericolul căruia i se expunea, lovi isteric în capac.

— Ajutor! strigă. Ajutoor! Mă aude cineva?

Mintea înceţoşată de teroare nu voia să priceapă că efortul ei era inutil, că glasul nu-i răzbătea nici măcar pînă la uşa cavoului, iar gesturile repezite o puteau arunca în hău. Acţiona doar din instinct, ascultînd vocea care îi şoptea că nu-şi va găsi scăparea. Întunericul ameninţa să-i cotropească mintea, o arsură în coşul pieptului îi însoţea fiecare răsuflare, fiecare bătaie tot mai grăbită a inimii.

Oboseala fu cea care o potoli, după minute lungi. Degetele i se învineţiseră, se umflaseră şi o dureau. Răguşise şi din urletele disperate de la început rămăsese doar un hîrîit. Cu o urmă de luciditate, Cristina îşi zise că, dacă nu se oprea, următorul minut avea s-o ucidă. Se sili să rămînă nemişcată, să se concentreze asupra sunetului aerului expulzat din plămîni, să-şi aducă aminte că era încă întreagă.

Încet, ritmul inimii i se mai potoli, respiraţia deveni mai puţin repezită, dar şi durerea muşcă mai puternic din mîinile ei. Muşchii greu încercaţi de poziţia în care stătea pulsau, dar Cristina îşi impuse să ignore suferinţa. Mintea i se mai limpezise şi ziarista trebuia să profite de asta. Slavă Domnului că nu-şi pierduse telefonul! Apăsă febril pe butoane şi drăcui. Nu avea semnal. Îşi făcu puţină lumină cu el, dar nu reuşi să descopere sistemul care punea capacul în mişcare. Amorţeala începea să-i cuprindă braţul stîng, trecut pe după marginea scării. Nu putea rămîne mult timp cocoţată acolo, iar singura cale care i se deschidea nu era greu de descoperit. *Indiferent cînd şi cum a fost făcută, scara e menită să ducă undeva!* Folclorul urban povestea despre tot felul de hrube şi tuneluri secrete, din vremea cînd cetatea îşi

înfruntase năvălitorii. Misteriosul mecanism peste care dăduse nu era aşa de vechi, dar dacă ziarista avea noroc… Doar un lucru era sigur: în curînd, menţinerea echilibrului în acea lume a tenebrelor avea să devină o problemă.

Cristina îşi luă inima-n dinţi şi coborî încă o treaptă, ignorînd furnicăturile dureroase din braţe. Pipăi conturul următoarei bare, încercîndu-i rezistenţa, apoi îşi mută şi piciorul drept, odată cu lunecarea atentă a palmelor în jos. Înainta în beznă, gemînd. Prefera să economisească bateria pentru momentul în care spera din toată inima, acela cînd avea să atingă cu tălpile pămîntul.

Oboseala o potopea, braţele îi tremurau şi, într-o pauză cît să-şi mai tragă răsuflarea, Cristina riscă o scurtă inspecţie. Văzu pereţi pietruiţi şi un fel de brîu de cărămidă veche, acoperit de o mîzgă verde. Era ca şi cum ar fi ajuns la graniţa dintre alaltăieri şi acum cîteva sute de ani. Încercă să nu se gîndească la eventualitatea ca jos să nu fie decît un ochi de fîntînă ori un intrînd surpat de tunel. Ştia că nu ar fi avut puterea să urce, nici să-şi croiască drum printre sfărîmături. I se părea că parcursese kilometri întregi şi s-ar fi mirat dacă i-ar fi făcut cineva adevărata socoteală. Adîncirea de coşmar în măruntaiele pămîntului îi folosea toate forţele minţii şi ale trupului, dar ziarista încă nu ceda oboselii.

Piciorul îi alunecă din nou pe metalul umed şi umărul Cristinei pulsă cînd degetele strînseră spasmodic scara. Dinţii îi clănţăneau şi tot trupul îi era pe punctul de a ceda. Ritmul îi încetinea cu fiecare pas şi era atît de obosită încît nu mai reuşea nici măcar să se teamă de năluci. Un braţ scheletic, o privire roşie ar fi fost o dorită tovărăşie, după cum cu fiecare clipă căderea în beznă părea o alinare. Agăţată de o treaptă al cărei număr nu-l ştia, tremura ca un bolnav de malarie. I-ar fi fost imposibil să repete raţionamentul care o împinsese la acel prim pas nesăbuit. Misterele nu mai însemnau nimic pentru ea.

Îşi adună puterile pentru încă o mişcare, călcîiul stîng căută iar metalul, dar întîlni doar aerul. Cristina se întinse cît putu, plătind pentru asta cu încă un puseu de ameţitoare durere. O secundă, nu găsi nimic în calea sa, apoi moliciunea pămîntului o întîmpină. Cristina nu îndrăzni să se întoarcă, de teamă că va vedea ceva ce-i va spulbera proaspăta fărîmă de nădejde. Rămase nemişcată, cu braţele lăsate neputincios lîngă trupul muncit, aşteptînd nici ea nu ştia ce. Cînd în fine se întoarse, văzu că peretele lăsa loc unui arc de cărămidă.

Trebui să se aplece ca să treacă, iar putoarea aproape că o doborî. Pe ecranul telefonului mai pulsa doar o liniuţă şi Cristina nu putea decît să se

roage ca bateria să nu se descarce. Tot nu avea semnal, era obosită şi înfrigurată, dar înainta. N-ar fi putut descrie cum se cuvenea mirosul acela. Era mai mult decît duhoarea unui trup lăsat pradă viermilor şi gîngăniilor de tot felul, mai rău decît miasma grămezilor de gunoaie zemuind strat peste strat, mai persistent decît izul peştelui putrezit, adunat în hainele, părul şi pielea unui salahor. Altădată, n-ar fi putut înainta fără să vomite la fiecare pas. Acum însă, disperarea îi dădea puterea să continue. Nu-şi permitea vreun răgaz, convinsă că în curînd se va cufunda în întuneric. Şi nu ştia dacă va putea să-şi mai păstreze cumpătul atunci.

Pereţii erau acoperiţi cu licheni şi pînze de păianjen, dar pămîntul era bătătorit şi calea liberă. Gîndaci mari se strecurau pe lîngă ea, speriaţi de lumină, iar Cristina încerca să vadă partea plină a paharului: dacă gîngăniile mişunau, poate exista şi o ieşire la lumină…

Poate tocmai din cauza duhorii, ciocane înroşite în foc îşi luară avînt spre tîmplele ei şi loviră cu nădejde. Strînse din dinţi şi îşi continuă drumul. Şi în privinţa asta, era neputincioasă. Poteca urca, fără însă ca şi tavanul să o urmeze. Trebuia să se aplece tot mai tare şi, cînd atinse cu creştetul tavanul, îşi muşcă buzele ca să nu se lase pradă panicii.

Vîrful piciorului stîng i se ciocni de ceva tare şi Cristina se clătină. Îndreptă telefonul în jos şi văzu un prag. Ridică aparatul şi inima îi tresăltă de speranţă. Păşise într-un fel de cameră circulară. Dar soarta abia începuse să rîdă de ea şi un piuit jalnic însoţi o ultimă pîlpîire. Bateria se descărcase.

Bezna o cuprinse cu buze hulpave, o înghiţi şi o lăsă să alunece în pîntecele ei, gata să o digere. Mintea Cristinei se legănă preţ de cîteva clipe la marginea unui întuneric mai adînc decît acela care o înconjura. Dar ceva o salvă de la prăbuşirea în abis şi, cu o chinuitoare încetineală, fiinţa i se îndepărtă de marginea nebuniei. Respiră adînc şi căută cu degetele marginea peretelui. O găsi şi se agăţă de ea, îşi lipi pielea de zgrunţurii nevăzuţi, fără să-i pese că o puteau răni, că în orice secundă pămîntul i se putea căsca sub picioare. Începu să se mişte lent de-a lungul peretelui.

Iar minunea în care încă nădăjduia veni, răsplată tîrzie pentru tăria ei. Găsi o altă scară ce ducea în sus. Cristina îşi permise un surîs obosit, apucînd cu reînnoită energie metalul rece. Urcuşul era cumplit şi Cristina icnea la fiecare treaptă. Şi totuşi, îşi ridica trupul trudit, fără să ia în seamă durerea pătrunzătoare din tîmple, înţepeneala degetelor. Urca treaptă după treaptă, gîfîind, transpirînd, tremurînd, urca purtată doar de încăpăţînare şi nădejde. Nu se oprea, deşi tînjea după un răgaz. Se temea că, dacă o va face, nu va mai putea continua ascensiunea transformată în supliciu, că pur şi simplu îşi

va descleşta degetele. Nu se obosea să numere treptele, să încerce o estimare a drumului parcurs.

Palma nu-i întîlni încă o vergea. În primul moment, mintea ei înceţoşată nu înţelese ce se întîmpla şi Cristina îşi mută degetele la stînga şi la dreapta, într-o căutare zadarnică. Domol, gîndurile i se limpeziră. Izbucni în rîs şi îşi puртă palma deasupra capului.

Lacrimile începură să-i curgă cînd găsi alt capac şi împinse. În prima clipă, obstacolul se ridică doar cu un deget şi Cristina strigă. Îşi puse toată forţa rămasă în următorul efort. Cu preţul unei dureri ce o duse aproape de leşin, reuşi să dea capacul la o parte. O lumină slabă îi căzu peste faţă şi Cristina îşi ridică trupul din închisoarea de piatră. Nu reuşi nici măcar să privească în jurul său. Doar, epuizată, se prăbuşi în genunchi şi închise ochii.

Simţea răceala mozaicului şi chinul din muşchii ce parcă-i fuseseră răsuciţi pe roata călăului. Cristina gemu, se răsuci şi deschise ochii. Privirea i se limpezi după vreo zece secunde şi femeia zări picioarele metalice ale unei mese. Unde se afla? Drumul pe care-l urmase ea din greşeală era, fără îndoială, folosit de alţii mai pricepuţi. *Care e noima lui? Sînt oare încă în primejdie?*

Ultima întrebare o făcu să-şi învingă slăbiciunea. Nu putea rămîne lăţită pe podea pînă cînd îşi făcea apariţia cineva. Se ridică în trei timpi şi ameţeala o făcu să se clatine. Reuşi totuşi să rămînă în picioare şi studie masa, lucitoare şi curată, cu mai multe robinete şi o ţeavă de la care pornea un furtun. Avea în capăt o adîncitură şi găurele mărunte de scurgere. *Pentru sînge? Ce e asta, o masă de autopsie?* Un fior rece o sili să-şi întoarcă privirea.

O altă masă, lungă şi acoperită cu faianţă, era lîngă peretele din faţa ei. Pe ea văzu un microscop, eprubete şi alte drăcovenii pe care nu le recunoştea… *Un laborator?* Se întoarse spre dreapta şi zări dulapuri pline cu tot felul de recipiente cu organe, ale căror contururi nu se putea convinge să le studieze mai îndeaproape. O perdea albă, ca de spital, împărţea încăperea în două. Cristina încercă să-şi oprească tremurul şi nu reuşi. *Unde e uşa?* se întrebă, lovită de o bruscă dorinţă de a nu mai afla nimic.

Cristina se mută dureros de pe un picior pe altul. Nu avea decît o singură direcţie de urmat. Se apropie cu paşi mici de perdea, încercînd să nu se întrebe ce va descoperi în spatele ei. Cu degete sfioase, atinse pînza care mirosea puternic a dezinfectant. O dădu la o parte. Văzu alte dulapuri şi trei paturi, cu monitoare şi noptiere pe roţi. Doar unul era ocupat, iar trupuşorul chircit al copilei părea şi mai mic pe cearşaful verde. Fetiţa, din al cărei braţ ieşea acul unei perfuzii, dormea sau poate îşi pierduse cunoştinţa. *Steluţa!*

Cristina era sigură, cu toate că nu văzuse nici o poză a copilei. Iar, odată cu acea certitudine, o alta i se creionă clar. Era în bîrlogul unor criminali şi răpitori.

Capitolul 28

POVESTEA STELUŢEI

Cristina începu să alerge prin încăpere. După un ocol panicat, strînse pumnii şi aruncă încă o privire înspre copilă. Abia atunci văzu legăturile de la încheieturi. Steluţa era prizonieră în acel pat. *Nu o poţi lăsa aici! Trebuie să găseşti ieşirea. Şi cît mai repede! Poţi scoate perfuzia fără să-i faci rău?*

Avea să se gîndească la asta după ce găsea uşa, îşi promise. Îşi şterse fruntea de sudoare şi oftă. Făcuse primul pas înainte, cînd auzi zgomotul. Nu avea timp să caute o ascunzătoare şi se mulţumi să tragă perdeaua la loc, lăsînd doar o deschizătură minusculă. Îşi lipi ochii de ea şi aşteptă.

Cu un scîrţîit, dulapul din margine se dădu la o parte şi silueta doctorului se ivi. Zaharia se întoarse şi roti de două ori borcanul de pe raftul cel mai de sus. Dulapul se mută la locul său. *Slavă Domnului că a venit! Nu aflam care-i ieşirea nici într-un an… O voi putea însă folosi?* Cristina căută din ochi o armă şi nu găsi nici una. Îşi frecă palmele asudate şi, pentru o clipă, invidie somnul Steluţei. Zaharia, cu obrazul brăzdat de dungi adînci, roşii, nu părea deocamdată conştient de prezenţa ei.

Cristina ştia că norocul nu putea dura la nesfîrşit, că îşi epuizase porţia pentru întreaga viaţă. Un plan începea să se contureze în mintea ei şi ziarista încercă să mute măsuţa de lîngă Steluţa. Îl auzi pe Zaharia apropiindu-se şi se încordă. *Acum!* În fracţiunea de secundă potrivită, cînd doctorul trase perdeaua, Cristina puse în mişcare măsuţa.

Îl izbi pe Zaharia cu toată puterea în vintre. Cînd doctorul se prăbuşi, Cristina îşi spuse că n-avea decît cîteva clipe la dispoziţie. Smulse cearşaful de pe patul de alături şi se prăbuşi peste corpul încă ghemuit al bărbatului rănit. Îi înfăşură încheietura stîngă şi îl auzi gemînd. Era speriată şi puţin excitată, de parcă s-ar fi pregătit pentru un episod sado-masochist, dar începea să spere că va reuşi să-l imobilizeze.

Se bucurase prea repede. Mîna lui dreaptă o lovi în faţă şi sîngele îi ţîşni din nas. Agitîndu-şi pumnul, doctorul o pocni iar, înainte să-şi revină din şoc. De data asta, nimeri obrazul.

— Cum ai ajuns aici? bolborosi bărbatul. Cine eşti?

Cristina doar icni sugrumat. Nu avea sorţi de izbîndă dacă se întreceau în pumni. Nu putea lăsa cearşaful şi nu se putea apăra cu o singură mînă. Cu

ea încă deasupra, doctorul se zvîrcoli şi Cristina se izbi dureros cu umărul stîng de marginea dulapului. Cearşaful începea să-i alunece dintre degete, iar ziarista simţea că-şi pierdea forţele. El o lovi în stomac, zbătîndu-se cu energie îndoită şi Cristina îşi dădu seama că o despărţeau de moarte doar cîteva secunde. Întinzîndu-şi degetele cu un trosnet, începu să bîjbîie pe raft după o armă.

Doctorul o prinse de gît şi Cristina horcăi. Cu un ultim efort, degetele ei pe jumătate amorţite prinseră un borcan. Era singura ei şansă şi i-l izbi drept în creştet, fără să ia în seamă cioburile care i se înfigeau în palmă. Doctorul răcni, împroşcînd-o cu salivă însîngerată, şi se lăsă moale.

Un miros înţepător cuprinse într-o clipă încăperea. Lichidul ardea ca un acid şi Cristina gemu odată cu Zaharia. Faţa doctorului fumega, pielea se rodea şi petice de carne ieşeau la iveală, transformîndu-i chipul într-o pictură suprarealistă. Uşurarea învinse greaţa şi durerea Cristinei. De data asta, Zaharia nu avea să mai riposteze. *Dumnezeule, ce-ai făcut?* Doar gîndul la Steluţa o sili să-şi păstreze cumpătul.

Se apropie de fetiţă şi îi mîngîie fruntea, muncită de o singură întrebare. O putea deconecta de la aparate fără să o ucidă? Trebuia să rişte, chiar dacă nu ştia răspunsul. I-ar fi fost imposibil să o lase în încăperea aceea, lîngă un muribund, chiar şi pentru cinci minute. Habar n-avea dacă, în chiar acel moment, tovarăşii doctorului nu se îndreptau spre ele. Fiecare clipă de şovăială le punea vieţile în pericol.

Poate ar mai fi zăbovit totuşi, dacă n-ar fi fost ultimele zvîcniri ale lui Zaharia. Făcea spume la gură, îşi mişca dezarticulat braţele şi picioarele, lovind dulapul. Alte vase începură să cadă peste el şi pe podea, stîrnind un fum înnecăcios. Era semnalul de trezire pentru Cristina. Fără să mai stea pe gînduri, scoase acele. Fetiţa tot nu se trezise, respira adînc şi liniştit. Cînd o luă în braţe, izbucniră şi flăcările.

Tuşind, Cristina se împletici spre ieşire. Sticle, eprubete şi borcane explodau, într-o cascadă de zgomote şi duhori, sporind puterea vîlvătăii. Cercul de foc se întregi în urma ei, iar metalul dulapului îi fripse mîinile. Oricît de sfîrşită ar fi fost, trebuia să fugă mîncînd pămîntul. Văpaia neiertătoare avea să pornească în urmărirea ei odată ce consuma totul din laborator.

Ochii Cristinei lăcrimau, ace de foc i se înfigeau în gîtlej la fiecare răsuflare, braţele ostenite îi tremurau sub greutatea Steluţei. Era însă în viaţă şi îşi croi drum printre lăzi acoperite cu pînză maro. Un urlet o făcu să se poticnească, răspunsul altor animale terorizate o opri. *Ce e în lăzile astea?*

Urletele nu se mai potoleau şi Cristina ghici că erau lupi care se zbuciumau la graniţa turbării. O lăsă jos pe Steluţa şi dădu deoparte pînza de pe o ladă. Ochii siluetei întunecate se pironiră într-ai săi, urmărindu-i sălbatic fiecare mişcare. Colţii lupoaicei se dezveleau în mîrîituri joase care-i ridicau părul
de pe ceafă. Era un animal superb şi avea să fie consumat de flăcări. Cristina se încruntă, îşi ridică iar povara şi trecu mai departe. Nu avea ce face, trebuia să se gîndească la viaţa ei. Se dovedise mult mai puternică decît şi-ar fi închipuit, dar epuizarea părea să fie la distanţă de-o răsuflare. Lupul urlă a reproş, însă Cristina strînse din dinţi şi mai făcu un pas. Iar plîngea, dar nu-i păsa. Se concentra doar să pună un picior înaintea celuilalt.

Aproape nu-şi dădu seama că era în relativă siguranţă cînd se trezi în curtea murdară, mărginită de ziduri de beton ce semănau cu nişte măsele stricate. Se lăsă în genunchi, trăgînd spasmodic în piept aerul îngheţat şi aruncă o privire spre fabrică. Flăcări sîngerii îşi croiau drum spre cer prin spărturile acoperişului. Clădirea avea să se transforme în scrum, odată cu trupul lui Zaharia şi cele ale lupilor, iar pompierii şi poliţiştii vor avea de rezolvat o enigmă pe cinste. Ar fi trebuit să-i aştepte, să le explice tot ce se întîmplase, dar instinctul îi spunea să fugă. Îşi roti privirea prin curte şi tresări fericită cînd zări roaba ruginită. O aşeză pe Steluţa în ea cu gesturi de om beat şi începu să împingă. Altfel n-ar mai fi putut să o care.

Cînd ieşi în stradă, îşi dădu seama că avea din nou noroc. Se afla la o distanţă rezonabilă de casa lui Truşescu. Continuă să împingă roaba într-un fel de pîclă dureroasă, singură pe drumul întunecat. Era deja departe cînd sunet de sirene răzbătu dinspre fantoma uzinei şi Cristina nici măcar nu privi în urmă.

În fine, ajunse la poarta unei case scunde, cu turnuri de un roşu fistichiu. Apăsă cu ultimele puteri pe butonul de sub plăcuţa decolorată şi văzu ochii încărcaţi de uimire ai comisarului.

— Am găsit-o pe Steluţa, spuse şi căzu într-un semileşin dureros.

Cînd deschise ochii, Truşescu îi ştergea faţa cu o faşă îmbibată în spirt.

— Fetiţa…, şopti Cristina.

— Nevastă-mea se ocupă de ea, îi răspunse Truşescu.

Nu era o asistentă prea răbdătoare şi Cristina sîsîi de cîteva ori înainte ca el să termine.

— Ai multe explicaţii de dat, şopti Truşescu. N-am vrut să-l sun pe Agrişan pînă nu mă lămuresc…

— Sînt multe de zis.

— Începe atunci!

Tonul comisarului nu era deloc binevoitor şi Cristina, umezindu-şi buzele, se puse pe povestit. Sprîncenele poliţistului formau un unghi tot mai ascuţit pe măsură ce se depăna firul istoriei. De data asta, Cristina nu-i ascunse nimic, dădu glas tuturor deducţiilor şi bănuielilor ei. La fiecare amănunt pe care ar fi trebuit să i-l dezvăluie mai devreme, încă o umbră se aşeza pe faţa comisarului. O tăcere gravă se înstăpîni în încăpere cînd Cristina termină.

Truşescu se ridică şi îi întoarse spatele.

— În ce belea te-ai băgat, Cristina!

Vocea comisarului răguşise.

— Ştiu, îi răspunse. Am omorît un om. Un ticălos, e drept. Dar trebuia să mă apăr!

— De ce ai plecat de acolo? Trebuia să rămîi, să le povesteşti totul colegilor mei.

— Ţi-am povestit ţie, comisare.

Truşescu strivi în scrumieră ţigara doar pe jumătate fumată.

— Nu mie! Eu sînt în concediu şi nu mai am nici o treabă cu ancheta.

Soţia sa, o femeie mărunţică şi vioaie, intră, făcîndu-l să se oprească.

— Fata e bine pe moment, spuse femeia. Cred că a fost sedată şi i s-a luat de mai multe ori sînge. Ar trebui totuşi dusă la spital.

— Nu! izbucni Cristina. Comisare, ştii ce a păţit taică-su. Nu e în siguranţă acolo.

— Nu poţi să o ascunzi de poliţişti. Nu fără să intri tu în bucluc.

— Doar pînă sînt prinşi toţi criminalii. Kim e liberă şi dracu' mai ştie cine.

— Nu aşa merg lucrurile, Cristina! O ştii şi tu foarte bine. Nu te vor crede că ai fost în legitimă apărare dacă nu povesteşti totul. Iar în clipa cînd pomeneşti numele Steluţei, vor vrea să o vadă.

— Nu sînt pregătită să-i risc siguranţa. Şi aşa a fost bătută de soartă… Tu eşti?

Truşescu o scutură energic de umărul drept.

— Ce vrei de fapt de la mine? o întrebă.

— Ştii deja. Doar în tine am încredere. Am nevoie de un răgaz ca să termin cercetările.

— Exclus! Deja îmi risc slujba.

— Măcar o zi, îl privi rugător Cristina. Am dat de urma lui Kim şi cine ştie…

— Dă-o dracului de treabă! ţipă comisarul.

Cristinei începu să-i tremure bărbia. Întîmplările acelei zile îi dovediseră că avea nevoie de ajutor. Dacă nu-l obţinea de la comisar, nu ştia ce să facă. *Măcar dacă Alex n-ar fi plecat…* Mîna soţiei atinse lin cotul poliţistului, iar chipul i se îmblînzi. Femeia îi vorbi însă Cristinei.

— Sigur v-ar prinde bine nişte supă caldă! Vă lăsăm singură puţin. Eu şi Eduard mergem la bucătărie.

Era doar un subterfugiu ca să discute situaţia, dar pînă la urmă un castron de zeamă caldă nu i-ar fi stricat. Aşteptîndu-i să se întoarcă, Cristina trase pînă sub bărbie pătura veche cu care o înveliseră. I-ar fi fost aşa de uşor să renunţe la orice investigaţie! Influenţa lui Alex ar fi trebuit să-i netezească drumul. Nu era însă pregătită să o lase pe Steluţa în voia sorţii, nu după ce o salvase murdărindu-şi mîinile cu sînge. Iată că baba cu ceaiurile avusese dreptate.

Căldura o moleşea. Avea nevoie de odihnă şi nu încercă să se opună somnului. Era iarăşi în ograda dintre dealuri unde-şi găsise sfîrşitul Marfa. Contururile colinelor erau îndulcite de lumina apusului, dar casa şi acareturile păreau gata să se prăvale. Sunetele orătăniilor nu se mai auzeau, doar ciocanul bocănea în şopron. Un stîlp răsărise în mijlocul ogrăzii, iar lanţul învîrtit după el se termina la piciorul unui adolescent. Volodea avea chipul întunecat şi trupul muncit. Stătea rezemat cu spatele de stîlp, ignorînd maldărul de hamuri rupte de lîngă el. O expresie de sfidare mohorîtă îi încremenise în ochi.

Paşi furişaţi răzbătură dinspre casă şi mezinul apăru, ducînd cu fereală un ulcior. Se opri lîngă Volodea şi-i şterse sîngele de pe faţă cu mîneca. Se mai înălţase şi el.

— Bea, spuse şi-i întinse urciorul.

Volodea sorbi îndelung din licoarea sîngerie.

— În seara asta, şopti.

— Eşti sigur? Ultima oară…

— Nu eram pregătit, credeam că furia e de ajuns. Acum îs. Nu-l mai las să ne chinuie nici măcar o zi. Eşti gata, frăţioare?

— Da. Doamne ajută!

Bocănitul se opri cînd ultima rază de soare luci pe acoperişul şopronului. Mezinul se schimbă la faţă şi plecă de lîngă fratele său. Volodea se îndreptă. Aştepta.

Cristina îşi dezlipi greu pleoapele şi îl văzu pe Truşescu privind-o sever.

— Am dormit mult? îl întrebă.

— Vreo oră. Te mai lăsam, dar s-a trezit Steluţa. Vreau să fii de faţă cînd vorbesc cu ea!

Cristina se ridică imediat, deşi muşchii încă o dureau la fiecare mişcare. Îl urmă în dormitorul cu pereţii acoperiţi de tapet albastru. În patul lat, cu ornamente în formă de sori, Steluţa părea şi mai fragilă decît în laborator. Nevasta comisarului îi ştergea bărbia cu un şervet, dar fata părea încă speriată. Inima Cristinei zvîcni dureros. Suferinţa ei căpăta deodată sens.

— Nu te teme, draga mea, spuse blînd comisarul. Nimeni nu-ţi va mai face rău!

Steluţa îşi mută privirea de la unul la altul.

— Vreau la mami şi la tati! şopti.

Un nod se puse în gîtul Cristinei şi ziarista văzu degetele poliţistului strîngîndu-se în jurul tabacherei.

— Deocamdată nu se poate, Steluţa. Sînt bolnavi şi au nevoie de linişte. Noi vom avea grijă de tine.

Cristina se lupta cu lacrimile. Comisarul îşi drese glasul şi continuă.

— Am să te rog să-mi răspunzi la cîteva întrebări, dragă, apoi te las să te mai odihneşti.

Faţa copilei se schimonosi, palma o căută pe cea a Cristinei. Spaima îi iuţea răsuflarea şi ziarista o mîngîie pe frunte.

— Eşti în siguranţă! Totul va fi bine…

O minţea, fireşte. Cum mai putea fi ceva bine, cînd părinţii Steluţei putrezeau deja? O salvase, dar acum o trăda, devenind părtaşă la acel interogatoriu. Nu putea decît să se convingă că era spre binele ei.

— Îţi aminteşti ce s-a întîmplat cînd te-au luat oamenii răi? întrebă Truşescu.

— Da, spuse Steluţa. Mă întorceam de la şcoală şi am văzut o maşină mare, verde, chiar lîngă pădure. Au ieşit din ea doi oameni. Mi-au spus că mama a păţit ceva şi mă duc la ea… Mi-au pus o cîrpă pe faţă şi am adormit.

Vocea i se înecă. Cristina se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Cum arătau? continuă comisarul.

— Unul avea nasul rupt şi îi zicea celuilalt „doctore". Amîndoi miroseau urît.

Truşescu şi Cristina se priviră scurt.

— Şi cînd te-ai trezit? spuse comisarul.

— Eram în camera aia… Aveam un ac în mînă… Mă durea, îmi curgea sînge. Mi-au făcut aşa de mai multe ori. Cînd mă simţeam prea rău, îmi dădeau ceva alb şi adormeam…

Cristina se înfioră, amintindu-şi încăperea de la capătul tunelului. Ce se întîmplase acolo era un coşmar aproape inimaginabil pentru un adult, darămite pentru un copil.

— Numai pe cei doi care te-au adus acolo i-ai văzut? spuse Cristina.

Steluţa se gîndi puţin.

— A fost şi o tanti.

Cristina îşi opri involuntar răsuflarea.

— Cum arăta?

— Slabă, cu păr mult şi ochi răi. Mi-a fost mai frică de ea. Cel cu nasul rupt îi spunea stăpînă.

— Ce mai vorbeau între ei oamenii răi? întrebă Truşescu.

— De alţi copii. Dar întîi o terminăm pe asta mică. Aşa a zis femeia…

Poliţistul se ridică abrupt de pe marginea patului, făcu vreo doi paşi prin dormitor şi se aşeză iar, prinzînd palma fetiţei. Cristina doar îşi umezi buzele, tot mai îngrozită. *Ce fel de monstru e Kim, dacă putea vorbi de moartea unui boţ de om cu atîta uşurinţă? Ce alţi copii mai sînt în pericol? Îi va ataca, acum că am eliberat-o pe Steluţa?* Se întoarse spre fetiţă.

— Steluţa, înainte să te ia, ai avut vise urîte? Am văzut un desen al tău…

Copila se zgribuli, iar Truşescu îi mîngîie uşor palma.

— Am văzut oameni negri. De mai multe ori.

— Ce fel de oameni negri?

Steluţa dădu din umeri.

— În haine lungi, cu ochi roşii. Au fost în pădure, i-am văzut. Nu visam… Mi-era frică de ei, le-am strigat să plece. Cîntau ceva. I-a văzut şi mama…

Truşescu îi făcu semn Cristinei să se oprească.

— Te lăsăm să te odihneşti, Steluţa! Doamna asta drăguţă care ţi-a dat supă va avea grijă de tine.

Comisarul şi Cristina ieşiră împreună din încăpere.

— Îţi dau o zi, spuse Truşescu. Douăzeci şi patru de ore, nici mai mult, nici mai puţin!

— Mai sînt şi alţi copii în pericol, şopti Cristina. Mă tem că şi Dănuţ e printre ei. Trebuie să o găsim pe Kim cît mai repede!

Truşescu îşi frecă obosit ochii.

— În ce nebunie m-ai băgat? Toate visele şi desenele astea… Mă apucă durerea de cap numai cînd mă gîndesc!

Cristina se mulţumi să-i arunce o privire mohorîtă. Amîndoi erau prinşi într-o capcană şi rămînea de văzut dacă trebuia să-şi taie vreun mădular

pentru a-şi afla salvarea.

— Cît ai dormit, spuse Truşescu, l-am sunat pe Agrişan. Au descoperit cadavrul carbonizat al lui Zaharia. Nu avem mult timp la dispoziţie.

Cristina nu putea să-l contrazică.

— Ce vrei să facem întîi? întrebă.

— Te simţi în stare să ieşi din casă?

— Da. N-am de ales, oricum.

— Buun… Mergem acasă la Zaharia! I-am luat adresa încă de cînd am fost la CTS, spuse comisarul.

Cristina îl privi mirată.

— Poţi obţine acum un mandat de percheziţie?

Poliţistul dădu din umeri.

— Nu vom avea nevoie de mandat. Trebuie să ne mişcăm repede şi fără să facem valuri. Oricum, omul e mort. Nu se mai poate supăra.

În cinci minute, Cristina era gata de plecare.

— Ar trebui să vorbesc şi cu doctorul Sorescu, spuse cînd urcă în maşina comisarului. Ceilalţi copii ar putea fi cei cu desenele. Ar trebui şi ei avertizaţi.

— Şi cum crezi că ar putea suna avertismentul ăsta fără să pară nebunesc?

Cristina îşi încleştă şi descleştă pumnii. Se simţea atît de neajutorată!

— Nu ştiu, dar nici nu pot sta cu mîinile-n sîn. Or fi murit Zaharia şi boxerul, dar dacă dispare alt copil?

— Vezi că ţi-am încărcat mobilul. E în torpedo.

Cristina îl înşfăcă şi formă numărul doctorului. Nu primi nici un răspuns.

— E sîmbătă seară. Omul o fi ieşit în oraş, spuse Truşescu.

— Mai încerc…

Cristina îşi putea doar imagina cît de greu pentru comisar era să-şi lase în urmă familia, dar şi să-şi rişte astfel cariera. Încă se mira că nu le aruncase, pe ea şi pe Steluţa, în braţele primului echipaj de poliţie sau direct pe caldarîm. Nu mai spuse nimic şi privi absentă pe geam. Truşescu tăcea şi el, doar motorul torcea încet.

Capitolul 29

ÎNFRUNTAREA

Truşescu opri în faţa blocului turn, între două rable pe care proprietarii nu părea să le mai fi mişcat de luni bune. Dreptunghiurile multor ferestre erau luminate. De undeva, din spatele blocului, lălăia un beţiv.

— Să mergem! spuse Truşescu.

Cristinei îi era greu să se ţină după el, dar nu se plîngea. Încă se temea că Truşescu o va lăsa baltă. Zaharia locuia la etajul al doilea, iar uşa bîrlogului său fusese schimbată de curînd. Vopseaua neagră îi dădea un aer sinistru, dar Cristina îşi spuse că, probabil, proiecta asupra ei tot ce ştia despre răposat. Îl urmări pe Truşescu scotocindu-se prin buzunare şi scoţînd o trusă mică. Alese o unealtă şi se apucă să şurubărească la yală. După doar un minut, pocnetul anunţă deschiderea uşii şi poliţistul o împinse fără menajamente înăuntru.

— Nu ştiam că ai talente de spărgător, comisare, şopti Cristina.

— M-a învăţat un moşneag care-şi petrecuse trei sferturi de viaţă în puşcărie. Nu-ţi dădeai nici mucii pe el, dar putea deschide orice încuietoare. Să nu-mi spui că ai scrupule! Doar nu eşti la prima vizită neanunţată… Ai grijă să nu-ţi scoţi mănuşile!

Truşescu avea dreptate. Apartamentul acela era însă foarte diferit de cel al lui Păstorel ori de casa lui Turda, iar ziarista se convinse de asta imediat ce aprinse lumina. Pe hol, lambriuri roşii se îngemănau cu stampe japoneze şi o primă privire o făcu să roşească, iar pe Truşescu să fornăie ca un armăsar. În toate, cupluri dezgolite se atingeau în cele mai ciudate feluri, ca într-un manual perfect al perversului.

— Ce Dumnezeu! murmură Truşescu. Cine-şi pune aşa ceva în hol?

Cristina îşi drese glasul şi apăsă clanţa primei uşi întîlnite. Aceasta se deschise uşor, dezvăluind dormitorul. De data asta, măcar putuse anticipa stilul proprietarului. Patul uriaş, acoperit cu satin negru, nu era o surpriză, nici nudul de pe peretele din faţa lui. Femeia care îşi mîngîia molatic sînii, întinsă pe iarbă, avea o privire pierdută şi forme rubensiene. Cristinei îi era uşor să şi-l închipuie pe Zaharia cum studiază tabloul împreună cu femeia pe care avea de gînd să o vîre în aşternut. N-o mai miră nici oglinda suspendată pe tavan, nici conţinutul scrinului delicat, din lemn de trandafir. Lenjerie

bărbătească şi femeiască, vibratoare, bile anale, alifii erotice, prezervative, cătuşe, chiar şi un bici umpleau pînă la refuz cele două sertare.

— Omul era obsedat de sex, spuse Cristina. Nu e greu de înţeles cum l-a racolat Kim.

— Şi avea gusturi scumpe, zise Truşescu. Unele pe care nu le putea satisface din salariu.

Comisarul examină încăperea cu o privire scîrbită.

— Să mai căutăm!

Ieşiră din nou pe hol, pentru a încerca uşa opusă. Dădea într-un cabinet cu mobilă simplă, în aceleaşi tonuri de roşu şi negru. Truşescu se apucă imediat să inventarieze conţinutul biroului şi Cristina studie biblioteca. Numără zeci de tratate de medicină, chimie, biologie, filosofie ori politologie, dar beletrisitica lipsea cu desăvărşire. Chiar şi literatura erotică fusese exilată hotărît de pe rafturi.

Comisarul terminase cu sertarele şi privea fix acuarela de pe peretele din faţa biroului. Era o natură moartă mică şi foarte cuminte, cu trei maci şi o pară galbenă. Truşescu îşi îndreptă umerii, zîmbi şi se apropie de tablou. Îşi trecu degetele de-a lungul ramei şi, după douăzeci de secunde, îl dădu la o parte. Cristina surîse cînd văzu uşa seifului.

— Să nu-mi spui că ştii să-l deschizi şi pe ăsta! exclamă.

— Pot să încerc măcar. Asta, dacă nu ghiceşti cumva combinaţia.

Cristina ridică din umeri. Doar de un lucru era sigură: Zaharia n-ar fi ales o variantă uşor de găsit, ca data naşterii. Îl lăsă deci pe Truşescu să se desfăşoare. Ca să nu-l încurce, se trase lîngă bibliotecă, alegînd la întîmplare un volum gros. Studie îngreţoşată pozele din tomul de medicină legală şi îi aruncă o privire comisarului. Acesta încă trudea, cu urechea lipită de seif. Cristina se pregătea să pună volumul pe raft, cînd i se păru că zărise ceva între foi. Scutură cartea şi cîteva poze căzură pe covorul subţire, negru cu dungi crem. Steluţa o privea serios dintr-una, Dănuţ zîmbea ştrengăreşte din alta. În total, erau şase fotografii. Trei băieţi şi trei fete. Cristina simţi cum inima începea să-i galopeze. Întoarse una dintre fotografii şi şuieră. Cu litere mari, era notată îngrijit o adresă. Căută febril pe spatele pozei lui Dănuţ şi zîmbetul i se lărgi. Nu mai avea nevoie ca Sorescu să-i răspundă la telefon.

— Ia te uită! exclamă Truşescu.

Cristina se întoarse rapid spre el. Deschisese seiful.

— Ce-ai găsit?

Poliţistul răsfoia un registru gros.

— E de la Centrul de Transfuzii! Ticălosul măsluia registrele… Uite,

începe cu săptămîna dinaintea spargerii…

Cristina se încruntă.

— De ce nu l-au găsit la centru şi e aici?

Truşescu dădu din umeri.

— S-a întîmplat ceva şi n-a reuşit să-l plaseze. Dacă o făcea, furtul era acoperit.

Cristina îşi frecă fruntea, încă nedumerită.

— Dacă Zaharia, Kim şi cine-o mai lucra cu ei o aveau deja pe Steluţa, de la care luau sînge, de ce au mai pus la cale şi spargerea? N-are sens…

— Poate nu le ajungea sîngele ei. Poate sînt pur şi simplu nebuni şi nu trebuie să căutăm logică în tot ce-au făcut.

Cristina clătină din cap, nemulţumită de răspuns. Mai aveau însă timp să caute altul mai bun după ce ieşeau din apartament.

— Mai e ceva în seif?

Comisarul îi întinse un pătrăţel de carton.

— Asta!

Zîmbetul Cristinei se lăţi. Era o carte de vizită. **Kim Lucas.** Nici un număr de telefon, doar o adresă şi o mai citise undeva. Îşi goli mintea, încercînd să-şi amintească unde. *Salonul Glamorous… Şi doar am avut pista asta, dar nu am urmat-o pînă la capăt.*

Era timpul să plece, iar Cristinei nu-i părea deloc rău să părăsească apartamentul îmbibat de perversitate. Truşescu îşi privi ceasul şi ţîţîi nerăbdător.

— Am primit o şansă nesperată, spuse. Trebuie să vorbim cu părinţii copiilor, să le spunem că sînt în pericol.

— Venind de la un comisar, răspunse Cristina, avertismentul va fi luat mai în serios decît de la mine. Dar ar fi cazul să o căutăm şi pe Kim…

Discutau în şoaptă în timp ce ieşeau pe scări. Nu ar fi vrut să fie auziţi de vreun vecin.

— Va fi de durată, treaba asta cu avertismentele, spuse comisarul.

— Steluţa e la tine, cu Mihai vorbesc eu la telefon. Rămîn patru.

— Ar merge mult mai repede dac-ar intra şi colegii mei pe fir.

— Nu e exclus să fie băgat pînă peste cap în rahat şi cineva din conducerea Poliţiei. Aşa s-ar explica muşamalizarea spargerii de la centru şi faptul că ţi-au luat dosarul. Cum putem fi siguri că, dacă dăm acum alarma, copiii ăştia nu vor fi într-un pericol şi mai mare?

Truşescu drăcui şi-i aruncă o privire asasină.

— Să nu crezi că lucrurile se vor rezolva uşor în privinţa lui Kim, îi

spuse. În afară de cuvîntul tău şi cel al unei copile traumatizate, cu mama nebună, nu avem dovezi. Iar fără ele, nu avem cum afla numele membrilor sectei ăsteia.

— Crezi că e o sectă? întrebă Cristina.

— Ce altceva poate fi? Răpiri, sînge folosit la dracu' ştie ce, crime. Un adevărat coşmar…

Ziarista recapitulă lista de adrese.

— Clubul e în drumul nostru. Ne-am putea opri acolo.

Ajunseră în zece minute. Clădirea cu un singur etaj, cu aerul optimist al celor abia ridicate, respira eleganţă căutată. Ferestrele erau întunecate, uşa încuiată, parcarea goală. Nici un zgomot nu se auzea dinăuntru, nici un firicel de fum nu răzbătea pe coşul centralei termice. **Marea deschidere, pe 27 decembrie**, ţipau parcă literele de-o palmă, în afişul pe care vîntul subţire îl făcea să se transforme în aripă de pasăre.

— Nu e nimeni aici, spuse Truşescu.

Cristina îşi opri pufnetul. Putea şi ea să constate evidenţa.

— Te-ai aştepta la ceva agitaţie într-un stabiliment care are deschiderea peste cîteva zile, zise în schimb. Şi ce moment au ales ca să-şi înceapă afacerile! Ai de gînd să deschizi şi uşa asta?

Poliţistul clătină violent din bărbie.

— Nici nu mă gîndesc! Riscul e prea mare. Hai să plecăm de aici!

Cristina îi dădu dreptate, deşi era dezamăgită.

— Aş mai rămîne puţin ca să ţin salonul sub observaţie. Dacă totuşi apare Kim?

Truşescu o prinse de cotul stîng, făcînd-o să se strîmbe de durere.

— Deja ai trecut printr-o întîmplare urîtă azi! Sigur n-ai nevoie de încă una. Oricum, stabiliserăm că nu ne despărţim.

— Am să fiu foarte prudentă, promit. Doar privesc de la distanţă.

Comisarul nu părea convins.

— Dacă se ajunge la o confruntare şi Kim se alege măcar cu o zgîrietură, nu te voi mai putea scoate din bucluc.

Cristina se înroşi.

— Nu eu sînt răufăcătorul aici!

— Te cred, altfel n-aş fi fost lîngă tine. Mergem însă amîndoi pe o gheaţă foarte subţire.

— Ştiu asta. Dar chiar tu spuneai că trebuie să ne grăbim.

Comisarul se mai uită o dată la ceas şi ziarista îi zîmbi timid.

— Bine! spuse Truşescu. Rămîi aici, dar nu degeaba ţi-am încărcat

telefonul… Mă suni dacă vezi şi cea mai mică mişcare!

— Aşa voi face, promise Cristina.

Urmări maşina cum pleca, tuşind bătrîneşte. Ziarista ochise deja postul potrivit de observaţie, o aglomeraţie de boscheţi de pe partea cealaltă a străzii. Ramurile lor desfrunzite o ascundeau, dar îi ofereau totuşi posibilitatea să supravegheze salonul. Pentru o clipă, mintea i se întoarse la seara cînd i se păruse că ochi răi o urmăreau de după gardul viu. Acum, ea era spionul. Formă numărul lui Mihai, rugîndu-se să aibă mai mult noroc decît cu Sorescu.

— Totul e în regulă? Dănuţ şi cu tine sînteţi bine? începu ea abrupt discuţia.

— Da. Ce se întîmplă de fapt? Ce e cu telefoanele astea ciudate?

— Nu-ţi pot explica acum totul, dar Zaharia era mînă-n mînă cu cei care te-au răpit. Şi cred că unii dintre ei l-ar putea răpi pe Dănuţ.

Liniştea prelungă din difuzor o făcu pe Cristina să-şi lingă nerăbdătoare buzele. Înţelegea că Mihai avea nevoie de un răgaz pentru a absorbi veştile, dar nu i-l putea oferi.

— Trebuie să plecaţi de acolo! spuse.

— Eşti sigură?

— Da. Aveau o listă de copii, Dănuţ e pe ea.

— Şi unde să mergem?

— Sună-l pe Truşescu şi cere-i un sfat. Lucrăm împreună ca să punem capăt poveştii.

— Mulţumesc pentru avertisment. Vedem noi…

Sunetul tot mai apropiat al unui motor puternic făcu degetele Cristinei să se crispeze şi trupul să se încovoaie.

— Trebuie să închid, şopti. Fiţi atenţi, da?

Nu mai aşteptă răspunsul. Se lăsă pe vine, trăgînd cu ochiul la strada din care parcarea salonului era singura porţiune bine luminată. Teoretic, şoferul nu ar fi trebuit să o vadă, totuşi frica o cuprinse cînd jeepul negru coti spre salon. Maşina opri lin, portiera se deschise şi femeia de la volan coborî cu mişcări de pisică sălbatică. Lumina îi căzu direct pe faţă, iar Cristina îşi muşcă buzele ca să nu scoată nici un sunet. Era Kim.

Mergea spre uşă cu siguranţa unei suverane absolute şi Cristina, în ciuda bulgărelui de gheaţă dinăuntrul său, nu putu să nu-i invidieze silueta perfectă. Kim scotoci în poşetă, dar, tocmai înainte să bage cheia în yală, se întoarse şi îşi plimbă privirea de-a lungul străzii. Cristina făcu un pas grăbit în spate, convinsă că fusese descoperită. Tufişul foşni, dar femeia surîse şi îi

întoarse iar spatele. Abia la cîteva minute după ce Kim intră în clădire, Cristina reveni la ritmul normal de respiraţie. Ideea de a rămîne de strajă lîngă salon i se părea deodată foarte proastă. Dacă tot o pusese însă în practică, trebuia să-şi ţină promisiunea şi să-l sune pe comisar. *Abonatul este indisponibil.* După a treia încercare, Cristina înjură cu năduf. Ce-i rămînea de făcut?

Lumina se strecura printre jaluzelele unei ferestre de la etaj. Aproape cinci minute, Cristina tropăi nehotărîtă. Cu fiecare clipă care trecea, dorinţa de a afla ce făcea Kim era tot mai puternică. Punea stăpînire pe mintea ei, oricît încerca ziarista să rămînă rezonabilă. După alte cinci minute, nu se mai putu abţine. Traversă strada, înaintă repede prin parcare şi, înainte să mai poată da înapoi, era deja cu palma pe clanţa care coborî ascultătoare. Uşa se deschise silenţios şi, prin crăpătură, Cristina văzu un crîmpei din sala de primire. O ultimă urmă de prudenţă o făcu să ezite, dar o mînă nevăzută parcă o împingea de la spate.

Sala era cufundată într-un ispititor semiîntuneric. *Doar Kim nu ştie că ai văzut-o în cimitir, nici ce s-a întîmplat azi la ascunzătoare. Chiar dacă ai da nas în nas cu ea, lucrurile ar putea merge bine…* Încerca să se liniştească, dar instinctul îi spunea că era o hibă în raţionament. Şi totuşi, făcea pas după pas, studiind lacom interiorul. Canapelele gri şi măsuţele pentru vizitatori, biroul recepţionerei şi rafturile pentru produse erau încă acoperite de folie protectoare, covorul persan rămăsese rulat lîngă perete. Un brad rămuros parfuma încăperea. *L-au adus de prin Danemarca*, bănui Cristina. *Cu ghiveci cu tot.* Acele bătute cu alb nici nu mai aveau nevoie de globuri pentru a lăsa oaspeţii cu gura căscată.

O scară spiralată urca pe lîngă biroul recepţionerei şi Cristina se întrebă încă o dată ce rost avea gestul ei. Incapabilă să plece, dar şi să urce, întoarse spatele scării şi începu să exploreze încăperile de la parter. Nu găsi nimic interesant. Grupul sanitar şi spălătoria erau demne de un hotel de cinci stele. Magazia gemea de cosmetice, cearşafuri şi prosoape de toate dimensiunile, puzderie de ustensile de înfrumuseţare nici măcar nu fuseseră scoase din cutie. Rămasă în pragul ei, Cristina fu cuprinsă brusc de o acută senzaţie de disconfort. Se întoarse precipitat, dornică să iasă cît mai repede. Kim îi bara drumul.

— Oaspeţi de vază în fapt de seară, spuse Kim.

Avea o voce rece, uşor batjocoritoare.

— Bună seara, spuse tremurat Cristina. Îmi cer scuze că am intrat aşa. Uşa era deschisă…

— Nu-i nimic! Sîntem bucuroşi de oaspeţi, chiar şi înainte de deschidere.

Cristina încerca să păstreze un ton cît mai relaxat.

— Cristina Man mă numesc, sînt…

— O, ştiu cine sînteţi!

De ce replica aceea îi făcea pielea de găină? Kim continua să surîdă, dar panica se ridica în valuri fierbinţi înăuntrul Cristinei.

— Ne pregăteam să vă trimitem o invitaţie la deschidere, dar acum o voi putea înmîna personal, spuse Kim. Dar poftiţi în biroul meu!

Cristina nu găsi o cale să refuze, deşi o căută febril. O urmă pe Kim împleticit pe scări, cu mintea strigîndu-i că făcea o greşeală. Îşi înfrînse impulsul de a o lua la fugă. Dacă exista o şansă minusculă ca nebuna să nu bănuiască nimic, trebuia să o fructifice. Kim îi deschise larg uşa biroului.

Era în acelaşi timp comod şi foarte funcţional, învăluit într-o lumină rece, vag albăstruie. Nici urmă de obiecte ciudate, arme sau instrumente de tortură, doar pliante, creme şi parfumuri aşezate într-o dezordine ce bucura ochiul. Părea ridicol să te temi înconjurată de atîtea ajutoare ale frumuseţii şi, aşezîndu-se în fotoliul moale, Cristina se relaxă puţin. Kim deschise barul şi se întoarse spre ea.

— Vă pot oferi ceva? Un suc, o apă minerală, poate un pahar de martini?

— Nu, mulţumesc. De fapt, eu voiam doar…

Kim îşi flutură neglijent palma, lăsîndu-i Cristinei timpul să observe manichiura perfectă. Unghiile erau roşii şi ascuţite, iar Cristina îşi aduse aminte cu o strîngere de inimă de dungile de pe obrazul lui Zaharia.

— Nu contează! spuse Kim.

Cristina simţi că i se lipea limba de cerul gurii, apoi pur şi simplu paraliză. Nu putea nici măcar să clipească. Kim pufni şi se întinse spre minibar. Apucă o sticlă de Martini.

— Eu îmi voi turna un pahar. Nu te superi, nu? La urma urmei, e o seară de excepţie.

Cristina o urmări neputincioasă cum îşi umplea paharul şi îi dădea pe gît conţinutul. Odată cu pronumele de politeţe, masca de eleganţă fusese abandonată şi rămăsese doar cruzimea.

— Mi-ai dat ceva de furcă, recunosc, zise Kim. Mai mult decît mă aşteptam. Dar nu e meritul tău, ci al celor care te-au protejat. Acum însă, că ţi-ai băgat singură gîtul în laţ, toate se vor rezolva. Dar de ce mă laşi să vorbesc singură? Hai să discutăm puţin!

Încă încremenită de la gît în jos, Cristina îşi recăpătă darul vorbirii.

— Ce mi-ai făcut? întrebă.

Kim hohoti.

— Încă nu mare lucru. Păstrăm distracţia pentru mai tîrziu. Şi am de gînd să savurez fiecare minut din ea!

Cristina încercă o urmă de bucurie pentru strania ei stare. Dacă s-ar fi putut mişca, ar fi dîrdîit de frică şi simţea că trebuia să se arate tare.

— De ce? şopti.

Faţa lui Kim se schimonosi de furie.

— Mai întrebi? Am ştiut de atunci, de la magazin, c-ai putea fi o belea. Nu-ţi vezi lungul nasului.

— Nu înţeleg, murmură Cristina.

Kim o fulgeră cu privirea şi Cristina simţi colţi lungi scurmîndu-i prin piept. Strigă, iar durerea încetă în cîteva secunde.

— Nu înţelegi niciodată, strigă Kim, dar îţi place să tulburi apele! Locul tău nu-i în patul lui Alex! Crezi că o toantă ca tine merită să simtă plăcerea puterii?

Fiecare ţipăt al lui Kim reverbera în valuri de suferinţă pentru Cristina.

— Nu e vina mea că i-am plăcut, bolborosi. Nici n-am visat la asta…

— Taci! De ce ochii lui s-au oprit asupra ta? De ce nu m-ai ascultat? Ţi-am poruncit doar să fugi, să te ascunzi în gaură de şarpe!

— Visele… Tu erai?

— Nu erau vise, netoato! M-am jucat cu mintea ta de găină, cum mă joc acum cu trupul tău slab. Dacă nu era Amalia, te aveam din prima încercare. Dar a plătit pentru asta.

— Ai încercat să mă omori. În staţia de tramvai, în bloc la Păstorel…

— Ai avut noroc. Am fost întreruptă de fiecare dată. Nu şi acum!

O lovi peste faţă şi unghiile ei îi sfîşiară ziaristei buza de jos. Sîngele ţîşni şi Cristina gemu.

— Aşa, scheaună! spuse Kim. După ce-ai făcut azi, nimeni nu te mai poate proteja.

Kim îşi încleştă palma în jurul gîtului ei şi strînse. Era mult mai puternică decît Zaharia şi Cristina horcăi. Pe măsură ce plămînii îşi pierdeau aerul, chipul lui Kim se tulbura, trăsăturile i se schimbau, se amestecau ca o plastilină, carnea dezgolea oase şi întuneric. Unghiile tot mai lungi ale femeii o răneau, ochii se transformau în bulgări de fier topit şi Cristina accepta moartea. Tortura însă abia începuse.

Kim o lăsă să respire şi era iarăşi o femeie superbă. Oare apropierea morţii o făcuse să aibă vedenii?

— Adunătură de nebuni, reuşi să hîrîie Cristina.

— Nebuni? Oare demenţii reuşesc să învingă minţile gloatei, să transforme oamenii în păpuşile lor? Crezi că puterea absolută e o nebunie? Şi totul cu un preţ atît de mic. Doar cîteva vieţi altfel risipite. Furnici care credeau că pot schimba ceva, cum era grefierul ăla încăpăţînat. Sau prostul de Stavropol.

— Tu l-ai făcut pe Stavropol să-şi omoare nevasta, spuse răguşit Cristina.

— Nu voia să se liniştească, proasta. Tot vîra desenele alea pe sub nasul infirmierelor, striga după fiică-sa, vorbea despre ritualurile noastre, despre mine… Era mai puternică decît bărbatu-său. Nevolnicul ăla n-a fost în stare de ce era mai important. Dacă te-ar fi schilodit, crezi că Alex se mai uita la tine?

Cristina închise ochii. Oroarea nu o mai lăsa să-i privească trăsăturile lui Kim.

— Cum aţi putut? spuse. Atîta sînge…

— Aleşii nu se ascund! Aleşii nu pun preţ pe sîngele gloatei!

Fiecare silabă fu simţită de Cristina ca o plesnitură de bici. Îşi muşcă limba, simţi gustul sîngelui, dar nu-şi opri întrebările.

— O aveaţi pe Steluţa… De ce a mai fost nevoie de spargerea de la CTS?

— Să-ţi spun? De ce nu? Era planul meu secret. Vreau puterea şi o voi avea! Dacă nu prin dragoste, prin sînge… Trebuia să meargă totul ca pe roate, dar chiar şi cel mai bun plan se duce dracului cînd cineva încurcă borcanele. Însă nu mai contează. Cu tine hrană pentru viermi, lucrurile se vor întoarce în matca lor. Păcat de Zaharia. Avea crima în sînge…

Cristina ştia că fiecare frază o ducea mai aproape de moarte. Dar voia nu să supravieţuiască, ci să afle adevărul, chiar dacă avea să-l ia cu ea în mormînt.

— Cine mai e amestecat în afacerea asta? şopti.

— Gata, am flecărit destul!

Cristina se uită în ochii lui Kim şi ştiu că nimic nu o mai putea salva. Mii de cîrlige incandescente i se înfigeau în fiecare muşchi şi-i desfăceau fibrele, dar nu avea de gînd să ceară îndurare. Tot nu se putea mişca şi, resemnată, aşteptă lovitura finală. Rînjind larg, Kim întinse mîna spre ea.

Telefonul ţîrîi din buzunarul Cristinei. Kim scoase un icnet surprins şi, trecînd dincolo de zidul de frică şi durere, Cristina îşi încordă muşchii, într-o ultimă forţare. Legăturile invizibile cedară şi Cristina nu stătu să se întrebe de ce. Ţîşni de pe scaun, izbind-o cu toată puterea pe torţionara sa în piept. Răsuflarea morţii îi oferea necesarul puseu de adrenalină şi, cînd Kim încă se

clătina, Cristina fugi spre uşă. Auzi urletul femeii şi nu avu nevoie să se uite în urmă ca să ştie că era periculos de aproape. O putea paraliza din nou? Nu ştia. Smulse telefonul din buzunar şi strigă:

— Sînt la Glamorous şi Kim vrea să mă omoare. Ajutor!

Nu-i auzi răspunsul, nici nu ştia cu cine vorbise. Aparatul îi scăpă din mînă, în vreme ce trupul i se prăvălea pe podea. Kim era lîngă ea, gîfîind, cu ochii înecaţi în sînge. O izbi cu picioarele în stomac de cîteva ori şi Cristina se zvîrcoli, incapabilă de ripostă.

— Crezi că mai poţi scăpa? urlă Kim. Te rup în bucăţi!

Îi puse piciorul drept peste piept, pironind-o cu spatele de podea. Greutatea lui Kim o strivea, durerea renăscu în pîntece, de parcă ziarista ar fi dat naştere unui ghem de cuţite. Urlă, la un pas de implorarea pe care îşi jurase că nu o va rosti, cînd două detunături se contopiră şi Kim se legănă. Fu ultima imagine pe care o înregistră mintea ei înainte să-şi piardă în sfîrşit cunoştinţa.

Capitolul 30

O NOUĂ VIAŢĂ

La trezire, Cristina simţi întîi bandajele. Reuşi să-şi desprindă pleoapele dintr-a treia încercare şi îi mai trebui încă un minut ca să se risipească măcar în parte ceaţa. Încet, îşi dădu seama că era întinsă pe un cearşaf cu miros puternic de antiseptic. Undeva, aproape, piuiau aparate încă nevăzute. Imaginea Steluţei, aşa cum o văzuse prima oară, o făcu să se zvîrcolească. Ţiuitul alarmei îi acoperi gemetele, paşi grăbiţi se apropiară şi o voce de bărbat o linişti.

— Eşti în spital, totul e în regulă!

Cristina desluşi o siluetă familiară aplecată deasupra patului.

— Slavă Domnului! spuse Adam. Am crezut că te-am pierdut. Am tras o spaimă cumplită…

Vocea lui o încălzea, făcînd-o să se simtă în siguranţă.

— Kim?

— Femeia aceea e moartă. Nu te obosi, avem timp să vorbim.

Glasul lui era încordat şi Cristina întoarse chinuit capul. Privirea lui Adam avea un licăr de vinovăţie.

— Alex…? spuse Cristina.

— L-am anunţat. Acum, dormi!

Cînd se trezi iar, un om în halat alb îi controla perfuzia. Abia după cîteva secunde îl recunoscu pe doctorul care o tratase şi pe Amalia. Bărbatul îi zîmbi încurajator.

— Aşa e mai bine!

Cristina încercă să se mişte şi se strîmbă.

— Doamne, mă doare tot corpul! Nu-mi daţi nişte analgezice?

Medicul o privi ca şi cum încerca să se hotărască asupra replicii următoare.

— În mod normal, aşa am proceda, dar nu vrem să afectăm copilul! Aţi avut mare noroc şi aşa…

— Copilul?

Cristina îşi zise că mintea ei reacţiona cu întîrziere, fiindcă nu înţelegea despre ce vorbeau.

— Sînteţi însărcinată, spuse doctorul. Nu ştiaţi? Felicitări!

Cuvintele nu voiau să iasă de pe buzele Cristinei. *A trecut atît de puţină vreme de cînd… E posibil?* Nici o secundă nu se gîndise că ar putea rămîne însărcinată cu Alex. O atitudine imbecilă, atîta vreme cît nu folosiseră prezervativ ori anticoncepţionale. Doar nu era o fetişcană de 15 ani care descoperea sexul! Şi totuşi, nebunia cărnii îndepărtase orice altă grijă. Poate, chiar şi după ce se tăvăliseră în aşternut, Alex rămăsese în mintea ei inaccesibil? *Trebuie să-i spun! Cum va reacţiona? Va crede că e un tertip ca să-mi asigur o poziţie mai bună? Un scandal e ultimul lucru de care are nevoie la începutul mandatului… Voi avea un copil cu preşedintele! Oare chiar vreau asta?* Erau prea multe întrebări pentru mintea ei ameţită de durere. Doctorul plecase şi Cristina gemu încet. Petrecu următoarea oră cu privirea pironită în tavan, fără să se poată hotărî.

— Totul va fi bine, Cristina! Voi avea grijă de tine…

Vocea lui Alex suna mîngîietor şi Cristina zîmbi, în ciuda durerii îndărătnice. Era îmbrăcat neglijent, părul îi era puţin ciufulit şi ochii mai întunecaţi ca de obicei. Îşi aşeză palma peste a ei şi, pentru o clipă, Cristina simţi cum junghiurile se potoleau, iar mintea i se limpezea. Degetele lui îi mîngîiau încet pielea chinuită, stîrnind chiar şi acolo, în spital, gînduri păcătoase.

— Ai venit, murmură Cristina. Mulţumesc.

— Adam trebuia să aibă grijă de tine. Dar cu el voi vorbi mai tîrziu.

— Nu fi supărat pe el! Nu e vinovat că-mi place să-mi vîr nasul unde nu-mi fierbe oala.

Alex îi zîmbi, dar ceva de pe chipul său îi spuse că lui Adam nu avea să-i fie uşor. Un frison o făcu să se chircească, strîngînd din dinţi. Alex se ridică pe jumătate.

— Unde e doctorul ăla? întrebă Alex.

— Face tot ce poate…

— Nu e normal să te lase să te chinui aşa!

— Alegerea e a mea. Şi nu trebuie să mă gîndesc doar la mine.

Cristina duse mîna stîngă la pîntecele unde tocmai aflase că o nouă viaţă creştea. Gestul ei spuse ceea ce nu o făcuseră cuvintele. Un fulger trecu prin ochii lui Alex şi Cristina îl văzu întorcîndu-se cu faţa la singurul geam al rezervei. Înghiţi în sec şi aşteptă. Cuvintele lui puteau înclina talgerul balanţei. Alex scoase un fel de icnet ascuţit şi reveni lîngă ea, transfigurat de surîsul cel mai larg pe care-l văzuse Cristina.

— E minunat! Şi atît de repede…

Cristina îşi linse buzele, încă neîncrezătoare în sinceritatea bucuriei lui.

— În nici un caz n-am planificat asta, crede-mă! Abia acum am aflat şi încă mă întreb dacă să păstrez copilul.

Alex o prinse dureros de palma stîngă, încă aşezată pe pîntece.

— Sigur că-l păstrezi! Asta înseamnă doar o devansare a planurilor noastre, nimic mai mult.

— A planurilor noastre? Nu vreau să-ţi impun ceva, Alex. Şi nici să-ţi fac greutăţi…

Buzele lui îi atinseră fugar fruntea.

— Nu-mi faci greutăţi, ci un dar nepreţuit. Am avut dreptate! Ne vom căsători, fireşte. Trebuie doar să pun la punct cîteva amănunte.

Degetele Cristinei se desfăcură dintr-ale lui.

— Vrei să ne căsătorim?

— Asta am dorit de cînd ne-am cunoscut.

Adevărul răzbătea din vocea lui. Şi totuşi, Cristinei încă nu-i venea să creadă. Îl privi şi ştiu că avea să accepte. Obosise să trăiască în cenuşa unei iubiri căreia nu-i fusese dat să se împlinească. Anii de zbucium neîntrerupt şi steril, lupta pentru fiecare rînd aşternut pe hîrtie doar pentru a fi uitat a doua zi o osteniseră cumplit. Unde o aduseseră toate astea? Între aparate ţiuitoare, pe un cearşaf pătat cu sîngele ei. Întrebîndu-se cîte nume adăugaseră de pe lista morţilor şi a răniţilor acţiunile ei. Voia liniştea şi siguranţa pe care Alex i le putea oferi, aşa cum tînjea după mîngîierile lui.

— Da, zise scurt.

O sărută şi ea îi răspunse cu disperare sălbatică. Era în jocul buzelor şi al limbilor lor un rămas bun de la viaţa ei de pînă atunci şi promisiunea uneia noi. Alex se desprinse de ea abia cînd amîndoi rămaseră fără suflare.

— Nu vei rămîne în spitalul ăsta împuţit. Aranjez să te ducă la mine acasă. Pînă diseară, pregătim acolo tot ce trebuie.

Dădu din cap, ascultătoare. Toată energia îi secase după confruntarea cu Kim. Abia cînd Alex era cu mîna pe clanţă, Cristina îşi aduse aminte de cuvintele femeii.

— Ai putea fi în pericol, dragul meu.

Îi spunea pentru prima oară aşa, iar cuvintele aveau un gust ciudat. El o privi lung.

— De ce spui asta?

— Nebuna aia care m-a atacat… Nu cred că era singură. Tot vorbea de nişte aleşi… Puseseră ochii pe tine. Dacă află ceilalţi că te căsătoreşti cu mine, cine ştie ce s-ar putea întîmpla.

El zîmbi încrezător.

— Nu-ţi face griji din pricina asta! De oricîţi dezaxaţi ar fi vorba, nimeni nu te va ameninţa pe tine şi pe copilul nostru.

— Şi totuşi…

— Îţi promit, toţi vom fi în siguranţă! Apoi, ai zis chiar tu că era nebună. Cine ştie dacă totul nu exista doar în mintea ei. Acum, singura ta grijă e să te faci bine. Pentru amîndoi…

Cristina lăsă capul pe pernă, epuizată, dar fericită.

— Bine.

— Mă duc să fac ultimele aranjamente, spuse Alex şi ieşi.

Adam adăsta la uşa rezervei, cu figură de cîine bătut.

— Am vorbit cu Amalia să-ţi adune nişte lucruri. Ai vreo preferinţă? spuse Adam.

Cristina fu pe punctul să clatine din cap a negaţie, dar ceva o făcu să se oprească.

— Am un săculeţ în sertarul biroului. Să-l arunce în geantă.

Adam strînse buzele, dar Cristina se lăsa deja în voia somnului.

Ziua următoare o petrecu tot în pat, dar în vila lui Alex. Spre seară, cu mintea mai limpede, încercă să-şi dea seama ce i se părea în neregulă în toropeala acelei zile. Strînse pumnii cînd înţelese. Cum de nu o căutase nici un poliţist? Oftă, spunîndu-şi că era, probabil, mîna lui Alex. Bine se mai ocupase de imaginea lui!

— Ce te supără? spuse Alex, aşezîndu-se la căpătîiul ei. Nu-i doar durerea, se vede…

— Mă gîndeam la tine, mărturisi Cristina.

— Eu te-am făcut să te încrunţi aşa? Cum am reuşit?

Cristina îşi schimbă poziţia, chiar dacă asta o făcu să scape un geamăt. Voia să fie cît mai aproape de el.

— De fapt, de mine eram nemulţumită. De felul în care mi-am făcut treaba…

Alex îşi trecu degetele peste fruntea ei asudată.

— Chiar nu-i momentul să te gîndeşti la asta.

— E greu să te răsteşti la o femeie rănită, presupun. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat ce-am zis.

Alex o prinse de mînă şi o privi drept în ochi, punctînd fiecare cuvînt cu o apăsare fermă.

— Nu vreau să-ţi faci reproşuri. Alţii sînt vinovaţii aici. Unii şi-au primit pedeapsa, pe restul răsplata îi va găsi, îţi promit.

Cristina îi strînse spasmodic degetele.

— Am omorît un om. M-am apărat, n-aveam altă soluţie, totuşi nu pot uita asta… Vreau să-ţi povestesc totul.

— Sigur te simţi în stare?

— Trebuie să o fac!

Fu de ajuns să rostească prima propoziţie şi cuvintele se bulucire, dornice să se elibereze de chingile minţii ei. Era a doua oară în cîteva zile cînd se spovedea, dar înţelegerea şi iertarea lui Alex erau cele mai importante. Dorea ca el să ştie cu ce tenebre se luptase ea, ce pericole îi pîndeau încă pe amîndoi.

Vorbi şi iar vorbi, pînă cînd vocea i se reduse la o şoaptă pierită. El nici nu se clinti de pe scaun. O ascultă fără să o întrerupă cu vreo întrebare, cu o exclamaţie de uimire, oricît de fantezistă devenea istorisirea ei. Deşi umbre se plimbau uneori pe chipul său, nu slăbea strînsoarea sigură şi caldă, care îi uşura suferinţa. Iar cînd Cristina termină, o sărută mai mult ca un părinte decît ca un iubit.

— Eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut, spuse Alex. Poate mama să te întreacă. Nici nu-ţi dai seama cît semeni cu ea…. Uită tot coşmarul ăsta! Alături de mine, vei fi în siguranţă.

Eliberată, Cristina izbucni în plîns. Alex îi sorbi lacrimile una cîte una. Gura lui coborî pe gît, apoi pe sînul pe care palma îl dezveli fără grabă, se plimbă răscolitor peste pîntece. Ai fi zis că trupul femeii nu se va aprinde la atingerile lui, dar durerea era uitată. Cristina se deschise pentru el, mai dornică de plăcere decît oricînd. Alex îi dezmierdă răbdător coapsele, îşi îngropă buzele în ea, o gustă şi o muşcă, stîrnind-o şi oprindu-se, doar pentru a o lua de la capăt. Uitînd orice gînd rău, Cristina termină cu un strigăt, iar Alex rămase lîngă ea, fără un cuvînt.

— Mă mărit cu preşedintele, spuse Cristina încet. Nu poate fi adevărat.

Rostirea nu făcea perspectiva mai reală.

— Şi totuşi e, spuse Alex! Cred că îţi sînt dator cu darul cel mai important.

Se ridică şi căută în buzunarul sacoului lăsat pe spătarul unui scaun. Cînd se aşeză iar pe pat, avea în palma dreaptă o cutiuţă îmbrăcată în catifea.

— Nu e cine ştie ce, dar priveşte-l doar ca pe inelul de logodnă.

Granatul scînteia sîngeriu, căutînd parcă să se smulgă din argintul inelului.

— Martha zicea că eşti alergică la aur… Se spune că piatra asta te apără de duşmani şi te ajută în dragoste.

Cristina încă nu atinse bijuteria. Se întoarse încet spre el, privindu-l în

ochi.

— Mai am nevoie de aşa un ajutor?

Alex o lăsă să-i citească adevărul pe faţă.

— Doar moartea ne-ar putea îndepărta unul de altul.

Îi puse inelul pe deget şi Cristina oftă. Se potrivea de minune.

— N-aş fi zis că iei aminte la semnificaţia pietrelor preţioase, zise cu o urmă de zîmbet.

— Mai ai multe lucruri de descoperit despre mine, spuse serios Alex.

— Numai de bine, sper, îl tachină ea. N-aş vrea să aflu că m-am măritat cu un ins dubios.

El nu-i răspunse şi Cristina se cuibări în braţele lui.

— Dormi, şopti Alex. Ai nevoie de odihnă…

Iar ziarista se afundă în vis.

Nikolai se apropia de stîlp. De cînd Cristina nu-l mai văzuse, se schimbase în rău. Purta un şorţ şi o pereche de nădragi slinoşi, tociţi la genunchi. Trupul îi era încă puternic, pasul sigur, totuşi o otravă ciudată părea să-l macine, făcîndu-i chipul să semene cu un pergament mototolit. Bărbatul se apropie de fiul său cu hotărîrea călăului şi Cristina gemu. Nu voia să fie martoră la încă o vărsare de sînge, dar nu putea evada din vălmăşagul întîmplărilor.

Nikolai şi băiatul se priviră cu stăruinţa aprigă a unor duşmani de moarte. Mîna dreaptă a părintelui, cea care ţinea ciocanul, se ridică lent, într-o joacă mortală. Oprit o clipită deasupra capului lui Nikolai, fierul coborî fulgerător şi Cristina fu sigură că va zdrobi chipul palid al feciorului. Băiatul se feri cu graţia feroce a unei făpturi a pădurii şi unealta despică doar lemnul stîlpului. Pîrîitul rău prevestitor se topi în urletele celor doi şi Cristina văzu imposibilul înfăptuindu-se. Lanţurile căzură la picioarele băiatului, cu zvon de clopot dogit. Înainte ca tatăl său să-l poată prinde, Volodea se rostogoli într-o parte, dezvelindu-şi dinţii mici într-un rînjet de triumf.

— Ce-ai făcut, ticălosule? se răsti Nikolai.

— Ţi-am urmat pilda, tată!

Aruncat printre picături de scuipat, cuvîntul avea damf de ocară. Părintele şi feciorul hîrîiră unul la altul ca doi tovarăşi de haită, împinşi de foamea turbată să se sfîşie. Cristina ar fi vrut să-şi acopere ochii, urechile, să nu afle deznodămîntul poveştii, să nu înţeleagă un adevăr cumplit pe care-l bănuia ascuns în miezul ei. Înfruntarea continua însă nemilos. Tatăl şi fiul se roteau încet, gata să-şi sară la beregată.

Fierarul lovi iar cu ciocanul, băiatul se feri din nou. Nikolai se

dezechilibră şi pumnul feciorului i se înfipse în pîntece cu forţa unui berbece, doborîndu-l. Trupul lui Nikolai atinse pămîntul cu bufnitura unui sac de cartofi şi mînerul ciocanului îi alunecă dintre degete. Cu un urlet, băiatul se aruncă peste el şi se rostogoliră amîndoi prin praful ogrăzii.

Cînd unul, cînd celălalt ajungea deasupra, scrîşnind din dinţi. Se izbeau de stîlpi, îşi zdreleau spatele în pietre, dar nu părea să le pese. Se loveau cu pumnii, se zgîriau, se muşcau, se întreceau în mîrîituri. Erau animale, nu oameni şi o groază neputincioasă punea stăpînire pe Cristina. Nu voia să vadă chipul învingătorului, să asculte ultima răsuflare a învinsului. Îl căută pe mezin şi nu-l zări. De ce nu sărea în ajutorul fratelui său?

Un răcnet îi alungă întrebarea. Nikolai îl pironise pe băiat. Horcăind victorios, tatăl îşi înfipse dinţii în obrazul fiului şi Cristina fu sigură că avea să-i rupă carnea de pe os, să o mestece hulpăit şi s-o înghită. Luna se eliberă dintre nori parcă anume pentru a lumina deznodămîntul, iar Nikolai ridică doar o clipă privirea spre ea. Cristina tresări de scîrbă. Pleoapa dreaptă îi era ruptă şi ochiul se scurgea din găvanul însîngerat. Victoria avea să fie scump plătită.

— Nuuuuu! strigă Cristina, dar nimeni nu o auzi.

O nălucă se ivi din casă, răspunzînd parcă îndemnului ei. Mezinul fugi spre tatăl său şi lovi cu ciocanul o singură dată. Era de ajuns.

— Lasă-l în pace, şopti copilul, aruncînd cît colo ciocanul însîngerat.

Tată şi fiu încremeniseră în ţărînă şi Cristina se temu că moartea îi împăcase.

— Volodea? Volodea, eşti bine?

Bărbia băiatului tresărea a plîns, dar acesta îşi opri suspinul. Trudnic, gemînd ca un moşneag, rostogoli trupul lui Nikolai şi îşi eliberă fratele. Îşi duse urechea la pieptul lui şi prima lacrimă izbucni.

— Acum ţi-aduc apă, Volodea, murmură. Ţine-te!

Fugi în casă şi se întoarse cu un urcior şi cu o cîrpă. Cu îndemînarea cuiva obişnuit să doftoricească, îi udă fruntea şi obrajii. Nu aruncase nici măcar o privire la trupul răşchirat al lui Nikolai.

Cristina fu cuprinsă de o milă dureroasă pentru băiatul silit să-şi ucidă tatăl pentru a-şi salva fratele. Cît şi-ar fi dorit să-i spună că totul va fi bine! Aşteptau împreună, pironind cu privirea chipul plin de răni al lui Volodea, iar răbdarea le fu răsplătită. Veni şi clipa cînd adolescentul îşi mişcă încet capul, pleoapele îi fluturară grăbit şi, în fine, se ridicară. Apoi Volodea prinse glas.

— Nikolai?

— E mort… L-am gătat pe tata.

Sprijinit de fratele său, Volodea se ridică în şezut.

— Îl îngropăm şi plecăm de aici. Nimeni nu va şti. Te-ai descurcat bine, frăţioare!

Mezinul nu se uita în ochii lui.

— Mi-a fost frică, mărturisi.

— El e mort, noi sîntem slobozi. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru mine.

Lumina lunii se revărsă rece asupra mezinului cît timp acesta săpă o groapă nu prea adîncă. Se ascunse apoi o vreme printre nori, lăsîndu-i pe băietani să-şi adune boccelele şi să pună şeile pe doi cai. Îşi arătă faţa, într-un fel de rămas bun, cînd erau gata să urce în şa.

Volodea aruncă într-o pungă de piele cîţiva gologani şi îi întinse ceva fratelui său.

— Ţine! Vreau să-l ai tu.

Cristina se încordă. Îşi tot spunea că se înşela, că oricum era doar un vis, dar ar fi vrut să smulgă bijuteria din palma băiatului. Inelul primit de la Alex era imposibil de confundat.

— Îl meriţi, spuse Volodea. M-ai salvat.

Torţa desenă un arc de foc şi se înfipse în stuful de pe acoperiş. Flăcările jucară nemilos, făcînd să scînteieze granatul.

— Unde mergem? întrebă mezinul.

— Unde ne-o duce drumul, Alioşa.

Patru pinteni se înfipseră în burţile cailor, în vreme ce focul trosnea printre acareturi.

Cu un icnet, Cristina se trezi. Era singură şi ultimele cuvinte ale lui Volodea se tot repetau în mintea ei. *Unde ne-o duce drumul, Alioşa. Alioşa… Aleksei?*

Se ridică din aşternut şi începu să se învîrtă prin încăpere. Un gînd dement nu-i dădea pace, deşi încă încerca să se convingă că visele erau doar felul în care subconştientul reacţiona la schimbările din viaţa ei. Măcinată de fierbinţeală, porni în căutarea lui Alex prin încăperile pustii şi întunecate. Doar el o putea linişti.

Capitolul 31

REVELAŢII

O rază de lumină venea dinspre garaj şi Cristina se opri. Alex trebuia să fie acolo, dar ce făcea? *Nimic n-are noimă…* Strîngînd halatul în jurul mijlocului, se îndreptă spre uşa rulantă. O ridică şi ocoli limuzina şi Mercedesul. Un zumzet de glasuri răzbătea de undeva de jos şi Cristina se înfioră. Încă o uşă spre tenebre? Pentru o clipă, se gîndi să se întoarcă în pat, deşi găsise uşa. Se opri după un pas. Nu putea să o facă.

Încercînd să uite iadul în care o dusese o altă scară, coborî. După vreo zece trepte, vocea lui Alex deveni clară.

— Trebuia să nu o scapi din ochi! Ştii ce pedeapsă ţi se cuvine?

Nu-l auzise niciodată atît de mînios. Pe cine dojenea?

— Da, ştiu.

Glasul celălalt, de un calm resemnat, nu era greu de recunoscut.

— De ce, Adam? spuse Alex.

Visul părea tot mai apropiat cu fiecare silabă pe care o auzea.

— Am sperat…

Cuvintele fură întrerupte de un vaiet scurt şi Cristina coborî într-o suflare pînă la capătul scării. Crăpătura altei uşi promitea dezvăluiri pe care Cristina se întreba dacă le putea suporta. Îşi apropie ochii de spaţiul îngust şi tălpile i se răciră. Lipit cu spatele de beton, Adam îl înfrunta pe Alex. Obrazul îi era brăzdat de o dungă însîngerată, iar picături roşii sticleau pe mîneca dreaptă a cămăşii lui Alex.

— Ce ai sperat?

Ochii lui Alex erau cărbuni aprinşi. Îl lovi cu pumnul peste faţă şi Adam închise ochii.

— Că va înţelege… Că se va salva…, şopti Adam.

— Că va distruge monstrul?! strigă Alex. Ai lăsat pe umerii unei femei misiunea pe care n-ai fost în stare să o îndeplineşti?! Eşti mai negru la suflet decît recunoşti!

Cristina duse pumnul la gură ca să-şi oprească geamătul. Ce însemnau toate astea? Cît îşi dorea acum să se fi întors în pat, să nu-l vadă pe Alex lovind, să nu încerce să-i priceapă vorbele!

— Te-am trădat, aşa e… Ucide-mă, nu mi-e teamă! spuse Adam.

Alex îşi strînse buzele într-un zîmbet dispreţuitor.

— Ai să trăieşti, ştiind că ai riscat viaţa Cristinei. Totul pentru o iluzie…

Adam tresări mai puternic decît atunci cînd îl lovise.

— Dar eu am salvat-o, şopti.

Cristina nici măcar nu reuşi să clipească. Auzea prea multe, vedea prea multe.

— De aceea nu te dau pe mîna fratelui meu, zise Alex.

Adam păli.

— N-ai fi făcut asta! şopti.

— Oare? Kim era jucăria lui preferată. Moartea ei l-a supărat rău…

Cristina îşi înfipse dinţii în podul palmei. *El nu poate fi amestecat în toată grozăvia asta. Nu are fraţi… Trezeşte-te!* Dar nu se trezea. Iar dacă asta era realitatea, Alex era un ucigaş. Cuprinsă de ameţeală, Cristina se sprijini de uşă. Pocnetul yalei care se închisese automat o făcu să sughiţe.

— Cristina, tu eşti? strigă Alex. Trebuie să vorbim, nu te speria!

Cristina îşi sili picioarele să urce scările. Mintea îi era goală, pasul împleticit. Nu se auzea, dar repeta printre lacrimi un singur cuvînt.

— Nu! Nu! Nu!

Zgomote surde răzbăteau de jos. Alex avea să vină după ea, avea să… Nici ea nu ştia la ce să se aştepte. Era bucuroasă că mintea i se înceţoşa, că nu putea să ducă la capăt frînturile de gînduri dureroase. Unde se ducea? Unde era în siguranţă? *Nicăieri, dacă şi Alex…* Cu ultimele puteri, se îndreptă spre camera ei. Acolo avea să găsească… Sunetul paşilor lui Alex o făcu să ţipe.

Izbi uşa în urma sa, respirînd greu. Cît putea rezista? Nu prea mult. Gemînd, începu să caute printre lucrurile aduse de Adam săculeţul babei. De ce avea nevoie de el, nu ştia, dar răscolea hainele disperată. Un gînd negru o făcu să îngheţe pentru o clipă. *Nu ai nici un prieten în casa asta. Adam e slujitorul lui Alex, ştie tot şi ţi-a riscat deja viaţa. Iar tu i-ai cerut săculeţul. Chiar crezi că l-a adus?*Aruncă pe podea pijamaua şi nişte lenjerie. Era aproape de fundul ultimului sertar şi îşi trecu palma peste hîrtia cerată, convinsă că nu avea să-l găsească. Paşii lui Alex se auzeau chiar lîngă uşă.

— Cristina, deschide! Eşti în siguranţă, ţi-am promis doar!

Vocea lui suna mai răguşit decît de obicei. Cristina hohoti cînd degetele îi atinseră pînza săculeţului. Îl deschise şi se holbă la pumnalul care se iţea ameninţător dintre ierburile uscate. Mînerul îi era înfăşurat într-un petec de hîrtie şi Cristina îl înşfăcă înainte de a se propti cu spatele în uşă. Alex lovi cu pumnul în lemnul acoperit de trandafiri.

— Lasă-mă-n pace! Nu te cunosc…

Era o prostie, nu-l putea opri aşa. Degetele îi tremurau, dar reuşi să desfăşoare hîrtia îngălbenită. Buzele uscate îi silabisiră neauzit slovele ascuţite. *Cu pumnalul ăsta îl poţi ucide. Doar înmoaie-l în sîngele tău…*Cristina horcăi. Loviturile lui Alex îi reverberau în spate, zgîndărind rănile, dar altă durere era mai ascuţită.

— Te implor, draga mea, deschide! strigă Alex, Nu vreau să te răneşti… Dă-mi şansa să-ţi explic totul!

Cristina hohoti, rotind fără vlagă pumnalul.

— Turda, Amalia, Stavropol, Steluţa… Cum poţi explica toate astea?

Alex nu se mai izbea de bariera firavă dintre ei. Cristina îi simţea degetele mîngîind lemnul, încălzindu-l, trecînd pînă la ea.

— Te iubesc, spuse Alex.

Şi eu te iubesc. Îi răspunse doar în mintea ei, dar era sigură de adevărul acelor cuvinte. Relaţia lor nu era doar strigăt de carne dornică de dezmierdare, fugă de singurătate ori zîmbet de vanitate satisfăcută. *Dar poţi trăi alături de el cînd ştii… Ce ştii?* Înghiţindu-şi lacrimile, trecu lama peste braţ. Era ascuţită şi sîngele udă molcom tăişul. Acum trebuia doar să o înfigă în el.

— Trebuie să vorbim, zise Alex. Te-aş putea sili să deschizi uşa, dar n-am s-o fac.

Vocea lui nu părea să prevestească vreun pericol. Era nebună să creadă asta? Cristina ascunse pumnalul în mînecă şi se întoarse. Deschise uşa încet. Alex era mai întunecat decît îl văzuse vreodată, dar liniştit. O privea atent, fără să schiţeze vreo mişcare.

— Tu, Kim.., şopti Cristina. Cine sînteţi? Ce vreţi?

O oboseală de moarte o cuprinse. Ţinea mîinile la spate, ca o şcolăriţă, iar mînerul pumnalului devenea tot mai greu. Pieptul lui era atît de aproape…

— Eu şi fratele meu am fost începutul. Volodea a mai prefăcut alţi patru acoliţi. Eu doar pe Adam.

Cristina înghiţi în sec. Începea să ameţească iar.

— Copiii din visele mele, Alioşa şi Volodea… Voi sînteţi! Marfa a fost mama voastră… Dar asta înseamnă că aveţi mai bine de 400 de ani?! Cum e posibil?

Cuvintele aveau gust de pelin amestecat cu cenuşă.

— Licoarea pe care o bem… Ne-ai visat? Nu mi-ai povestit asta.

Cristina zîmbi amar.

— Nu am vrut să mă crezi nebună. Evadarea din temniţă, întîlnirea cu

Rada, moartea Marfei, a lui Nikolai… Toate s-au întîmplat cu adevărat, nu?

Alex înclină bătrîneşte bărbia.

— Şi ce contează? murmură. Te iubesc… Nu cred că înţelegi cît de specială eşti. Locul tău e aici, lîngă mine…

Cristina încă nu găsea puterea de a mişca braţul cu arma, sau poate mintea nu voia să dea porunca.

— Atîta sînge… Cum aş putea ierta asta?

El o prinse de umărul drept.

— Kim, spuse Alex, ea a fost. Volodea a trimis-o să mă ajute, dar şi să mă supravegheze. Nici nu ştii cît a trebuit să lupt ca să mă lase să ies la lumină, prin ce-am trecut… Iar ea a făcut mai mult decît i se ceruse. Se săturase să stea în umbră, vezi tu… Ar fi trebuit să pricep, să o urmăresc mai atent, dar eram îmbătat de libertate, de tine…

Cristina icni stins.

— Asta e scuza ta pentru atîtea vieţi distruse? Că ai lăsat un monstru să-şi facă de cap?

— Priveşte-mă! Nu vezi cît sufăr?

Cristina îşi coborî privirea, dar văzuse destul într-o singură clipă. Tristeţe, mîndrie rănită, ruşine, durere şi sfidare, chin atît de omenesc, duioşie… Nu, nu putea să-l considere un monstru.

— Ce a făcut Kim pe ascuns? întrebă. Ce ai ordonat tu?

Ce putea schimba răspunsul lui? N-ar fi trebuit să tragă de timp, dar degetele îi tremurau încă mai tare decît glasul. Alex oftă, căutîndu-i privirea.

— Trebuia să fie totul simplu! Aveam nevoie de sînge şi ce putea fi mai folositor decît un contact la Centrul de Transfuzii? Kim s-a apropiat de Zaharia.

Cristina se sprijini de tocul uşii.

— La început, treaba a mers perfect, continuă monoton Alex. Apoi Kim a luat-o razna, cînd s-a lămurit că nu avea nici o şansă să treacă din patul lui Volodea într-al meu.

Cristina simţi junghiul geloziei. Să-şi imagineze împreunarea lor era un chin cumplit.

— Cînd am aflat ce-i făcuse lui Turda, continuă Alex, era deja prea tîrziu. I-am cerut să se potolească.

— I-ai cerut să se potolească, repetă Cristina. Da, asta ar fi trebuit să rezolve totul…

— Ai dreptate, spuse Alex, am fost jalnic. Dar de cînd te-am văzut atunci, la banchet, am făcut doar planuri pentru noi, pentru cum să-l conving

pe Volodea… N-am observat o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să le văd. Nu pot da timpul înapoi, oricît aş vrea.

Cristina strigă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi arunci vina asta în cîrcă!

El îi mîngîie obrazul, dar îşi retrase repede degetele.

— Nu, n-am vrut să înţelegi asta! Sigur că tu n-ai nici o vină…

— La Turda în casă cine a intrat?

— Adam… Vezi tu, era servitorul meu cel mai credincios. L-am trimis să caute indicii. L-ai întrerupt… Abia după ce-am aflat despre despre părul de lup am fost sigur de amestecul lui Kim. Mi-a promis că se va linişti.

Abia atunci, Cristina îşi aduse aminte de Adam. Îşi lăsa stăpînul să-şi facă poftele ori era leşinat, încă în garaj?

— L-ai pus să-ţi facă treburile murdare! şopti.

Alex îşi repezi pumnul în perete

— Încă nu mă înţelegi!

Cuvintele Cristinei se topeau într-o gîlgăială dureroasă. O parte din ea îşi dorea să afle totul, cealaltă – să construiască în jurul o carapace de care să nu mai treacă nici un sunet. Şi încă nu pusese întrebarea de care nu putea fugi.

— Mihai?

Alex zăbovi cu răspunsul, strîngînd pumnii.

— Mihai trebuia avertizat să nu mai facă valuri cu furtul. Avertizat doar! Cînd am aflat ce au făcut, cum te-au pus şi pe tine în primejdie, am crezut că înnebunesc. A durat ceva, dar şoferul a fost pedepsit.

— Boxerul? ghici Cristina.

— Şi-a meritat soarta. Era o bestie. Din păcate, Kim a avut grijă ca el să moară pînă să-mi spună ceva folositor. După accident, l-am apărat pe Mihai. De ce crezi că nu i s-a mai întîmplat nimic rău?

Disperarea îşi făcea loc în glasul lui, dar furia începea să-i răzbată din privire. Cristina îşi îndreptă spatele şi, înainte de a-şi da timp să se răzgîndească, repezi spre el pumnalul. Nu mai putea îndura nici o silabă ieşită de pe buzele lui, dar tulburarea o făcuse să uite cu cine îşi măsura forţele. Alex îi opri braţul înainte ca vîrful pumnalului să-l ameninţe. Cu încheietura prinsă în menghina degetelor lui, Cristina scînci. El o ridică, mîrîind, şi o lipi de perete.

— Vrei să mă omori? şopti. Crezi că Volodea nu te-ar urmări şi nu te-ar supune celor mai groaznice chinuri?

Nu-i răspunse şi nu i se împotrivi. Avea impresia că braţul îi va fi smuls

din umeri, rănile lăsate de Kim se treziseră şi ele, dar cea mai rea era uşurarea care o cuprindea. Nu-i mai era frică de moarte, nu voia să se gîndească la soarta pruncului care creştea în ea. Se lăsă moale în mîinile lui, învinsă de oboseala sufletului, nu de cea a trupului.

Strînsoarea dispăru şi picioarele îi ajunseră iar pe podea. Simţea încă în palmă căldura metalului. Alex îşi desfăcu încet cămaşa, dezvelindu-şi pieptul. Cu cît timp în urmă îi sărutase pielea?

— Eu nu sînt Kim, îi spuse Alex. Loveşte, dacă asta vrei să faci!

Neîncrezătoare, Cristina ridică iar pumnalul. Alex nici măcar nu clipi.

— Adam te va ajuta, şopti Alex, ştie conturile mele secrete. Dar fratele meu va pune acoliţii pe urmele tale. Iar cînd te va găsi…

Vocea i se rupse. Apucă blînd încheietura Cristinei şi o făcu să aşeze vîrful pumnalului pe pieptul său.

— Nu vreau să mai trăiesc dacă pentru tine sînt un monstru. Aici, drept în inimă. Trebuie doar să apeşi cu putere.

Cristina nu reuşea să-şi mişte nici un muşchi. El îi apăsă palma şi un prim strop tîşni sub tăiş.

— Hai, termină! Fără tine şi copilul nostru n-are rost… Dar ai grijă de amîndoi, te implor!

Cristina strigă odată cu el. Îi trebuia doar o ultimă încordare a muşchilor ca să-l ucidă, dar nu-i reuşea. În mintea ei, crîmpeie de amintiri se buluceau nechemate. Ea şi Alex, dansînd în semiîntuneric. Buzele lui plimbîndu-se pe trupul său, chipurile a doi copii terorizaţi. Expresia de duioşie şi înţelegere a lui Alex cînd îi povestise chinul ei. Cu o ultimă zvîcnire disperată, îşi trase într-o parte braţul.

Lama lăsă o dungă roşie, nu prea adîncă, pe pieptul lui şi Alex se lăsă pe spate.

— Nu pot s-o fac, bolborosi Cristina, îngenunchind lîngă el. Dumnezeu să mă ierte, nu pot s-o fac!

Aruncă pumnalul spre perete şi acoperi rana cu palmele. Sîngele lui Alex îi udă degetele şi se scurse printre ele, îmbibîndu-se în covorul gros. Avea ochii închişi şi nu scotea nici un sunet.

— Poate sînt şi eu un monstru, spuse Cristina.

Nu îndrăznea să se ridice şi să improvizeze un pansament. Îi privea chipul palid şi aştepta un final fericit, deşi nici ea nu ştia care putea fi acela.

— N-ai să mori, nu-i aşa? şopti, mîngîindu-i fruntea.

— Nu, nu moare, auzi vocea lui Adam. Nu l-ai rănit serios…

Cristina se întoarse spre el.

— Ştiai de pumnal, nu-i aşa?

Adam dădu scurt din cap, fără să o privească.

— Pe vremuri, am avut şi eu unul la fel…

— De ce nu i-ai spus lui Alex?

— Am vrut să-ţi ofer o şansă în plus. Am eşuat în toate, nu? N-am fost nici un prieten bun, nici un servitor credincios, iar pentru asta îţi cer iertare.

Adam apropie paharul cu licoare sîngerie de buzele lui Alex. După ce-l făcu să bea, îl ridică şi-l duse pînă în patul Cristinei.

— Îşi revine pînă dimineaţă. A păţit-o şi mai rău…

Cristina se aşeză pe fotoliul de lîngă pat, mirîndu-se că încă nu leşinase. Era ciudat cum se schimbaseră rolurile. Adam, mişcîndu-se bătrîneşte, se apucă să şteargă urmele confruntării lor. Cristina îl urmări cîteva secunde şi dădu glas ultimei şi celei mai cumplite temeri.

— Copilul nostru… Va fi normal?

Adam încă îşi căuta de lucru cu pata de sînge.

— Nu ştiu. Nimeni nu poate şti. Eşti singura care a rămas însărcinată cu unul dintre ei.

Cristina se cutremură.

— De ce eu?

Adam ridică din umeri.

— Încă o întrebare fără răspuns.

Cristina umezi fruntea lui Alex cu un burete. El tresări, dar nu se trezi.

— Mi-a zis că m-ai fi ajutat să fug de Volodea.

Adam pufni.

— Sigur, dar nu ştiu dacă am fi avut vreo şansă. Îla e nebun. Alex e singurul pe care-l iubeşte şi singurul care-l poate potoli. De ce crezi că am întrerupt atunci întîlnirea voastră? Kim îi otrăvea mintea lui Volodea şi Alex a plecat să-l liniştească. Dacă l-ai omorî pe Alex, poate ar aştepta cît să smulgă copilul din tine, după care te-ar rupe în bucăţi.

Cristina îşi duse palma la gură, oprind în ultima clipă spasmul. Adam luă din dulap o pătură şi i-o aşeză pe umeri.

— Nu vrei să te culci? o întrebă. Stau eu cu el.

— Nu.

Somnul începea să-i dea tîrcoale Cristinei, dar ziaristei i se părea că, dacă ar fi rămas nemişcată, pînă dimineaţă s-ar fi transformat într-o statuie de ceară din muzeul ororilor. Închise ochii şi îşi opri mintea pe imaginea bradului de Crăciun. Valuri de beteală argintie, globuri roşii ca merele… Un vaiet o trezi.

— Cristina?

Alex întinse palma, căutînd-o, şi Cristina îi prinse încet degetele.

— Vreau să rămîn cu tine, şopti. Dar trebuie să-mi promiţi ceva.

— Orice, spuse Alex.

— Cînd copilul nostru se va naşte, nu va fi blestemat de sîngele de pe mîinile tatălui său.

— Orice pot face… M-ai iertat?

Cristina îi mîngîie palma fierbinte.

— Avem amîndoi destule de iertat altora şi nouă înşine.

Cînd Alex adormi la loc, Adam îi arătă pumnalul.

— Ce facem cu el?

— Pune-l undeva. Nu la vedere, dar la îndemînă.

Adam se înclină uşor, cu faţa imobilă.

— Cum vrei, stăpînă…

Pentru ce-l păstrez? Ar trebui să-l arunc dacă nu-l pot folosi… Alex sforăia şi Cristina se încălzise în sfîrşit. Un ultim gînd o făcu să se foiască în fotoliu înainte de a adormi. *Eşti chiar sigură că nu-l vei folosi niciodată?*

DESPRE AUTOR

Ştefana Cristina Czeller s-a născut la 27 decembrie 1973, în Iaşi. În 1998 a absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii de Stat „M. Lomonosov“ din Moscova, ca bursier al statului român.

Este şefa secţiei Iaşi a cotidianului regional *Evenimentul*.

A publicat proză scurtă pe LiterNet, SFera online și în revistele *Nautilus*, *Helion* și *Galileo*.

Este prezentă în antologiile *Dansînd pe Marte și ale povestiri* (2009), *Pangaia* (2010), *Steampunk: A doua revoluție* (2011).

În 2011 a publicat la Millennium Books romanul *Cerneală și sînge*.

Blog: http://sczeller.blogspot.com